

ဗိုလ်မှူး ဓမ္မံ သိယံ
ဥပဏိပိဒေဟံ

အိန္ဒြာဓိ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

DESIGN
TUN AUNG KYAW

ပြည်တောင်စုပြေကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြေငြိမ်းရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

Kyaw Kyaw Swe 1965@ gmail.com

မုခ်ရင်းစိုက်

တိုက်(၉)၃၀၁-ပိတောက်လမ်းလှေပလာအာမင်လာတောင်ညွန့်မြို့နယ်ရန်ကုန်မြို့

ရုံး-၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၃၆၂၃၀၊ ၀၉၅၁၃၆၆၆၀၂

[http:// www.facebook.com/Secret.San.Kyal](http://www.facebook.com/Secret.San.Kyal)

DEAR MARRY FASHION HOUSE

အမှတ်(၅၆)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၄၅၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့၊
ပြည်ထောင်စုတော်ဝန်ကြီးရုံး

မင်းသား

ကျေးဇူးတင်အပ်သည်။

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၃) ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်
၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်။ (စာအုပ်အမျိုးအစား) Dear Marty (Myanmar)
တိုက်(၉) ၃၁၁ ဝိသုတ္တံလမ်း၊ ယုဒနယုဒ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်။
တိုက်(၉) ၃၁၁ ဝိသုတ္တံလမ်း၊ ယုဒနယုဒ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်။

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ

အချို့ကလေးများကလည်း အချို့ကလေးများကလည်း
အချို့ကလေးများကလည်း အချို့ကလေးများကလည်း
အချို့ကလေးများကလည်း အချို့ကလေးများကလည်း

တတည်းအဖို့

8-2011 111 (11/10/2011)
8-2011 111 (11/10/2011)

ဒေါင်းစီးတလုံး

အမှတ်တံဆိပ်

မျက်နှာပိုးသရုပ်ဖော်

ကွန်ပျူတာတစ်

ပုဂ္ဂိုလ် ၁၇ (အာဇာနည်)

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

PLC Base (Chew)

တပျက်နှာဖွဲ့ဝင်ဦးပူ

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပန်းချီဒီဇိုင်းအဖွဲ့

[illegible]

ပြန်ချင်ရမယ်

[illegible]

စာစုစာအုပ် - ဦးထွန်းကျော် (၁) ဦးထွန်းကျော်ဆွေ (သားဖွဲ့) ၁၉/၂၁ ကျောင်းပုဒ်၊ ဟိုဟာဆောင်ရွက် ဦးထွန်းကျော်

ကမ္ဘာ့ငွေ အုပ်ချုပ်မှု - ငါးစုံစင်စင် (၁၀၄၂၆) ငွေလက်သောက် အမှတ်- ၂၊ ငွေကြေးဗဟို ဘဏ်၊ ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးဌာန

မှတ်ချက်: ဖြန့်ဖြူးမှုစနစ် CTP (Basic) ငွေကြေး - ၁၀၀၀၀ ကပ်ပျို့ - ၂၀၀၀ ဗားရှင်းနှင့် - စုစုပေါင်း (တစ်နှစ်) သက်သေခံရပါသည်။

ပရိသတ်ကျော်ကိုယ်တော် အုပ်စု (၅၁) ပြည်(လေး) အထူးကူညီမှု

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

[illegible]

ဗုဒ္ဓဂုဏ်ရည်

သတ္တဝါပြုတ်ကျော်အောင်စံထားသောတော်ဘုရားကြီး၏ ပဟာပရိတ်ပြုတန်တော့ချိုးနှင့်သုဝေတ (၅) ချက်

အောင်လှခ

၁၀/၁၆

ဆရာတော် အရှင်ဝါယာမာ
ဘိဝံသ၏ မဟာပရိကံပြု ကန်တော့ချီး
သည် သိဒ္ဓိ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုး တိုးတက်
အောင်မြင်စေရန် များစွာ အထောက်
အကူပြုပါသည်။

“ဘုန်းတော်အနန္တ ကံတော်
အနန္တ ဉာဏ်တော်အနန္တ ပါရမီတော်
အနန္တ စကြာဝဠာကမ္ဘာမြေ ဝိုးဖြန်းဖြန်း
ကျိုးမျှ တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့် နြည့်စုံ
တော်မူသော ဘုရားတည်းဟူသော
ရတနာ၊ ထိုဘုရားတည်းဟူသော
ရတနာသည် ဟောတော်မူအပ်သော
ဓမ္မဟုဆိုအပ်သော အဖြစ်သဘော
မမြဲအနိစ္စ အပျက်သဘော မမြဲအနိစ္စ
ဖြစ်ပျက်၍နေသည်ကား ခုက္ခ ဖြစ်ပျက်
၍နေသည်ကို အစိုးမရသည်ကားအနတ္တ
ဤသို့အားဖြင့် လက္ခဏာရေးသုံးပါးတို့ကို
ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ ဝိုင်းခြား၍
သိခြင်း၊ ခုက္ခသစ္စာ တရား၊ တွယ်တာ
ကပ်ရပ်မှု သမုဒယ သစ္စာဟုဆိုအပ်သော
ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆသမ္ပ ယုတ် တရားတို့ကို

သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် ပယ်ခြင်း၊ ရာဂ တရား၊
ဒေါသ မောဟတို့ကို သကဒါဂါမိမဂ်ဖြင့်
ပယ်ခြင်း၊ ကာမရာဂ ဗျာပါဒတို့ကို
အနာဂါမိမဂ်ဖြင့်ပယ်ခြင်း၊ ရူပရာဂ၊
အရူပရာဂတို့ကို အရပတ္တမဂ်ဖြင့်
ပယ်ရန်သိခြင်း သမုဒယ သစ္စာတရား၊
ခုက္ခ သမုဒယ သစ္စာနှစ်ပါးတို့၏ ချုပ်ရာ
နိယောသေစ္စာဟုဆိုအပ်သော တရား၊
ကိုယ်အားဖြင့်တစ်ပါး သဥပါဒိသေ သ၊
အနုပါဒိသေသအားဖြင့်နှစ်ပါး၊ သုည
တအနိမိတ္တ အပ္ပဏိဟိတအားဖြင့်
သုံးပါးအပြားရှိသော နိယောသေစ္စာကို
မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ပစ္စေကဉာဏ်ဉာဏ်
ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခြင်း နိရောသေစ္စာ
တရား။

ခုက္ခ၏ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်
ကြောင်း အကျင့်မြတ်ဖြစ်သော သမ္မာ
ဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ၊ သမ္မာဝါဒ၊ သမ္မာကမ္မ
န္တ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာဝါယမ၊ သမ္မာ
သတိ၊ သမ္မာသမာဓိဟု ဆိုအပ်သော
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားစေအပ်သော မဂ္ဂသစ္စာ

ဤသို့အားဖြင့် မဂ်လေးတန်
ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်ဟုဆိုအပ်
သော ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်
တည်းဟူသောရတနာ ထိုမြတ်စွာဘုရား
သခင်၏ ရွှေရင်တော် အနစ်သားတော်
အစစ်ဖြစ်တော်မူကြကုန်သော မဂ္ဂဌာန်
ဖလဌာန် ရှစ်တန်ဂုဏ်မြတ် ပြည့်စုံအပ်
သော သူမြတ်ရှစ်ဖော်အရိယာ သံဃာ
တော်အရှင်သူမြတ်တို့နှင့်တကွ သီလ
ဝန်၊ ဂုဏ်ဝန်၊ ပညာဝန်၊ အရှင်မွန်အရှင်
ကောင်း သမုတိသံဃာတော် အပေါင်း
တည်းဟူသောရတနာ၊ ဤသို့
ပေါင်းအပ်သုံးပါးသော ရတနာမြတ်တို့ကို
ဆည်းကပ်မြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုး
ပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လေ့စွဲ ကန်တော့ပါ၏
အရှင်ဘုရား။

ကန်တော့ရသော အကျိုးအာ
ဖြင့် အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြု
ရှစ်ပါး၊ ရန်သူမျိုးငါးပါး၊ ဝိပတ္တိတရားလေး
ပါး ဗျာသနတရားငါးပါး၊ အမာသမျိုး ငြိမ်

ဘေးဆယ်တန်း ရန်ဆယ်ပါး မကောင်း
သော အနိစ္စဗလ ဒုက္ခဝေဒနာ အပေါင်း
တို့မှ အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းသည်
ဖြစ်၍ မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရား၊ မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ တရားတော်
မြတ်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုရပါ
လို၏ အရှင်ဘုရား။

ဆွမ်းတော်ကပ်

မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၊
မြတ်စွာဘုရား ဘုရားတပည့်တော်သည်
ဤဆွမ်းတော်ပွဲတို့ကိုလည်းကောင်း၊ စမဲ
တင်းလျှာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ယစ်သီးပွဲ
တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မုန့်ပွဲတို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ရေတော်တို့ကိုလည်းကောင်း၊
ဖန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ နံသာတိုင်တို့ကို
လည်းကောင်း၊ အလင်းတိုင်တို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ ကန်တော့ပွဲ အစရှိသော
ဇေယျာပွဲ၏တပွဲဝတ္ထု အစုစုတို့ဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ ဘုရားတပည့်တော်သည်
စာအတ္ထု ကမ္ဘာသာ၊ မြန်မာပြည်သူ၊

မြန်မာပြည်သားအပေါင်းတို့ ကပ်ကြီး
သုံးပါးမှ ကျော်လွှတ်စေရန်အကျိုးငှာ
လှူဒါန်းပါ၏ မြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရား
တပည့်တော်သည်လည်း ဤကဲ့သို့
ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုကံ
စေတနာအပေါင်းတို့ကြောင့် ဘေး
အသွယ်သွယ်၊ ရန်အတန်တန်၊ အခဲနတ်
အယုဂ်အမျိုးမျိုး၊ ဒုက္ခဝေဒနာဆိုးတို့မှ
ကင်းလွတ်ရ၍ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို
လျင်မြန်စောစွာ မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏
အရှင်ဘုရား။

သုဂတောဠါချက်ဂါထာ

“သုဂတော၊ သုဂတဌာနံ၊
သုဂတောသုနုရံပိ၊ သုဂတောနိဗ္ဗာနယာ၊
တိ၊ သုဂတောတေနမောနမာ”
သုဂတောဠါချက်ဂါထာအား
တစ်နေ့လျှင် ၁၀၈ လုံး ပုတီးဖြင့်
တစ်ပတ်စိပ်ခြင်းဖြစ်စေ၊ ငါးပတ်စိပ်၍ဖြစ်
စေ စိပ်နိုင်ပါသည်။ နေအရေအတွက်
အားဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်၊ တစ်နေ့
လျှင် ပုတီးဆယ်ပတ်ဖြင့် ရက်သတ္တနှစ်

ပတ်၊ ထိုမှဆက်လက်ပြီး တစ်နေ့ ပုတီး
ပတ် ၁၅ ပတ်နှုန်းဖြင့် ၄၅ ရက် ပုတီး
အဓိဋ္ဌာန်ပြီးပါက ပါရမီအလျောက်
ကောင်းကျိုးရမည်ဟု ဆရာတော်
ရှင်ဝါယာမာဘိဝံသမှ နည်းလမ်းပေးပါ
သည်။ ပုတီးစိပ်ပြီးပါက မေတ္တာပို့၊ အမျှ
ဝေ၊ ဆုတောင်းမှား

ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရသော

ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဓိဘာဂတို့ကို ၃၁
ဘုံ၌ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ
သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့နှင့်
တကွ မွေးသည့်မိခင်၊ မွေးသည့်မခင်၊
ဆရာသမား၊ ဆွေကြီး၊ မျိုးကြီး၊ ဘိုးကြီး၊
ဘွားကြီး၊ အနီးအဝေး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊
ဘကြီးဘလွေး အစရှိကုန်သော ခုနစ်
ရက်သားသမီးတို့အားလည်းကောင်း၊
ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းအားလည်း
ကောင်း၊ ငရဲသနင်း ယမမင်းတို့အား
လည်းကောင်း၊ ဤမြတ်စွာဘုရား
သာသနာတွင် စောင့်ရှောက်နေကြသော
နတ်မင်းများစွာ၊ နတ်ဒေဝါ၊ နတ်ဒေဝီ

အပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း ဤမြို့...
 နယ်တွင် တည်ရှိ၍နေကြကုန်သော
 ကျောင်းကန်ဘုရား၊ စေတီရပ်ပွား
 ဆင်းတုဂူလိုဏ်၊ ဥမင်ပြဿန၊
 တန်ဆောင်၊ စောင်းတန်၊ သိမ်၊
 ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ဘုံဗိမာန်တို့၌
 စောင့်ရှောက်၍နေကြကုန်သော နတ်
 မင်း များစွာ နတ်ဒေဝါ၊ နတ်ဒေဝီ
 အပေါင်းတို့ အားလည်းကောင်း

သောင်းလောကဓာတ်၊ အနန္တ
 စကြာဝဠာအတွင်း ဦးတင်းနေထိုင်ကြကုန်
 သော ရုက္ခစို၊ ဘုမ္မစို၊ အာကာသစို၊
 ဥစ္စာစောင့်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်
 စောင့်နတ်၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်၊ အရပ်
 စောင့်နတ်၊ မြို့စောင့်နတ်၊ တိုင်းစောင့်
 နတ်၊ ပြည်စောင့်နတ်၊ စကြာဝဠာစောင့်
 နတ်၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ လောကစောင့်
 နတ်၊ သာသနာတော်စောင့်နတ်၊ ကိုယ်
 စောင့်နတ်၊ တစ်ကိုယ်နှစ်ပါးသော ကိုယ်
 စောင့်နတ်၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း၊
 အလောင်းတော်နတ်မင်း၊ သန္တုသီတ

နိဗ္ဗာန်မရမီ သံသရာဘဝသို့
 ကျင်လည်ရသည်ရှိသော်
 ဤကောင်းမှုကံ စေတနာ
 အပေါင်းတို့ကြောင့် မိဆိုး၊
 ဖဆိုး၊ သားဆိုး၊ သမီးဆိုး၊
 လင်ဆိုး၊ မယားဆိုး၊ ဆွေဆိုး၊
 မျိုးဆိုး၊ တပည့်ဆိုး၊ ဆရာဆိုး၊
 အလုပ်သမားဆိုး၊ ရေမီးမင်း၊
 သူခိုး၊ မချစ်မနှစ်သက်သောသူ
 စသော အဆိုးမျိုးအပေါင်းတို့
 မှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏
 အရှင်ဘုရား ...

အမှူးရှိသော နတ်မင်း၊ သာတာဂီရိနတ်
 မင်း၊ မဟေမဝနတ်မင်း၊ ဂေါရမန္တနတ်မင်း၊
 မဟာသီဝနတ်မင်း၊ မဟာသေရနတ်မင်း၊
 မဟာဂေါရိန္ဒ နတ်မင်း၊ မဟာပိန္နနတ်မင်း၊
 ဇတရဋ္ဌနတ်မင်း၊ ဝိရုဋ္ဌကနတ်မင်း၊
 ဝိရူပကွနတ်မင်း၊ ကုဝေရနတ်မင်း၊
 ဤသာနနတ်မင်း၊ မဟေသရနတ်မင်း၊
 ပကာပတိနတ်မင်း၊ မာတလိနတ်မင်း၊
 ဝိသကြုံနတ်မင်း၊ မြေစောင့်နတ်မင်း၊
 ရေစောင့်နတ်မင်း၊ လေစောင့်နတ်မင်း၊
 မီးစောင့်နတ်မင်း၊ နေနတ်သား၊ လနတ်
 သား၊ မိုးနတ်သား၊ တိမ်နတ်သား၊ အမ္ပ၊
 နတ်သား၊ ပဗ္ဗုန်နတ်သား၊ ဝဠာပက
 နတ်သား၊ အစရှိသော နတ်မင်းများစွာ
 နတ်ဒေဝါ၊ နတ်ဒေဝီတို့အားလည်း
 ကောင်း၊ စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ၊
 ယမာ၊ တုသိတာ၊ နိမ္မာနနရတိ၊ ပရနိဗ္ဗိ
 တာဝသဝတ္ထိ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၌
 တည်ရှိနေကြသော နတ်မင်း၊ နတ်
 ဝိဖုရား၊ နတ်သား၊ နတ်သမီးအပေါင်း
 တို့အား လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာပြည်

နစ်နာသော တည်ရှိကြကုန်သော
 ဗြဟ္မာမင်းတို့အား လည်းကောင်း၊
 သူရဿိမယ်တော်ကြီး၊ စန္ဒီနတ်သမီး၊
 ဓမ္မာနတ်သမီး၊ စိတ္တရာ နတ်သမီး၊
 ဝတပတာနီနတ်သမီး၊ ရက္ခ
 ဒေဝီနတ်သမီး၊ မိန္ဒရာဒေဝီနတ်သမီး၊
 ဟိရိနတ်သမီး၊ သိရိနတ်သမီး၊ ဗီရဏီ
 နတ်သမီး၊ မဏိမေဓလာနတ်သမီး၊ အစ
 ရှိသော များစွာသော နတ်သမီးတို့နှင့်
 တကွ သုဗိတာ၊ သုမာလာ၊ သုဓမ္မာ၊
 သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ အစရှိသော
 များစွာသော နတ်ဒေဝီ အပေါင်းတို့
 အားလည်းကောင်း၊ ဘိုးဘိုးအောင်၊
 ဘိုးဆင်းခေါင်၊ စကြာမင်း၊ ကျားလျှာ
 ခြံဘိုးဘိုးကြီး၊ ရွှေလက်ဝါးဘိုးဘိုးကြီး၊
 ဘိုးတော်ပြုံး၊ ဘိုးတော်ပွင့်၊ ဘိုးတော်
 အေး၊ ဘိုးတော်စိန်ဝင်း၊ ဘိုးတော်အောင်
 သား၊ ဘိုးတော်ဝင်း၊ ဘိုးတော်တင်၊
 ဘိုးတော်ခင်၊ ဘိုးတော်ရှင်၊ ဘိုးတော်ဟန်
 အစရှိသော များစွာသော ဘိုးတော်တို့
 အားလည်းကောင်း သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ

အစရှိသော များစွာသော ဝိဇ္ဇာတော်၊
 တပလီအပေါင်းတို့နှင့်တကွ ဗားလေးဗား၊
 အောင်လေးအောင်၊ ခေါင်လေးခေါင်
 အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားလည်းကောင်း၊
 ပေါက်ဆရာ ဉာဏ် ယောက်တို့နှင့်တကွ
 တစ်ကျိပ်နှစ် ယောက်ကုန်သော
 ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့အား လည်းကောင်း၊
 ပထမဆရာကြီးတို့အား လည်းကောင်း၊
 အရှင်ဦးဩကာသ၊ အရှင်နာဂိဿရ၊
 အရှင်တေဇိန္ဒ၊ အရှင်သာဂရ၊ အရှင်
 သုန္ဒရ၊ အရှင်သုမင်္ဂလ၊ အရှင်ပညာ
 တေတ၊ အရှင်ပညာသာမီ၊ အရှင်မေစာ
 ဝီ၊ အရှင်မုနိန္ဒ၊ အရှင်မုနိန္ဒယောသ၊
 အရှင်ဝါယမ၊ အရှင်ဝိမလ၊ အရှင်ယဿ၊
 အရှင်ဗိန၊ အရှင်ယေန္တ၊ အရှင်ဉာဏဝရ၊
 အရှင်ဉာဏိန္ဒ၊ အရှင်ဥပယု၊ အရှင်ကိတ္တိ၊
 အရှင်ကေတု၊ အရှင်ခန္တီ၊ အရှင်ခန္တ
 တေတိ၊ အရှင်ဣန္ဒဝစရိယ၊ အရှင်ဣန္ဒ
 သာ၊ အရှင်အာစရ၊ အရှင်အာလောက၊
 အရှင်ဥက္ကံသ၊ အရှင်အဂ္ဂဝံသ၊ အရှင်
 အဓ္မဂေါဏ ရှင်မထီး၊ ရှင်ကြီးရှင်ငယ်၊

ရှင်သူငယ် အပေါင်းတို့နှင့်တကွ
 များစွာသော အရှင်သူမြတ်တို့အား
 လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်
 ဘာဝနာသရာမှ ယနေ့ယခု တိုင်
 အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သော ဒါန၊ ဆောက်
 တည်ခဲ့သော သီလ၊ ပွားများခဲ့သော
 ဘာဝနာ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂတို့ကို
 အမျှပေးဝေပါ၏။ အမျှ... အမျှ...
 အမျှ

ချမ်းသာကြပါစေ၊ ကုန်းမာကြ
 ပါစေ၊ ဘေးကင်းကြပါစေ၊ ရန်ရှင်းကြပါ
 စေ၊ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ချမ်းသာအေးမြ၍
 လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ၊ တရားထူး၊
 တရားမြတ်၊ သိဒ္ဓိထူး သိဒ္ဓိမြတ်အပေါင်း
 နှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ၊ ကြံစည်အားထုတ်
 ပြုလုပ်သမျှ အောင်မြင်ကြပါစေ၊
 အကျွန်ုပ်ကိုလည်း တရားထူး တရား
 မြတ်၊ သိဒ္ဓိထူး သိဒ္ဓိမြတ်အပေါင်းနှင့်
 ပြည့်စုံအောင် မစကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်
 ကြပါစေ အောင်ဆုလည်း ပေးကြပါ
 စေ။

သို့ နှစ် နှစ် ဆို၍ နှစ် ဆယ်လည်ခဲ့သော သီလ၊
 နှစ် နှစ် ဆို၍ နှစ် ဆယ်လည် နှစ် ဆယ် ဆို၍
 ဆယ် နှစ် ဆို၍ ဆယ် ဆယ် ဆို၍ ဆယ် ဆယ် ဆို၍
 ဆယ် ဆယ် ဆို၍ ဆယ် ဆယ် ဆို၍ ဆယ် ဆယ် ဆို၍
 သိန်း လက်ယာတိုသိန်း အစရှိသော
 နတ်တို့အားလည်းကောင်း ရေနုဆယ်
 ကုဋေ ကုန်းနေကိုးကုဋေ အစရှိသော
 သတ္တဝါအပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊
 ဝိဇ္ဇာပက္ခ၊ သဗ္ဗာဏ၊ ဧဝပထ၊ ကဏ္ဍာ
 ဂေါတမ၊ နန္ဒောပနန္ဒ အစရှိသော နဂါး၊
 ဂဠုန်၊ ကုက္ကုဏ္ဍိ၊ ယက္ခ၊ ဂဗ္ဘေ နတ်အသူ
 ရာတို့အားလည်းကောင်း၊ ဘဝဘဝ၊
 သံသရာက ဆရာသမား၊ ဆွေမျိုးညာတိ၊
 မိတ်သဟာ တော်စပ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်
 သတ္တဝါအပေါင်းတို့အားလည်းကောင်း၊
 ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးတို့အားလည်းကောင်း၊
 နက္ခတ်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံးတို့အားလည်း
 ကောင်း၊ တာရာကြီး၊ တာရာငယ်တစ်
 ထောင်ကျော်တို့အားလည်းကောင်း၊
 အကျွန်ုပ်သည် ဘဝဘဝသံသရာမှ
 ယနေ့ယခုတိုင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သော

ရာတောင်း

ဤဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရသည့်
 ဘဝတိုင်အောင်၊ အဆင်းအားဖြင့်လည်း
 ကောင်း၊ အသံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ဉာဏ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပညာအား
 ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အခြေ
 အရံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာခြင်း
 အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း
 အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံရ၍
 မည်သူမျှ တုန့်လှိုင်းယှဉ်နိုင်၊ ပြိုင်နိုင်
 နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း မရှိသည့်
 ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

နိဗ္ဗာန်မရမီ သံသရာဘဝသို့
 ကျွန်လည်ရသည့်ရှိသော် ဤကောင်းမှုကံ
 စေတနာအပေါင်းတို့ကြောင့် မိဆိုး၊ ဖဆိုး
 သားဆိုး၊ သမီးဆိုး၊ လင်ဆိုး၊ မယားဆိုး။

ဆွေဆိုး၊ မျိုးဆိုး၊ တပည့်ဆိုး၊ ဆရာဆိုး၊
 အလုပ်သမားဆိုး၊ ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ သူခိုး၊
 ဆွမ်းပန်းသက်သောသူ စသော အဆိုး၊
 နှစ်အပေါင်းတို့မှ ကင်းလွတ်ရပါလို၏
 အရှင်ဘုရား။

ဤသို့ပြုရသော ကုသိုလ်

ကောင်းမှု အဖို့ဘာဂတို့ကြောင့်
 ပြောသမျှဟုတ်၊ လုပ်သမျှမှန်ကန်၊
 ကြံသမျှအောင်မြင်ပြီး သိဒ္ဓိရှင်တစ်
 ယောက်ဖြစ်မြောက်၍ ဘုရားရှင်၏
 သာသနာမြတ်ကြီးကို အလိုရှိတိုင်း ပြုစု
 နိုင်သည့် ကိုယ်ပေးကမ်းနိုင်သည့် ကိုယ်
 လှူဒါန်းနိုင်သည့် ကိုယ်ဖြစ်ပြီးလျှင်
 နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ကို လျင်မြန်စွာ
 မျက်မှောက်ပြုရပါလို၏။ ပုန်အာနှင့်
 လည်း ပြည့်စုံရပါလို၏။ သိဒ္ဓိမဟိဒ္ဓိတိုး
 ကြပါစေ။

အောင်သုခ

ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ

စွမ်းအားရှင်(ပခုက္ကူ)

ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဘဝသဘောထားနှင့် ဘဝဥပုသ်များ

ဝိဇ္ဇာခိုရ်က ကြေးနီပုရိက်ထားပေးခြင်း

တစ်ည၌ စားမဲ့ဆရာတော်

ကြီးသည် အင်ကြင်းပင်အောက်
ဆောက်အပ်သော ဝါးကျောင်းငယ်တွင်
မိမိအားထုတ်နေကျဖြစ်သော ဘုရား
ဂုဏ်တော် (၉)ပါးကို ပုတီးစိပ်ပွားများ၍
နေသည်။

ထိုစဉ် မွေးကြိုင်သောအနံ့ကို
ရရှိပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာခိုရ်ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ဂုဏ်တော်
ပုတီးစိပ်နေသော စားမဲ့ဆရာတော်ကြီးကို
ကျွဲကျွဲထိုင်ကာ ရိုနှိုးနေလေ၏။ စားမဲ့
ဆရာတော်ကြီးသည် ဂုဏ်တော်ပုတီး
စိပ်၍ ပြီးသောအခါ ထိုဝိဇ္ဇာခိုရ်
ယောက်ျားဘက်ကို လှည့်၍ကြည့်ပြီး -

“ယခုလာတာ ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

“တပည့်တော် ဝိဇ္ဇာခိုရ်

ယောက်ျားပါ ဘုရား”

ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။

စားမဲ့ဆရာတော်သည်

နတ်မိကျောင်းထံမှတစ်ခါ။

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ယောက်ျားထံမှ

တစ်ခါ

ကြေးနီပုရိက်

နှစ်ခါရရှိတော်မူသည်။

ထို့နောက် နေထိုင်သော

နေရာမှစ၍ သီလိုသမျှအကြောင်းတို့ကို
အစဉ်တစိုက်မေးမြန်းရာ အောက်ပါ
အတိုင်း လျှောက်ထားလေ၏။

ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့သြဖွယ်

ကောင်းအောင် တန်ခိုးသတ္တိရှိသော
ဆေးပင်များပေါက်ရောက်ရာ သီရိရက္ခ
မည်သော တောင်ပေါ်၌နေပါကြောင်း။

ထိုတောင်၏ အနီးကြီးမားသော
ဂန္ဓမာဓနတောင်ရှိကြောင်း။ ထိုတောင်၌
ရွှေဂူ၊ ငွေဂူစသည်လည်းရှိကြောင်း။

၎င်းအနီး၌ အနောက်တတ်ရေအိုင်ရှိပါသည်။
ထိုရေအိုင်သည် ဥတုသုံးပါးစလုံး၌
နေရောင်မရောက်ပါ။ ထိုရေအိုင်တွင်
တန်ခိုးကြီးသော နဂါး၊ ဂဠုန်မှစ၍

ဝိဇ္ဇာခိုရ်ယောက်ျားများနှင့် အချို့နတ်များ
ရေချိုးကြပါသည်။ တပည့်တော်များမှာ
အစာအဟာရ စားလိုသောအခါ ဇေယျ

သပြေသီးနှင့် အန္တုန္တရမည်သော သရက်
သီးများကိုသာ စားသုံးကြပါသည်။
ထိုအသီးများသည် အိုးစည်းခန့်

ကြီးမား၍ အနံ့ အရသာများမှာ လွန်စွာ
ဟောင်းမွန်လှပါသည်။ ထိုအသီးများကို
စားရ၍တပည့်တော်၏ ကိုယ်နံ့များလည်း
ဓမ္မာကြိုင်ပါသည်။ အလွန်ပေါ့သောကိုယ်
လည်း ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

“ယခု ဘယ်လိုအကြောင်း
ထိစွဲရှိလို့ ဘုန်းကြီးထံ လာခဲ့တာလဲ
အဘကြီး”

“အရှင်ဘုရားနဲ့ တပည့်တော်
ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တဝက် ညီအစ်ကိုအရင်းဖြစ်
ခဲ့ဘူးလို့ ကြေးနီပုရပိုက်ကို လှူဒါန်းရန်
ထားခဲ့ခြင်းပါ ဘုရား။ ဒီကြေးနီပုရပိုက်မှာ
ဖိစ့် ပညာရပ်ကို” လိုက်စားတော်မူပါက
အလိုရှိသမျှ ပြည့်ဝအောင်မြင်တော်
မူပါလိမ့်မယ် ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထား၍ ကြေးနီ
ပုရပိုက်ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ၏။
(စားမဲ့ဆရာတော်သည် နတ်မိကျောင်း
ထဲမှတစ်ခါ၊ ဝိဇ္ဇာဒီရ်ယောက်ျားထံမှ
တစ်ခါ ကြေးနီပုရပိုက် နှစ်ခါရရှိတော်မူ
သည်။)

ထိုအခါ စားမဲ့ဆရာတော်
ကြီးက နတ်မိကျောင်းထဲမှ ရသော
ကြေးနီ ပုရပိုက်ကိုပြ၍ မသိသော
အရာများကို မေးမြန်းရာ...

“တပည့်တော်မှာ အရှင်ဘုရား
အား သင်ကြားဖို့အချိန်မရနိုင်ပါ။
ပုပ္ဖိတောင်၏ အရှောက်တွင် ကျောက်ဂူ
ရှိပါသည်။ ထိုကျောက်ဂူတွင်နေသော
အင်းဘီလူးထံ အသားအတုံးငယ်လေး
တွေယူသွားပြီး။ အသင်ဘီလူးမင်း
အသားစားမလားဟု မေးပါ။ စားမယ်ဟု
ပြောပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ စားချင်ရင်
ပါးစပ်ဟာလို့ဆိုရင် ဟာလိမ့်မယ် ဘုရား။
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပြီး အသားကိုပစ်၍
ပေးပါ။ ဘီလူးပါးစပ်တွင်းသို့ ရောက်၍
စားနေသောအခါ အလိုရှိသမျှမေးပါ။
ပြောပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ နောက်ဆုံး
အသားတုံးကြီးကြီးကို ပေးထားခဲ့ပြီးရင်
အမြန်ပြန်ကြွတော်မူပါ ဘုရား။”

“အဘကြီး အခုလိုပြောပြတဲ့
အတွက်၊ ကြေးနီပုရပိုက်လာရောက်

လှူဒါန်းတဲ့အတွက် အလွန်ပဲဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာရှိလှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝ
ဟောင်းက ညီအစ်ကိုတော်ခဲ့လို့ လာ
ရောက် စောင့်ရှောက်သည်မှာ မေ့များနေ
သလားလို့ အကာကြီးရဲ့။

“မေ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။
လူတို့နေရာသို့ လာရခြင်းမှာ လွန်စွာ
ဝန်လေးလှပါတယ်ဘုရား။ ဘုန်းကံ
ကြီးမားသောသူများထံသို့ဖြစ်စေ၊ သီလ၊
သမာဓိရှိသော သူများထံသို့ဖြစ်စေ၊
အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်များထံသို့သာ လာရောက်
လိုသောစိတ်ရှိပါတယ်ဘုရား။ အရှင်
ဘုရားမှာ သီလသမာဓိရှိတဲ့ အတွက်
ကြောင့် စောင့်ရှောက်သင့်သော အချိန်
အခါလဲရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒရှိလာ
မှသာ လာရောက်စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။”

ဟု ပြောဆိုလျှောက်ထား
နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေတော့
သတည်း။

စားမဲ့ဆရာတော်သည် ရှိခိုး

မြို့နယ် နယ်နိမိတ် အနီးကပ်၍
အနီး (အနီးကပ်) နယ်နိမိတ်
နယ်နိမိတ် (အနီးကပ်) နယ်နိမိတ်
မြို့နယ် အနီးကပ် နယ်နိမိတ်

ဒီဇင်ဘာလ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင်
ကျောက်ဆောင် ကိုးကွယ်
တော်မူခြင်းကိုခံရပြီး မင်းဆရာ ဖြစ်
တော်မူလေ၏။

ညောင်ရမ်းမင်းကြီး နတ်ရွာစံတော်မူပြီး
နောက် သားတော်အနောက်ဘက်
လွန်မင်းက ဗားမဲ့ဆရာတော်အား
ဆက်လက်ကိုးကွယ်တော်မူခဲ့သည်။

သင်ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဘွဲ့တော်မှာ
နန္ဒသာရဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဟံသာဝတီ
(ပဲခူး)မြို့ လေးထပ်ကျောင်းဆရာတော်
ထံတွင် ရဟန်းပြုလေ၏။

ညောင်ရမ်းမင်းကြီးကား
ဒုတိယအင်းဝခေတ်ခေါ် ညောင်ရမ်းခေတ်
ညောင်ရမ်းဆက်ကို စတင်တည်ထောင်
သောမင်းဖြစ်သည်။ ညောင်ရမ်းခေတ်

“ဗားမဲ့၊ ဗားဗျိုက်၊ ဗားတမ္ပတ်
ဗားတမော့” ဟူ၍ ဗား (၄) ခုရှိရာတွင်
ဗားမဲ့ဆရာတော်မှာ လူသိအများဆုံး
အထင်ရှားဆုံးဖြစ်၏။ ဗားမဲ့ဆရာတော်

ဗားမဲ့ဆရာတော်သည် နတ်
မိကျောင်းထံမှ တစ်ခါ၊ ဝိဇ္ဇာမိရ်
ယောက်ျားထံမှတစ်ခါ ကြေးနီပုရိက်
နှစ်ခါရရှိပြီးနောက် ပုရိက်ထဲတွင်
ပါရှိသောဝိဇ္ဇာဓရ အတတ်ပညာများကို
လိုက်စားတော်မူလေ၏။

ညောင်ရမ်းဆက်ကို တည်ထောင်ရုံသာ
မဟုတ်သေး။ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း၌
အောင်မြင်ကျော်ကြားသော မင်းတစ်ပါး
အဖြစ်လည်း သမိုင်းမှာစတင်ခံရသူ၊
ကဗျည်းထိုးခံရသူလည်းဖြစ်သည်။
ကဗျည်းထိုးခံရလောက်အောင်လည်း

သည် သက္ကရာဇ် (၉၇၂)ခုနှစ်တွင်အင်းဝ
၌ ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းတော်မူခဲ့
သည်။
စွမ်းအားရှင် (ပခုက္ကူ)
အကိုအကား

ဗိုလ်မှူး ဟံသာဝတီ (ပဲခူး)
မှ ညောင်ရမ်းမြို့သို့ သက္ကရာဇ် (၉၅၅)
ခုနှစ်၌ ပြောင်းရွှေ့သီတင်းသုံးတော်မူ
သည်။ ညောင်ရမ်းသို့ ရောက်လာသော
ဗားမဲ့ဆရာတော်ကို မင်းရဲနန္ဒမိတ်
အမည်ရှိသော ညောင်ရမ်းမင်းက
နှစ်သက်ကြည်ညိုလှသဖြင့် “နန္ဒသာရက

ညောင်ရမ်းမင်းကြီး၏ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊
စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ လုပ်ဆောင်ချက်မှန်
သမျှမှာ အောင်မြင်သည်ကသာ များခဲ့
သည်။ ထိုကဲ့သို့ အောင်မြင်မှုရခြင်းမှာ
ဗားမဲ့ဆရာကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု
ဆရာစဉ်ဆက် အမှတ်အသားရှိခဲ့သည်။
သက္ကရာဇ် (၉၆၇)ခုနှစ်တွင်

၁။ မဟာသိဒ္ဓိကျွမ်းရင်းကြီး (ပထမတွဲ)
၂။ ဗားမဲ့ဗားတမော့ လက်တွေ့အစီအရင်
ကျမ်း (ပထမတွဲ)

မေမြေမှန်မြို့မြေ

ငွေလိုရွှေလို

လက်လက်ကိုင်သွန်းဖြိုးနိုင်တဲ့ ရှင်သီလိမီးတိုင်

(၁)

ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ)မှာ (၂၂-၇-၂၀၁၆)ရက်နေ့၌ မဂ္ဂဇင်းစာတည်းအဖွဲ့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တို့တွင် ရိုသေလေးစား ခဲ့ရပါသော “နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်းတိုက်” မှ “အယ်ဒီတာချုပ်” နှင့် “အယ်ဒီတာ အဖွဲ့” တို့အားလည်းကောင်း “မြဝတီမဂ္ဂ

ဇင်း”၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ “မြတ်ပန်းရံ မွေမဂ္ဂဇင်း”၊ “မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း” (CITY - MAGAZINE) “အယ်ဒီတာအဖွဲ့” တို့ အပါအဝင် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း” စာတည်းအဖွဲ့မှ “ဆရာဦးကိုကို ဆွေဆွေ” ထံသို့ ဖုန်း ဆက်ခဲ့ရာ၌ သူ၏ မိသားစု ကျန်းမာရေး ကိစ္စ အပါအဝင်

ပရိသတ်” နှစ်သက်တယ် ၊ ကြားလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ စာအုပ်ထွက်ရင် လည်း (09.776218704) ခင်ဗျား “ဖုန်း” ကို လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလိုက် ပါမယ်...” လို့ ပြောကြားလိုက်ပါသဖြင့် လည်း ပေးပို့စာမူတွေ (၁၅)ပုဒ်ကျော် ရှိနေသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ) လေးစားရပါသော “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်” မှ “ဆရာ ဦးကိုကိုဆွေ ဆွေ” နှင့် “စာတည်းအဖွဲ့” သို့ ပူးတွဲ အမည်ပါ “လာဘ်လာဘာတို့ သွန်းပြီး နိုင်တဲ့ ရှင်သီဝလီမီးတိုင်”(ဆောင်းပါး) ကလေးကိုလည်း “လာဘ်လာဘာတွေ ဝိုးရွာသလို ပြီးစေဖို့” အတွက် တွင်ဆက် လိုက်ရပြန်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

(၂)

ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ)မှာ “မိခင် ဌာန” (MOTHER - UNIT) “စက်မှု လယ်ယာဦးစီးဌာန၊ အမှတ်(၈၇) စက်မှု လယ်ယာစခန်း ဖြူဖြူ” မှ (CHIEF - OPERATOR) အဆင့်မှ “လုပ်သက် ပြည့်” (OLD - SERVICE) နှင့် အငြိမ်း စား (ပင်စင်) ယူခဲ့တာ (၆) နှစ်တာ

ရှင်သီဝလီမီးတိုင်

၃	၇	၆
၁	၂	၄
၁၅	၁၆	၁၇
၁၈	၁၉	၂၀
၂၁	၂၂	၂၃
၂၄	၂၅	၂၆

ပေးပို့ ထားခဲ့သော စာမူများ ကိစ္စ မေးမြန်း ခဲ့ခြင်း လည်း ဖြစ်ရာ၌ “စိစစ် ရွေးချယ်”၍ လိုအပ်သလို အသုံးပြုပါ မယ်” ဟူ၍ “အပြု မပျက်နိုင်ဘဲ ဖုန်းဆက် သည် သဘောကို ပြန်လည် ကြားသိရ သဖြင့် ဝမ်းသာရပါ ကြောင်း ပြန်လည်ပြော ကြားခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ) ပါ ခင်ဗျား တစ်ဆက်တည်းမှာ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပိုဦး လေဗျာ၊ ကျွန်တော့် မဂ္ဂဇင်းကို “ဖြူး စာဖတ်

အထိလည်း ကျော်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ “ဘဝ
အထိန်းကျန်သမားကြီးတစ်ဦး” ဝီဝီ
ဇီဝနာ “ဗီဇညီမျှခြင်းများနှင့်အတူ”
စာပေ ဝိသနာရှင် တို့ဖတ်ရှုဖြစ်နိုင်ကြပါ
ရန် အတွက် လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပါသော
စာပေပညာဖြင့်ပင် အလျဉ်းသင့်သည့်
အတွင်း ဂျာနယ်တို့၏ စာမျက်နှာများ
ပေါ်တွင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖက်က
လည်း ဖြူဖြူနုနု စာရေးဆရာအသင်း
၏ “အတွင်းရေးမှူး” တာဝန်ကိုပါ ယူခဲ့
သည်မှာလည်း “ဒုတိယအကြိမ်” ပါ
ခင်ဗျား (ဝါးကြားခြင်း မဟုတ်ပါ)
“အာရောဂျံ၊ ပရမံ၊ လာဘံ”
(ဏှန်မာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါး) ဟု
ဆိုလည်း “စောစောအိပ်လို့ စောစောထလို့
စောစော လမ်းလျှောက်ကြပါစို့။
တိုက်ခွာ သန်စွမ်းစေဖို့” ဟူသော “
ဆောင်ပုဒ်” နှင့်အညီ “ဖြူးချောင်း
တံတားကြီး” ပေါ်သို့ လမ်းလျှောက်
ခဲ့ကြရာ၌ “ဦးခင်မောင်တိုး” (ဒု-ဦးစီးမှူး
စာရင်းရုံး) နှင့် ခနီး ဆရာမ “ဒေါ်ခင်စန်း”
(ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဖြူးမြို့) တို့အပါ
အဝင် “မမျိုးမျိုး” (ရုံးအုပ်၊ စည်ပင်
မြို့) နှင့် “မကြာ” (ပဲခူးလမ်း ဖြူးမြို့)

ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြား

၍ ‘ကာမေသု မိစ္ဆာစာရကံ’

ကျူးလွန်သူတို့နှင့် (လုံးဝ)

မပတ်သက် ‘ခါးတောင်း

ကျိုက် တခြား ဖင်တခြား’

ပုံနှိပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တို့မှာ စာရေးသူ (ကျွန်ုပ်) အပေါ်
ခင်မင်ကြသူတွေပါ။ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။
သူတို့တွေက “လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်မဂ္ဂဇင်း” ရဲ့ “အသည်းစွဲ စာဖတ်
ပရိသတ်” တွေပေါ့။ လမ်းလျှောက်ပြီး
ပြန်လာတိုင်း “ဦးခင်မောင်တိုး+ဆရာမ
ဒေါ်ခင်စန်း” တို့မှ လက်ဖက်ရည်တိုက်နေ
ကြပါ။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် “နေတိုး”
(DESIGN) နှင့် နှိုင်းလျှင်ဖြင့် မရိုင်းတာ
“ဦးခင်မောင်တိုး” ပေါ့ ခင်ဗျား “မြောက်
ပြေ” (ရေး)တာ မဟုတ်ပါဘူး။ “ဖြူး
ချောင်းတံတားကြီး” ပေါ်တွင် လမ်းအတူ
လျှောက်ပြီးခဲ့ကြသလို “အာဇာနည်
နေ” (၁၉၇၂-၇၃) ရက်နေ့မှ စတင်
ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသော “ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း
ကြေးရုပ်” အနီးရှိ “အားကစားလေ့ကျင့်
ရေးကွင်း” အတွင်း၌လည်း ကျန်းမာရေး
လေ့ကျင့်ခန်းများကို (၃၀) မိနစ်ကျော်
အထိ ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ၌ “ဦးခင်မောင်
တိုး” + “ဒေါ်ခင်စန်း” ခနီး မောင်နှံတို့နှင့်
အတူ ရိုးရိုးလေးနှင့် လှပနေတဲ့ “မမျိုး
မျိုး” လည်း အတူပါဝင်လိုပေါ့။ သူမရဲ့
တူ၊ “တူမ” တို့လည်း ရံဖန်ရံခါ လိုက်ပါ
လာခဲ့ပါတယ်။ “နုပါးတော် ဝါဝါဉာ”

မှ “သနပ်ခါးကွက်” ကလေးနှင့် ပေမိုလည်း အနီ မျိုးမျိုး (ရုံးအုပ်-စည်ပင်) မှာ ကြည်ရွှင်အပြုံးတစ်စနှင့် ပေမိုလည်း ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီ စိုးမြတ်သူဇာ အလား ထင်မှတ်မှား လောက်ပါရဲ့။

(၃)

“ရှင်သီဝလီမီးတိုင်” ကို အောက်ပါအတိုင်း အသုံးပြုနိုင်ကြပါသည်။ (သို့မဟုတ်) “စီရင်” နိုင်ပါရန် အတွက် “ဖယောင်း” ၂ ကျပ်၊ ၂ မတ်၊ ချည် (၃၇) မျှင်နှင့် မီးတိုင်လုပ်ပါ။ “ရွှေဝိန်းချို” “ငှက်ပျော့ အစုံ” “ဖျဉ်စ” အဖြူခင်း၊ ဖယောင်းအလေးချိန်နှင့် ငွေကိုစက်” တင်ပြီးမှ စီရင်ရပါမည်။ “အစုတ်ဂါထာ” မှား “ဥ - နမော ပထဝီ ဗလသုန္နရီသဗ္ဗညု၊ ဗောဓိ မဏ္ဍာလံ၊ အသေချေယံ၊ ဗာရသေနံဓေယျော၊ ဓေယျတုမင်္ဂလံ၊ သဗ္ဗကမ္မံ၊ သိဒ္ဓိကမ္မံ၊ အဟံသာမိ သဗ္ဗသတ္တရုတိနဿန္တ၊ ခုရေခွရေသွားဟ...။”

“မီးထွန်းစဉ်” မှာလည်း ၎င်း “အစုတ်ဂါထာ” ကို (၉) ခေါက်ရွတ်ဆို

ပေးရမည်။ အကျိုးအာနိသင်တို့မှာ “လာဘ်လာဘာ” လို ချင်သူတို့ အတွက် “လာဘ်လာဘာဆု” ကို တောင်းရမည်။ လိုရဆုကို တောင်း၍ထွန်းလေ။ “အမှု အခင်း” ဖြစ်ပါကလည်း ပြောဆိုသမျှတို့ အောင်မြင်နိုင်ပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြား၍ “ကာမေသု ဖိစ္ဆစာရကံ” ကျူးလွန်သူတို့နှင့် (လုံ့ဆ) မပတ်သက် “ခါးတောင်းကျိုက်တခြား ဖင်တခြား” ပုံနယ်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အလွန်တန်ဖိုးကြီးမားသော “လာဘ်လာဘာတို့ သွန်းပြီးနိုင်တဲ့ ရှင် သီဝလီမီးတိုင်” “ဆောင်းပါး” ကလေး ကို ကျွန်ုပ် (စာရေးသူ) မှ ခင်မင်လေးစား ခဲ့ရပါသော စာဖတ်ပရိသတ်တို့ထဲမှ အလယ်တန်းပြဆရာမလေး “မမေသန္တာ လွင်” (အပျိုစင် အနုအလှကလေး) နှင့်အတူ “မပြီးလေး” အပျိုချော(ရှင်းပိုင်း - ဖြူဖြူ) အပါအဝင် “ဦးအောင်ဆန်း” ညွှန်ပျိုးငြိမ်း စက်မှု - လယ်ယာ ရန်ကုန် ဗြူတို့လည်း ဖတ်ရှု ဖြစ်နိုင်ကြပါစေလို ဆန္ဒပြုမိပါတော့၏။

တိမ်ကောပျောက်ကွယ်လုနီး ပါး ဖြစ်တဲ့ ဤ “လာဘ်လာဘာတို့

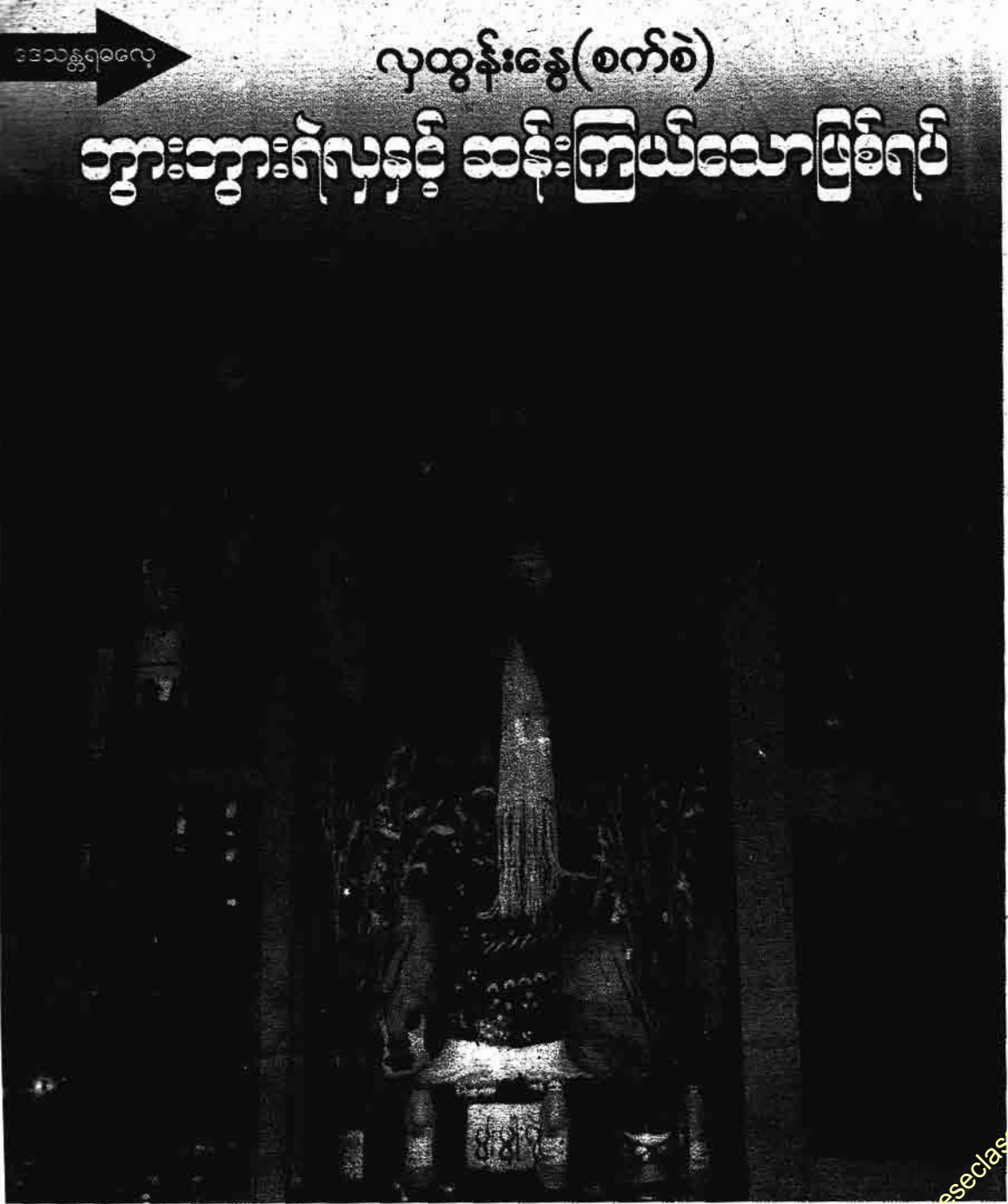
သွန်းပြီးနိုင်တဲ့ ရှင်သီဝလီမီးတိုင်” နည်း နိဿယကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၅၀) နှစ်ကာလမှ၊ (ထွက်ရပ်ပဋ္ဌမံ) “ဝိဇ္ဇာ လေးပါး” ပိုဆုံးတော်ကြီး ဆရာတော် “အရှင်ရေဝတ” ၏ လက်တွေ့ပယောဂ အင်းကျမ်းကြီး” ကို “မိုငြိမ်း” ရေးသား ပါကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း စတည်းအဖွဲ့မှ ဆရာဦးကိုကိုဆွေဆွေ နှင့်အတူ “စာတည်းအဖွဲ့” အားလုံး စိတ်လက်ကြည်သော အိပ်စက်ပျော်နိုင် ကြလျက် “လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း” ကမ္ဘာတည်တိုင် ကြာရှည်နိုင်မြဲအောင် မြင်ပါစေ။ စာဖတ်ပရိသတ်တို့လည်း ကျန်းမာချမ်းသာ လန်းပြာနိုင်ကြပါစေ။ “ရိုးသားစွာဖြင့် ကြိုးစား၊ ဦးမည်...”

မေမြွန်းမြွန်း (ဖြူ)

ဒေသန္တရဓလေ့

လှထွန်းနွေ(စက်စဲ)

တွားတွားရဲလှနှင့် ဆင်းကြယ်သောဖြစ်ရပ်

မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှအတော်များများတွင် ဗြိတိသျှနတ်ကွန်းများ ရွာစောင့်နတ်ကွန်းများကို ဗြိတိသျှ ရွာတိုင်းတွင် အနံ့အပြား တွေ့နိုင်ပေသည်။ ဗြိတိသျှဘိုဘို၊ ရွာစောင့်ဘိုဘိုများကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသူ အတော်များများက ပူဇော်ပသကြသည်။ ပြဿနာအခက်အခဲများ တွေ့ကြုံတိုင်း အားကိုးအားထားပြုကြသည်။ သူတို့ အားကိုးကြသည့်အတိုင်း အဆင်ပြေကြသည်လည်းရှိသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အချို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားများအပြင် နတ်၊ နဂါး သက်ဝင်ယုံကြည်သူများသည် ကျိုက္ခမီဆံတော်ရှင် ရေလယ်ဘုရားတွင် နဂါးမယ်တော်ရှပ်တုကို အမျိုးသမီးဝတ်ပြုဆောင်တွင် ထားရှိပြီး သက်ဝင်ယုံကြည်သူများက အလှူခံသေတ္တာထဲသို့ အလှူငွေများ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းကြသည်။

အထူးသဖြင့် ရေလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူများက “ရေခံပိုင်ဦးရှင်ကြီး”ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ မိမိ၏ အိမ်ရှေ့

တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ပြီး တိမ်ညွန့်ကို ခူးစားသည့် (၁၂) ကြိုးစုန်းအတတ်ပညာ ကျွမ်းသည်။ စိတ်က အခန့်မသင့်၍ ဒေါသဖြစ်လျှင် တစ်ဖက်သူမှာ အကြီးအကျယ် ခံရသည်။

တွင် နတ်ကွန်းလုပ်၍ ကိုးကွယ်ကြသည်။ မိုးဦး၊ မိုးနှောင်းကာလများတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရန်နှင့် လုပ်ငန်းများအဆင်ပြေရန်အတွက် ဦးရှင်ကြီးဆွမ်းတင်ပသကြသည်။ ထို့အပြင် ရှင်ဥပုတ္တမထေရ်မြတ်အား ရည်စူး၍ ရေစည်၊ ဝါးမိုးဝါးတို့ဖြင့် ဖောင်တော်ပြုလုပ်ကာ မိုးဦးကာလ တပေါင်း၊ တန်ခူးလနှင့် သီတင်းကျွတ်လ များတွင် သစ်သီးဝလံ၊ ခွံဖွယ်ဘောဇဉ်များ တင်၍ ဖောင်ပျောသည့်စေလေ့ရှိသည်။

ဘွားရဲလှ(ခ) မရဲလှသည် ရှေးလူကြီးသူမများ ဆိုစကားအရ သံဖြူရောင်မြို့ နှစ်ပိုင်ခန့်အကွာ ဝါခရူကျေးရွာအလယ်ရှိ ဝါခရူမြို့ဟောင်းရှိသည်။ မြို့ဟောင်း၏ အနေအထားမှာ ဆန္ဒင်းမကင်း ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် (၆၄) ဧက ကျယ်ဝန်းသည်။ မြို့ဟောင်းတွင် ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီပျက်များ အဆောက်အအုံအုတ်မြစ်ဟောင်းများ၊ သမိန်ဗရမ်းရှပ်တုပါ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ ခြုံရိုးပေါ်တွင် ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီများစွာရှိသည်။

ခေတ်အဆက်ဆက် ဘိုးဘွားများ၏ တဆင့်စကားအရ ဖွားရဲလှသည်။ ဝါခရူမ္မိဟောင်းတည်ထားသော မြို့စားမင်းတစ်ပါး၏ မိဖုရားဖြစ်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ လောကဓာတ်ပညာအနက် စုန်းပြုစားခြင်းကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်ပြီး တိမ်ညွန့်ကို ခူးစားသည့် (၁၂) ကြီး စုန်းအတတ်ပညာကျွမ်းသည်။ စိတ်က အခန့်မသင့်၍ ဒေါသဖြစ်လျှင် တစ်ဖက်သို့မှာ အကြီးအကျယ်ခံရသည်။ မြို့သူ၊ မြို့သားများ ခံရဖန်များလာသော အခါ မြို့သူ၊ မြို့သားများ ဆူပူသောင်းကျန်းလာသဖြင့် နောက်ဆုံး မရဲလှအား ကျွန်ုပ်တို့မြို့ ပင်လယ်ဝန်းရှိ ဆင်ပုန်းမီးပြတိုက်မြင်ရသည့် တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ရေချသုတ်သင့်စေရာ မရဲလှက နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်ပိုင်းကို အပိုင်စားပေးရန် ခွင့်တောင်းသဖြင့် ခွင့်ပေး၍ ရေချသုတ်သင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ မရဲလှအငှာဟု မထင်မရှားပေါ်လာခဲ့သည်။

သံဖြူရေပ် မြို့နယ်တွင်

ဆံတော်ရှင် ကျိုက်စောစေတီတော်သွားရာ လမ်းခရီးတွင် ဖွားရဲလှနတ်ကွန်းရှိသည်။ ယခင်က နတ်ကွန်းမရှိခဲ့။ နှစ်စဉ် စက်စဲကမ်းခြေသို့ အပန်းဖြေလာကြသူများနှင့် တံငါသည်များထဲမှ အနည်းဆုံးဆယ်ဦးခန့် ရေနစ်သေဆုံးကြသည်။ နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ထိုကဲ့သို့ သေဆုံးနေကြ၍ သက်ကြီးဝါကြီး ပုဂ္ဂိုလ်များမှ ဦးဆောင်၍ ပူဇော်ပသကြသည်။ နောက်ပိုင်း လူအသေအပျောက် နည်းလာသည်။ တချို့နှစ်များတွင် တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပေ။

ဘွားရဲလှနတ်ကွန်း မဆောက်လုပ်ခင်က ဘွားရဲလှနှင့်ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်များစွာရှိသည့် တချို့သော အဖြစ်အပျက်များမှာလည်း အလွန်ပင်ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ယုံကြည်ရခက်ခဲသော ဖြစ်ရပ်များပင်ဖြစ်သည်။

စက်စဲကျောရွာ အရှေ့ပိုင်းတွင် ဦးဘိုးတင်ဟုခေါ်သော ပိုက်ကွန်ပစ်သမားကြီး တစ်ဦးရှိသည်။ မိရိုးဖလာလယ်ယာ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း

အားလပ်သည် အချိန်များတွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့သွား ၍ ကွန်ပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။ ရေထရက် ရေတက်ချိန်တွင် ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ပိုက်ကွန်ကို မရင်း ကမ်းစပ်သို့တက်လာ သော လှိုင်းလုံးများတွင် ငါးမ (ငါးဘီလူး) ပါမပါကြည့်ပြီး ပါသည်ကိုတွေ့လျှင် ပိုက်ကွန်ပစ်အုပ်၍ ဖမ်းလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပိဿာကျော် ငါးဘီလူးများပင် ရတတ်သည်။ အနည်းဆုံး သုံးဆယ်သားအကောင်များ အနည်းဆုံး ရတတ်သည်။

ထိုသို့ ဆက်စုနစ်စုနီးပါးခန့် ကွန်ပစ်ခြင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်တွင် (၉၆) ပါးရောက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဘိုးတင်၏ ကွန်ပစ်ဖမ်းခြင်းအမွေကို သားသုံးယောက်အနက် သားကြီးဖြစ်သူ ကိုးဆန်းတင်တစ်ယောက်သာရသည်။ ဖခင်ဆုံးပါးပြီးနောက် မိဘပိုင် လယ်ယာမြေကို လုပ်ကိုင်ရင်း အားလပ်ချိန်များတွင် ပိုက်ကွန်ပစ်ထွက်လေ့ရှိသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ဝိုးဦးကျ ညတစ်
ညတွင်ဖြစ်သည်။ ကိုဆန်းတင်သည်
ပိုက်ကွန်လေးကို မကာမကာဖြင့် လှိုင်း
အတက်ကို လမ်းလျှောက်ရင်း ကြည့်
နေသည်။ အထူးသဖြင့် ခါးပိုင်းများနှင့်
ကျောက်ပုခွန်များသည် ကျောက်ဆောင်
များအကြားတွင် အနေများသည်။
ထို့ပြင် ကျောက်ပုံများအကြားရှိ
ရေအိုင်ငယ်များတွင် ငါးများ ဖင်လယ်
ပြင်သို့ မဆင်းတော့ဘဲ ကျန်နေတတ်
သည်။ ရေတက်ချိန်တွင် ကျောက်ပုခွန်
များသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင်
တွယ်ကပ်၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ပေါ်နေ
တတ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွှေး ဆွဲပြီး ဖမ်းယူ
၍ရသည်။ သို့သော် ကျောက်ပုခွန်သည်
ပြည်ပဈေးကွက်ဝင်ပြီး ဈေးကောင်း
ရသဖြင့် ဖမ်းဆီးသူများလာသဖြင့်
နောက်ပိုင်း မရှိသလောက်ရှားသွားသည်။

ကိုဆန်းတင်သည် ပိုက်ကွန်
ကို ကျောက်ဆောင်မြင့်တစ်ခုတွင်
တင်လိုက်ပြီး လွယ်ပလောင်းလွယ်ကာ
ကျောက်ပုခွန်များ လိုက်လံရှာဖွေနေ
သည်။ ကျောက်ပုခွန်တွင် ရေအတက်

ဂဏန်းသည် အလိုရမ္မက်
ကြီးသော သတ္တဝါဖြစ်
သဖြင့် ရေပေါ်ရောက်သည့်
အချိန်ထိ အစာကို ငုံ့ခဲ
မပျက်ပေ။ ဘယ်လက်မှ
ပိုက်ကွက်ဖြင့် လုပ်ထား
သော ဒိုင်းဝန်းဖြင့် ခံလိုက်
လျှင် အလိုက်သင့် ပါလာ
တတ်သည်။

တွင် ကျောက်ကြို ကျောက်ကြားများ
ထဲသို့ဝင်၍ စားစရာ ရှာဖွေတတ်သည်။
ကျောက်တုံးများတွင် လိုက်လံတွယ်
ကပ်နေတတ်သဖြင့် ရေပေါ်တွင်
နာမောင်းတံများ ပေါ်နေတတ်သည်။
၎င်းနာမောင်းတံများ ဆွဲလိုက်လျှင်
အလိုက်သင့်ပါလာပြီး လွယ်ပလောင်းထဲ
ထည့်လိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။

ဂဏန်းမှာ ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်
ပေ။ ချုံကြိုချုံကြားတွင် ရေတက်လျှင်
ရေဇီးကြောင်းတစ်လျှောက် တက်လာ
တတ်ပြီး အပုပ်အညှီအဟောက်များစား
သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ ဝါးဖြင့်
ရက်ထုပ်ထားသော ကိုင်းတံဖြင့်ထောင်ရ
သည်။ ဂဏန်းကိုလျှင် အလွန်သိသာ
လွယ်သည်။ ကိုင်းတံကြီးမှာ ဟိုဟိုသည်
သည် လှုပ်ခါရမ်းနေတော့သည်။

ပိုင်ခေါ်ဂဏန်းဖမ်း ကိရိယာက
ရေဇီးကြောင်းတွင် ငုတ်ရိုက်၍ ချည်ထား
ရပြီး အထဲတွင် သံဗူးထဲ၌ အညှီ
အဟောက်အစာကို ထည့်ထားရသည်။
ရေစစ်ချိန်၌ ဖော်ယူရသည်။ တစ်ခါတစ်
ဂဏန်းအဝင်များလျှင် ရှစ်ကောင်အထိ

ကောင်းအထိ ရတတ်သည်။ ကိုင်းတံ ဘယ်လက်မှ ပိုက်ကွက်ဖြင့်လုပ်ထား များပြုလုပ်၍ ကျွေးရသည်။ တစ်ခြမ်း
ထောက်လျှင် စောင့်ကြည့်နေရသည်။ သော ခိုင်းဝန်းဖြင့်ခံလိုက်လျှင် အလိုက် လျှင် ဂဏန်းငါးကောင်ခန့်ထည့်ပြီး
စောင့်မကြည့်နေလျှင် အစာကုန်သွား သင့် ပါလာတတ်သည်။ ဂဏန်းဝယ်လို တစ်ရက်လျှင်နှစ်ကြိမ် အစာကျွေးချိန်
တတ်သည်။ ဂဏန်းမိလျှင် ကြိုးကို အားမှာ ပြည်ပစွေးကွက်အထိ စောင့်ကြည့်ရသည်။ ဂဏန်းအရေခွံလဲ
စာဖြည်းဖြည်း ရေပေါ်ဆွဲတင်ရသည်။ ထိုးဖောက်လာနိုင်သဖြင့် ဂဏန်းမှာ ထားပြီး ပျော့နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ခြင်း
သို့သော် မြေကြီးတွင် ကုတ်တွယ်ထား တဖြည်းဖြည်းရှားလာသည်။ အလွန်စွေး ထဲမှထုတ်ယူပြီး ပြည်ယဉ်ပိုရန် ရေခဲ
လျှင် ဆွဲ၍မလွယ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းသော ဂဏန်းပျော့မွေးမြူရေပင် ခိုက်ပြီး တင်ပို့ရသည်။
နှစ်ကောင်ထပ်လျက် ပါတတ်သည်။ ခေတ်စားလာသည်။

ဂဏန်းသည် အလိုရမ္မက်ကြီး ကိုဆန်းတင်သည် ကျောက်
သော သတ္တဝါဖြစ်သဖြင့် ရေပေါ်ရောက် ပုစွန် ၁၄ ကောင်ရပြီးနောက် ပိုက်ကွန်
သည့်အချိန်ထိ အစာကို ငဲ့မပျက်ပေ။ ခြင်းတွင် ဗောတပ်ကာ ကြိုးတန်းဖြင့် ကိုအုပ်ရန် အသင့်အနေအထားဖြင့်
မျောရသည်။ ငါးများကို အတုံးကလေး ပြင်ဆင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ရေစပ်

တစ်လျှောက် လှိုင်းလုံးအလာကို စောင့်ကြည့်ရင်း လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် ရှေ့တွင် ခြေထောက်တစ်စုံ ခံနေသဖြင့် မောကြည့်ရာ နန်းဝတ်နန်းစားဖြင့် ရှေးအမျိုးသမီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညှင်းများ ထသွားပြီး အရမ်းကြောက်သွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ မီးလုံးကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

ကိုဆန်းတင်သည် ထိုအမျိုးသမီးကိုတွေ့ပြီး အရမ်းကြောက်ကာ ပိုက်ကွန်မပစ်တော့ဘဲ အိမ်ဆီသို့ ကမန်းကတမ်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ညသန်းခေါင် အချိန်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်အပြန် ခရီးတစ် လျှောက်လုံး မည်သူမျှမတွေ့ပါ။ အိမ်ရောက်၍ ရေခိုးချိုး ထမင်းစားပြီး နောက် ကြောက်ဖျားဖျားကာ ကယောင်ကတမ်း ထအော်နေပါတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသော်လည်း ကိုဆန်းတင်၏ ရောဂါဝေဒနာမှာ မသက်သာသဖြင့် ပယောဂဆရာဖြင့် ခေါ်ယူကုသသော်လည်း ပြန်လည်မကောင်းလာခဲ့ပါ။ သတိလည်းလည်တစ်ချက်၊

မလည် တစ်ချက် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ကိုဆန်းတင်တစ်ယောက် လူ့လောကကြီးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ အားလုံး၏ရင်ထဲနဲ့သားထဲတွင် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်သဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ရေလုပ်သားများတွင်လည်း အသက်အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ပြီး သေဆုံးသွားကြသူများ ရှိလာသည်။ ၎င်းတို့၏ အကြောင်းများကို အလျဉ်းသင့်သည့်အခါ စာဖတ်သူ ပရိသတ်များထံ တင်ပြပေးပါဦးမည်။ စက်စဲကမ်းခြေသို့ အပမ်းမြေလာကြသူများလည်း တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ ရေနစ်သေဆုံးကြသူများရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ပိုင်းဖွဲ့၍ ရေကူးကြရင်း အလယ်မှ ရုတ်တရက်ပျောက်၍ ရေနစ်သေဆုံးသွားသည့် ဧည့်သည်များလည်း ကြားနေရသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသူ၊ ရွာသားများ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်နှင့် တိုင်ပင်ကာ နတ်ကွန်းတစ်ခု ဆောက်

လုပ်ပြီး ဘွားရဲလှရပ်တုနှင့် နတ်ကွန်းအဆောင်အယောင်များ ထည့်သွင်းကာ ပူဇော်ပဿူပြုလုပ်ပြီး တောင်ပန်တိုးလှူ၍ ကြရာမှ အသေအပျောက်လည်း လုံးဝ မရှိသလောက် ရှားသွားတော့သည်။

နတ်ကွန်း၏ အကျိုးဆက်ကို ရွာသူ၊ ရွာသားများနှင့် တံငါလုပ်သားများ သိရှိပြီး ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ရေချမ်း၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ပသကြသည်မှာ ယခုထိတိုင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စက်စဲမင်းဆိပ်နံဘေး ချောင်းတစ်ဖက် ကမ်းရှိ ကျိုက်စောဆံတော်ရှင် ရေလယ်ဘုရားသို့သွားသည့် လမ်းနံဘေးတွင် ဘွားဘွားရဲလှနတ်ကွန်းကို မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် ထင်ရသော အဖြစ်အပျက်များသည် ဆန်းကြယ်လှပြီး ယခုထက်တိုင် လူကြီး၊ လူငယ်အားလုံး အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်လေးကို တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိတိုင်း အမှတ်တရ သတိရ ပြောဆိုနေကြမည်မှာ သေချာပါတော့သည်။

လှထွန်းမေ့(ပက်စ)

ဗေဒင်ပညာဆိုသည်မှာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား တိုက်ဆိုင်မှုများ

ဦးတင်အောင်(ဘော်ဆိုင်း)
ဝေဒလက္ခဏာသုတေသီ

Chit 2016

လောကကြီးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ဖြစ်ရပ် တိုက်ဆိုင်မှု
များ ဆန်းပြားစွာ အမှတ်မထင် ရင်ဆိုင်
တွေ့ကြုံ ခံစားရတတ်ပေသည်။ ထန်သီး
ကြွေခိုက် ကျီးနှင့်ခိုက်လို့ ဆိုရမှာလား။
သို့သော် အရာရာတိုင်းဟာ ပြောမယုံ
ကြံ့တကုန်ပေမည်။ လောကီဗေဒင်လက္ခ
ဏာ အတတ်ပညာရပ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်လေ့
လာသုံးသပ် ဝေဖန်သိရှိခဲ့သမျှအရ
အဖြစ်အပျက် သာကေကို ကျွန်ုပ်တို့ထံမှီ
သမျှ တင်ကာပြရမည်ဆိုလျှင် ဘုန်းတော်
ဉာဏ်တော်၊ ကံတော် အနန္တနှင့်ပြည့်စုံ
တော်မူသော ပု.ဒိ.အာတည်းဟူသော
ဝိဇ္ဇာသုံးပါးကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်စွမ်းအင်ဖြင့်
သိတော်မူခဲ့တဲ့ အတုမရှိ မြတ်တော်မူပြီး
သုံးလောကထွင်ထား ရှင်တော်မြတ်
ဘုရားသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇ ခုနှစ်
ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့ ဝိသုဒ္ဓိ
ကာလ ပစ္စိမယာမိ၌ ဥတ္တရာ သဠ
နက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်လျက် ပဋိသန္ဓေ
(၁၉) ပါးတို့တွင် ရှေးဘဝများက
မေတ္တာ ရာဇ်ရှေ့သွား ပရိကမ္မဘာဝနာ

အံ့ဖွယ်ထူးခြား တိုက်ဆိုင်မှု
များသည် -
ယသော်ဓရာ၊
အာနန္ဒာ၊
ဆန္ဒအာမတ်၊
ကာဠုဒါယီအာမတ်၊
မဟာဗောဓိပင်၊
ရွှေအိုးကြီး လေးလုံး
တို့သည်ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်
ဖွားမြင်ခဲ့ကြသည်။

အဖြစ် ပွားခဲ့သော သောမနဿ
သဟရုတ်- ဉာဏသမ္ပယုတ်- သင်္ခါရိက
ပဋ္ဌမ မဟာကုသိုလ်စိတ်၏ အကျိုးဝိပိတ်
ပဋ္ဌမမဟာဝိပိတ်စိတ်ဖြင့် မယ်တော်
မာယာ ဝမ်းကြာတိုက်မှာ ပဋိသန္ဓေ
တည်တော်မူ၏။ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈
ခုနှစ် ဥတုဂီမှာန ကဆုန်လပြည့်
သောကြာနေ့မှာ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်
စန်းယုဉ်လျက် ဖွားမြင်တော်မူ၏။
မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ ဖွားမြင်သည့်နေ့မှာ
ပင် အံ့ဖွယ်ထူးခြား တိုက်ဆိုင်မှုများသည်
ယသော်ဓရာ၊ အာနန္ဒာ၊ ဆန္ဒအာမတ်၊
ကာဠုဒါယီအာမတ်၊ မဟာဗောဓိပင်၊
ရွှေအိုးကြီးလေးလုံးတို့သည် ဖြစ်ထွန်းပေါ်
ပေါက် ဖွားမြင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကို
(ဖွားဇာကံတော်ခုနစ်ဖော်)လို့ ခေါ်လေ၏။
သက္ကရာဇ် ၉၇ ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့်
တနင်္လာနေ့၊ သန်းခေါင်ယံအချိန် ဗုဒ္ဓ
လောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည်
ဖွားဖက်တော် ဆန္ဒအာမတ် ကဏ္ဍကမြင်း
နှင့်အတူ တောထွက်တော်မူခဲ့ပြီး
သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော်မူခဲ့
 ပါသည်။ (၎င်းဖြစ်တော်မူခဲ့တွေကို ဝေဒ
 ပညာဖြင့် သုံးသပ်ရာတွင် (ပါပဒါနိဋ္ဌ
 ဂြိုဟ်လေးလုံးသော မက္ကန္တဂြိုဟ်လေးလုံး
 ပေါင်းဂြိုဟ်ရှစ်လုံး၌ သောမက္ကန္တဂြိုဟ်နေ
 တို့တွင် ဖြစ်တော်မူခဲ့၏) မဟာသက္ကရာဇ်
 ၁၄၇ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့် အင်္ဂါနေ့တွင်
 သက်တော်ရှစ်ဆယ် ဝါတော် ၄၅ ဝါအရ
 မှာ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူလေ၏။
 သက္ကရာဇ် ၁၄၇ ခုနှစ် ကဆုန်လဆုတ်
 ၁၂ ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကြွင်းကျန်
 ရှစ်သော ဥတုရောင်အလောင်းတော်ကို
 တောတောဓာတ်လောင်ကျွမ်းတော်မူခဲ့၏။
 ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံသည့်နေ့နှင့်
 တောတောဓာတ်လောင်ကျွမ်းသည့် နေ့များ
 သည် အနိဋ္ဌပါပဂြိုဟ်နေ့များတွင်
 ဖြစ်လေသည်။ ဤသည့်ဖြစ်ရပ်များက
 ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် တိုက်ဆိုင်နေသည်ကို
 သိရ၏။ ဗေဒင်လောကီ ပညာရပ်တွင်
 မိမိ-သောမဂြိုဟ်များကို ခွဲခြားသတ်မှတ်
 ထားသည်။ ပါပဂြိုဟ်ခေါ်တဲ့ တနင်္ဂနွေ-
 အင်္ဂါ စနေ-ရာဟု စားအိပ်-ရောက်ခိုက်

ပါပ-သောမဂြိုဟ်များကို
 ခွဲခြားသတ်မှတ် ထားသည်။
 ပါပဂြိုဟ်ခေါ်တဲ့ တနင်္ဂနွေ
 - အင်္ဂါ စနေ-ရာဟု
 စားအိပ်-ရောက်ခိုက်တွင်
 မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာ
 ကိုမှ မထောက် မျက်နှာသာ
 ပေးခြင်းမရှိ

တွင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကိုမှ
 မထောက် မျက်နှာသာပေးခြင်းမရှိ
 ဝဲညာသနားခြင်းကင်းပြီး လာဘ်ပေးလို့
 မရ၊ မိမိအမည်နှင့်အလိုက် အကျိုးပေးရ
 မည်ကိစ္စကို တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်စွာ
 ဖြင့် အမြစ်ပေးတော့တာပါ။ ဝေဒပညာ
 အလိုဆိုက မမှားပေ။ ပါပဂြိုဟ်စားခြင်း
 အိပ်ခြင်းရောက်ခြင်းကြုံလျှင် မှာတောင်း
 သော အနိဋ္ဌဖြစ်၍ မကောင်းသော
 အဆင်မပြေမှု အနှောင့်အယှက်တွေမှု
 ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာမှုမရှိ ခံစားတွေကြုံ
 ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါသည်။ သောမဂြိုဟ်
 စားအိပ်ရောက်ကြုံခိုက် မင်္ဂလာရှိခြင်း
 စသော ကောင်းသောဖြစ်ရပ်များသာ
 ခံစားရနိုင်၏။ ဗြဟ္မာဘုရားရှင်သည်
 သက်တော်ရှစ်ဆယ် ပြည့်သည့်အချိန်
 ကြာသပတေးဂြိုဟ်စားပြီး ရာဟုပါပဂြိုဟ်
 မှာ သက်ရောက်ခဲ့၏။ အင်္ဂါပါပနေ့မှာ
 ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူ၍ တနင်္ဂနွေ ပါပ
 ဂြိုဟ်နေ့မှာ တောတောဓာတ်လောင်ကျွမ်း
 တော် မူခဲ့လေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏
 ဖြစ်တော်မူခဲ့ကို လေ့လာမှတ်သား သိခဲ့

ရသမျှ တင်ပြပြီးဖြစ်၍ ဖြစ်ရပ်မှန်တိုက်
ဆိုင်မှု လေ့လာသုံးသပ်ချက် တစ်ရပ်ကို
တင်ပြလိုပါသည်။ အနန္တဂိုဏ်းဝင်
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော ရဟန်းမယ်တော်ကြီး
ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ မွေးအမေ ဒေါ်ရွှေစင်
သည် ၁၂၈၇ ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း
၁၂ ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် အဓိပတိခွင်
ဥတ္တရာဘာရဂုဏ္ဏိနက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်ပြီး
ဖွားမြင်ခဲ့ရာ အသက် ၈၈ နှစ် အချိန်
တနင်္ဂနွေ ပါပဂြိုဟ်စားပြီး တနင်္လာဂြိုဟ်
မှာ သက်ရောက်ခဲ့၏။ ၁၃၇၅ ခုနှစ်
ဝါဆိုလဆုတ် ၆ ရက် တနင်္ဂနွေ ပါပ
ဂြိုဟ်နေ့တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ ၁၃၇၅ ခုနှစ် ဝါဆိုလဆုတ် ၈
ရက် အင်္ဂါဂြိုဟ်နေ့တွင် ဘော်ဆိုင်မြို့
ကန်ဦးလှသန့်၌ ဂူလွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့လေ၏။
ဤအဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်လည်ဆန်း
စစ်ကြည့်လိုက်ရာ မကောင်းသော ပါပ
ဂြိုဟ်၊ အနိစ္စဂြိုဟ်တို့ စားအိပ်ရောက်ကြ
လျှင် မကောင်းသော အမင်္ဂလာတွေ
ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နိုင်ကြောင်း ထူးဆန်း
အံ့ဖွယ် တိုက်ဆိုင်မှုများ ဖြစ်လေသည်။

မကောင်းသော အနိစ္စပါပ
ဂြိုဟ် စားအိပ်ရောက်တော့
မည်ကို သိထားလျှင်
ကြိုတင်၍ ပြုသင့်ပြင်သင့်
ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်ကို
လုပ်ထားသင့်၏။

အချို့ ဗေဒင်ပညာကို အထင်မြင်သေးပြီး
မယုံကြည်ကြသူများ သိထားရန် ဂြိုဟ်
တစ်ခါ လှုပ်လိုက်တာနှင့် ရီတာတွေ
အကုန်ပြုတ် ပျက်စီးခဲ့ကြတာကို
ဉာဏ်မြင်သတိ ရှိကြပါရန် ရောဂါများ
ဖြစ်လာမှ ကုစားတာထက် ရောဂါမဖြစ်မီ
ကြိုတင်ကာကွယ် ကုစားခြင်းက အကျိုး
ရှိပါသည်။ မီးသည်မလောင်မီ ကြိုတင်
ဆင်ခြင်သတိထား ဂရုစိုက်ကာ အကျိုးရှိ
မည်။ လောင်မှ ငြိမ်းသတ်နေမှုဟာ
အကျိုးမဲ့ဖြစ်တတ်သလို ဗေဒင်ပညာရပ်
၌လည်း မကောင်းသော အနိစ္စပါပဂြိုဟ်
စားအိပ်ရောက်တော့မည်ကို သိထား
လျှင် ကြိုတင်၍ ပြုသင့်ပြင်သင့် ဆောင်
ရန် ရှောင်ရန်ကို လုပ်ထားသင့်၏။
ဗေဒင် ပညာသည် မြှောက်ထိုးပင့်ကော်
ဟောပြောနေသော ပညာရပ်မဟုတ်
လူအများအတွက် အကောင်းဆုံးနှင့်
အဆင်ပြေမှုရှိအောင် လမ်းညွှန်ကူညီပေး
သော အတတ်ပညာဖြစ်ကြောင်းကို
နားလည်သဘောပေါက်သိထားရန်
လိုပေသည်။ ဗေဒင်ပညာရပ်သည်

လွယ်မယောင်နှင့် ခက်ခဲနက်နဲသော
ပညာရပ်ဖြစ်ကြောင်း ဗေဒင်ပညာ
သင်ကြားလေ့လာသူများ သိရှိပါလိမ့်မည်။
တွက်နည်းကို ကြိုးစားသင်ယူလျှင်
တတ်လွယ်ပေမယ့် ဟောပြောနည်းက
အလွန်ခက်ခဲလှပေ၏။ ဗေဒင်အတတ်
ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူ ပရိသတ်
များ သိထားရန် တင်ပြပေးလို၏။ ဗေဒင်
အတတ်ပညာသည် လူဦးရေတစ်ထောင်
မှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကျွမ်းကျင်စွာ
တတ်သိနားလည် ဟောပြောတွက်ချက်
နိုင်သူ မရှိနိုင်ပေ။ ဤအကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၁၆ မတ်လထုတ် အတွဲ (၁၉)
အမှတ် ၆ ၌ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုနှင့်
ဦးခေါင်းတစ်လုံးစီ ပါရှိသော်လည်း
ခေါင်းစဉ်အမည်ဖြင့် ပြည့်စုံစွာ ရေးသား
တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခု တင်ပြလို
သော အကြောင်းအရာကား မြတ်စွာ
ဘုရားထံ သင်္ဂါရဝအမည်ရှိသော ပုစ္ဆာ
သွားရောက်လျှောက်ထားတဲ့ ဗေဒင်
အတွက် အချက်ဟောပြောမှု ကိစ္စ၌

တစ်ခါတစ်ရံ အလွယ်တကူ တွက်ချက်
ဟောပြောပေးနိုင်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ
တွက်ချက်ဟောပြောနည်းများ စဉ်းစား
တွေးခေါ်လို့ အဖြေမှန်မထွက် မေ့ပျောက်
မှုရှိတဲ့ အကြောင်းကို တင်ပြပေးလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။ အခါတစ်ပါး၌ သင်္ဂါရဝအမည်
ရှိသော ပုစ္ဆာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ
သွားရောက်ပြီး မိမိသိလိုသော
အကြောင်းအရာတို့ကို လျှောက်ထားလေ
၏။ “အရှင်ဂေါတမ” တပည့်တော်သည်
နေ့ညဉ့်မပြတ် လေ့လာဆည်းပူးအပ်သော
တွက်ချက်ဟောပြောမှု ဗေဒင်အတတ်
ပညာများမှာ တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားတွေး
တော တီထွင်ကြံဆ တွက်ချက်ဟောပြော
နည်းများသည် အလွယ်တကူ အဆင်ပြေ
စွာ တပည့်တော်၏ဉာဏ်မှာ ထင်လာပါ
၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တိကျမှန်ကန်စွာ
တွက်ချက်ဟောပြောမည်ဟု စိတ်ကူး
လိုက်ကာ လေ့လာဆည်းပူး တီထွင်ကြံဆ
အပ်သော တွက်နည်း ဟောပြောနည်း
တွေဟာ တပည့်တော်၏ဉာဏ်မှာ
ထင်မလာဘဲ မေ့ပျောက်လို့ ဖြစ်နေပါ

သည်။ ဤသို့ ထင်လိုက်၊ မေ့ပျောက်
လိုက်ဖြစ်ရတာ မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိလိုပါသည်။
အရှင်ဂေါတမ ဟောပြောတော်မူပါဘုရားဟု
လျှောက်ထားတယ်။ ထိုအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားက “ဒါယကာပုစ္ဆာ သင်လေ့လာ
ဆည်းပူး တီထွင်ကြံဆ တွက်ချက်
ဟောပြောမှု ဗေဒင်အတတ်ပညာသည်
နေ့ညဉ့်မပြတ် ကြိုးစားအားထုတ်
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း ပြုနေပါလျက်
တစ်ခါတစ်ရံ သင့်ဉာဏ်မှာ ထင်မလာဘဲ
ဖြစ်၏။ မေ့ပျောက်နေခြင်းသည် သင့်
စိတ်သဏ္ဌာန်၌ ကာမရာဂ ဗျာပါဒ
ထိနမိဒ္ဓ ဥဒ္ဓစ္စ . ပိစိကိစ္ဆာတရား
ဖြစ်ပေါ်နေခိုက် ဗေဒင်တွက်ချက် ဟော
ပြောသော နည်းစနစ်တွေ သင့်ဉာဏ်မှာ
ထင်မလာနိုင် အကြောင်းအကျိုး ဆိုး
ကောင်းများ မိမိအတွက်သော်လည်း
ကောင်း သူတစ်ပါး အတွက်ကိုလည်း
ကောင်း မဝေခွဲနိုင်ပေ။ ၎င်းကာမရာဂ
ဗျာပါဒ ထိနမိဒ္ဓစတဲ့ တရားများ ပိစိ
စိတ်သဏ္ဌာန်၌ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘဲ တွင်

အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတွေ
ကိုသိ၍ သူတစ်ပါးအတွက် မိမိအတွက်
ဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ခွဲဝေနိုင်ပြီး ဗေဒင်
တွက်နည်း ဟောပြောနည်း စတဲ့ သင်
လေ့လာဆည်းပူးနေသော အတတ်ပညာ
များဟာ ထင်ပေါ်လာနိုင်၏။ မေ့ပျောက်
ခြင်း မရှိနိုင်ပေ။ အဓိက သင်သိထားဖို့က
ကာမရာဂ ထိနမိဒ္ဓ ဗျာပါဒ စတဲ့ တရား
များ မိမိစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ မဖြစ်ပေါ်အောင်
ကြိုးစားဆင်ခြင် သတိထားရန်လိုသည်။
အကယ်၍ ကာမရာဂစတဲ့ တရားတွေ
သင့်စိတ် သဏ္ဌာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေမည်
ဆိုပါက သင်၏ ဗေဒင်တွက်ချက် ဟော
ပြောမှု စတဲ့ နည်းပညာများဟာ သင့်
ဉာဏ်၌ ထင်ပေါ်လာမည် မဟုတ်တော့
ပေ။

ဥပမာအားဖြင့် ပြောရလျှင်
၁။ ချိပ်-ဆန္ဒ-စိမ်း-ညို-မောင်း
သော ဆေးရောင်စုံ ရောနှော
အပ်သော ရေ အပြည့်
ရှိသော ခွက်၌ လည်းကောင်း

၂။ ရေခွေးတွက်တွက်ဆူ အငွေ
တွက်နေတဲ့ ရေဖြင့် ပြည့်
သောခွက်၌ လည်းကောင်း
၃။ ရေညှိတွေ တက်နေတဲ့
ရေဖြင့် ပြည့်သော ခွက်၌
လည်းကောင်း
၄။ လှိုင်းထနေသော ရေဖြင့်
ပြည့်သောခွက်၌ လည်း
ကောင်း
၅။ နောက်ကျလျက် အနယ်
အမှန် ညွှန်ရေဖြစ်၍ မှောင်
ထဲ၌ ချထားသော ရေဖြင့်
ပြည့်သောခွက်၌ လည်း
ကောင်း။
မျက်စိအမြင်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
သည် မိမိ၏ မျက်နှာပုံရိပ်ကို ကြည့်ရှု
တဲ့အခါ ကြည်လင်ပြတ်သား ရှင်းလင်း
စွာ မမြင်ရဘဲသကဲ့သို့ ကာမရာဂ
ထကြွသောင်းကျန်းသူများ နောင်တ
တစ်ဖန် ပျံ့လွင့်မှု၊ လေးလံထိုင်းမှိုင်းမှု၊
ပျက်စီးစေလိုမှု၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှု
ထိုစိတ်မျိုး မိမိသဏ္ဌာန် မှာ ဖြစ်ပေါ်နေ၍

ဟုတ်မှန်တဲ့အတိုင်း မသိမမြင် သူ
တစ်ပါးအတွက် မိမိအတွက် ကောင်း
ကျိုးများကိုလည်း မသိမြင်တော့ပေ။
မိမိနေညဉ့်မပြတ် ဆည်းပူးလေ့လာ
တွက်ချက်ဟောပြောနေတဲ့ ဗေဒင်
အတတ်ပညာဟာလည်း မေ့ပျောက်၍
စဉ်းစားတွေးခေါ်လိုမရ။ မိမိဉာဏ်မှာ
မထင်တော့ပေ။ အဓိကသိရန် ဤသို့
ဖြစ်ရခြင်းသည် ထိုကာမရာဂ စသည်တို့
မှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိုလည်းမသိ။
ပျက်စီးစေလိုသောစိတ် ဆေးလံထိုင်းမှိုင်း
တဲ့စိတ် နောင်တတစ်ဖန် ပျံ့လွင့်မှုစိတ်
အရာရာပြတ်သားစွာ မဆုံးဖြတ်နိုင်သော
စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းကြောင့်ဟုမှတ်
ပါ။ ထို့ကြောင့် သင်ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့်
မိမိစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ ဖော်ပြပါ စိတ်တွေ
မဖြစ်အောင် ကရုဏာ ဆင်ခြင်သတိထား
ပါ။ ဟု ဟောကြားတော်မူလေသည်။
(အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် စတုတ္ထပစ္ဆိမသက
ဗြဟ္မဏဝဂ် သင်္ဂါရဝသုတ်နှင့် မဟာဝဂ္ဂ
သံသုတ် ပါဠိတော်) ကျမ်းတို့တွင်
အကျယ်တဝင့် လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်၏။

ဗေဒင်ပညာအရာ၌ တိကျမှန်ကန်မှုဖြင့်	ဆင်ခြင်ပြီး ဆန္ဒဝတော ကိနာမံနသိဇ္ဈ	ဗေဒင်လက္ခဏာ ပညာရပ်
တိတွင်ကြံဆ တွက်ချက်ဟောပြောနိုင်	တိကိစ္စ ပညာဝတော ကိနာမံနသိဇ္ဈတိ	သည် လွယ်မယောင်ခက်၊ တိမ်မယောင်
သော ဉာဏ်စွမ်းရည် မြင့်မားတိုးတက်စေ	ကိစ္စ ဝိရိယဝတော ကိနာမံနသိဇ္ဈတိကိစ္စ	နက်နဲသော အတတ်ပညာဖြစ်၍
ရန် ဗေဒင်ပညာရှင်များ ကာမရာဂ	ဟူသော စိတ်ထားဖြင့် ဗေဒင်ပညာ	ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်သိနားလည်အောင်
ဗျာပါဒ ထိနမိဒ္ဓ ဥဒ္ဓစ္စကုက္ကုစ္စ ဝိစိကိစ္ဆာ	ဂုဏ်ရည်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားအား	လေ့လာသင့်ပေသည်။
တရားများ မိမိစိတ်သဏ္ဌာန်မှာ မဖြစ်ပေါ်	ထုတ် တွက်ချက်ဟောပြောနိုင်ကြပါစေ	ဦးတင်အောင်(ဘော်ဆိုင်း)
အောင် အထူးသတိထား ကရုစိတ်	ကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသတည်း။	ဝေဒ - လက္ခဏာ - သုတေသီ

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

စားတံဆိပ်

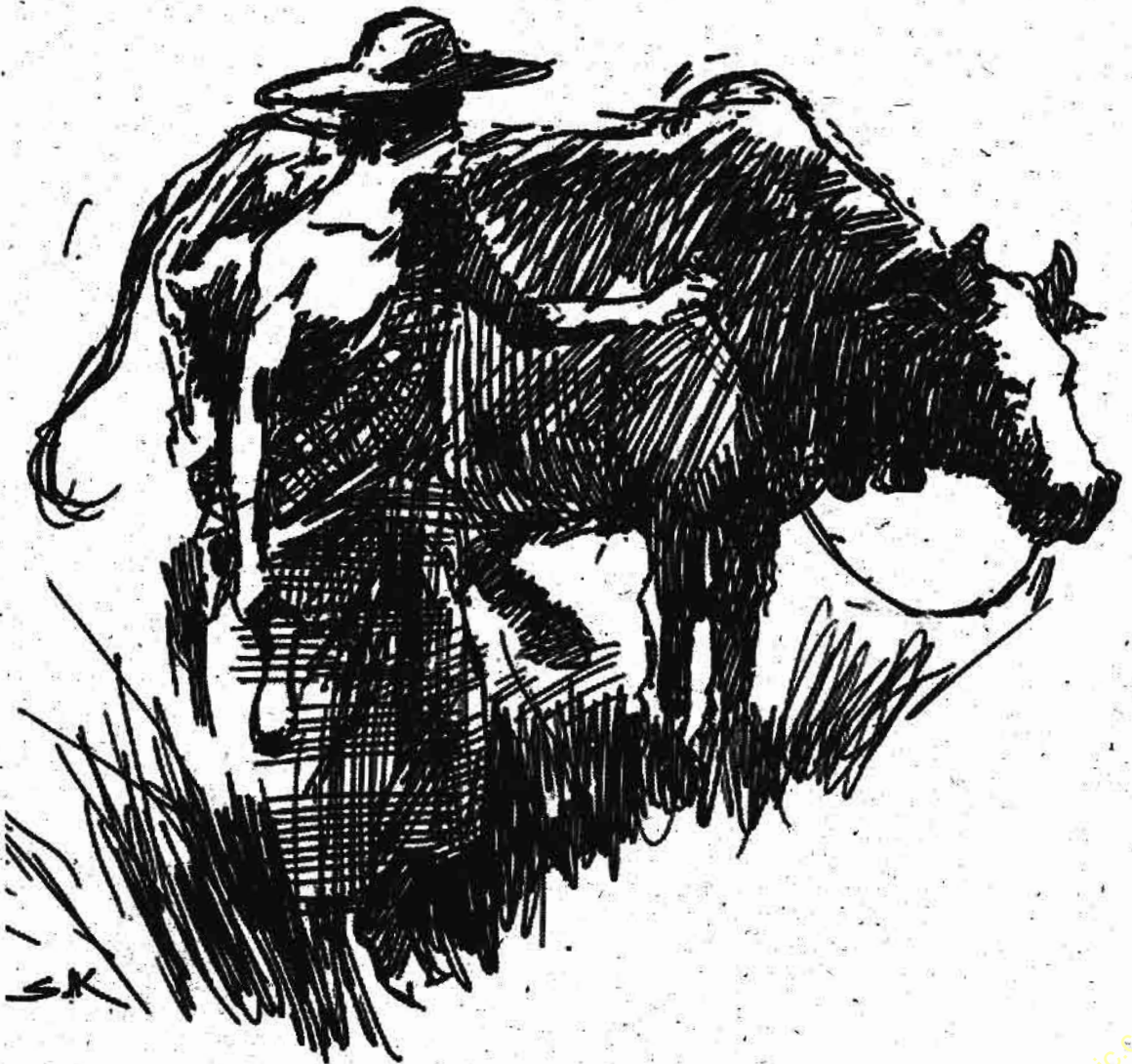
ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းခေင်းယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်စာပန်းချီ

ဓမ္မသီတဂူ ဆရာမောင် နုတ်ဖြစ်ရသော နွားကျောင်းသား

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ နွားများကို
မောင်းနှင်ရင်း လယ်တောအိမ်သို့ ဆင်းရန်
ထွက်ခွာလာသော နွားကျောင်းသားလေး
၏လက်တွင် မုယောမုန့်ကိုင်ဆောင်၍
နွားကျောင်းရင်းစားရန် ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်ခွာလာသည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်
မထေရ်မြတ် ဆွမ်းခံကြွရာ လမ်းခု
လတ်တွင်ဖြစ်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်
အရှင်မြတ်သည် နွားကျောင်းသားလေး၏
သေရမည့်အချိန်ကာလကို အဘိညာဉ်
ဖြင့် ဝင်စားမိပြီး မဟာဂရုဏစိတ်စော
လျက် နွားကျောင်းသားလေး နွားကျောင်း
ရာ အရပ်သို့ ကြွရောက်လာသည်။

နွားကျောင်းသားလည်း အနီး
သို့ ဆွမ်းခံရန်ရောက်လာသော အရှင်
မဟာမောဂ္ဂလန် အရှင်မြတ်ကို ကြည့်ညှိ
သော စိတ်ဖြင့်ကပ်လျှံလိုက်၏။

ထိုခဏမှာပင် နွားကျောင်း
သား၏နွားမှာ သူတစ်ပါး၏ ပဲခင်းကို
ကျော်နင်းဝင်ရောက်နေသဖြင့် အလျှင်
စလိုကပ်လျှံပြီးမှ နွားများကို သွား
မောင်း၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်မထေရ်

နွားကျောင်းသားသည်မြွေပေါက်
သည်ကို သတိမထားမိဘဲ
မုယောမုန့်ကို မထေရ်မြတ်
ဘုဉ်းပေးသည့် မြွေကွင်းကိုသာ
အာရုံစိုက်လျက် ဝမ်းမြောက်
ကြည်နူးကုသိုလ်ထူးကို ခံစား
နေလေသည်။

မြတ်လည်း နွားကျောင်းသားက ပေးလျှာ
သော မုယော မုန့်ကို နီးရာတွင်ထိုင်၍
ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

နွားကျောင်းသားလည်း အရှင်
မဟာမောဂ္ဂလန် အရှင်မြတ်အား
မုယော မုန့်ကို ကပ်လျှံ၍ပြီးချင်း
ပဲခင်းဝင်စား သော နွားများကို မောင်း
နှင်ရန် အပြင်းနှင်လေသော် ခွေနေသော
မြွေဟောက် တစ်ကောင်က နွားကျောင်း
သား၏ ခြေကို ကိုက်ခဲလေသည်။

သို့သော် နွားကျောင်းသားသည်
မြွေပေါက်သည်ကို သတိမထားမိဘဲ

မုယောမုန့်ကို မထေရ်မြတ် ဘုဉ်းပေး
သည့် မြွေကွင်းကိုသာ အာရုံစိုက်လျက်
ဝမ်း မြောက်ကြည်နူးကုသိုလ်ထူးကို
ခံစားနေလေသည်။

ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးကုသိုလ်
ထူးဖြင့် နွားကျောင်းသား ထိုင်ချလိုက်
သည့် ခဏမှာပင် မြွေဆိပ်တို့သည်
ခြေဖျားမှသည် ဦးခေါင်းတိုင်အောင်
တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ပြီးအဆိပ်ဇစ်ဖြင့်
အသက်ဆုံးရှုံး ရလေသည်။

အသက်ဆုံးရှုံးရာသော နွား
ကျောင်းသားသည် တခဏမှဆိုင်း ချက်
ချင်းပင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင်
နတ်သားအဖြစ် စံစားရလေတော့
သတည်း။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်၏ ချီး
မြှောက်ခြင်းခံရသော နွားကျောင်းသားမှာ
ကောင်းရာသုဂတိဘုံသို့ ရောက်ရလေ
တော့သည်။

ကိုးကား...ဝိမာနဝတ္ထု၊ ကာပါလနတ်သား
မှ ပြန်လည်ကောက်နုတ်ထားပါသည်။

မွေသီတုဆရာမောင်

ကျောင်းကျန်းမာရေး

ဒေါက်တာလွင်သန့်(ဆေး-၂)

လေ့ထမ်းဘူးဝန်

မြန်မာနိုင်ငံဟာ (၂၀၁၅ - ၁၆)ခုနှစ် စာနပ်ရိက္ခာဖူလုံရေး ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ (LIFT) ရဲ့ စစ်တမ်းအရကလေး (၂)ဦးမှာ (၁)ဦး အာဟာရချို့တဲ့နေရာ အရပ်ပုန္နန်းမှာ တောင်တန်းဒေသမှာ (၄၅%)အထိ ရှိကာမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသနှင့် အပူပိုင်းဝန်ဒေသမှာ (၃၄%) ရှိကြောင်းသိရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူဦးရေထက်ဝက်မှာ “နွမ်းပါးလူဦးရေ”ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ (၂၀၁၄)ခုနှစ်သန်းခေါင်စာရင်းအရ ကျေးလက်နေပြည်သူ (၇၀%) ရှိရာ၊ ကျေးလက်အခြေပြု အလုပ်အကိုင်သစ် အခွင့်အလမ်းသစ်များ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုသာ “ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား” နှင့် “အာဟာရချို့တဲ့မှု” တို့မှ ကင်းဝေးနိုင်မယ်ဆိုတယ်။

ကလေးငယ်များ အာဟာရ ချို့တဲ့မှုကို ကျောင်းတွင်း အာဟာရကျွေးမှု (၇)မျိုးနဲ့ ပြုပြင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ (၁) မိဘဆရာအသင်းမှ၊ (၂)ကျောင်းကောင်စီမှ၊ (၃)ကျောင်းဈေးဆိုင်မှ၊ (၄) ကျောင်းအိမ်တွင်းမှ သိပ္ပံသင်တန်းမှ

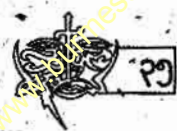
ချက်ပြုတ်ကျွေးမှု၊ (၅)ကျောင်းဈေးသည်ကြပ်မတ်မှ၊ (၆)အလှူရှင်မှ၊ (၇) ထမင်းဘူးမှ တွေ့ရှိပါတယ်။ (၁) မိဘဆရာ အသင်းမှ။ ကျောင်းအဆင့် ကျောင်းကျန်းမာရေး ကြီးကြပ်မှုအဖွဲ့မှ အဓိကထားတာဝန်ယူ ကျွေးမွေးတဲ့ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းသားငယ်များ ကျွေးမွေးမယ့် အစားအစာများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယူနီဆက်မှထောက်ပံ့တဲ့ နို့မှုန့် ကျွေကာအုပ်စတာတွေနဲ့ ထောက်ပံ့ရရှိတဲ့ ဒေသထွက်ပစ္စည်းများ အခြေခံပြုလုပ်တဲ့ ရိုးရာသရေစာများ၊ ဘိန်းမှုန့်၊ ပဲကြော်၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း၊ ဗယာကြော်၊ ငှက်ပျော်ကြော်၊ တို့ဟူးကြော်၊ ခေါပုတ်ကြော်၊ ငါးမုန့်ကြော်၊ ကန်စွန်ဥ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း စတာတွေ ကျွေးမွေးနိုင်ပြီး အာဟာရ မြှင့်တင်မယ်။

(၂) ကျောင်းကောင်စီ။ ယင်းမှဆရာ၊ ဆရာမများနဲ့ ကျောင်းကောင်စီဝင် အသင်းလေးသင်း(သို့)ငါးသင်းမှ ကျောင်းသားကြီးတို့က အသင့်လုပ်ပြီး မြန်မာရိုးရာ အာဟာရပြည့်မန်များ မှာယူပြီး တစ်ဆင့်ရောင်းချခြင်း ငွေတန်ဖိုး နည်း

ပြီး အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ မုန့်များနဲ့ ဆန်၊ ဂျုံ၊ ပဲ၊ ထန်းလျက်တို့ အခြေခံ ကျွေးမွေးစေခြင်းဖြစ်တယ်။ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်သုံးစွဲခြင်း မရှိတတ်ပါ။

(၃) ကျောင်းဈေးဆိုင်မှ။ ယင်းမှဆရာများ (သို့) တာဝန်ယူရတဲ့ မိဘများမှ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့မုန့်နဲ့ သစ်သီးများကို တာဝန်ယူပြီး စနစ်တကျ ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။ ကျေးလက်ကျောင်းများနဲ့ မိဘဝင်ငွေနည်း ရပ်ကွက်ကျောင်းများမှာ သင့်လျော်တယ်။

(၄) ကျောင်းအိမ်တွင်းမှ သိပ္ပံမှချက်ပြုတ်ကျွေးမှု။ ပညာရေးလက်တွေ့ ဖွံ့ဖြိုးမှုအစီအစဉ် အိမ်တွင်းမှသိပ္ပံသင်တန်းမှ အာဟာရပြည့် အစားအစာများ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ချက်ပြုတ်နည်းများကို သင်ကြားပေးရင်း အငယ်သင်တန်း၊ ကျောင်းသားလူငယ်များ ငွေသက်သာကာ အဆိပ်အကောက်မပါတဲ့ သရေစာ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ အစားအသောက်များ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနိုင်မှုဖြစ်တယ်။ အောင်မြင်တဲ့ ကျောင်းတွေမှ တစ်ပတ်မှာ (၅)ကြိမ် ကျွေးမွေး

နိုင်ပြီး အနည်းဆုံးတစ်ပတ် (၁)ကြိမ် ပြုလုပ်သင့်တဲ့ ကျောင်းလုပ်ဆောင်မှု တစ်ရပ်ဖြစ်သင့်ပါတယ်။

(၅) ကျောင်းဈေးသည် ကြပ်မတ်ရောင်း ချရေးမူ။ ။ ကျောင်းသားဦးရေများတဲ့ ကျောင်းများမှာ သည်မှုကပိုပြီး အခြေ အနေပေးတယ်။ ကျောင်းဈေးသည်ရဲ့ ကျန်းမာသန့်ရှင်းမှုသာမက ယင်းတို့နေအိမ်၊ မိသားစုကိုလည်း ကျန်းမာသန့်ရှင်းမှု ကြပ်မတ်ဖို့လိုတယ်။ ကျောင်း ဈေးသည် တို့အား ဆီး၊ ဝမ်း စစ်ခြင်း၊ ဓာတ်မှန် ရိုက်ခြင်း၊ ရှောင်တခင်၊ လက်သည်း လက်အနာစစ်ဆေးခြင်း၊ လက်အိတ် ဝတ်ရောင်းချခြင်း၊ နှုတ်ခေါင်းစည်း ရောင်း ချခြင်း ရှိ မရှိ၊ အဖုံး ပါတဲ့ အမှိုက်ပုံး စနစ်သုံး နည်းကြည့်ရမယ်။

(၆) အလှူရှင်မှု။ ။ ရပ်ကွက်၊ ကျေးလက် ကျောင်းကျန်းမာရေးနဲ့ သင့်လျော်တယ်။ လက်တွေ့လည်းကျတယ်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်မွေးနေ့ပွဲအဖြစ် မိဘများက ကျွေးမွေးစေခြင်းလည်း ရှိတတ်ရာအသ ထွက် မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းနဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်၊ အသားတို့ အသုံးပြုကာ

ထမင်းဟင်းကျွေးခြင်း (သို့) အာဟာရမှန် များ ကျွေးခြင်းအပြင် အိမ်မှာချက်ပြုတ်ပြီး အာဟာရများ ဖော့ဘူးစနစ်နဲ့ မျှဝေခြင်း မျိုး ဖြစ်တယ်။

(၇) နေ့ထမင်းဘူးမှု။ ။ အိမ်နီးချင်း၊ ထိုင်း၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်နိုင်ငံများ၊ စင်ကာပူ၊ ဂျပန်၊ ကိုးရီးယားနိုင်ငံများ၊ အနောက် တိုင်း ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံများ၊ အစ္စရေး၊ အာရပ်နိုင်ငံများပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးနေကြတယ်။

လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အသက် (၅)နှစ်မှ (၁၅)နှစ်အတွင်း ဦးနှောက်အဖွံ့ဖြိုးဆုံး ကာလဖြစ်ရာ ယင်းအသက် ရောက်ရှိနေတဲ့ ကျောင်း သားများကို နိုင်ငံတော်မှ “နေ့ ထမင်းဘူး” စနစ်ကျင့်သုံးစေခြင်းဖြင့် အရွယ်မတိုင်မီ “ဝမ်းရေ”အတွက် ကျောင်းထွက်ရမှု၊ ကလေးလုပ်သား၊ လူကုန်ကူးမှုစသည့် ရန်မှကင်းဝေးကာ “ကျောင်းနေပျော်ပြီး စာတော်” နိုင်မယ့် လုပ်ဆောင်ချက် လည်းဖြစ်ပါတယ်။ “ထမင်းဘူး” မူဟာ လွယ်ကူပြီး အာဟာရ ပညာပေးမှု၊ လက်ဆေးခြင်းစတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေ

သန့်ရှင်းရေးအတွက် အရေးပါတယ်။ လိုပြီးထိရောက်တယ်။(၁)မှ (၁၀)နှစ် အရွယ်ကလေးတို့ရဲ့ တစ်နေ့တာ လိုအပ်ချက် (၁/၃)နဲ့ ညီမျှ တဲ့ အာဟာရကို ဆရာ၊ ဆရာမများ ကျောင်းသားမိဘများက စီမံဆောင်ရွက် ပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ သန့်ရှင်းစွာ စား သောက်တက်ဖို့၊ စားပြီးနဲ့ မစားခင်၊ အိမ်သာတက်ပြီးတိုင်း ညစ်ပေနေတဲ့ လက်ကို ရေ ဆပ်ပြာတို့နဲ့ အနည်းဆုံး စက္ကန့် (၂၀)ကြာ ဆေးကြောစေခြင်း သင်ပေးနိုင်တယ်။ အစားအစာကို ငွန်းနဲ့စားသောက်နည်း ကျင့်ပေးနိုင် တယ်။ အချို့နိုင်ငံကြီးတွေမှာ ညနေစား သောက်ဖို့ကိုပင် ချိုင့်ထဲထည့်ပေးပြီး ကလေး အာဟာရဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ကူညီထောက်ပံ့မှုတွေပေးကြပါတယ်။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးသာ မက သွားနှင့်ခံတွင်းကိုပါ ပညာပေးတဲ့ အလေ့အထ ရရှိသွားပါတယ်။ ကျောင်း သားလေးတွေရဲ့ အာဟာရဖွံ့ဖြိုးမှု ဦးဆောင်နိုင်ပြီဆိုရင် “အာဟာရချို့တဲ့မှု ဘေးမှရှောင်ရှားနိုင်မှာဖြစ်တယ်။

ဒေါက်တာလွင်သန့်

ဘဝကန္တာရထဲက

ခွန်သက်တင်ဆန်း

တီးတီးဆုတောင်း

တပ်မတော်တွင် တာဝန်စတင် ထမ်းဆောင်စဉ်က ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ ၁၇ နှစ်အရွယ်သာရှိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ညီအစ်ကို မောင်နှမ များထက် သူတို့နှင့်သေအတူ၊ ရှင်မကွာနေရသည့် နေ့ရက်တွေ များနေသည်။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့်ကာလ ရှည်ကြာလေ သူတို့တွေ အများကြီးနှင့် မြန်မာပြည်၏ နေရာအနှံ့တွင် အတူသွားလာနေထိုင် ခဲ့ရသည်က များလေဖြစ်သည်။ များပြားလှသော သူတို့အားလုံးကို မမှတ်မိသော်လည်း ထူးခြားသူများကိုတော့ အမြဲ အမှတ်ရနေတတ်သည်။

ထိုထူးခြားသူများထဲမှ အချို့ကို သူတို့၏ အကြောင်းအရာလေးများနှင့် ရေးသားတင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့လေးတွေ၏ မိဘသဖွယ် နွဲ့ဆိုးဆိုးခြင်း၊ အစ်ကိုကြီးများသဖွယ်အားကိုးခြင်းများမှ အလွဲလေးတွေ ရှိလာကြသည်။ ထိုအလွဲလေးတွေများကိုက ချစ်စရာကောင်းနေပေသည်။

သူတို့သည် နေရာမျိုးစုံ၊ ဘာသာမျိုးစုံ၊ ဘဝမျိုးစုံမှ လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ စရိုက်လည်းမျိုးစုံကြလေသည်။ မည်သို့ပင် မျိုးစုံနေပါစေ တစ်လှေတည်းစီးပြီး ရည်မှန်းချက်တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်နိုင်ရန်သာ လိုပေသည်။ ထို့အခါ စည်းကမ်းနှင့် အမိန့်နာခံမှုများဖြင့် ပုံစံတစ်ခုတည်း ဖြစ်လာအောင် လေ့ကျင့်တည်ဆောက်ပေးခြင်းဖြင့်ပင် ထိုသူများနှင့် အတူ ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်အောင် သွားခဲ့ကြရသည်။

ဖြတ်သန်းခဲ့ရာကာလ တစ်လျှောက် သူတို့လေးတွေကြောင့် စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်လည်း ရှိသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ရိုးသားသော အလွဲလေးတွေကြောင့် ပြုံးမိ၊ ရယ်မိ၊ အမြဲသတိရနေမိသည်လည်း ရှိသည်။ အသက်ကိုရင်း၍ ပင်ပန်းခြင်းကြီးစွာ ဖြတ်သန်းနေရသော ဘဝများတွင်လည်း ပျော်ရွှင်မှု၊ ကြည်နူးမှုလေးများ ရှိနေကြသည်ကို သိစေချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသော စာတစ်ပုဒ်က ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ စာရေးဆရာအား မမှတ်မိတော့သော်လည်း စာပါအကြောင်းအရာလေးကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။ မှတ်မိသလောက် ပြန်လည်ရေးသားတင်ပြပါမည်။

တစ်ခါက စာရေးဆရာတစ်ဦးသည် ဘဝသရုပ်ဖော်စာများ ရေးသားရာတွင် လယ်သမားကြီးတစ်ဦး၏ ဘဝကို ရေးသားရန် စီစဉ်သည်။ လယ်သမားကြီး၏ဘဝအသေးစိတ်ကို သိရှိနိုင်ရန်အတွက် လယ်သမားကြီးနှင့် အတူနေထိုင်ပြီး လေ့လာရေးသားမှ ဖြစ်မည်။ လယ်သမားကြီးထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရရှိပြီးနောက် စာရေးဆရာသည် လယ်သမားကြီးနှင့်အတူ စားအံ့တူ၊ သွားအံ့တူ နေထိုင် သွားလာကာ ရေးသားပါတော့သည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် စာရေးဆရာရေးသားသော လယ်သမားကြီး၏ ဘဝသရုပ်ဖော်

စာမူကြမ်းလည်း ပြီးစီးသွားပါသည်။ အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ရေးသားထားသော စာမူကြမ်းကို လယ်သမားကြီးအားလပ်သည့်အချိန်တွင် ဖတ်ပြပြီး အပို၊ အလိုရှိ၊ မရှိ မေးမြန်းလေသည်။

လင်းကြက်တွန်သံနှင့် ရွာဦးကျောင်းမှ တုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရာတွင် နာရီမရှိ၍ အချိန်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သော လယ်သမား ကြီးသည် အိပ်ယာမှ မိုးထလာပါသည်။ ယိုင်နဲ့နဲ့ တံလေး၏ ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် နင်းလျှောက်ရင်း မီးဖိုချောင်သို့သွားလိုက်သည်။ မီးဖိုအတွင်းမှ မီးသွေးခဲတစ်တုံးကို ယူကာ သွားကိုတိုက်လိုက်ပြီး စဉ်အိုးအတွင်းမှ ရေကို တုတ်တပ်ထားသော အုန်းမုတ်ခွက်ဖြင့် ခတ်လျက် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် မျက်နှာပေါ်ရှိရေကို ပုဆိုးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ရေနံဆီဖင်ကပ်သာရှိတော့သည့် မီးခွက်အား မီးထွန်းညှိလိုက်ရာ ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်က အမှောင်ထုကို ဖောက်ခွင်း

သွားသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ လယ်သမားကြီးသည် ထင်းမှိုင်းဝနေသည့် ထမင်းအိုးအတွင်းမှ ထမင်းကြမ်းခဲတစ်တုံးကို နှုတ်ခမ်းပဲ့နေသော ဇလုံအတွင်း ထည့်လိုက်ပါသည်။ ညနေကလက်ကျန် ငါးပိရည်အား ထမင်းကြမ်းခဲပေါ်ဆမ်းလိုက်ပြီး လက်ငါးချောင်းဖြင့် တင်ဖိနယ်ကာ ပါးစပ်အတွင်းထည့်လျက် နံနက်စာ သုံးဆောင်လိုက်သည်။ အေးစက်နေသော ရေနွေးကြမ်းကို သောက်၍ စားသုံးခြင်းကို အဆုံးသတ်ပြီးနောက် လယ်ကွင်းသို့ဆင်းရန် ပြင်ဆင်ပါသည်။ ဗလာကျင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ပုဆိုးစုတ် တစ်ကွင်းအား ကြက်လျှာစွန်းသဏ္ဌာန် ခေါက်လိုက်ပြီး ပုခုံးပေါ်တွင် စလွယ်သိုင်းတင်ချီကာ နွားခြံရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နွား နှစ်ကောင်ကို ကြီးဖြင့်ဆွဲ၍ ခေါ်လာပြီးနောက် ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားသော ခြေဗလာနှင့် လယ်သမားကြီးသည် နွားနှစ်ကောင်

နှင့်အတူ လယ်ကွင်းဆီသို့အမှောင်ထုအတွင်း တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်သွားပါတော့သည်။

စာရေးသူသည် ဖက်လက်စစာမူကို ရပ်တန့်ပြီး လယ်သမားကြီးထံမှ အကြံဉာဏ်ရယူလို၍ လယ်သမားကြီး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ လယ်သမားကြီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးဆင်းကာ ဝိုကြွေးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် စာရေး သူ စိတ်ပူပင်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်ရေးတာ ဘာတွေများ အမှားပါနေလို့ ဘာတွေများ အလိုမကျလို့ မျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး စာရေးဆရာကြီးရယ်... စာရေးဆရာရေးတာတွေ အကုန်မှန်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ငိုနေရတာလဲ လယ်သမားကြီး”

“ကျွန်တော်ဘဝကို ကျွန်တော်ပြန်တွေးမိလို့ပါ။ စာရေး ဆရာကြီးဖတ်ပြတော့မှ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ

ဒီလောက်ဆင်းရဲ မွဲတေလှပါလား ဆိုတာ သိသွားရပြီး ငိုမိတာပါ။

နှပ်လေး တနှံ့နှံ့နှင့်ပြောနေသော လယ်သမားကြီးကို စာရေးဆရာကြီးမှ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်သာ ကြည့်နေမိပါတော့သည်။

xxx

ကျွန်တော်လည်း အထက်ပါ စာရေးဆရာကြီးလို စစ်သားတို့၏ ဘဝသရုပ်ဖော်ကို ရေးသားရန် စဉ်းစားမိသေးပါသည်။ ကိုယ်တိုင်က စစ်သားဖြစ်နေ၍ ရေးစရာကုန်ကြမ်းတွေက အများသား။ သို့သော် ရေးသားရမည့် အကြောင်းအရာများသည် ကြမ်းတမ်းမှုများ၊ ရင်နှင့် ဖွယ်ရာများ၊ ပင်ပန်းမှုများသာ ရှိနေပေသည်။ ကျွန်တော် ရေးသားလိုက်မှ လယ်သမားကြီးလို မျက်ရည်ကျ ငိုကြွေးမည့် စစ်သားများ ရှိလာမည် ဆိုလျှင် . . . စိတ်ညစ်စရာကြီးပင်။

စစ် သားများသည် လည်း ပြည်သူထဲမှ ပေါက်ဖွားလာကြသော

သာမန်လူသားများပင်ဖြစ်၍ ရယ်မောပျော်ရွှင်မှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေမှုများလည်း ရှိပါသည်။ ရယ်စရာ မောစရာလေးများရှိက တစ်ဆင့်စကားဖြင့် ပြော၍မဆုံးကြပါ။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ပြောဆို ကြခြင်းဖြစ်လည်း ဘဝအမောကို ခဏပြေစေသည်။ ထို့အတွက် ဘဝအမောပြေစေမည့် အကြောင်းအရာများကိုသာ အများဆုံးရေးသား တင်ပြမိခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

xxx

ရုပ်ခန္ဓာကို အမြဲတမ်းဂရုစိုက်နေရသော စစ်သားများအဖို့ ကျန်းမာရေးမကောင်းလျှင် အလွန်စိတ်ညစ်ရသည်။ သူများလုပ်သလို ကိုယ်မလုပ်နိုင်လျှင် အားငယ်သလိုပင် ခံစားရသည်။ အဖြစ်များကြသော ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ကူးစက်ရောဂါများအပြင် ဘီပိုး၊ စီပိုး၊ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါများကို အထူးဂရုစိုက် ကုသမှုများပေးနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

အခုတလော မကြာခဏ ဖျားနေသဖြင့် စိတ်ညစ်နေသည်။ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေးများ ပုံမှန်သောက်နေသဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါ မဟုတ်ဘူးဟုလည်း သိရသည်။ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ပြည့်တော့မည်။ တပ်ရင်းဆေးခန်းသို့ ပြသရာတွင် ဆေးလက်ထောက် အရာခံဗိုလ်မှ သေချာစွာ စစ်ဆေးပေးသည်။ မျက်စိဖြူလိုက်၊ ပါးစပ်ဟခိုင်းလိုက်၊ သွေးပေါင်ချိန်လိုက်၊ အသေးစိတ် စစ်ဆေးသည်။ ဆီးနှင့်ဝမ်း စစ်ဆေးရန် ကျန်သဖြင့် နောက်နေ့ ဆေးခန်းလာလျှင် ဆီးနှင့်ဝမ်း နမူနာယူခဲ့ရန်မှာပြီး ပုလင်းနှစ်လုံးပေးလိုက်သည်။

တပ်သား တင်အောင်တစ်ယောက် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရပါပြီ။ ဖျားနာလို့ စိတ်ညစ်ရသလို ဆေးအရာခံဗိုလ်ကြီးထံ ပြန်လည်ပေးရမည့် ဆီးနှင့်ဝမ်း နမူနာက သူ့ကိုဖိစီးနေသည်။ ဆီးနမူနာယူရန် လွယ်ကူသော်လည်း ဝမ်းနမူနာအတွက် ခက်နေ

သည်။ နဂိုက အရှက်ကြီးရသည့် အထဲ
စုပေါင်းအိမ်သာ သုံးရသည့်အတွက်
အဆင်မပြေလှပါ။ အိပ်ဆောင်တွင်
အတူနေထိုင်ကြသော သူငယ်ချင်းများ
ကိုလည်း မသိစေချင်ပါ။ အရှက်ကြီး
သော တင်အောင်ကို အမြဲလိုလို
နောက်ပြောင်နေကြ၍လည်း သိုသိပ်
ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဝမ်းနမူနာယူရန်
အတွက် ညအချိန်ကို အကာအကွယ်
လူပြီး ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်
ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်
လူပြီး လူခြေတိတ်ချိန် အိမ်သာ ဆီသို့
ခွက်တစ်လုံးကိုင်ကာ တင်အောင်တစ်
ယောက် ကုတ်နေချင်း ချောင်းနှင့်
ချီတက်ခဲ့သည်။ အိမ်သာတံခါးကို
သေချာစွာချက်ထိုးပြီး ဝမ်းနမူနာ
ရအောင် ကြိုးစားတော့သည်။ ဖျားနာ
နေခြင်း၊ ခံတွင်းပျက်ပြီး အစာမစားနိုင်
ခြင်းတို့ကြောင့် ဝမ်းက တော်ရုံနှင့်
မထွက်။ အတော်လေး ကြိုးစားညှစ်
ထုတ်လိုက်မှ ဝမ်းအနည်းငယ် ရသည်။

ဝါကျင့်ကျင့် အရည်ကျကျ အဖတ်
နည်းသောဝမ်းကို နမူနာပုလင်းထဲ
ခက်ခဲစွာထည့်ပြီး အဖုံးကို လုံအောင်
ပိတ်ကာ ရေဆေးသန့်စင်လိုက်ပါ
သည်။ ဝမ်းနမူနာရယူရေး အောင်မြင်
သွားပေပြီ။

အရိပ်အခြေကြည့်ပြီး ကင်း
သမား အလစ်တွင် အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်
ဝင်ခဲ့သည်။ နမူနာပုလင်းကို ဘယ်မှာ
ထားမလဲ။ လူအများမတွေ့နိုင်သော
နေရာတွင် ဝှက်ထားမှဖြစ်တော့မည်။
အိပ်ဆောင်ကွပ်ပစ်ရှည်၏ ချောင်ကျ
သော နေရာရှိ တိုင်ဘေးတွင် ကပ်၍
ထားလိုက်သည်။ အားလုံး လုံခြုံစွာ
ပြီးစီးသွားမှ တပ်သားတင်အောင်လည်း
သူ၏အိပ်ယာသို့ ဝင်ရောက် အိပ်စက်
လိုက်ပါတော့သည်။

xxx

တနင်္လာနေ့တွင် တပ်ရင်းမှူး
စစ်ရေးပြချီပြီး အိပ်ဆောင်များကို
လိုက်လံစစ်ဆေးမည်ဖြစ်သည်။ ရုံး
ပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အိပ်ဆောင်

များ သန့်ရှင်းရေးကို ကြိုတင်ဆောင်
ရွက်ရန် တပ်သား စိုးသန်းနှင့်အဖွဲ့ကို
တာဝန်ပေးထားသည်။ ဒုတိယ
တပ်ကြပ် အဆင့်ပေးနိုင်ရန် လျာထား
ခြင်းခံထားရသော လုပ်သက်ရင့်
တပ်သား စိုးသန်းမှာ ရန်ကုန်မြို့-
မြေဒုက္ခဥက္ကလာပ ဇာတိဖြစ်သည်။
ပညာအရည်အချင်း အသင့်အတင့်ရှိပြီး
စာရေးခြင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်းကို ဝါသနာ
ပါသည်။ “ဥက္ကလာ စိုးသန်း”ဟူသော
ကလောင်အမည်ဖြင့် လက်စွမ်းပြလေ့
ရှိသည်။ တပ်ခွဲတွင်ရှိသော ဆရာကြီး
များသည် သူ၏ ဇာတ်ကောင်များ
ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ စိုးသန်းနှင့် အဆင်
မပြေသော ဆရာကြီးများမှာ သူ၏
ဝတ္ထုထဲတွင် တော်တော်လေးခံကြရ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စစ် မြေပြင်တွင်
ဒဏ်ရာများပင် ရသွားနိုင်သည်။
နေ့စဉ်ထုတ် သူ၏ လက်ရာဝတ္ထုများ
ကြောင့် တပ်ခွဲရှိ စစ်သည်များမှ
နာမည်ပြောင်ပင် ပေးလာကြသည်။
ကလောင်အမည် ဥက္ကလာစိုးသန်း

ဆိုသည်ထက် ဥက္ကလာချေးပုံး ဆိုသည်
က ပိုပြီး လူသိများလာသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ထွင်
စိုးသန်းဦးဆောင်သော အဆောင်တွင်း
သန့်ရှင်းရေးအဖွဲ့သည် ပင့်ကူမျှင်များ
ရှင်းပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးမှ မှန်များ
တိုက်ချွတ်ကြသည်။ ပြီးနောက် အိပ်
ဆောင်ကွပ်ပစ်အောက် သန့်ရှင်းရေး
စတင်ကြသည်။ နောက်ရေးမည့်ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းကို ပုံဖော်စဉ်းစားနေသော
စိုးသန်းတစ်ယောက် သီချင်းလေး
တအေးအေးနှင့် ကွပ်ပစ်အောက်
ချောင်ကြိုချောင်ကြားမကျန် လှဲကျင်း
နေသည်။

“ပြန်လာမယ်လေ... ချစ်တဲ့
သက်ရေ... အချိန်တန်ရင့်လေ
ကိုယ်လည်းအရောက်လာမလေ...
ခုများတော့ ဒို့ဘဝအခြေ စစ်ထွက်
ယောက်ျား... ယောက်ျား...”
ဆိုလက်စ သီချင်းပင် ထစ်ငေါ့ရပ်တန့်
သွားရသည်။

“ဘာလေးပါလိမ့်”

အိပ်ဆောင်ကွပ်ပစ်၏ အစွန်
ဆုံးနှင့် အတွင်းအကျဆုံးတိုင်ဘေး
တွင် ကပ်လျက် ပင်နယ်စလင်ပုလင်း
အရွယ် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို တွေ့
လိုက်၏။ စူးစမ်းလိုစိတ် နောက်
ရုပ်ခန္ဓာကပါသွားပြီး ကွပ်ပစ် အောက်
ခက်ခက်ခဲခဲဝင်၍ ပုလင်းလေးကို ယူ
လိုက်လေသည်။

လက်ထဲရှိ ပုလင်းလေးကို
အသေးစိတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဝါကျင့်
ကျင့် အရည်ကျကျများ ပုလင်းထဲတွင်
တွေ့သည်။ ခတ်ဆတ်ဆတ်လေး လှုပ်
ကြည့်လိုက်တော့လည်း အဝါရောင်
လေးများ နောက်ကျီသွားသည်။
စာရေးဆရာ ဥက္ကလာစိုးသန်း တစ်
ယောက် အတွေ့အကြုံပေါ် အခြေခံ
ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။
စစ်ရေးပြအတွက် ပြင်ဆင်ရမည့်
ခါးပတ်ခေါင်း၊ ကော်ဂျက်များကို
တိုက်ချွတ်သည့် ကြေးပွတ်ဆေးဖြစ်ကို
ဖြစ်ရမည်။ ပိုပြီးသေချာအောင် ပုလင်း
အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိစဉ် စူးရှ ပြင်း

ထန်သော အနံ့ဆိုးတစ်ခု ထောင်းခနဲ
ထွက်လာသည်။

“အတော်အမျိုးအစားကောင်းမဲ့
ကြေးပွတ်ဆေးအရည်ပဲ... သူများ
ကို ပေးမသုံးချင်လို့ ဝှက်ထားလိုက်တာ။
စိုးသန်းကို လာပတ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

တစ်ယောက်တည်း ကြုံးဝါးပြီး
ပုလင်းအဝကို လက်မနှင့်ပိတ်။ ပုလင်း
ကို လှုပ်ခါကာ လက်မတွင်စိုနေသော
အရည်များကို ခါးပတ် ခေါင်းတွင်
ပွတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စေးထန်းထန်း
ဖြစ်သွားသည်။ ကြေးပွတ်ဆေးအသစ်
ဆို ဒီလိုမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ နောက်မှ
ခပ်ကြာကြာလေးပွတ်လိုက်မည်ဟု
တွေးပြီး ပုလင်းကို ဘောင်းဘီအိတ်
အတွင်း ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

xxx

ဒီလောက်သေချာအောင်
သိုဝှက်ထားတာ ဘယ်ရောက်သွားပါ
လိမ့်။ ညအမှောင်အတွင်း ထားရ
သည့်အတွက် အထားမှားလှေသလား
ဟုထင်ကာ အထပ်ထပ်ရှာနေသော်

လည်း မတွေ့။ ဆေးအရာခံဗိုလ်ထံ
 သွားရမည့်အချိန်ကလည်း နီးကပ်လာ
 ပြီ။ ဆီးပုလင်းအတွက် နံနက် စောစော
 သွားရောက်ဆောင်ရွက်ပြီး ပြန်လာမှ
 ဝမ်းပုလင်းက ပျောက်နေရသည်။
 သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြသော အဖွဲ့များက
 လည်း တွေ့နိုင်ဖွယ် မရှိ။ တစ်ဦးဦး
 တွေ့လျှင်လည်း အသံကြားရလိမ့်မည်။
 ခုတော့ ဘာသံမှလည်း မကြား။ ဒေါင်း
 တောက်အောင် ရွာလည်း မတွေ့။
 ဝမ်းနမူနာထပ်ထည့်ရန် ပုလင်းက
 လည်း မရှိတော့။ စိတ်ညစ်လွန်းသဖြင့်
 ချွေးများစို့လာပြီး အဖျားပင် ပျောက်
 ချင်သလိုလို ...

“တင်အောင် ဘာရှာနေတာလဲ”
 တပ်ခွဲအရာခံဗိုလ် ဆရာကြီး
 မောင်တိုး၏ အသံကြောင့် တပ်သား
 တင်အောင် မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွား
 သည်။

“ဟို ... ဟို”
 ပြောရခက်နေသည်။ အရှက်
 အကြောက်ကလည်း ကြီးပ။

“ဘာရှာနေတာလဲလို့ မေးနေ
 တယ်လေ”

“ဆေးခန်းကို သွားပေးရမယ့်
 ဝမ်းနမူနာပုလင်း ပျောက်သွား လို့ပါ”

“ဘယ်နားမှာ ထားလို့လဲ”

“အိပ်ဆောင်ကွပ်ပစ် ထောင့်
 အစွန်းက တိုင်ဘေးမှာ သေသေ
 ချာချာ ထားတာပါ”

“သေသေချာချာရှာပြီးပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ခင်ဗျ”

“ဒါဆို ... စိုးသန်းတို့အဖွဲ့ကို
 ငါခေါ်မေးကြည့်မယ်”

စိုးသန်းတို့အဖွဲ့အား ခေါ်ခိုင်း
 လိုက်ပြီး ရောက်မလာခင် ဆရာကြီး
 မောင်တိုးပါ တင်အောင်၏ ဝမ်းပုလင်း
 ကို လိုက်ရှာနေမိသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ
 ဆရာကြီး”

“အေး ... စိုးသန်းတို့အဖွဲ့
 ကွပ်ပစ်အောက်သန့်ရှင်းရေး လုပ်တာ
 ဘာတွေ့သေးလဲ”

“မတွေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“စိုးသန်း သေသေချာချာ ပြန်
 စဉ်းစားစမ်း ဘာတွေ့လဲ”

“ဟို ... ကြေးပွတ်ဆေးပုလင်း
 တစ်လုံးတော့ တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
 ရဲ့ ခါးပတ်ခေါင်းတိုက်ဖို့ ယူထားပါ
 တယ်”

“အဲ့ဒီပုလင်းကို သွားယူစမ်း”

စိုးသန်းသွား၍ ယူလာသော
 ပုလင်းကို တင်အောင်အား ပြလိုက်ပြီး-

“ဒီပုလင်းလား တင်အောင်”

ပြုံးရွှင်သွားသော မျက်နှာနှင့်-
 “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ ... ပြန်

တွေ့တာဝမ်းသာလိုက်တာ”

“စိုးသန်း လာစမ်း၊ ဒီပုလင်းကို
 ဘာပုလင်းထင်လို့လဲ”

“နောက်ဆုံးထုတ် ကြေးပွတ်
 ဆေး ထင်လို့ နည်းနည်းတောင်
 စမ်းသုံးကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်”

“ပေါ့ ... စာရေးဆရာ လုပ်
 ချင်လိုက်တာလဲပြာလို့ ဘာ ငဟုသုတမှ
 လည်း မရှိဘူး ... အဲ့ဒီပုလင်းက
 မင်းထင်သလို အကောင်းစား ကြေး

ပွတ်ဆေး မဟုတ်ဘူးဟေ့ ဆေးခန်းကို
ဝမ်းနမူနာပေးရမယ့် တင်အောင်ရဲ့
ချေးပုလင်းဟ... ချေးပုလင်း”

“ဝေါ”

စိုးသန်း ချက်ချင်း ဖို့အန်ထွက်
သွားတော့သည်။

ထိုနေ့မှစပြီး စာရေးဆရာ
ဥက္ကလာစိုးသန်း၏ ကလောင်နာမည်ခွဲ
တစ်ခုအဖြစ် “ချေးပုလင်း ကိုကို”
ဆိုသော အမည်ထပ်တိုးသွားပါတော့
သည်။

xxx

ယခုတစ်ခေါက် ကချင်ပြည်နယ်
စစ်ဆင်ရေးတွင် မြစ်ကြီးနား၊ နမ္မတိုး၊
တနိုင်းလှမ်း ဘယ်ညာလှုပ်ရှား စိုးမိုး
ရသည်က များသည်။ ဒီနေ့တော့
ကျွန်တော်တို့တပ်စု ခွန်ဘုံခတ်တား
ပျက်တွင် ရောက်နေ သည်။ လဝါး
ဘက်အထွက်နှင့် စိတီးယံရွာပျက်များ
ဆီသို့ ရှင်းလင်း လှုပ်ရှားရန်တာဝန်
လည်း ပါသည်။ ကားလမ်းဝဲယာ
ရှင်းလင်းသွားလာ နေစဉ် ခရီးသွားများ

ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည်ကို တွေ့ကြ
သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို
မြင်ကြသည်။

တပ်ခွဲရုံးမှ ချပြသတင်းအရ

ကေအိုင် အေသောင်းကျန်းသူ
ပန်းအောင် ဦးစီးသည့်အဖွဲ့ လှုပ်ရှားမှု
သတင်းများ သိရသည်။ ပန်းအောင်
စစ်ကြောင်းဖြစ်လျှင် အင်အားများတတ်
သည့်အတွက် သတိရှိဖို့ အထူးလိုသည်။
သတင်းအရ ရန်သူလှုပ်ရှားမည့် နေရာ
နှင့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသည့်နေရာ
က သိပ်မဝေးလှ။

နေရောင် တဖြည်းဖြည်းညိုလာ
ပြီ။ ရန်သူသတင်းအရ လက်ရှိ နေရာ
မှာပင် ပိတ်ဆို့ရန် တပ်ခွဲမှူးထံမှ
တာဝန်ပေးလာသည်။ တပ်စုရှိ ဆရာ
များနှင့် တိုင်ပင်ရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတာကို
ရွာသားတွေ ခရီးသွားတွေ မြင်တွေ့
နေရလို့ လုံခြုံမှုတော့မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး...
ကျွန်တော်တို့ နေရာရွေ့ရင် ကောင်း

မယ်... ပန်းအောင်စစ်ကြောင်းဆိုရင်
အင်အားများပြီး အဖွဲ့ငယ်လေးတွေကို
တိုက်ကွက်ဖော်တတ်တယ်”

တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးမှ အကြံပြု

သည်။ ကျွန်တော်လည်း သေချာစွာ
စဉ်းစားပြီး လုပ်ရမည့်အစီအမံကို
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်မယ်...”

လက်ရှိနေရာမှာ အိပ်မယ့်ပုံသဏ္ဌာန်
တဲတွေ ထိုးမယ်။ ချက်ပြုတ်မယ်။
ညမောင်တာနဲ့ အားလုံးအသံတိတ်
နေရာ ရွေ့မယ်။ ရွေ့ရမဲ့နေရာကို အခု
ထဲက ကြိုတင်ရွေးထားမယ်။ အဲဒီနေရာ
ကိုတော့ သွားမကြည့်တော့ဘူး...
သိပြီးသား နေရာတွေ ဖြစ်လို့ ရန်သူကို
စောင့်ကြည့် ချုံခိုတဲ့သဘော နေရာယူ
မယ်။ နေရာသစ်မှာ အသံမြည်မယ့်
လှုပ်ရှားမှု ဘာမှမလုပ်ဘူး။ မီးရောင်
လုံးဝ မမြင်ချင်ဘူး။ စစ်သည်အားလုံးကို
ကြိုပြီးပြောထားပေးပါ။ ဘာ မေးစရာ
ရှိလဲ”

“မရှိဘူး”

“ဆက်လုပ်ကြပါ”

ဥစာချက်ပြုတ်စားသောက်ခြင်း၊ တဲထိုးခြင်းများ ဆောင်ရွက်ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုက ရောက်လာသည်။ လမိုက်ည ဖြစ်၍ အမှောင်အားကြီးလွန်းသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခဲကွဲစွာ မမြင်ရသည့်အထိပင်။ ည ၈ နာရီခန့်တွင် လက်ရှိနေရာမှ စတင်ထွက် ခွာကြပြီး ရွှေ့နောက်သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီး အမှောင်ထုကို အံ့တုကာ ညနေက သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထားသော တောင်ကုန်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်လာခဲ့သည်။ အချိန်တစ်နာရီနီးပါးခန့် ကြာသွားချိန်တွင် တော့သတ်မှတ်ထားသော တောင်ကုန်းပေါ်တို့ ရောက်ကြသည်။

အင်အား၏ တစ်ဝက်အိပ်တစ်ဝက်နိုးပုံစံဖြင့် သတိဝိရိယထားကာ နေရာယူကြသည်။ ချုံတောများကို အသံမမြည်အောင် တိုးပြီးနေရာချကြရသည်။ အားလုံးနေသားတကျဖြစ်သွားသည့်တိုင် အသံများက တိတ်

ဆိတ်ဆဲ။ ညဌာန်လေးများ၏ တီးတိုးမြည်သံများနှင့် လေတိုးမှုကြောင့် ယိမ်းကနေသော သစ်ပင်တိုင်းအချင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံများကသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးမိုးထားသည်။ တစ်ဦးချင်းနေရာချထားကြရာတွင်လည်း ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖြစ်နေသည်များလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် စစ်သည်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်ရပေ။

ထူးခြားမှုရှိ မရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေရသည်။ မီးရောင် လှုပ်ရှားမှု၊ အသံအားလုံး ထူးခြားမှုမတွေ့။ တစ်နေကုန် မတ်တတ်ရပ် နေရသဖြင့် ညောင်းညာမှုပြေပျောက်ရန် စစ်ပလတ်စတစ်အခင်း ပေါ်တွင် ခေတ္တလဲလျောင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်ခေါင်းရင်းဘက် ကပ်လျက်မှ တိုးလှသောအသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ တိုးတိုးမှ တကယ့်တိုးတိုးလေးရယ်... အသေအချာအာရုံစိုက် နားထောင် လိုက်မိသည်။

“အရှင်ဘုရား အခြေအနေအရ

ခပ်တိုးတိုးဆုတောင်းရတာ ခွင့်လွှတ်ပေးတော်မူပါ”

အလို... ဘုရားရှင်နှင့်စကားပလ္လင်ခင်းနေပါလား... အသံကို နားထောင်လိုက်ခြင်းဖြင့် တပ်စုရုံးမှ တပည့်ကျော် စိုးသန်း အသံမှန်း သိလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား ဒီညအခြေအနေမှကောင်းဘူးဘုရား... တပည့်တော်တို့က အင်အားတစ်စုထဲ... သတင်းကြားရတာ... ရန်သူက အင်အားများတယ်ဆိုပဲ။ ဆင်တွေ တောင်ပါတယ်တဲ့”

အသံငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

“ဒီတော့ ရန်သူကို ပြောလိုက်ပါဘုရား... တပည့်တော် တို့တပ်စုနှင့် ခပ်ဝေးဝေးကသွားပါလို့... လာမလုပ်ပါနဲ့လို့... လာလုပ်လို့ကတော့ တုတ်ထဲ့လိုက်မှာလို့... ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား... သိတယ်မဟုတ်လား ဘုရား”

အောင်မယ်... ငြိတ်စွာ

ဘုရားရှင်ကိုများ သူ့ရဲ့တိုင်ပင်ဖော်
တိုင်ပင်ဖက်ကြနေတာပဲ။

“အသံတိုးတိုးနဲ့ဆုတောင်းနေရ
ပေမဲ့... ရင်ထဲမှာတော့ အပြည့်ပါဘဲ
ဘုရား။ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးတော်မူပါ။
ဘုရား... ဒါပဲနော် ဘုရား။ နောင်
အခြေအနေပေးမှ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့
ကန်တော့ပါဦးမယ် ဘုရား”

ဘုရားနှင့် စကားပြောခြင်း
ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့။ ချေးပုလင်း
ကိုကိုတို့ကတော့ စာရေးဆရာပီပီ
ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းတာများ ဖွဲ့နွဲ့လို့။

ပထမတော့ အသံမထွက်ရန်
တားမြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိသော်
လည်း စိုးသန်းထံမှ အသံဆက်ထွက်
မလာတော့သဖြင့် အသာငြိမ်၍ပင်
နေလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့
နံနက်အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်
အထိ ထူးခြားမှုမရှိပါ။ တပ်သား
စိုးသန်း၏ တီးတိုးဆုတောင်းမှုပင်
ပြည့်ဝသွားပြီထင်၏။

နေရာအသီးသီး ပြောင်းရွှေ့တ
၁၀နံ့ထမ်းဆောင်ကြရင်းဖြင့် အသက်

အရွယ်များပင် ရလာပါသည်။ ရှမ်း
ပြည်တောင်ပိုင်းဒေသတွင် တည်ရှိ
သော ဌာနချုပ်တစ်ခုတွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်စဉ် ကွပ်ကဲမှု အောက်
တပ်ရင်းတစ်ရင်းကို စစ်ဆေးရသည်။
အရာရှိစစ်သည်များကို တွေ့ဆုံစကား
ပြောရသည်။ ထိုစဉ် တပ်စုမှူးဘဝက
အတူတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော
တပ်သားစိုးသန်းအား တပ်ခွဲအရာခံ
ဗိုလ် ခုတ်ယအရာခံဗိုလ် စိုးသန်းအဖြစ်
ပြန်ထွေရသဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။
ငယ်ငယ်က အကြောင်းများ ပြန်ပြော
ဖြစ်ကြသည်။

“တင်အောင်ကတော့ မန်စီ
တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတယ်... ဆရာကြီး
မောင်တိုးလည်း တပ်ကထွက်သွားပြီးမှ
ဆုံးသွားပြီ”

အားပါးတရပြောနေသော
စိုးသန်းစကားဆုံးသည်နှင့် ...

“မင်းရော ... အသံတိုးတိုး

xxx

လေးနဲ့ ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်း သေး
လား”

“လို့အပ်ရင်တော့ ဆုတောင်း
နေတုန်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်
ဘဝတစ်လျှောက် အခက်အခဲတွေ
ကြုံတိုင်း ဘုရားနဲ့ တိုင်တည်စကား
ပြောလိုက်ရင် အောင်မြင်သွားတာ
အည်းမို့ ယုံကြည်စွာ ဆောင်ရွက်ဆဲပါ
ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဆရာကြီး
ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦး စာရော
ရေးသေးလား”

“ဝါသနာကတော့ ဘယ်စွန့်နိုင်
ပါမလဲ . . . ချေးပုလင်းကို ကို
ကလောင်နာမည်နဲ့ ဘယ်ကိုမှပို့မထား
တဲ့ စာမူတွေ အများကြီးပေါ့ ခင်ဗျာ”

ကြုံရဆုံရတဲ့ဘဝတွင် တွေ့ကြုံခဲ့
ရသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များစွာရှိကြ
သည်။ နှစ်ကာလရှည်ကြာကွဲကွာပြီး
ပြန်တွေ့ကြုံရာဝယ် ငယ်ရုပ်ကို မနည်း
ပြန်ဖမ်းယူရသည်။ မှတ်ဉာဏ်နည်းသူ
အဖို့ သူတို့၏နာမည်ကို ပြန်စဉ်းစား၍

မရသည်မှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်သည်။

“တပည့် မင်းနာမည် ဘယ်သူ” ဆိုပြီး
မေးမိပြန်တော့လဲ ဒီလောက်အတူနေ
လာ ကြတာ နာမည်တောင် မမှတ်မိ
တော့ဘူးလားဆိုပြီး ထင်သွားမှာလည်း
စိုးမိသည်။

ကျွန်တော်၏ဆရာ တပ်ရင်းမှူး
တစ်ယောက် ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းပုံ
ကို သွားသတိရမိသည်။ ခွဲခွာနေကြ
သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော အင်မတန်
ရင်းနှီးသည့် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်
ပြန်တွေ့ပါသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်
သော အကြောင်းအရာများအားလုံးကို
မှတ်မိနေသော်လည်း သူ၏နာမည်ကို
တော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်စဉ်းစား၍ မရ
ဖြစ်နေသည်။ နာမည်မေးလျှင်လည်း
ရှိုင်းရာကျဦးမည်။ ထိုစဉ်က တပ်ရင်း
မှူးကြီး သုံးလိုက်သော ဖြတ်ထိုးဉာဏ်
ကြောင့် အဆင်ပြေသွားတော့သည်။

“တပည့် ပြန်တွေ့ရတာဝမ်းသာ
တယ်ကွာ . . . ငယ်ငယ်တုန်းက
ဘဝကို ပြန်သတိရမိတယ်ဟေ့ . . .

ဒါနဲ့ မင်းအရင်နာမည်ပဲလား နာမည်
တွေ ဘာတွေ ပြောင်းသေးလားကွ”

“အရင်နာမည် ကျော်နိုင်ဌေးပါပဲ
ခင်ဗျာ . . . မပြောင်း ပါဘူး”
ကိုယ်မေ့နေသော နာမည် ပြန်
သတိရပေပြီ။

“အေး . . . တပည့် ကျော်နိုင်
ဌေးရေ ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ရ
အောင် ဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးထားပါဦး
ကွ”

ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကြောင့် အဆင်
ပြေသွားတော့သည်။

သို့ရာတွင် အတူလျှောက်လှမ်းခဲ့
ကြသော လုပ်ဖော်များအနက် စိုးသန်း
တို့၊ တင်အောင်တို့လို စစ်သည်များကို
တော့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာနေ
ကြရပါစေ . . . ပြန်တွေ့ကြသည်အခါ
မှာတော့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် မသုံးဘဲ
နာမည်နှင့်လူ တွဲ၍မှတ်မိနေဦးမည်
မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

ခွန်သက်ကင်ဆန်း

သရဲမ မယ်ချိုတ်

ဆရာပွ

ပြည်တွင်းသစ်ဖြစ်ရပ်မှန်

တစ်ခါက ရောဝတီတိုင်းက

မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာ မြို့နယ်အတွင်းမှာရှိ
တဲ့ လူကြီးသူငယ်တွေ ကြောက်ရွံ့စိတ်
လန့်ခဲ့ရတဲ့ မမဲချိတ်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်
ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

မမဲချိတ်ရဲ့ ဖွားရာဇာတိက
ကွင်းပေါက်ကျေးရွာ၊ မန်းကျည်းတန်း
ရပ်ကွက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတုန်းက
မန်းကျည်းတန်းရပ်ကွက်မှာက မန်ကျည်း
ပင်၊ သရက်ပင်စတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေဟာ
တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ်လို အံ့ဆိုင်ညို
မှိုင်းနေပါတယ်။

မမဲချိတ်ရဲ့ မိဘတွေဟာ ငါးပွဲ
စားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မမဲချိတ်ကိုဖွား
ဖွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်ရှိလို့ သွားခဲ့ပါတယ်။ မိဘမဲ့ မမဲ
ချိတ်ကို အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ရွှေမိက
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါတယ်။

မမဲချိတ်ဟာ နာမည်နဲ့လိုက်
အောင်ကို အသားရောင်က မည်းမည်း
နုခေါင်းက ကောက်ကောက်ချိတ်ချိတ်နဲ့
အတော်အကျည်းတန် ရုပ်ဆိုလှပါတယ်။

‘ကျွန်မဟာ အတိတ်ဘဝက
ဥစ္စာစောင့် နာနာဘာဝ တစ်
ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မ စောင့်ရတဲ့ သိုက်ဟာ
အခု မန်ကျည်းပင်တန်းမှာ
ရှိပြီး ကျောက်ဆင်ဖြူသိုက်’
နဲ့ ‘ရွှေငါးညီ နောင်သိုက်’ တို့
ဖြစ်ကြပါတယ်။

မမဲချိတ်ဟာ သရဲဝင်စားတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်က စကားတွက်တီး
တွက်တာ ပြောဆိုတက်စအချိန်က...

“ကျွန်မဟာ အတိတ်ဘဝက

ဥစ္စာစောင့်နာနာဘာဝတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်မစောင့်ရတဲ့ သိုက်ဟာ
အခု မန်ကျည်းပင်တန်းမှာရှိပြီး
“ကျောက်ဆင်ဖြူသိုက်”နဲ့ “ရွှေငါးညီ
နောင်သိုက်” တို့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီသိုက်
နန်းတွေထဲမှာ နောင်အရိမေတ္တယျ
မြတ်စွာဘုရားသခင် ပွင့်တော်မူတဲ့ကာလ
မှာ ရွှေကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း
ဖို့ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေ များစွာရှိပါတယ်”
လို့ မကြာခဏ ကလေးသဘာဝ
ပြောဆို တတ်ပါတယ်။

မမဲချိတ်ဟာ နာနာဘာဝ
ဝင်စားတယ်လို့ သူပြောဆိုတဲ့အတိုင်း
လည်း မှန်ကန်လို့နေပါတယ်။ မမဲချိတ်
အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်မှာ ရုတ်တရက်
ထိုင်နေရာက ဘာရောဂါမှ မခံစားရဘဲ
သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ သေဆုံးပြီးတဲ့
နောက်မှာ ခြုံပေါ်မှာ ခြုံပေါ်မှာ

သောင်းကျန်းလို့ နေပါတော့တယ်။

မရင်း သရက်၊ မန်ကျည်းပင်ပျို
တွေ အံ့ဆိုင်းလို့နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ဝင်းအတွင်းမှာ ကလေးငယ်တစ်စုဟာ
ထူးဆန်းတဲ့ အပြုအမူကို ဝိုင်းအံ့ပြီး
ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြပါတယ်။

ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းရဲ့
အလယ်ရေတွင်းတစ်တွင်းမှ နှစ်လံကွာ
တဲ့ နေရာမှာ ကန်တော့ပွဲတွေပြင်ဆင်ပြီး
ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက်တွေ ကြံမြန်ကာ
အလုပ်များနေတဲ့ သျှောင်တစ်စောင်းနဲ့
လူသုံးယောက်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလူသုံးယောက်အနက်
အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီးလို့
ထင်မှတ်ရတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်နဲ့
လူကြီးက ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို
တိုးတိုးရွတ်ဆိုရင်း လက်ထဲက ကြိမ်လုံး
နဲ့ ခြေပြင်ကို တစ်ချီတစ်ချီမှာ ရိုက်ခတ်
လျက်ရှိပါသည်။ ဒီလူတွေ စုရုံးနေတဲ့
နေရာကိုလည်း စည်ဆန်တန်တားထားလို့
ဘယ်သူမှ ကပ်ခွင့်မရကြဘူး။

“လရောင်ဝင်းဝင်း

ရွှေကိုးတင်း

ကျင်းအပြည့်မျှ ရလတ္တံ့

မဲချိတ်သရဲ

သတ္တိခဲ

ရန်ရှောင်ခွာ ပြေးလတ္တံ့”

ဆိုတဲ့ သိုက်စာ တဘောင်

“လရောင်ဝင်းဝင်း

ရွှေကိုးတင်း

ကျင်းအပြည့်မျှ ရလတ္တံ့

မဲချိတ်သရဲ

သတ္တိခဲ

ရန်ရှောင်ခွာ ပြေးလတ္တံ့”

ဆိုတဲ့ သိုက်စာ တဘောင်

စကားအရ မမဲချိတ်ရဲ့ “ရွှေငါးညီနောင်
သိုက်”ခေါ် “ငါးကြင်းနှစ်ကောင်သိုက်”
ကို သိုက်စာအရ အထက်ပညာ ပခန်း
ကြီးမြို့နယ်က ပခန်းဆရာညိုတို့အဖွဲ့က
သိုက်တူးဖော်ရန် စီစဉ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ
တယ်”

မနီးမဝေးက စောင့်ကြည့်လို့
နေကြတဲ့ ကလေးတစ်စုဟာ သိုက်ဆရာ
တစ်စုရဲ့ အပြုအမူတွေကို မလှုပ်မယှက်
ငြိမ်သက်စွာကြည့်ရှုလို့ နေကြပါတယ်။
မကြာမီ ကြည့်ရှုနေကြတဲ့ အထဲမှာ
ကျောင်းဝင်းထဲက ကိုရင်ငယ်တွေနဲ့
ဦးပဉ္စင်းအချို့လည်း ပါဝင်လာလို့ လူစု
လူဝေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ များပြားလာ
ပါတော့တယ်။

စည်းသုံးတန်အတွင်းက ပခန်း ဆရာညိုက စိတ်ထဲက အားမလိုအားမရ ဟန်နဲ့ မြေပြင်ကို ဖနောင့်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း လေး တစ်ချက်ဆောင့်ပေါက်လိုက်ရင်း

“သယ်... မဲချိတ် နှုတ်အာ ပြီး ထူးတဲ့ငါ့ကို မသိဘူးလား။ မကွယ် မနောင့် ရွှေမန်းကျည်းတောင့်တွေကို အစောင့်တွေနဲ့ သင်အမြန်ပို့လိုက်စမ်း” လို့ ကြိမ်းဝါးရွတ်ဆိုလိုက်ပါတယ်။

ပခန်းဆရာညိုရဲ့ စကားဆုံးရင် ဆရာရွတ်ဆိုလိုက်တဲ့ ဂါထာမန္တဝန်ကပဲ အစွမ်းထက်မြက်လေသလားတော့မသိ “ရော”ဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးနဲ့အတူ ဘယ်နေရာကနေ ပစ်ချလိုက်မှန်းမသိတဲ့ အဝတ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ဟာ ကျလို့လာ ပါတော့တယ်။ “ဘုတ်”ခနဲ ကျလာတဲ့ အဝတ်ထုပ်ဟာ ရိုးရိုးအဝတ်ထုပ်လေး မဟုတ်ပါ။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျလာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထဲက မြွေပေါက်စကလေး တော့ဟာ ဦးခေါင်းပြုတ်တစ်ပြုတ်နဲ့ လုပ်နေကြပါတယ်။ သိုက်ဆရာ ပခန်း

ဆရာညိုရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက်ဟာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလို့ သွားကြပါ တယ်။

“ပခန်းဆရာညိုကတော့ လုံးဝ ကြောက်ရွံ့ဟန် မပြပါ။ ဆေးကြိမ်လုံးကို သာ မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားပြီး...”

“သယ်... မဲချိတ်သရဲက အကဲငါ့ကို စမ်းသလားဟင်။ ရွာသူနဲ့ တိုက်မကောင်းဆိုက်ကို ငါတုတ်နဲ့ရိုက် လိုက်မယ်”လို့ ပြောဆိုကာ အဝတ်ထုပ် ကို ဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ သုံးချက်ဆင့်ပြီး ရိုက်လိုက်ပါတယ်။

မြင်တွေ့နေရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ မျက်လှည့်ပြွဲပမာ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့သြဖွယ် ဖြစ်လှပါတယ်။ ကြည့်ရှုနေကြ တဲ့ ပရိသတ်က “ဟယ်”ခနဲ အသံနဲ့အတူ အဝတ်ထုပ်ထဲက ဦးခေါင်းပြုတ်တစ်ပြုတ် လုပ်နေကြတဲ့ မြွေဟောက်ပေါက်စ ကလေးတွေဟာ ပခန်းဆရာညိုရဲ့ ဆေးကြိမ်လုံးအစွမ်းကြောင့် အုန်းဆံ့ကြီး စကလေးတွေ ဖြစ်သွားကြပါတော့ တယ်။

ကြည့်ရှုနေကြတဲ့ ပွဲကြည့် ပရိသတ်က သိုက်ဆရာနဲ့ သိုက်နန်းရှင် သူနိုင်ငါနိုင်အစွမ်းပြိုင် ပညာခန်းကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ပခန်းဆရာညိုက သိုက်စောင့် မမဲချိတ်ရဲ့ အနောင့်အယုက် ပေးထားတာ ကြောင့် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ဆေးဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်ကို ထပ်မံ ထွန်းညှိပြီး ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးနဲ့ရွတ်နေပါတယ်။

သယ်မိနစ်လောက်သာ ကြာ ပါတယ် ဘာမှ မထူးခြားသေး။ ပခန်း ဆရာညိုက စိတ်မလျော့သေးဘဲ မြေပြင် ပေါ်ကို ဖနောင့်နဲ့ တစ်ချက်ဆောင့်ကာ “သယ်... မဲချိတ်ရပ်မ။

ဘဝင်ကြွ ငါ့ကိုလာပြီး အံ့မတုနဲ့ ဆရာ ဆရာ တန်ခိုးအာဏာကြောင့် ဥစ္စာမြေ ထွက် အခုပင်လာ၍ဆက်ဟော့ဟယ်”လို့ အသံသြသြကြီးနဲ့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။ ထူးခြားလို့လာပါတော့တယ်။

ပခန်းဆရာညိုရဲ့ အမိန့်ပေးသံ ပြီးဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် “အင်း”ချဲ့တဲ့

ညည်းသံကြီးနဲ့အတူ ပြောပြတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်တုန်လို့သွားတယ်လို့ ထင်မှတ် လိုက်ရပါတယ်။

မရှေးမနှောင်းမှာမင် အထက် ကောင်းကင်ယံဆီက...

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ” ဆိုတဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနက် ကြီး ပေါ်ထွက်လာတာကို ကြားလိုက်ကြရ ပါတယ်။

ဒီကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံ နက်ကြီးကြောင့် ပခန်းဆရာညွှန့်အတူ မနီးမဝေးကို ဝိုင်းကြည့်ရှုနေကြတဲ့ ပရိသတ်ဟာ အထက်ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြပါတယ်။

မြင်တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့ ကြောက်လန့်ရင်တုန်ဖွယ် ကောင်းလှပါ တယ်။ မမဲချိတ်ဟာ သိုက်ဆရာတစ်စုရဲ့ ဦးခေါင်းပေါ် တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ မရမ်း ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှာ တင်ပလွှဲထိုင်ကာ စားတော့ဝါးတော့မတတ် ပြုပြီးကြည့်နေ ပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အသံနက် ကြီးနဲ့ တဟားဟားနဲ့ ရယ်သွမ်းလိုက်ပါ

သေးတယ်။

ပခန်းဆရာညွှန့်က ခေါင်းဆောင်

ပီပီ အနည်းငယ်မျှ မတုန်လှုပ်ပေမယ့်

ဟန်ဆောင်ကောင်းလှလို့ နံဘေးကလူ

များက မသက်သာလှ။ သူ့ရဲ့ တပည့်နှစ်

ယောက်နဲ့ ပရိသတ်က မျက်စိမျက်နှာ

ပျက်ကာ အထူးတုန်လှုပ်ကာ ထိတ်လန့်

ကြောက်ရွံ့နေကြပါတယ်။

ပခန်းဆရာညွှန့်က မမဲချိတ်ကို

အလစ်မပေး၊ လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုနဲ့

လှမ်းပြီးပေါက်ထည့်လိုက်ပါတယ်။ မမဲ

ချိတ်ထိုင်လို့နေတဲ့ နေရာမှာ ဝင်းခနဲ

မီးထတောက်သွားပါတော့တယ်။

မမဲချိတ် ပျောက်ကွယ်လို့

မသွား။ သစ်ကိုင်းပေါ်ကနေ မမျှော်လင့်

ဘဲ ခုန်ချလိုက်တော့ သိုက်ဆရာပခန်း

ဆရာညွှန့် အင့်ခနဲနေအောင်ကိုင့်လို့

ပေါက်ချလိုက်ပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်လို့

သွားပါတော့တယ်။

သိုက်ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်

နဲ့ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြတဲ့ ကျောင်းသား

ကလေးတွေဟာ သစ်ကိုင်းပေါ်က မမဲ

ချိတ်

ချိတ် ခုန်ချလိုက်ကတည်းက ခြေဦးတည့်

ရာကို ကြောက် အားလန့် အားနဲ့

ထွက်ပြေးကြပါတော့တယ်။

သတ္တိကောင်းတဲ့ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး

နဲ့ ကိုရင်ကလေးသုံးပါးသာ မပြေးလွှား

ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သိုက်ဆရာ

ပခန်းဆရာညွှန့်ကို တိုက်အုပ်ကကျောင်း

ပေါ်သို့ ချီမ၍ ခေါ်ဆောင်သွားကာ

သက်သာရာရအောင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရပါ

တယ်။

အဲဒီနေ့ညမှာပဲ မြို့ဦးကျောင်း

က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို မမဲချိတ်က

အိပ်မက်ပေးပြီး “သူစောင့်တဲ့သိုက်ကို

ကျောင်းပရဝဏ်ထဲမှာ ဘေးအန္တရာယ်

များပြားလို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊

သိုက်လာတူးတဲ့ သိုက်ဆရာပခန်း ဆရာ

ညွှန့်ကိုလည်း မှတ်လောက်သားလောက်

အောင် ဆုံးမလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း”

လျှောက်ကြားသွားပါတယ်။

မမဲချိတ်က သိုက်ဆရာပခန်း

ဆရာညွှန့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်အဆိုင်

ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ အစွမ်းထက်မြက်လှလို့

ချိတ်

သတင်းစကားဟာ အဲဒီနေ့ကစပြီး
ကျော်ကြားလို့သွားပါတော့တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်
မှာ ညဉ့်ကဗ္ဗလာနက်ကြီးက လွှမ်းခြုံထား
လို့ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေပါ
တယ်။ တစ်ချီတစ်ချီမှာ နံနက်ခင်း
ဆောင်းလေက ဖြတ်သန်းတိုက်ခိုက်သွား
လို့ စိပ်ခနဲနေအောင် အေးမြလှပါ
တယ်။

ဒီလောက် မှောင်မည်းချမ်းစိပ်
လှတဲ့ နံနက်စောစော သုံးနာရီအချိန်
လောက်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်
လောက်ရှိတဲ့ အမယ်အိုတစ်ဦးဟာ
တစ်နေ့တာ ဝမ်းစာရေးအတွက် ငှက်လင်း
အပီ ရောင်းချနိုင်ရန် မုန့်ဆီကြော်ကို
ကြော်လျက်ရှိပါတယ်။

ဒီနေရာကား ဖြိုဦးကျောင်း
တိုက် တောင်ဘက်အပေါက်ဝမှာရှိတဲ့
သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာဖြစ်ပြီး မုန့်ဆီ
ကြော်ကို ကြော်လျက်ရှိတဲ့ အသွားအိုမှာ
အိပ်သူတစ်ယောက်ပါ။

အိပ်သူဟာ နံနက်တိုင်း

ဒီသရက်ပင်ကြီးအောက်ကို သွားရောက်
ပြီး မုန့်ဆီကြော် ကြော်လေ့ရှိပါတယ်။
ဒီနေ့နံနက်မှာလည်း နေ့စဉ်လုပ်နေကြ
အတိုင်း သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ
တစ်ကိုယ်တည်း မုန့်ဆီကြော်ကြော်နေ
ထုန်း...

“ဟဲ့... မုန့်ဆီကြော်တစ်ချပ်
လောက် ပေးစမ်းပါ” လို့ နောက်ဘက်ဆီက
တောင်းဆိုသံကို ကြားလိုက်တော့
ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားမိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကြောက်လန့်ဟန်မပြဘဲ မုန့်နစ်
ချပ်ကို ဇယ်အိုးထဲကို ဆက်လက်လောင်း
ထည့်ကာ ကြော်မြဲကြော်လျက် ရှိနေပါ
သည်။

အိပ်သူဟာ မုန့်ဆီကြော်ကြော်
ရာကို နောက်ဘက်က လာရောက်ပြီး
မုန့်တောင်းတဲ့သူက အခြားသူမဟုတ်ပါ။
နာမည်ကျော် မမေချိတ်ဖြစ်ပါတယ်။

မမေချိတ်ဟာ အိပ်သူတစ်ယောက်
နား တစ်လံလောက်နေရာက ဘယ်
အချိန်ကတည်းက ရောက်ရှိနေတယ်မသိ
ဆံပင်ဖားလျှားချကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်

ရင်း ကြည့်နေပါတယ်။
“ဟဲ့... သူ့ဇာ။ ငါ့ဆာလွန်း

လို့ပါဟယ် မုန့်ဆီကြော်တစ်ချပ်လောက်
ပေးစမ်းပါ”

မမေချိတ်က နောက်တစ်ကြိမ်
ထပ်ပြီး တောင်းပြန်ပါတယ်။ အိပ်သူ
ဟာ ကြောက်လည်းကြောက်စိတ် မရှိ
တော့လို့...

“ရှေး...ရှေး...ဆို...ဆို
ဒီမှာဖြင့် ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး။
သူကလာပြီး တောင်းနေလိုက်တာ” လို့
ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ လင်ပန်းထဲ မုန့်ဆီ
ကြော်တစ်ချပ်ကိုယူပြီး နောက်ဘက်ကို
လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီလို ညည်းညည်းညာညာနဲ့
ပစ်ပေးလိုက်တာကို သရေမမေချိတ်က
သဘောမကျတဲ့ဟန်နဲ့...

“အဲဟ... သောက်ကောင်မ
က လူပီးဝလို့ နင့်မုန့်ဆီကြော်ကိုလည်း
မစားတော့ဘူး ပြန်ယူ” လို့ ရေရွတ်ပြော
ဆိုကာ မုန့်ဆီကြော်နဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့တဲ့
အထိရာကြောင့် ဘယ်လက်မောင်လုံးမှာ

အတော်ပင်နာကျင်အောင်သွားကာ
မျက်စိထဲ၌ ဝင်းခနဲ မီးတောက်သွားတယ်
လို့ ထင်မှတ်လိုက်ရပါတယ်။

အမှန်မှာ မုန့်ဆီကြော်တစ်ပြား

၏ ဒဏ်ချက်မှာ များစွာမပြင်းထန်ပါ။
ဒါပေမဲ့ ပစ်ပေါက်သူက နာနာဘာဝဖြစ်နေ
လို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားသလို ဖြစ်နေ
ပါတယ်။

ဒီမနက် နံနက်ခင်းမှာ
ဒေါ်သူတဟာ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းရင်း
ဘက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရောင်ကိုင်နာကျင်
အောင်လာလို့ မုန့်တစ်ချပ်ကို ကုန်
အောင်ပင် ဆက်ပြီး မကြော်နိုင်တော့
ဘဲ တစ်ဝိုင်းတစ်စနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့
ပါတယ်။

အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ
ခုနစ်ရက်တိတိ အပြင်းအထန်နာဖျားကာ
မုန့်ဆီကြော်နဲ့ အပေါက်ခံရတဲ့
လက်မောင်းရင်းဆီမှာ အပြင်းအထန်
ကိုက်ခဲနာကျင်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရ
ပါတယ်။

ဒီဇာတ်ရာဇာတ်ချက် သက်သာ

မမဲချိတ်ဟာ နာနာဘာဝပင်
ဖြစ်ပေမယ့် လူတွေအပေါ်
မှာ နိုင်ထက် စီးနင်း ပြုမူ
လိုတဲ့အကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး။
ကိုယ်ချင်းစာနာ တတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်မခံ
တတ်တဲ့သဘောရှိပြီး အခါ
အခွင့်သင့်ရင် နောက်ပြောင်
တတ်တဲ့ ဝါသနာလည်း
ပါရှိပါတယ်။

စေရန် ဆရာသမားကောင်းများနဲ့ ကုသ
ရန်ကြိုးစားပေမယ့် မမဲချိတ်နဲ့ ဖက်ပြိုင်
ပြီး အစွမ်းသတ္တိပြသဖို့ မဝံ့ကြဘူး။ ဒီလို
နဲ့ အပြင်းအထန် ဝေဒနာကို ခံစားနေရာ
က ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ ညနေဘက်
မှာ ဒေါ်သူတရဲ့ အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ
“ဟဲ့... သူ့ဇာတစ်ယောက်

ဘယ်နှယ်နဲ့နေသေးလဲ။ အိမ်ရှင်တို့
မရှိကြဘူးလား” လို့ အော်ခေါ်လိုက်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံထွက်ပေါ်လို့
လာပါတယ်။ ဒေါ်သူတရဲ့ ခင်ပွန်း
ဖြစ်တဲ့သူက ထွက်ပြီး ကြည့်ကြတော့
မမဲချိတ်ဟာ အိမ်ပေါက်ဝတည့်တည့်
လမ်းပေါ်က သရက်ရွက်လေး ငါးရွက်
ကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေတာကို ထင်ရှားစွာ
တွေ့နေရလို့ ထိတ်လန့်အံ့သြပေမယ့်
စိတ်ကိုချုပ်ကာ

ဒေါ်သူတဟာ...

“မုန့်ဆီကြော်နဲ့ အပေါက်ခံရ
တဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် အတော့ကိုနာကျင်
ကိုက်ခဲနေပါတယ်” လို့ ပြောပြလိုက်ပါ
တယ်။

မမေ့ချိတ်ဟာ ဒီစကားကိုကြားရ
တော့ စိတ်မကောင်းတဲ့ အမူအရာနဲ့

“ကိုင်း... ရော... ရော
အဲဒီသရက်ရွက်ကို အရည်ညှစ်ပြီး
လိမ်းပေးလိုက်၊ တစ်နေ့တခြား သက်သာ
လာပြီး သုံးရက်အကြာမှာ လုံးဝကို
ပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလို့
သရက်ရွက်ကို အရည်ညှစ်ပြီး လိမ်းပေး
လိုက်တာ သုံးရက်အတွင်းမှာပဲ ပျောက်
ကင်းချမ်းသာလို့ သွားပါတယ်။

မမေ့ချိတ်ဟာ နာနာဘာဝပင်
ဖြစ်ပေမယ့် လူတွေအပေါ်မှာ နိုင်ထက်
စီးနင်း ပြုမူလိုတဲ့အကျင့်မျိုး မရှိပါဘူး။
ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မဟုတ်မခံတစ်စုံတစ်ရာ သဘောရှိပြီး အခါ
အခွင့်သင့်ရင် နောက်ပြောင်တတ်တဲ့
ဝါသနာလည်း ပါရှိပါတယ်။

အဲဒီပြုလေ့၊ ကမ်းနားလမ်းမှာ
အပျိုကြီး မအေးခင်နဲ့ မအေးတင်ဆိုတဲ့
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ ရုပ်ရည်ချော
မောသလောက် အလွန်ပဲ မာနကြီးပါ
တယ်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်

ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ ကုန်စိမ်းပွဲစား
အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
နေထိုင်ကြပါတယ်။

အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ဟာ ရုပ်ရည်ချောမောသူများဖြစ်လို့
မင်းစိုးရာဇာ ကုန်သည်ပွဲစားတွေက
အမျိုးမျိုးလာရောက် စေ့စပ်ကြပေမယ့်
“ဒီတစ်သက်မှာ ယောက်ျားသူ
ရန် စိတ်မကူးတော့” လို့ ငြင်းပယ်လွှတ်
လိုက်လို့ ပြန်သွားရတာများပါတယ်။

တစ်နေ့ ညနေခင်းဆည်းဆာ
ချိန်မှာ အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက်
ရေနံရောင်ဘန်ကောက်လုပ်ချည်၊ မန္တလေး
ဝိုးအင်္ကျီ၊ ခေါင်းပေါင်းပန်းရောင်နဲ့
လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အပျိုကြီးညီအစ်
မနှစ်ယောက်ကို ရောက်ရှိလို့လာပါတယ်။
ညှော်သည်လူငယ်က...

“ကျွန်တော်ဟာ ရတနာပုံ
နေပြည်တော်က ဆင်းလာတဲ့ကုန်သည်
တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ အညာကကုန်တွေ
က မနက်ဖြန်ညနေမှာ ပိန်းကောလေကြီး
တစ်စင်း အပြည့်နဲ့ ရောက်ရှိလို့လာမှာ

ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုတစ်ည
လောက် ဒီအိမ်မှာတည်းခိုရင်း စောင့်နေ
လိုပါတယ် ခွင့်ပြုပါ” လို့ တည်ကြည်စွာနဲ့
ပြောဆိုလိုက်ပါတယ်။

မအေးခင်နဲ့ မအေးတင်တို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဟာလည်း
ကုန်သည်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားလူမျိုးကို
လိုလိုလားလား နှစ်ခြိုက်တဲ့ဟန် ဣန္ဒြေ
ပင် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ထက်ငါဦး
အောင်ပင်...

“စိတ်တိုင်းကျ တည်းခိုနိုင်ပါ
တယ်” လို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပြန်ပြောကြပါ
တယ်။

လမ်းမပေါ်ရောက်ရှိတဲ့အခါ
ကုန်သည်ခိုသူဟာ ယောက်ျားမျိုးအသွင်
က မမေ့ချိတ်အသွင်ကို ကူးပြောင်းသွား
ကာ အိမ်ရှေ့တည့်တည့်ကနေပြီး...

“ဟား... ဟား... ဟား
ဟား မာနကြီးလှတဲ့ သောက်ကောင်မ
တွေ ဘယ်ယောက်ျားမှ မလိုချင်ဘူးဆို။
အခုတော့ မမေ့ချိတ်အလှည့်ကို ခံနိုင်ဖို့
လား။ ဟင်... ဟား... ဟား...

ဟား လို့ အသံနက်ကြီးနဲ့ လှောင်ပြောင်
အော်ဟစ် ပြောဆိုရင်း ပျောက်ကွယ်သွား
ပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး မအေးခင်နဲ့
မအေးတင်တို့အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ်
ယောက်ဟာလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး
အရှက်ရကာ ဟနအစွယ် ကျိုးသွားပါ

တော့တယ်။

မမဲချိတ်ဟာ ဒီလိုနည်းများသာ
မက အခြားနည်းအမျိုးမျိုးတွေနဲ့
ခြောက်လှန့်နောက်ပြောင်တဲ့အတွက်
ကြားလာတော့ ပြီးနေလှထုက အနေ
အထိုင် ခက်လာတော့တယ်။ ဒါကြောင့်
မမဲချိတ်ရဲ့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ ပြုံးမောင်

ဆရာတော်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပင်လယ်
ဘက်ကို မမဲချိတ်ကို မောင်းနှင်ထုတ်
လိုက်တော့မှ အဲဒီတော့မြို့လေးမှာ
သရဲမ မမဲချိတ်ဘေးရန်က ကင်းရှင်းသွား
တော့တယ်တဲ့။

ဂန္ထီရာဇာရာဇာ

Dear Merry Fashion House

**No. 56, Aung Mingalar Street,
Tamwe Township, Yangon.**

09 5136230, 09 5036602

09 5172150, 09 250504361

<http://www.facebook.com/dearmerryfashion>

ဒို့တောရွာမှာ

သရဖူသန်းအောင်(မောင်လွန်း)

မိညောင်ခြံဝင်း

တစ်နေ့ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့်
တစ်ပတ်ခန့် မော်ကျွန်းမြို့ဆေးရုံကြီးတွင်
ဆေးတက်၍ ကုသနေသည့် လူရွယ်
ကလေးတစ်ယောက်သည် ဆေးရုံတွင်
မေ့မြောနေပြီး နှစ်ရက်ခန့် သတိမရတော့
တဲ့အတွက် ဆေးရုံဆရာဝန်များကပင်
ပြန်လည်ကောင်းနိုင်စရာ၊ ရှင်သန်နိုင်
စရာ မရှိတော့ဆိုကာ လက်လွှတ်လိုက်တဲ့
အတွက်ကြောင့် လူနာစောင့်တို့သည်။

တောရွာတစ်ရွာတွင်ရှိသော
လူနာရှင်၏အဘွားနှင့် အမျိုးဖြစ်သူများကို
စက်လှေနှင့် လာခေါ်ပါဟု လူကြုံပါး
လိုက်သဖြင့် ရွာရှိအဘွားဖြစ်သူမှာ
စာရေးသူစက်လှေကို ယူလိုပင် လှသုံး
ယောက်နှင့်အတူ စာရေးသူပါလိုက်ကာ
မြို့သို့ အမြန်မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။

ဒါပေမဲ့ စာရေးသူတို့စက်လှေ
မြို့မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဝက်မှာပင်
ပြန်လှည့်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာကြောင့်
ပြန်လှည့်ရသလဲဆိုတော့ ဆေးရုံကလူနာ
ကို လူနာစောင့်တို့က စက်လှေတစ်စင်း
ငှားကာ ရွာသို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်လာ

ကြခြင်းမို့ ဖြစ်ပါသည်။
အမှန်တော့ စာရေးသူတို့
စက်လှေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ သူတို့
နည်း သူတို့ဟန်နှင့် မြို့မှစက်လှေကို
အရေးပေါ်ငှားကာ အရေးပေါ်လူနာကို
တင်ဆောင်ကာ ပြန်ခေါ်လာကြခြင်းဖြစ်
ပေ၏။

ထိုသို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်
လာခြင်းအတွက် စာရေးသူတို့ စိတ်ထဲမှ
လည်း ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် လက်လွှတ်
လိုက်တဲ့ လူနာများသည် အသေနှင့်အရှင်
အသေကများတာမို့ ထိုလူရွယ်ကိုလည်း
အသေပဲ ပြန်ယူလာတာလား သို့မဟုတ်
မသေမရှင်ကြီးဘဲ ပြန်ခေါ်လာတာလား
ဆိုတာကိုတော့ အတိအကျမသိရှိကြရ
သေးပါပေ။ စက်လှေချင်းမှာ စက်ချင်း
မတူသလို ဝန်ပါချင်းလည်း မတူတာမို့
စာရေးသူတို့ စက်လှေမှာ ရွာကို
နောက်ကျမှ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ရွာကို စက်လှေပြန်
ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ လူနာ၏ အဘွား
ဖြစ်သူ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်ပေါ်တွင် ရွာတွင်း

ရှိ အမျိုးနှင့်သူစိမ်းများ သူရောငါပါဆိုတာ
လို တိုးဝှေ့၍ ကြည့်ရှုနေကြတာကို
စာရေးသူတို့ စက်လှေ ဆိုက်လို့
ကမ်းဆိပ်ပေါ်တက်တယ်ဆို တွေ့ရှိလိုက်
ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ငိုယိုသံတော့
မကြားမိသေးပါ။ ဒါကြောင့် အသေပြန်ယူ
လာခြင်းမဟုတ်ဘူး။ အသက်ပြန်ပါလာ
သေးတယ် ဆိုတာကို စာရေးသူ
တွက်လိုက်မိပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံက လက်လွှတ်
၍ ပြန်ခေါ်လာရသော လူနာများသည်
လည်း အသက်ရှင်ခဲ့လှ၏။ ထိုနေ့ မသေ
သေးပေမယ့် နောက်ရက်များတွင်
တစ်နေ့နေ့ သေသွားကြလေရုံပေ၏။
ထို့ကြောင့် ၎င်းလူရွယ်အတွက် အား
တက်စရာတော့ မရှိနိုင်ပါပေ။ အားပျက်
စရာများသာ ဖြစ်စေပါသည်။

ထို့အတူ စာရေးသူတို့လည်း
အိမ်ရှေ့ရောက်တယ်ဆို အိမ်ပေါ်ကိုတန်း
ပြီး တက်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ
အိမ်ခေါင်းရင်း ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင်
ပက်လက်ဆန်ဆန်ကြီး ဖြစ်နေတာနဲ့အတူ

မျက်စိမှိတ်၊ နှုတ်ခမ်းပိတ်ကာ အသက်
ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်နှင့်သာ ရှူလိုက်၊
ထုတ်လိုက်လုပ်နေသော လူနာကလေး
မောင်အေးဆိုသူကို စာရေးသူတို့ စိတ်
မချမ်းသာစွာဖြင့် တွေ့လိုက်ရပါသည်။
ထိုအခါ စာရေးသူ တွေးလိုက်မိတာက
လည်း...

အင်း... အခြေအနေက ဆိုး
နေသလိုပဲ သေတော့သေမည် ထင်တာ
ပဲ။ သေချိန်မတန်သေးလိုသာ သူအသက်
မထွက်သေးတာဟုပင် တွေးလိုက်မိသေး
၏။ ထိုစဉ် အတွေးအခေါ်ရှိသူဟု ဆိုရ
လေမလား။ ရှေးမီနောက်မီလူကြီးဟု
ဆိုရလေမလား။ ထိုလူကြီးက လူနာရှင်
အဘွားဖြစ်သူကို သတိပေးသလိုမျိုး
တိုက်တွန်းစကား ပြောလိုက်တာလား။

အင်း... ဒီလိုကြီး ကြည့်နေ
မည့်အစား ပိန္နဲဆေးဆရာတစ်ယောက်
ကိုခေါ်ပြီး ပြသပြပြကြည့်ရရင် ကောင်း
မယ်ထင်တယ်။ မတင်ရဲ့ ကျွန်တော်
ဟိုကက (-)ဆရာကို သွားခေါ်လိုက်
မယ်လေ။ အဲဒီဆရာ မတွေ့တော့လည်း

ကျွန်မမြေးကလေး သတိ
ပြန်လည်ပြီး ရလိုရငြားပေါ့။
အခုဟာက အသက်ရှိနေ
သေးတယ်။ သူသတိလစ်နေ
တာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သွား
ပေးကြပါဟဲ့။

နောက်တစ်ဦးဦးပေါ့ဗျာ မကောင်းဘူး
လား။

ဒီတော့လည်း အဘွားဖြစ်သူ
ခေါ်တင်သည် သဘောတူလက်ခံလိုက်
လေသည်။ ထိုအတူလည်း ခေါ်တင်နှုတ်
မှ...

အေး... ကောင်းတယ်...
ကောင်းတယ်။ သွားခေါ်ပေးကြပါရင်။
ကျွန်မမြေးကလေး သတိပြန်လည်ပြီး
ရလိုရငြားပေါ့။ အခုဟာက အသက်ရှိနေ
သေးတယ်။ သူသတိလစ်နေတာပဲ ဖြစ်
နိုင်တယ်။ သွားပေးကြပါဟဲ့။ အဖော်တစ်
ယောက်၊ နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြပါဦး
ဟဲ့။ ကိုဘချစ်နဲ့။

အဘွားဖြစ်သူ ခေါ်တင်က
ထိုသို့ ပြောလိုက်တဲ့ အခါမှာလည်း
ကိုဘချစ်ဆိုသူနှင့် လူရွယ်ကလေး
နှစ်ယောက်တို့သည် ဆေးဆရာရှိသောရွာ
ကို စက်လှေနှင့်ပင် သွားခေါ်ကြပြန်၏။

အမှန်တော့ မောင်အေးဆို
သော ယခု သတိလစ်နေသော သူလေး
မှာ သူ၏ မိဘနှစ်ပါး မရှိရှာတော့ပေ။

သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် အဘွားဖြစ်သူက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလို ဆေးရုံရောက်ရခြင်းအတွက်ကလည်း ရွာကနေ နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံကိုသွားပြီး တက်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။

သူသည် ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပင်လယ်ပိုင်းအောက်အရပ်ကို ငါးသလောက် ပိုက်ချရာနောက်ကို ပိုက်လှေဦးစီး လိုက်သွားရာကနေ ပင်လယ်ငှက်မိပြီး ငှက်ဖျားတက်နေတာကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူမှာ အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မြို့ကို ဆေးကုရန် လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပြီးရောက်သော သူ၏ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးရွားလာမှုကြောင့် အဖော်ဖြစ်သူက မောင်အေးကို ဆေးရုံတင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဦးလေးဖြစ်သူပင် သိမည်မထင်သေးပေ။ (ထို့နောက်) နာရီဝက်ခန့် အတွင်းမှာပင် ဆရာသွားခေါ်သွားတို့သည် ဆရာနှင့်အတူ ရောက်လာကြပါတော့၏။

ဒီတော့လည်း အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်တင်သည် လူနာရှင်တို့၏ ထုံးစံအရ လူမမာကို ဆရာထံ အပ်နှံလိုက်လေသည်။ ဒီတော့ ဆရာဖြစ်သူကလည်း လက်ခံကာ ဗိန္ဓောဆရာတို့၏ ထုံးစံအရ လူနာ၏ ရုပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ရှုပြီး လက်ကို သွေးစမ်းလေသည်။ ၎င်းနောက် သူပြောတာကတော့...

ဒီသူငယ် အပူဖျားတက်ညော် ငန်းဝင်ပြီး သတိမေ့မြောနေတာပါ။ သူ့ရုပ်လက္ခဏာနဲ့ သွေးတိုးနှုန်းတွေက ကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတိပြန်ပြီး ရလာနိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ်။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သရွေ့ ကုသပေးပါမယ်။

ဆရာဖြစ်သူက လူနာနံဘေးကနေ လူနာ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုစမ်းသတ်ပြီး အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ကို ထိုသို့ ပြောလိုက်လေ၏။ ဒီတော့လည်း ဒေါ်တင်က...

ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရယ်။ ဆရာကောင်းသလိုသာ ပြုစုကုသပါ။ ကျွန်မ

ဆရာကို အပ်နှံထားပြီးပြီပဲ။ အခုလည်း ဆရာကို ထပ်မံ အပ်နှံ ပါတယ်။ သေလည်း သူကံ၊ ရှင်လည်း သူကံပဲပေါ့။ ဒါပေတဲ့ ဆေးရုံက လက်လွှတ်လို့ ပြန်လာရတဲ့ လူတွေဟာ ရှင်ခဲပါတယ် ဆရာရယ်။ သေတာများတာပါပဲ။

အဘွားဖြစ်သူမှာ ဆရာဖြစ်သူက အားပေးစကားလို့ ပြောပေမယ့်လည်း သူကတော့ သူ့မြေး၏ အခြေအနေကို မြေးဘေးကနေထိုင်ကာ အကဲခတ်ရင်း ရင်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အားလျှော့နေပုံရပေသည်။ ထို့အတူ သူ၏ မျက်ဝန်းနှစ်စုံတို့မှလည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်မို့ သူ၏ညာလက်ဖြင့် ကျလာသည် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပစ်နေလေသေး၏။

ထိုအချိန်မှာလည်း ရွာတွင်းရှိ လူအများသည် အိမ်ပေါ်နှင့် အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်သူကထိုင်၊ ထသူကထနှင့် ပြည့်ညပ်နေသလိုပါ။ ဒီတော့ ဆရာဖြစ်သူကပင် လူနာဘေးက လူများကို...

လူနာဘေးမှာ ဒါလောက်

ဝိုင်းအုံမနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ လေစိမ်းကလေး
ဝင်းအောင် လူချဲ့ပေးပြီး လေပေါက်ဖွင့်
ပေးကြပါ။ ဒါမှ လူနာအသက်ရှူရတာ
ပိုကောင်းသွားမှာပါ။

ဒီတော့လည်း ဆရာဆိုသူ၏
စကားအရ လူတချို့ သိတတ်စွာပင်
လူချဲ့လူခွဲပေးကြပါသည်။ ထိုစဉ် ဆရာ
ဖြစ်သူကလည်း သူပြုလုပ် ဆောင်ရွက်
ရမည့် ကိစ္စများကို ပြုလုပ်နေပါသည်။
သူပြုလုပ်နေတာများလာတော့ လူနာ၏
ဝမ်းတွင်းကို ဆေးဝင်စေရန် ဆေးမှန်များ
ကို ပန်းကန်တစ်လုံးတွင် ရေနှင့်ဖျော်ကာ
လူနာ၏ စေ့ထားသောသွားများကို ငွန်း
လေးတစ်ချောင်းဖင်နှင့် ကလွန်ပြထား
ကာ ၎င်းဆေးရည်များကိုလည်း ငွန်းလေး
တစ်ချောင်းနှင့်ပင် လူနာပါးစပ်တွင်းကို
ထောင်းချနေ၏။ ထို့နောက် နာဝကို
လည်း အနံ့ရစေရန် နာချေစေရန်
သဘောဖြင့် ဆေးမှန်ကလေး အနည်းငယ်
ကို ဆရာသည် သူ၏ လက်တစ်ဖက်က
ထက်ညှိုး လက်မကလေးဖြင့် ပွတ်ချ
ပေးနေသေး၏။

ဒါပေမဲ့ ပက်လက်ဆန့်ဆန့်
ကြီးဖြင့် အသက်သာပုံမှန်ရှုနေသော
လူနာသည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ သတိပြန်
လည်ကာ မရရှိလာသေးပါ။ သို့နှင့်
လူနာ သတိလစ်နေတာ သုံးရက်ပြောက်
ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် ဆရာဖြစ်သူကို
လည်း အတွားဖြစ်သူနှင့် တခြားလူများ
က မပြန်ပါနှင့်ဦး သေသေရှင်ရှင်
နေပေးပါဦးဆို၍ ဆရာဖြစ်သူကလည်း
မပြန်ရသေးပါ။ ထို့အတူလည်း ဆရာဖြစ်
သူသည် လူနာသတိရစေရန် သူ၏
ဆေးများဖြင့် ပြုပြင်လျက်ရှိနေသေး၏။
အမှန်တော့ တောအရပ်က
ဗိဇ္ဇာဆရာများမှာ လူနာရှင်က လူနာကို
အပ်ထားပါက လူနာရှင်နေသရွေ့ ကုသ
နေသေး၏။ သေမှသာလျှင် လက်လွှတ်
သွားသည်ဖြစ်၏။ လူနာရှင်က ဆရာ
မပြောင်းလွှဲမခြင်သူတို့မှာ ကုသနေလျက်
ရှိ၏။ လူနာရှင်က ဆရာပြောင်းလွှဲမှသာ
လူနာကို သူတို့ လက်လွှတ်ကြ၏။
ဒါကြောင့် ယခုအဖြစ်မှာလည်း လူအရှင်
က ဆရာလက်ပေါ်တွင် အသက်ထွက်

လျှင် ထွက်ပါစေ ဆရာသာ နောက်ဆုံး
အနေနှင့် ကုပါတော့ဟု ဆိုထားမှုကြောင့်
ဆရာဖြစ်သူမှာလည်း ပြန်လိုသော်လည်း
မပြန်ဘဲနေရသလိုဟု ဆိုရမလိုပါ။

ထိုအခါ ဆေးရုံဆိုတာမျိုး
ကတော့ ဆရာက မရတော့ဘူးဟု
လက်လွှတ်လိုက်ပါလျှင် အချိန်မဆိုင်ဘဲ
လူနာတွေ ဆင်းပြန်ကျရလေ့ရှိပေ၏။
ဒါကလည်း ဆေးရုံစလေပင်ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အခါမှာတော့ ဆရာ
ဖြစ်သူ၏ ဆေးစွမ်းကြောင့်ပဲလား။
လူနာမောင်အေးဆိုသူ၏ သေကံမထိုက်
သေး၍လားတော့ မသိပါပေ။ ထိုနေ့
နေ့လယ်ဝိုင်းအချိန်တွင် အော်တင်၏အိမ်
ဆိပ်ကမ်းတွင် ပိုက်လေ့တစ်စင်း
ထိုးဆိုက်လိုက်တာနှင့်အတူ...

လူနာမောင်အေး ပက်လက်
ဆန့်ဆန့်ကြီးဖြစ်ကာ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထား
ရာမှ မျက်လုံးဖွင့်လာခြင်းနှင့်အတူ
လက်များလှုပ်ရှား၍လာကာ မောင်အေး
သတိပြန်လည်ရသွားပါလေတော့၏။
ဒါကြောင့် အဘွားဖြစ်သူနှင့် အမျိုးတချို့

ရော့ အပေါင်းအသင်းများကပါ
မောင်အေးအတွက် ဝမ်းသာသွားကြလေ
၏။ ထိုစဉ် ဆရာဖြစ်သူကလည်း သူ၏
ဆေးချက် အစွမ်းထက်မှုကြောင့်
ယခုလို သုံးရက်ကျော်မျှ သတိလစ်မေ့
မြောနေသောသူ သတိပြန်ရကာ
ကိုယ်ခန္ဓာပါ လှုပ်ရှားလာတဲ့အတွက်
သူလည်း ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ထို့အတူ
သူ့ကိုယ် သူလည်း အထင်ကြီးသွားလေ၏။
ထိုစဉ် အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်တင်ကဆိုလျှင်
သူမြေး သတိပြန်လည်ကာ ရလာတဲ့
အတွက်ကြောင့် ဆရာဖြစ်သူကိုပင်...

ကျွန်မမြေးကလေး အခုလို
သတိပြန်ရလာတဲ့အတွက် ဆရာကို
ကျေးဇူးတင်နို့ မဆုံးပါဘူး။ အင်း...
တော်သေးတာပေါ့။ ဆရာကောင်း၊
သမားကောင်းနဲ့တွေ့လို့သာ အခုလို
အသက်ချမ်းသာခွင့် ပြန်လည်ရတာ
ဆရာနဲ့သာမတွေ့ရင် မြေးကလေး
အသက်ဆုံးရတော့မှာ သူတော်ကောင်း၊
နတ်ကောင်း နေတင်မဆိုတာ ဒါမျိုးပါ
ပဲ။

ယင်းသို့ပင် အဘွားဖြစ်သူ
ဒေါ်တင်က ဆရာဖြစ်သူကို ကျေးဇူး
တင် ပြောဆိုလိုက်သေး၏။ ဒီတော့
လည်း ဆရာဖြစ်သူက ပို၍ သဘောကျ
သွားစေခဲ့ပြန်၏။ ထိုအခါ မောင်အေး
ကလည်း သူ့သတိရလာတာနှင့်အတူ
စကားပါ ပြောလာနိုင်သောအခါ
သူသည် သူ့အဖြစ်ကို သူကြည့်ကာ
သူ့ကိုယ်သူ ယခုလို ပက်လက်ဖြစ်ပြီး
လူမမာလို နလန်ထလို နေရတဲ့အတွက်
သူ့ကိုယ် သူ မသင်ကာသလိုဖြစ်နေ၍
အဘွားဖြစ် သူ့ကို သူပက်လက်ကပင်
မေးလေ၏။

အဘွား... အဘွား ကျွန်တော်
အခု ဘာဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုနေမကောင်း
လိုက်တာလဲဟင်။ ကျွန်တော် ဦးနဲ့
ပိုက်ချပြန်လာတုန်းက ကျွန်တော်
အကောင်းကြီးပါ။ ခု... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
မကောင်းသွားတာလဲဗျ။

ဒီတော့လည်း အဘွားဖြစ်သူ
က မောင်အေး၏ အမေးကြောင့်...

အလိုကွယ်... မင်းဘူးများသွား

ပထား မင်းအဖြစ်ကို မင်းမမှတ်မိတော့
ဘူးလား။ မင်းကိုယ်မင်း...

ထိုအခါလည်း မောင်အေးက
ဆက်ကာပင်...

ဟုတ်တယ်... အဘွားရဲ့။

ကျွန်တော် မမှတ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။

ကျွန်တော်မှတ်မိတာ ဦးနဲ့ အောက်ကို

ပိုက်ချအတူသွားတယ်။ ပြန်တော့လည်း

ဦးနဲ့အတူတူပဲ ပြန်လာကြတာပဲလေ။

အိမ်ဆိပ်ရောက်တော့လည်း လှေဦးကနေ

အရင်ဆုံး ကျွန်တော် ကုန်းပေါ်တက်ပြီး

အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်လာတာလေ။

အဘွား... ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ဘူး

လား။

ထိုသို့ပင် မောင်အေး သူ

အဖြစ်ကို သူမမှတ်မိဖြစ်ကာနေတဲ့

အတွက် မှတ်မိတာလေးတွေကို စဉ်းစား

ပြောလိုက်သလိုပါ။ ဒီတော့လည်း

အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်တင်မြေးဖြစ်သူ၏

ပြောဆိုချက်များကို သဘောပေါက်လိုက်

မိသည့်။ ဒါကြောင့်ပင် မြေးကိုပြန်လည်

ထား...

အေးအေး... မင်းအဖြစ်ကို
ငါသိလိုက်ပါပြီကွယ်။ မင်းက လူတခြား

စိတ်တခြား အိမ်ကို ပြန်လာတဲ့လူပါ။
လူက အရင်ရောက် စိတ်က နောက်မှ

ရောက်ဆိုပါတော့...

ထိုသို့ပင် အဘွားဖြစ်သူက

သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ

၏။ ထိုစဉ် မောင်အေးကတော့ အဘွား

စကားကို နားလည်ဟန်မတူသေးပေ။

သို့သော် အဘွားဖြစ်သူ ကို တော့

သူဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ ဒါပေတဲ့

ဒေါ်တင် စကားကို ရိတ်စားမိလိုက်သော

ဆရာ ဖြစ်သူနှင့်အတူ လူတချို့ကတော့

ဒေါ်တင်စကားကို နားလည်လိုက်တဲ့

အတွက် ပြုလိုက်ကြလေသည်။

တကယ်တော့ မောင်အေး

သည် ဆေးရုံမှာ သတ်လစ်သွားစဉ်တည်း

က သူသည် သူ၏ လုပ်ငန်းဖြစ်သော

ပိုက်လှေဦးစီး အလုပ်ကိုပဲ စိတ်စွဲကာ

ဦးလေးနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲတွင်

ပိုက်ချနေတာပဲဖြစ်၏။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ

အကြောင်းကို သူ၏ ဝိညာဉ်စိတ်က

ဘာမှ မသိသလိုပါ။ ထိုအခါ ဦးလေး

ဖြစ်သူလာလည်း မောင်အေးဆေးရုံမှ

မသေမရှင်ကြီးနှင့် ရွာသို့ ပြန်သွားရ

ကြောင်း သတင်းကို ကြားလိုက်ရတဲ့

အတွက် ရွာကို ပိုက်လှေနှင့်ပြန်၍

လှော်တက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ

အိမ်ဆိပ်ကို လှေဆိုက်တာနှင့်အတူ

မောင်အေး၏ ဝိညာဉ်သည်

ဦးလေးနှင့်အတူ ပြန်ပါလာခြင်းမို့

မောင်အေးသည် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း

ကို သူ၏ စိတ်ဝိညာဉ် ပြန်လည်ဝင်

ရောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တာကြောင့်

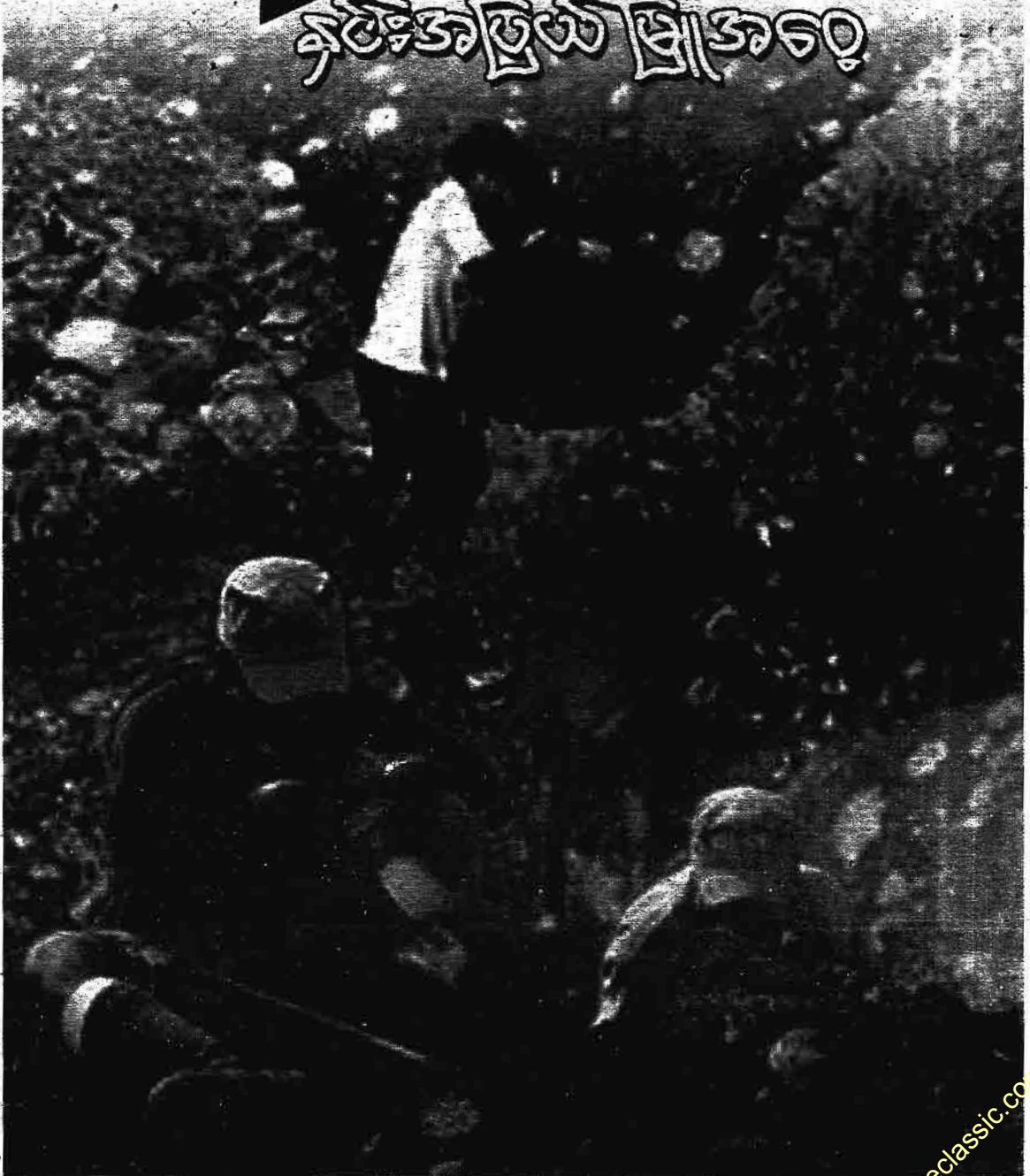
သရဖူသန်းအောင်

လောဘကြောင့်လား

မောင်ရည်ကျော်(ရူပ)

နှစ်အကြယ်မြို့အဝေ

နန်းအောင် နယ်ခြားမှတ်တိုင်ကို အထူးအမြန်ရထားကြီးဖြတ်တော့ ညနေပိုင်းကျနေဟာ တောတွေရဲ့နောက်ကို အနားယူဝင်ရောက်ဖို့ ပြင်နေပြီ။

“ကချင်ပြည်နယ်မှ နှုတ်ခွန်းဆက်သပါ၏”ဆိုတဲ့ နယ်ခြားမှတ်တိုင်က စာသားဟာ ဆိုနှင့် ကြေကွဲနေတဲ့ အောင်ထူးရင်ထဲကို ပြင်းကျကြမ်းတမ်းစွာ တိုးဝင်မွေ့နှောကပ်လိုက်သလိုပဲ ထိန်းထားတဲ့ကြားက ပေါက်ခဲနဲ့ ပြတ်ကျလာတဲ့ မျက်ရေစက်တွေကို ဘေးက ခရီးသည်တွေမမြင်အောင် ကယုကယာ လည်မှာ သိုင်းထားတဲ့ တဘက်အနားစနဲ့ သုတ်လိုက်ရတယ်။ နေရပ်တော့ အောင်ဦးရေလို့လည်း တီးတိုးနှုတ်ဆက်လိုက်ရတယ်။

ရထားကြီးကတော့ တပေါင်ပေါ်နဲ့ တောတောင်လျှိုမြောင်တွေကို ဖြတ်သန်ခိုင်း အောင်ထူးကို မနောမြေခွဲဆရာသီကို တရကြမ်း ဆွဲခေါ်ပြီးလွှားနေတယ်။

မနောမြေခွဲနဲ့ ဝေးခဲ့သလို

တစ်အူတံဆင်း ညီရင်းအစ်ကို အောင်ဦးနဲ့လည်း တစ်စတစ်စ ဝေးခဲ့ရပြီပေါ့။

ဆိုနှင့်ကြေကွဲလာတဲ့ ခံစားမှုကြောင့် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းလိုက်ရတယ်။ အစကတည်းက တို့မလာခဲ့မိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲကွာ။

ချစ်တဲ့အစ်ကိုရေ အမေနဲ့ ညီမလေးကို ငါဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်။

တကယ်ဆိုတော့ အောင်ထူးတို့ ဇာတိရွာဟာ မနောမြေခွဲ ဇေးမှတော့ ဦးခေါင်ရေရှား ရပ်ဝန်းကပါ။ အနီးဆုံး မြို့ပြကိုတောင်မှ မိုင်အတော်ဝေးတာမို့ ကျောင်းစာဆိုရင် သေစာ၊ ရှင်စာလောက်ပဲ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ဆီမှ သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးရင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းထွက်ယာထဲဝင်ပေါ့။

အခြောက်တောပီပီ စီးပွားရေးလုပ်ခင်းဆောင်တာ ရှားပါးရာဒေသမို့ ယာထဲကိုင်းထဲက လုပ်ငန်းတွေနားရင်း

ဟိုအဝေးဆီက ရိုးမတောင်စွယ်မှာ ထင်းခုတ်၊ ထင်းရောင်းနဲ့ အူစိုရုံအပြင် ငွေမပိုတဲ့ဘဝ ကြွေးတင်လာတာလေးတွေတောင် ရှိခဲ့ရတယ်။

ဖွံ့ဖြိုးမှုအားနည်းလို့ ခေတ်နောက်ကျ၊ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ မပြည့်ဝပေမယ့် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာတဲ့ မြို့ပြရဲ့ ခေတ်ပေါ် လူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေက မြို့ပြကိုကျော်လွန်ပြီး ကျော့လက်ဒေသ ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ အောင်ထူးတို့ ဇနပုဒ်တွေအထိ ဖိတ်စင်လှူကျလာတဲ့ အခါမှာတော့ ပုထုဠာလူသားပီပီ နဲ့နဲ့တဲ့ အသိဉာဏ်မှာ လောဘဆိုတဲ့ လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ ဖုံးပိတ်ကာဆီးလာရတော့တာပေါ့။ တင်နေတဲ့ ကြွေးပြီးလေးတွေကျေဖို့၊ ပိုလှုံရင်ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့၊ သုံးဖို့၊ မြန်းဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေက တွန်းပို့မောင်းနှင်လိုက်တဲ့အခါ...

သည်လိုနဲ့ ဇာတိကိုစွန့်ခွာလူပြော၊ သူပြောများလှတဲ့ မှော်ဆိုတဲ့ ဒေသကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စွန့်စား

ရောက်ရှိလာတော့တာပေါ့။

စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ရွှေတွေ၊
ငွေတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ တီဗွီတွေ၊ ဒီဗွီဒီ
တွေနဲ့လေ ကြွေးတွေကျေတဲ့အပြင်
လှူလို့၊ တန်းလို့၊ မော်လို့၊ ကြားလို့။

ကြားနားစာ စကားပုံလေးတစ်
ခုဖြစ်တဲ့ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်း
မဖြစ်ဆိုတဲ့ စကားပုံ ဆိုထုံးလေးကလည်း
သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက် အားဆေးတွေ
ဖြစ်လို့လေ။

ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အာဂုံ၊ ဒါနံနဲ့
ပဋိရူပ ဒေသဝါသောစ အထိတော့
အတွေးမရောက်လိုက်ဘူး။ အသိ
ကလည်း အဲဒီလောက် မထမစိဘူးမို့
လား။

ဒီလိုနဲ့ ကျောက်မှော်တွေ၊
ရေမှော်တွေ လုပ်ကိုင်ရင်း နောက်ဆုံး
တော့ ဒီရေငုတ်ကျင်းဆီကို ရောက်ဖြစ်ခဲ့
တာပေါ့။

ရေငုတ်ကျင်းဆိုတာက ဖြစ်
တွေ၊ ချောင်းတွေထဲမှာ ဟိုးရေအောက်
ကြမ်းပြင်က ရွှေပုံပါတဲ့ သဲမြေစာတွေကို

မြူးစုပ်စက်နဲ့ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်က
ဖောင်ပေါ်ကို စုပ်တင်ပြီး ကော်ဇောပေါ်
မှာ စစ်ယူရတဲ့ ရွှေရာနည်းတစ်မျိုးပေါ့။
ကုန်းကျင်းဆိုတာက ကုန်းပေါ်မှာ
ရွှေကျင်တာဖြစ်ပြီး အခု အောင်ထူးတို့
ညီအစ်ကို လုပ်နေတာက ရေအောက်
ကျင်း တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ရေငုတ်
ကျင်းပေါ့။

မှော်ထဲ ရောက်ခါစကတော့
ကျောက်မှော်၊ ရေမှော်တွေမှာ ဟိုရောက်
လိုက်၊ ဒီမှာ ဝင်လုပ်လိုက်နဲ့ပေါ့။
လုပ်ငန်းကလည်း မကျွမ်းကျင်၊ ရာသီ
ဥတုဇာတ်လည်း မခံနိုင်၊ အလုပ်ကလည်း
ပင်ပန်းဆိုတော့ ဘယ်မှော်မှာမှ မမြဲပါ
ဘူး။ ဟိုမှာ ကောင်းနိုးနိုး ဒီမှာ သက်သာ
နိုးနိုးပေါ့။

အဲဒါအပြင် မှော်တိုင်းကလည်း
ငွေရမလွယ်ဘူးလေ။ ရွှေမကျတာနဲ့
ကျောက်မရတာနဲ့ ရွှေကျကျောက်ရပြန်
တော့လည်း အလုပ်ပင်ပန်းလို့ ရာသီ
ကြမ်းတမ်းလို့နဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အခက်အခဲပေါင်း

များစွာကြားမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ ရရ
စားစား ဝါးဝါးမျှမျှနဲ့ ပြင်သာထင်သာ
စုမိအောင်းမိ မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ ဒီကြားထဲ
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး တစ်ပိုင်းစုံ၊
တစ်ပိုင်းခြောက် လုပ်ရတဲ့အလုပ်မှာ
အသားမကျတော့ ငှက်ဖျားက ဝင်ပါလေ
ရော။

ကချင်ပြည်နယ် ငှက်ဖျားက
ကြမ်းမှကြမ်း။ သေရောအောက်မေ့တာ။
မှော်ထဲက ဆရာတွေကောင်းလို့ မသေရုံ
ကျန်ရတာ။ အဲဒီကတည်းက အစ်ကို
အောင်ဦးကတော့ နဂိုကြိုက်တတ်တဲ့
သူရာရည်လေး ဖိုဝဲတဲ့ အလုပ်ကို
ငှက်ဖျားနဲ့ ပင်ပန်းတာအကြောင်းဖြုတ်
ပြန်စတယ်။

အစ်ကိုဆိုတော့လည်း မပြော
ရက်တာနဲ့ ကြည့်နေလိုက်ရတာ။
အောင်ထူး သဘောအလိုအရတော့
ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ ရာသီဥတု၊ အန္တရာယ်
နဲ့ နီးတဲ့အလုပ်၊ မိဝေးဖဝေး သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ ဝေးနေရတဲ့ဘဝမှာ ကြာကြားန
ချင်တာ မဟုတ်တော့ ရသေ့ ကျစ်ကျစ်

ပါအောင်စု အတိုင်းအတာ တစ်ခုပြည့်စီ
ရင် မြန်မြန်ပြန်ချင်တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အမြင့်တက်ရင်
အမှည့်စားရနီးနီးနီး ဒီရေငုတ်ကျင်းကို
ရောက်လာခဲ့တာပဲ ဆိုပါတော့။

xxx

ဒီမှော်ကတော့ ရွှေအကျ
ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ လောပန်က
သဘောထား သိပ်မဆိုးဘူး။ အစား
အသောက်ကစပြီး အလိုလိုက်တယ်။
အောင် ထူးတို့ ညီအစ်ကိုလည်း
မှော်သက်ကလေး ရင်လာပြီဆိုတော့
လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိလာပြီ။ လူငယ်
ပီပီ စွန့်စားချင်တဲ့ ဗီဝေသနာလေး
ကလည်း အခံရှိတော့ ဒီကျင်းရောက်ပြီး
သိပ်မကြာခင် ရေငုတ်တတ်သွားတယ်။
ရေငုတ်တာက အလှည့်နဲ့ငုတ်ရတာ။
တစ်ယောက်ကို နှစ်နာရီစီဆိုပါတော့
လောပန်က အဆိုင်းတစ်ဆိုင်းကို သုံးဦး
ဖွဲ့စည်းပေးထားတယ်။ ရေငုတ်တစ်
ယောက်၊ စက်မောင်းတစ်ယောက်၊

ဗာဟီရယအကူတစ်ယောက် အလုပ်နား
ရက်မရှိတော့။ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်လောက်
ပဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့် နားရတယ်။
နေရတာက ချောင်းအလယ်
က ဝါးဖောင်ပေါ်မှာ စက်တွေ၊ ကော်ဖော
တွေတင်ထားတဲ့ ဝါးဖောင်ကို ချောင်း
အလယ်မှာ ငုတ်ရိုက်၊ ကြိုးဆိုင်းပြီး
ကျောက်ချထားတာပေါ့။ လောပန်နဲ့
ထမင်းချက်ကတော့ ချောင်းကမ်းပါးပေါ်
မှာ တဲနဲ့နေတာလေ။ ထမင်းကို တဲမှာ
ချက်ပြီး ဖောင်ပေါ်ကို လာပို့ပေးတာပေါ့။
ရွာမနီး ဘာမနီးနဲ့ တကယ့် တောခေါင်
ခေါင်ပါပဲ။

ဒီမနက် အောင်ဦး စဆင်းရ
မယ်အလှည့်ပေါ့။ အိမ်နီးချင်း တိုင်းပြည်
က သွင်းလာတဲ့ ကိုယ်ကြပ်ရေငုတ်
ဝတ်စုံကိုဝတ်၊ နဖူးစီး မီးနဲ့ မှန်ကာထား
တဲ့ ခေါင်းစွပ်ကိုဆောင်း၊ ခါးနဲ့ကိုယ်
ပတ်ပတ်လည်မှာ အချိန်တစ်ဆယ်
လောက်လေးတဲ့ ကျောက်ခဲတွေ
ပတ်လည်ချည်ပြီးတော့ ရေအောက်ဆင်း
ဖို့ အသင့်ပါ။

အောင်ဦး ရေအောက်ကို
အသက်ရှူရိုက်ကိုကိုက်ရင်း ငုတ်ဆင်း
သွားတော့ အောင်ထူး စက်မောင်းရင်း
ဖောင်ပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။

တောရိပ်ကြောင့် အေးစိမ့်စိမ့်
ဖြစ်နေတဲ့ အောင်ထူးက ရေပေါ်မှာတောင်
ဒီလောက်အေးနေသေးရင် ရေအောက်မှာ
ရှိနေမယ် အောင်ဦးအတွက် ဘယ်
လောက်များ အအေးပိုနေမလဲလို့ စာနာ
တွေးနဲ့ တွေးနေမိသေးတယ်။

ခဏနေလို့ သူတို့အိပ်ရာတွေ
ခေါက်ပြီး စုပုံထားတဲ့နေရာနား ရောက်
သွားတော့မှ လဲနေတဲ့ အဖုံးပိတ် ပုလင်း
ပြားလေးထဲမှာ တစ်ဝက်သာသာလောက်
ကျန်တဲ့ အရည်တွေကို ကြည့်ပြီး
အောင်ဦးတစ်ယောက် အအေးခံ
ဆေးဝါးမှီဝဲသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ရလို့
စိတ်နည်းနည်းအေးသွားမိတယ်။

xxx

စက်မောင်းချိန် နှစ်နာရီပြည့်
တဲ့အထိ ဖောင်ပေါ်က ကော်ဖောပေါ်မှာ
ရွှေမှံရွှေဖက်တွေပါတဲ့ သဲနံ့ရောင်ငေါင်

ကျနေဆဲပဲ။

နှစ်နာရီပြည့်တာနဲ့ တစ်ချိန်လုံး
ဖောင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ကလေးပန်က
လက်မြှောက်အချက်ပြတယ်။ ဒုတိယ
ဆင်းမဲ့ ကတုံးဆိုတဲ့ကောင် ရေထဲဆင်း
သွားပြီ။

ကြည်စိမ်းနေတဲ့ ရေပြင်က
ဂယက်ထသွားတဲ့လှိုင်းတွေ မငြိမ်သက်
ခင်မှာပဲ အောင်ထူးအချက်ပေးကြီးကို
ခပ်သွက်သွက် ဆွဲလှုပ်လိုက်တယ်။
သဘောကတော့ “အစ်ကိုရေ နှင့်တစ်ခန့်
ပြီးပြီပေါ့”

ဗရမ်းဗတာ လှုပ်ခတ်သွားတဲ့
အရေပေါ် အသက်ကယ် အချက်ပေးကြီး
ရဲ့ ခပ်သွက်သွက်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
အောင်ထူးရင်တွေ ခိုင်းခနဲခနဲသွားတယ်။
လောပန်ကို အလောတကြီး အော်ပြော
လိုက်တော့ လောပန်လည်း အောင်ထူး
ဆီ ပြေးလာတယ်။

ဘုရားရေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ
လဲ။ အောင်ထူးလက်ထဲက အရေပေါ်
အသက်ကယ်ကြီးက ထရစ် လှုပ်နေ

‘ဆိုလို့လိုက်တဲ့ဘာ’

လူတစ်ယောက်ရဲ့
အလိုအပ်ဆုံး တန်ဖိုးအရှိဆုံး
အသက်တစ်ချောင်းဟာ
အဲကွန်ပရက်ဆာ လေအိုးထဲ
က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လေပေါ်
မှာ မှီတည်ရတဲ့ ဘဝ။

တုန်းပဲ။ လောပန်ရဲ့ ဗလုံးဗထွေး ပြောသံ
မဆုံးခင် ခါးကြီးကို အောင်ထူး တအား
ဆွဲတင်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကြီးစဟာ တစ်စုံတစ်
ရာနဲ့ ငြိသလို တင်းခဲနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဝေါခနဲ ရေလှိုင်း
ဂယက်တွေ ပွက်ထပြီး ကတုံးရေပေါ်
ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဖောင်ပေါ်ကို အမြန်
ဆွဲတင် ခေါင်းစွပ်နဲ့ လေရှူပိုက်တွေ
ဆွဲဖယ်လိုက်တဲ့အခါ မောသံကြီးနဲ့

ပြောပြတဲ့ ကတုံးရဲ့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ
ရေအောက်ဖြစ်စဉ်ဟာ အောင်ထူး
အတွက် ကမ္ဘာပျက်ရပြီပေါ့။

သုရာရည်ယစ်မှုပြီး အသိနဲ့
ခန္ဓာ မဆက်စပ်နေတဲ့ အစ်ကိုအောင်ဦး
ဟာ ရေအောက်ကျောက်တုံးနှစ်တုံးကြား
က ရွှေမြေစာအထွက်ကောင်းမယ်
ထင်ရတဲ့ နေရာတွေကို ဘီလူးခေါင်းတွေ
ပြီး မြေစာအစုပ်ကောင်းလိုက်တာ
ကျောက်တုံးတွေရဲ့ အခြေကိုကပ်ပြီး
မြေစာစုပ်မိတော့ တစ်ဖက်သတ်မြေသား
တွေ ဂလိုင်းဖြစ်ပြီး ကျောက်တုံးယိုင်လဲ
လို တဝဂ္ဂထဲမှာ အပေါက်ပိတ်ခံရတဲ့
ဒဏ္ဍာရီထဲက စောင်းအိုလုလင် အဖြစ်
မျိုးပေါ့။

ဖောင်ပေါ်မှာ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်
နေတဲ့ အောင်ထူးကြောင့် သဘောကောင်း
တဲ့ လောပန်ကလည်း လေစက်ကို
အပြည့်မောင်းပေးထားရှာပါတယ်။

အောင်ထူးနဲ့ကတုံး ရေငုတ်

ဝတ်စုံတွေ အမြန်ဝတ်၊ ကြီးအပိုတွေယူ
ပြီး ရေအောက်ငုတ်ဆင်းလို့ ယိုင်လဲပြီး
တစ်တုံးနဲ့တစ်တုံး ထိပ်ချင်းအပ်ခါ
ဝင်ပေါက်ပိတ်သွားတဲ့ ရှေးမကျောက်တုံး
ကြီးတွေရဲ့ ထိပ်ပိုင်းတွေကို ပြန်ပြီးထောင်
မတ် ဝင်ပေါက်ကို လူတစ်ကိုယ်စာဖြစ်
ဖြစ် ဖြဟဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်...

ပစ္စည်းကိရိယာ မစုံလင်တဲ့
အပြင် ကယ်ယူကုသမှု တောတောင်ထဲက
လူနည်းစု သူတို့အုပ်စုဟာ နောက်ဆုံး
တော့...

xxx

“ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝ”

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုအပ်

ဆုံး တန်ဖိုးအရှိဆုံး အသက်တစ်ချောင်း
ဟာ အဲကွန်ပရက်ဆာ လေအိုးထဲက
ထွက်ပေါ်လာတဲ့ လေပေါ်မှာ ဖိုတည်ရတဲ့
ဘဝ။

အဲကွန်ပရက်ဆာ မောင်းနှင်ဖို့
အဆုံးပြုရတဲ့ စက်မောင်းဆီပေါ်မှာ
ဖိုတည်ရသတဲ့လား အစ်ကိုရယ်။

သာမန် အအေးချိန်ထက်

အဆမတန် ပိုအေးတဲ့ ရေအောက်ကြမ်း
ပြင် ဂလိုမီဆောင်းထဲမှာ အဲကွန်ပရက်ဆာ
က လေကို ရှူနေရုံမျှနဲ့ရော အချိန်
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရပ်တည်အသက်
ရှင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့ ထွက်

ပေါက်ရှာရင်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ နေရာ
မဲ့ အစ်ကိုကို မကယ်ထုတ်နိုင်တဲ့အဆုံး
အားမတန်လို့ မာန်လျော့လိုက်ရတဲ့
အချိန်မှာ အောင်ထူးတစ်ယောက်
ဖောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်ကို အရပ်ကြီးပြတ်
လဲကျခဲ့ရပြီလေ။

xxx

မီးခိုးမဲ့မဲ့တွေကို မှတ်ထုပ်ရင်း

ထွက်ခွာမောင်းနှင်သွားတဲ့ အဝေးပြေး
ကာကြီးကို ငေးကြည့်နေရာက အကြည့်
ကို လွှဲဖယ်လို့ ရွာခြေဆီ လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်မိတော့ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက
ထန်းတောအလွန်မှာ သစ်ပင်တွေ
အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ ညိုညိုမှိုင်းနေတဲ့ တတိ

ရွာကလေး။

ရပ်နေတဲ့ ထနောင်းပင်
အောက်က ခွာရင်း ခြောက်ပေလှည်း
လမ်းပေါ်ကို အောင်ထူးဆင်းခဲ့တယ်။

သားတစ်ယောက် ဟိုးအဝေး

မှာ အပြီးကျန်ခဲ့ပြီဆိုတာ မသိရာမဲ့
အမေနဲ့ အစ်ကိုတွေ အပြန်လမ်းကို
လက်ကမ်းကြိုဖို့ စောင့်မျှော်နေရာမဲ့
ညီမလေးတို့ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာ
နှင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားမိလိုက်ရ
တယ်။

ခြောက်ပေလှည်းလမ်း သဲပြင်

ပေါ်ကို လွင့်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့
မျက်ရေစက်တွေနဲ့အတူ အောင်ထူး
အင့်ခနဲ ရှိုက်လိုက်မိတယ်။

လေးကန်ဖင့်နဲ့တဲ့ ခြေလှမ်း

အစုံက သူ့ကို ရွာဆီသယ်ဆောင်သွား
အချိန်မှာ...

ရွာခြေတစ်ဝိုက်မှာတော့

ဆောင်းနှင်းမြူတွေ ခုနေဆဲပါ။

မောင်ရည်ကောင်(ရူပ)

ထူးခြားသန့်ကြယ်

မြပုလဲစန္ဒာညွန့် ပျော်နက်

(၁)

ဒေါက်တာစောခွန်နောင်
အပ်အေပီအိပ်ချ်ဒီ (လန်ဒန်)သည်
တာဝန်ဝတ္တရားအရ တနင်္သာရီတိုင်း
မြို့တော်ကောလိပ်သို့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရာထူး
ဖြင့် ပြောင်းရွှေ့သွားရ၏။ စောခွန်နောင်
မြို့တော်ကောလိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်
နှင့် စောခွန်နောင်နှင့်အတူ ဗလကြီး
အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်၊ လူယုတော်ကြီး
ဦးခန်းလျန်တို့ပါ လိုက်ပါသွားကြ၏။
ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့တွင် မနေဖူးသော
စောခွန်နောင်သည် ထားဝယ်ကောလိပ်
နှင့် မြို့တော်ကောလိပ်သို့ လျှောက်လိုက်ရာ
မြို့တော်ကောလိပ်သို့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်
သည်။

မြို့တော်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်
နှင့် မြင်းကောင်ရေအား ၁၅၀၀ ရှိသော
ဂျွန်ဆင်မော်တော်ဘုတ် အကြီးတစ်စင်း
အသစ်စက်စက်ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။
ကျောင်းပိတ်သောရက်များတွင် ဗလကြီး
အိုက်စံ၊ အိုက်ပန်တို့နှင့် အတူ
သုံးယောက်သား မြို့တော်မြို့အနောက်ဘက်

ပင်လယ်ထဲရှိ ကတန်ကျွန်း၊ ဝရောကျွန်း၊
ခုံးကျွန်း၊ သရောသဲတန်းကျွန်းကြီးများ
အထိ စားရေးရိက္ခာ အပြည့်အစုံနှင့်
အမြဲသွားလေ့ရှိကြသည်။

သွားပါမုားလာသောအခါ
ကွမ်းသီးကျွန်း၊ ကွမ်းရွက်ကျွန်း၊ ပြင်စက
ကျွန်းနှင့် အနောက်တောရက် ကျွန်းကြီး
များအထိပင်၊ ခရီးလွန် ရောက်သွားကြ
လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တွင် သဲရောသဲတန်း
ကြီးကျွန်း၏ အနောက်စူးစူး ပင်လယ်ပြင်
ထဲ၌ အလွန်လှသိန်နည်းပါးလှသော
“ကမာနက်ကျွန်း”သို့ သုံးယောက်သား
ရောက်သွားကြ၏။

မော်တော်ဘုတ်ကို သဲသောင်
ပြင်အပေါ်ရောက်အထိ ဆွဲတင်ငုတ်တိုင်
စိုက်ကာ ကြိုးချည်သောခတ်ထားခဲ့ကြ၏။
သုံးယောက်သား ကမာနက်ကျွန်းပေါ်သို့
လျှောက်သွားရာ ကျွန်းအလယ်ကောင်
တောင်ပူစာနှစ်လုံးသို့ လျှောက်သွားရာ
ကျွန်းအလယ်ကောင် တောင်ပူစာနှစ်လုံး
အကြားတွင် တဲအိမ်လေးတစ်အိမ်ကို
သွားတွေ့ကြ၏။ တဲအိမ်သို့ အရောက်

သွားကြသောအခါ တစ်ကျွန်းလုံးတွင်မှ
တဲအိမ်လေးတစ်လုံးထီးတည်းတွင်
နေထိုင်ကြသော ဆလုံလင်မယားနှင့်
သမီးတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ကြ၏။
တွေ့သည်နှင့် စောခွန်နောင်က ရိုရိုသေ
သေ လေးလေးစားစား...

“ကျွန်းတော်တို့ မြို့တော်ကနေ
ဒီကျွန်းလေးကို မရောက်ဘူးလို့ ကျောင်း
ပိတ်ရက်မှာ အလည်လာကြတာ ဖြစ်ပါ
တယ်ခင်ဗျား”

ဆလုံယောက်ျားကြီးက...
“မင်းတို့ စားချင်ရင်တော့
ငါးခြောက်တို့၊ ငါးလိပ်ကျောက်တို့၊
မိကျောင်းသားခြောက်တို့ရှိတယ်။
ကင်လိုက်ရမလား”ဟု ပြောရာ စောခွန်
နောင်က...

“ရပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
တို့မှာလည်း ထမင်းရော၊ ပေါင်မုန့်တွေ
ရော၊ ဟင်းတွေရော အစုံပါပါတယ်။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”ဟု ပြောရာ
ဆလုံကြီးက ထမင်းမစားကြသေး၍
ရင်းရင်းနီးနီး...

“ထမင်းတွေ ချက်လိုက်ရ
မလာ။ ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီကွဲ့။
တကယ်အားရင် ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ည
လောက် အိပ်သွားကြပါလား။ ညနေ
နေဝင်ရီတရောအချိန် ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့
နေဝန်းနီကြီးဟာ သိပ်သာယာလှပတာပဲ
လူလေးရဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ညအိပ်မိ
ရင် အမြဲတမ်းလာနေမှာ သေချာတယ်”
ဟု ပြောရာ စောခွန်နောင်က...

“ဒီက အဖေကြီးတို့ အမေကြီး
တို့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးဆိုရင်
ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် တစ်ညလောက် အိပ်
သွားချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု စကားစ
လိုက်သောအခါ ဆလုံယောက်ျားကြီး
က...

“ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ်။
တစ်ညမဟုတ်ဘူး နှစ်ညလုံး ညအိပ်သွား
လည်း ရပါတယ်။ အားနာဖို့ မလိုပါဘူး။
ဦးတို့သားအဖသုံးယောက် ပျင်းနေတာနဲ့
အတော်ပဲကွဲ့။ အိပ်သာအိပ်။ ရပါတယ်
ကွဲ့။ ကဲ... ထမင်းစားကြတော့ ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ” ဟု ပြော

ပြီး သုံးယောက်သား နံနက်စာထမင်း
စားလိုက်ကြ၏။ စားပြီးသည်နှင့် ကျွန်း
တစ်ပတ် သုံးယောက်သား လျှောက်
ကြည့်ကြ၏။ ညနေ နေဝင်ခါနီးကျမှ
စောခွန်နောင်တို့သုံးယောက် ဆလုံ
မိသားစု သားအဖသုံးယောက်၊ ပေါင်း
ခြောက်ယောက်သား ထမင်းဝိုင်းစားကြ
၏။ ဆလုံမိသားစုက ငါးလိပ်ကျောက်သား
အကင်၊ မိကျောင်းသားအကင်၊ လိပ်သား
အကင်များကို အလှူပယ်ချကျွေး၏။
စောခွန်နောင်ကမူ အိမ်မှပါလာသော
ကြက်သားဆီပြန်ဟင်း၊ ငါးသေတ္တာတစ်
ဘူး၊ သိုးသားတစ်ဘူးဖောက်၍ ဝိုင်းစား
ကြ၏။

ဆလုံသားအဖသုံးယောက်က
စောခွန်နောင်၏ ကြက်သားဆီပြန်ဟင်း၊
ငါးသေတ္တာတစ်ဘူး၊ သိုးသားတစ်ဘူးတို့
ကို မစားဖူးသောကြောင့် အလွန်ခံတွင်း
တွေ့ ထမင်းမြိန်ကြ၏။ စောခွန်တို့
သုံးယောက်ကလည်း မစားဖူးသော
ငါးလိပ်ကျောက်သားကင်၊ မိကျောင်းသား
ကင်၊ လိပ်သားကင်တို့ဖြင့် အားရပါးရ

စားသောက်ရင်း အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသွား
ကြ၏။

ထမင်းစားပြီးကြသည်နှင့်
သကြားလုံးများ၊ ချောကလက်များ
ချကျွေးပြန်ရာ ပိုမိုခင်မင်သွားကြကုန်၏။
ဆလုံကြီး၏ နာမည်ကား ဦးရှန်ခေါင်း၊
ဆလုံမကြီးကား ဒေါ်ရှောင်ကူးနှင့်
အသက် ၁၆ နှစ်ရွယ် ဆလုံသမီးချော
လေးကား လှပေါင်းခဲ့ဖြစ်၏။

နံနက်မိုးသောက် အလင်း
ရောက်သည်နှင့် စောခွန်နောင်သည်
မိမိတွင်ပါလာခဲ့သော ပစ္စည်းများဖြစ်သည့်
ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ သဲကွာလပ်စောင်သုံးထည်၊
စထီးလ်သံပန်းကန်ပြားများ၊ စတီးလ်ရေ
ခွက်များ၊ စားရေးရိက္ခာ ပိုနေသမျှ
ပေါင်မုန့်၊ ငါးသေတ္တာ၊ သကြားလုံး၊
ချောကလက်များ အားလုံးပေးထားခဲ့၏။
အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်ကြကာ
ရိုးသားသော ဆလုံကြီး ဦးရှန်ခေါင်းနှင့်
ဆလုံမကြီး ဒေါ်ရှောင်ကူးတို့ နှစ်ယောက်
စလုံး စောခွန်နောင်ကို သားတစ်ယောက်
အသွင် ပွေဖက်နမ်းကြ၏။ သမီးလေးဖြစ်

သူ ဆလုံမလေး လျှံပေါင်းခုံမှာ စောခွန်
နောင်၏ ညာဘက်လက်ကိုကိုင်၍ တရို
တသေ နမ်းလိုက်၏။

“လူလေး... စောခွန်နောင်၊
နောက်လာဦးနော်။ အဖေတို့ အမေတို့
မျှော်နေမယ်ကြားလား။ စောင့်နေမယ်
နော်” ဟု မော်တော်မထွက်ခင် တတွတ်
တွတ်မှာနေ၏။ စောခွန်နောင်က...

“စောခွန်နောင် လာခဲ့ပါ့မယ်။
သွားတော့မယ်နော်” ဟု သုံးယောက်လုံး
ကို လက်ပြန်တံဆက်ကာ လှချင်းခွဲလိုက်
ကြလေ၏။ ထိုမှ ထိုရက်၊ ထိုအချိန်မှ
စ၍ စောခွန်နောင်တစ်ယောက် ငြိတ်မြို့
အနောက်ပူးစုရှိ ကမာနက်ကျွန်းသို့သာ
အပတ်တိုင်း သွားနေတော့၏။

သွားသည့်အခါတိုင်း ဆလုံ
မီးသားစုအတွက် အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊
အဝတ်အစားများ၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါများ၊
စောင်များ၊ ခေါင်းအုံးများ၊ ဖျာများ၊ ထဘီ
များ၊ ပန်းကန်အိုးခွက်များမှအစ လိုလေ
သေးမရှိ ဝယ်ယူလာ၏။ တစ်နေ့တွင်
မော်တော်စက်လှေတစ်စင်းဖြင့် သစ်များ

သွပ်ပြားများတင်လာပြီး အိုက်စံ၊
အိုက်ပန်နှင့် ဆလုံကြီးပါ အိတ်တစ်လုံး
ဆောက်လိုက်ကြရာ သုံးရက်နှင့် သွပ်မီး
ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်း အိမ်အသစ်တစ်လုံး
ပြီးစီးသွား၏။ အိမ်ပေါ်တွင် တိုင်ကပ်
သံပတ်နာရီနှင့် ကတ်ဆက်ပါ ဝယ်ပေး
ထားလိုက်၏။

ဆလုံ အချောအလှ လေး
လျှံပေါင်းခုံမှာ နနယ်ပျိုမျှစ် အသက်
၁၆ နှစ်အရွယ် မြီးကောင်ပေါက်မလေး
ဖြစ်နေသောကြောင့် စောခွန်နောင်အပေါ်
အစ်ကိုအရင်းလို ခင်မင်နေရာမှ
တိတ်တခိုးလေးရယ် အသည်းထောင့်
တွင် အချစ်ညှောင့်ပေါက်စ ပြုလာသော
ကြောင့် အသည်းတွင် အချစ်မြှားစူးကာ
အချစ်ရူး၊ ရူးနေရတာတော့သည်။
သို့သော် မည်သူမျှ မသိကြချေ။

စောခွန်နောင်နှင့် ဆလုံကြီး
ဦးရှန်ခေါင်းတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြသော
အခါမှ ဦးရှန်ခေါင်းက ဤကမာနက်ကျွန်း
တွင် မီးသားစုသုံးယောက် ထီးတည်းလာ
နေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို စောခွန်

နောင်အား ဖွင့်ပြောပြတော့သည်။
“အဘ... ဒီကမာနက်ကျွန်း
မှာ လာနေရတာဟာ ဒီကမာနက်ကျွန်း
တစ်ဝိုက်ရှိတဲ့ ကမာမုတ်ကောင်တွေဟာ
တခြားပင်လယ်အောက်က ကမာမုတ်
ကောင်တွေနဲ့ မတူဘဲ အနက်ရောင်တွေ
အများဆုံးတွေရတယ်။ အဲဒီ ကမာမုတ်
ကောင် အနက်တွေထဲမှာရှိတဲ့ ပုလဲဟာ
တခြားကမာမုတ်ကောင်ကရတဲ့ ပုလဲနဲ့
လုံးဝမတူကြဘူး။ ပုလဲပန်းရောင်၊ ပုလဲ
အနီ၊ ပုလဲအနက် ထွက်တယ်ကွဲ့” ဟု
ရှင်းပြရာ စောခွန်နောင်က တအံ့တဩ
ဖြစ်ရင်း...

“ပုလဲနီကတော့ ထားပါတော့။
ပုလဲနက်က သိပ်ရှားတာပဲ အဘရဲ့။
ကြားသာကြားဖူးတယ်။ ပုလဲနက်ကို
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး တကယ်ပါ” ဟု
ပြောရာ ဆလုံကြီး ဦးရှန်ခေါင်းက...

“အဘတို့က ဒီကမာနက်ကျွန်း
ကို စရောက်တာနဲ့ “ပုလဲဒေဝီ” ကို
အိပ်မက်မက်တယ်။ ပုလဲဒေဝီက
တစ်ကိုယ်လုံး ပုလဲတွေဆင်ထားပြီး

သူမရဲ့လည်ပင်းမှာ ပုလဲနက်လည်ဆွဲတစ်
ကုံး ဆွဲထားတယ်။ အသားဖြူဖြူဖွေးဖွေး
သွားလေးတွေက ပုလဲလုံးလေးတွေလို
စိတန်းလှပနေတယ်။ မြပိတုန်းရောင်
နက်မှောင်နေတဲ့ ဆံပင်ဟာ နောက်ခြေ
ဖျားထိ ဖားလျားချထားတယ်။ ဆံကေ
သာဟာ လှိုင်းတွန့်လေးတွေလို ခေါင်း
ကနေ ခြေဖျားထိ လှိုင်းထနေတယ်။
အဲဒီလိုလှပတဲ့ ပုလဲဒေဝီကို အိပ်မက်
မက်ပြီး ရေငုပ်တိုင်း ပုလဲအလုံးကြီးတွေ
ကို ကမာကောင်အနက်တွေများ စရခဲ့
တာပဲ မောင်ရင်”

“ဟာ... ထူးဆန်းလိုက်တာ။
စောခွန်နောင်လည်း အိပ်မက်ထဲမှာ
ပုလဲဒေဝီကို အိပ်မက်မက်ပြီးမှ ဒီကျွန်း
ကို ဘယ်လိုဘယ်လို ရောက်လာမှန်း
တောင် မသိလိုက်ဘူး။ တချို့က ပုလဲ
ဒေဝီကို မယုံကြဘူး။ မရှိဘူးလို့ ထင်ကြ
တယ်။ စောခွန်နောင် ပုလဲဒေဝီကို
သိပ်ယုံတယ်။ အိပ်မက်မက်ရင် မလွဲ
ဘူး” ဟု ရှင်းပြရာ ဆလုံကြီး ဦးရှုန်ခေါင်း
က...

“အဘနဲ့ စောခွန်နောင်ဟာ
ကံတူအကျိုးပေးပြီ ထင်ပါရဲ့။ ညက
အိပ်မက်ထဲမှာ ပုလဲဒေဝီ ကြွလာပြီး
ဒီနေ့မနက် စောခွန်နောင် အမှန်လာလိမ့်
မယ်တဲ့။ လာရင်ရထားတဲ့ ပုလဲတွေကို
ပြလိုက်ပါလို့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောသွား
တယ်။ မင်းကကောင်းတာပေါ့ကွာ။
ဒါတွေရတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး” ဟု
ပြောပြပြီး အိပ်ခန်းအတွင်း ဝါးဆစ်ဘူး
ဝါးကျည်ထောင့်အတွင်းမှ ရထားသမျှ
ပုလဲများကို သွန်ချပြသရာ၊ ပုလဲပန်း
ရောင် နှင်းဆီသွေးတစ်လုံးနှင့် ပုလဲနက်
နှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စောခွန်နောင်
စကားမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသား
နှင့် အံ့သြငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

(၂)

စောခွန်နောင်ကလည်း မလာ
ခင် ညကတည်းက အိပ်မက်ထဲတွင်
ပုလဲဒေဝီကို အိပ်မက်မက်ပြီး အိပ်မက်
ထဲ၌ ပုလဲပန်းရောင်တစ်လုံးနှင့် ပုလဲနက်
နှစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု အိပ်မက်

မက်ခဲ့သော်လည်း တကယ်ဟုတ်ချင်မှ
ဟုတ်ပေမည်။ အိပ်မက်မက်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်ဟု အလေးမထားမိခဲ့ချေ။ ယခု
နံနက် တွေ့တော့မှ ပုလဲဒေဝီအိပ်မက်တွင်
ပြသသမျှ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေကြောင်း
လေးစားလာ၏။

စောခွန်နောင်သည် ထူးဆန်း
သော ပုလဲသုံးလုံးကို မျက်ဝန်းထင်ထင်
တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ပုလဲသုံးလုံးအကြောင်း
ရော၊ အိပ်မက်သခင် ပုလဲဒေဝီရှင်ကိုပါ
စဉ်းစားနေမိသည်။ မည်မျှကြာအောင်
စဉ်းစားနေမိသည်မသိ။ မိမိ၏ အနောက်
နား မလှမ်းမကမ်းတွင် ဆလုံသူမလေး
အချောအလှ လှုံပေါင်းခုတိုင်နေသည်ကို
ပင် သတိမထားလိုက်မိချေ။ လှုံပေါင်းခု
က စောခွန်နောင်အား...

“အစ်ကိုနောင် ဘာတွေစိတ်
ညစ်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲဟင်။ ညီမ
လေးကို ပြောပြပါလား။ အစ်ကိုနောင်
ပုလဲတွေမြင်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့” ဟု
ပြောရာ စောခွန်နောင် အလွန်ဖြေရခက်
သွား၏။ သူမက...

“အစ်ကိုနောင်က ပုလဲတွေ
လိုချင်လို့လား လိုချင်ရင်ပြောလေ”ဟု
ဆက်ပြောနေပြန်ရာ စောခွန်နောင် ပို၍
အဖြေခက်သွား၏။ သူမသည် စောခွန်
နောင်အား အနားကပ်ထိုင်၍ မရဲတရဲ
ကြည့်ရင်း သူမက...

“ညီမလေးလှပေါင်းခဲရဲ့ ဘဝ
ဟာ အစ်ကိုနောင်ပါရှင်၊ ညီမလေးမိသားစု
သုံးယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဟာ အစ်ကို
နောင်ပါ။ ညီမလေးကို ဆလုံလူမျိုးတွေ
ဟာ အင်မတန်သစ္စာရှိကြတယ်။
ကျေးဇူးသိကြပါတယ်။ အစ်ကိုနောင်
ဖြစ်ချင်တာကိုပြောပါ။ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရပါ
မယ်။ လိုချင်တာကိုပြောပါ။ ရကို
ရရပါမယ်”ဟု ရေလာမြောင်းပေး လမ်း
ခင်းပေးရာ ပိုမို အခက်တွေ့သွား၏။
မပြောတစ်ခက် ပြောတစ်ခက်၊ မယူ
တစ်ခက် ယူတစ်ခက် ဖြစ်နေ၏။
သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေရာသို့
ဆလုံကြီးဦးရှန်ခေါင်းက စောခွန်နောင်
အ...

“ဒီကမာနက်ကျွန်းလေးဟာ

ရိုးရိုးကျွန်းမဟုတ်ဘူး စောခွန်နောင်။
ပုလဲကျွန်းအစစ်။ ကမာနက် ပုလဲကျွန်း
လို့ ခေါ်ထိုက်တယ်။ ဒီကျွန်းမှာ ပုလဲ
ကောင်းတွေ ထွက်တယ်ဆိုတာ ဦးရှန်
ခေါင်းရဲ့ အဖေကြီးက စတွေ့၊ စရ၊ စသိ
ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ
ဦးရှန်ခေါင်းတို့ မိသားစုပဲပြောင်းပြီး
ကြိတ်ရှာလာခဲ့ကြတာ”ဟု ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင် ဇာတ်လမ်းအစကို ပြောပြလိုက်
၏။ ဆလုံကြီးက...

“ဦးရှန်ခေါင်းရဲ့ အဖေက
ဆလုံအစစ်။ ပုလဲကို မြင်လိုက်တာနဲ့
ရေနက်ပုလဲ၊ ရေတိမ်ပုလဲ၊ ကမ်းစေးပုလဲ၊
ကမ်းနီးပုလဲ၊ မွေးပုလဲဆိုပြီး ကြည့်တာနဲ့
သိတယ်။ ကျောက်စိမ်းသမားတွေဟာ
ရေကျောက်၊ ကုန်းကျောက်၊ မှော်ကြီး
ကျောက်၊ လုံးခင်းကျောက်၊ ဖားကန့်
ကျောက်၊ ခန္တီးကျောက်မုန်း ကြည့်လိုက်
တာနဲ့ သိကြတယ်။ ပတ္တမြားသမားတွေ
ဆိုရင် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မိုးကုတ်ပတ္တ
မြား၊ မိုင်းရှုပတ္တမြား အတိအကျသိသလို
ဦးရှန်ခေါင်းရဲ့ အဖေဟာ ပုလဲကို ကိုင်

လိုက်တာနဲ့သိတာပဲ”ဟု ရှင်းပြရာ
စောခွန်နောင် အံ့သြနေ၏။ ဆလုံကြီးက
ဆက်လက်၍...

“ဦးရှန်ခေါင်းက အသေးစိတ်
မပြောရင် မဖြစ်လို့ စောခွန်နောင်ကို
ပြောပြနေရတာ။ အဖေကြီးက သားဖြစ်
တဲ့သူကို ဆလုံမျိုးရိုး ဓလေ့ထုံးစံအရ
(၁)မိကျောင်းကို အရှင်ရအောင် ရေထဲ
မှာ ဓားမြှောင်တစ်လက်တည်းနဲ့
ရအောင်ဖမ်းနည်းရယ်၊ (၂)ပုလဲပညာ
ကမုတ်ကောင်ပညာကို သင်ပေးပြီး
အမွေပေးခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ခြံကြီးသား
တွေကို ပညာနဲ့ငွေ အမွေပေးခဲ့သလိုပေါ့”
ဟု ရှင်းပြ၏။ ဦးရှန်ခေါင်းက သမီး
ဘေးကပ် ထိုင်ရင်း ဆက်လက်၍...

“တို့... ဆလုံမျိုးရိုးမှာတော့
ကမာမုတ်ကောင် အမျိုးအစားဟာ
ကိုးမျိုးတိတိရှိတယ် စောခွန်နောင်ရဲ့။
မွေးကမာမုတ်ကောင် အထီးထက်
ပင်လယ်ပြင်ကမာမုတ်ကောင် အမက
ထွက်လာတဲ့ ပုလဲကမု ပိုကောင်းတယ်။
ပိုကြီးတယ်၊ ပိုအရောင်အသွေးတောက်ပ

ပြီး အလေးချိန်စီးတယ်။ ကမာမုတ်
ကောင်တွေဟာလည်း အထီးအမ ရှိကြ
တဲ့အပြင် တစ်နေရာက တစ်နေရာကို
သွားလာနေတတ်ကြတယ်။

“ဟာ... ထူးဆန်းလှချည်
လား ဦးရှန်ခေါင်။ ကမာမုတ်ကောင်တွေ
ဟာ တစ်နေရာက တစ်နေရာကို
မသွားနိုင်ကြဘူးလို့ ထင်နေမိတာ။
သိပ်ဆန်းတာပဲ” ဟု မယု၍ရှင်းပြရာ
ဆလုံကြီးက စောခွန်နောင်အား...

“ကမာမုတ်ကောင်ကို (၁)
အထီးအမကြည့်ရုံနဲ့ ခွဲတတ်သူရယ်၊
(၂)ကမာကောင်ကို ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့
အတွင်းမှာရှိတဲ့ ပုလဲအရွယ်ပမာဏရယ်၊
အရောင်ကိုပါ ပြောပြနိုင်တဲ့ ဆလုံလူမျိုး
မှသာ ဆလုံလူမျိုးရိုး မိမွေဖွေမှုကို
တကယ်ရထားတဲ့သူဖြစ်တယ်။ တစ်
နေရာက တစ်နေရာကို သွားလာနေ တဲ့
ကမာမုတ်ကောင်ရဲ့ ပုလဲလုံးဟာ
ပိုလည်းကြီးတယ်။ အရောင်အသွေးလည်း
တောက်ပစိုပြေတယ် စောခွန်နောင်” ဟု
ရှင်းပြလိုက်၏။ ဆလုံကြီးက ဆက်လက်

၍...

“မွေးပုလဲတွေ သဘာဝပုလဲ
တွေကို အရည်အသွေး အရောင်အလုံး
ပမာဏမမီရတာက မသွားလား၊ မလုပ်
ရှားဘဲ နေကြရလို့ရယ်။ ကမာမုတ်ကောင်
ဟာ သံချောင်း သံသတ္တုပစ္စည်းတွေနဲ့
ထိနေလို့ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ပုလဲမွေးတဲ့
သိပ္ပံပညာရှင်တွေတောင် မသိကြဘူးကွဲ့။
ဒါဟာ သိပ္ပံနယ်လွန် ရေနေသတ္တဝါ
တစ်မျိုးရဲ့ ထူးဆန်းမှုအကြောင်းတစ်ရပ်ပဲ။
တို့ ဆလုံလူမျိုးတွေက သဘာဝကျကျက
လက်တွေ့သိခဲ့ကြတာ” ဟု ထပ်ရှင်းပြနေ
၏။ ဆလုံကြီးက အားရပါးရ ဆက်လက်
၍...

“သဘာဝအတိုင်း ကျောက်
ခက်ကျောက်ပင်တွေ၊ ရေညှိပင် ရေမှော်
ပင်၊ ကျောက်ဆောင်၊ လိုဏ်ဂူကြားတွေ
မှာရှိရင် ပိုပြီးတော့ ပုလဲအောင်တယ်
စောခွန်နောင်ရဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ အဘနဲ့
သမီးလေး လျှံပေါင်းနဲ့တို့ရထားတဲ့
ကမာ မုတ်ကောင် အမကြီးတွေကို
ဝါးချွတ်တွေ စိုက်ရိုက်သပ်ရိုက်ထားတဲ့

ကျောက်တွင်း လိုဏ်ဂူရေအောက်မှာ
မွေးထားတာ။ တချို့ သုံးလေးနှစ်သား
တောင် ရှိသွားပြီ ကွဲ့” ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။
ဆလုံကြီးက စောခွန်နောင်အား...

“အခုပြခဲ့တဲ့ ပုလဲအနက်နှစ်
လုံးဟာ တစ်လုံးက သမီးလေးလျှံပေါင်းနဲ့
အိပ်မက်ထဲမှာ ပုလဲအေဒီက အိပ်မက်
မက်ပြီး အိပ်မက်ထဲ နေရာပြ ရေငုပ်ခဲ့
ရာက ရခဲ့တာဖြစ်တယ်။ နောက် နှင်းဆီ
သွေးရောင် ပုလဲတစ်လုံးနဲ့ နောက်ပုလဲ
နက်တစ်လုံးကို အဘအိပ်မက်မက်နေရာ
သိသွားငုပ်လို့ရခဲ့တာဖြစ်တယ်” ဟု
ရှင်းပြနေ၏။ စောခွန်နောင်က...

“ကမ္ဘာမှာ ပုလဲနက်ဟာ
လူတွေကသာ ပြောနေကြပေမယ့်
တွေဖူးတဲ့သူ အင်မတန်ရှားပါတယ်။
ဒါလည်း ပုလဲအေဒီကျေးဇူးကြောင့် ရခဲ့
တာကိုး” ဟု ပြောရာ ဆလုံကြီးက
စောခွန်နောင်အား...

“တို့ဆလုံလူမျိုးတွေမှာ ရိုးရာ
ပုံပြင်လေးတစ်ပုံ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ
ပုံပြင်လေးက အင်မတန်လေးနပ်နေရာမှာ

ပုလဲကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။
 အဲဒီ ပုလဲကျွန်းလေးပေါ်မှာ အင်မတန်
 ချော အင်မတန်လှတဲ့ မိန်းကလေး
 ချောချောလှလှလေး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ
 မိန်းမချောလေးကို ချောလွန်း။
 လှလွန်းလို့ ပုလဲကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းလုံး
 က ပုလဲကျွန်း ဘုရင်မအဖြစ်နဲ့ “ပုလဲ
 ဒေဝီ” ဘွဲ့အမည်သမုတ်ပြီး နေခဲ့ကြတယ်
 တဲ့။ အဲဒီ ပုလဲဒေဝီဟာ အဖြူရောင်ဝတ်ရုံ
 လွှာကိုပဲဝတ်ပြီး အသားမစားဘူး။ နဝင်
 ကိုပါး သီလစောင့်ရင်း သက်သတ်လွတ်
 သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုတွေကိုပဲ
 စားတယ်တဲ့။ ဝတ်ရင် ပုလဲသရဖူ၊ ပုလဲ
 လက်ကောက်၊ ပုလဲလက်စွပ်တွေဝတ်ပြီး
 ပုလဲနက်လည်ဆွဲတစ်ကိုးကို သူ
 လည်ပင်း လှလှလေးမှာ အမြဲ ဆွဲထား
 လေ့ရှိတယ်လို့ ဆလုံရိုးရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
 ရှိခဲ့ဖူး တယ်”ဟု ပြောပြရာ စောခွန်နောင်
 စိတ်ဝင်စားလာပြီး...

“ဆက်ပြောပါဦး စောခွန်နောင်
 သိပ်စိတ်ဝင်စားတာပဲ”ဟု ပြောပြရာ
 ဆလုံကြီးက အားရပါးရ...

“နောက်... အဲဒီ ပုလဲကျွန်း
 လေးကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ပုလဲဒေဝီ
 ဘုရင်မလေးဟာ ဘယ်နေရာမှာ ပုလဲ
 တွေရှိတယ်၊ ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ
 သိပြီး နေရာပြရာက ကျွန်းသူ၊ ကျွန်းသား
 တွေဟာ လောဘကြီး လှယက်သတ်ပုတ်
 ကြလာရာက မေတ္တာတရား ခေါင်းပါး
 သွားကြကုန်တယ်တဲ့။ ပုလဲဒေဝီ ဘုရင်
 မလေးဟာ လှတစ်စင်းနဲ့ လူတွေကို
 စိတ်ကုန်ပြီး ပုလဲကျွန်းက ထွက်သွား
 လို့ကတော့ လုံးဝပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့။
 ပုလဲဒေဝီလည်း ပျောက်သွားရော ပုလဲ
 ကျွန်းကြီးဟာ အောက်ကနေ မီးတောင်
 ပေါက်ကွဲ နစ်မြုပ်ပျက်စီး သွားကြကုန်
 တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သီလ၊ သမာဓိရှိပြီး
 နဝင်ကိုးပါးသီလကို သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊
 သစ်ဖုသာစားသုံးတဲ့ ပုလဲဒေဝီဟာ
 ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ တစ်နေရာရာမှာ ရှိကို
 ရှိနေရမယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဆလုံ
 လူမျိုးတွေ ပုလဲရှာတိုင်း ပုလဲဒေဝီကို
 တိုင်တည်ဂါရဝပြု အရိုအသေပေးပြီးမှ
 ရှာတိုင်း အကျိုးရှိလာကြတာကို တွေ့ခဲ့

ကြတယ်”ဟု ဆလုံမိရိုးဖလာ ပုံပြင်လေး
 တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ဦးရှန်ခေါင်း
 သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် အားရပါးရ
 ချရင်း စောခွန်နောင်အား...

“ဥက အိပ်မက်ထဲမှာ ပုလဲ
 ဒေဝီကို အဘတို့သားအဖသုံးယောက်လုံး
 ပြင်တူမက်ကြတယ်။ ပုလဲဒေဝီကြွလာပြီး
 အခုနေနေတဲ့ ကမာနက် ပုလဲကျွန်းလေး
 က ပြောင်းကြည့်ရယ်၊ ရထားတဲ့ ပုလဲတွေ
 အားလုံး စောခွန်နောင်ကို ပေးလိုက်ဖို့
 အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောသွားပါတယ်။
 စောခွန်နောင်အပေါ်မှာ သံသယမရှိဖို့
 ပြောရင်း ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်ကနေ ဖိုး
 ပေါ် တက်ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့်
 အခု ပြန်ရင် ပုလဲတွေအားလုံး ယူသွား
 ပေတော့”ဟု ပြောရင်း အိပ်ရာခေါင်းရင်း
 တွင် ထားထားသော ဝါးဆစ်ဘူးကျည်
 တောင့် တစ်ခုလုံးကို စောခွန်နောင်အား
 လှမ်းပေးလိုက်၏။ စောခွန်နောင်က...

“စိတ်ချပါ အဘ၊ အဘတို့
 မိသားစုသုံးယောက် အဘရော၊ အမေ
 ကြီးရော ညီမလေးလှုံပေါင်းနဲ့ အားပါမှာ

ရော သေသွားသည်အထိ သစ္စာမဖောက်
ဘူး။ မတရားမလုပ်ပါဘူးဆိုတာ ဘုရား
မှာရော ပုလဲအေဝီရေမှာပါ သစ္စာပြုပါ
တယ်။ ယုံကြပါခင်ဗျာ ဟု ပြောဆို
နှုတ်ဆက်ပြီး လူချင်းခွဲခွဲကြလေတော့
၏။

(၃)

ဒေါက်တာစောခွန်နောင်သည်
ဗြိတိန်ကောလိပ်မှနေ၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
သမိုင်းဌာန ပါမောက္ခချုပ်အဖြစ်ဖြင့်
ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့
ပြောင်းရွှေ့လာရသည်နှင့် မိမိ၏
ကိုယ်ပိုင် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ
“မောဝီတောက်မြိုင်” ခြံဝင်းကျယ်ကြီး
အတွင်းမှ နှစ်ထပ်တိုက်အသစ်တွင်
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်၏။

ဤသို့ နေထိုင်နေစဉ် မြန်မာ
ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲ ခင်းကျင်းပြသ
ရာတွင် ကျောက်စိမ်းနှင့် ပုလဲလေလံပွဲ
၌ ကမာနက်ကျွန်းမှ ရဲခဲသမျှ ပုလဲများ
ကို ခင်းကျင်းတင်ပြလိုက်၏။ ပထမဦးစွာ
နှင်းဆီသွေးရောင် ပုလဲတစ်လုံးနှင့်

ကျွန်းရှိရိုး ပုလဲအဖြူများကို တင်ပြလေလံ
ခေါ်လိုက်၏။ နှင်းဆီသွေးရောင် ပုလဲတစ်
လုံးထီးတည်းကို ကြမ်းခင်းဈေး အမေ
ရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သိန်းခွဲ ဈေးဖြတ်
ပြသလိုက်ရာ ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲ
တစ်ခုလုံး အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကြ၏။

နှင်းဆီသွေးရောင် ပုလဲ
အကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင်း တောသုံး
ထောင် ဖြစ်လာကြကာ ကျောက်မျက်
ရတနာပြပွဲသို့ ဟောင်ကောင်၊ မကာအို၊
စင်ကာပူ ထိုင်ဝမ် ဂျပန်မှ ပုလဲကုန်သည်
ကြီးများ ငါးဆယ်ကျော်ကျော် ရောက်
လာကြသည်။ တရုတ်ပုလဲကုန်သည်ကြီး
များ ရောက်ပြီးမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
မှ ရတနာကုန်သည်များ ထပ်မံ ရောက်
ရှိလာ ကြကုန်၏။

နှင်းဆီသွေးရောင် ပုလဲတစ်
လုံးတည်းကို အမေရိကန်ဒေါ်လာ
တစ်သိန်းငါးသောင်း ကြမ်းခင်းဈေးထား၍
လေလံတင်လိုက်ရာ နှစ်ရက်တိုင်တိုင်
ကြာပြီးမှ အမေရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်း
ငါးသောင်းဖြင့် ဟောင်ကောင်ပုလဲသူဌေး

ကြီး ဈေးပေးယူသွားတော့၏။ တစ်ကမ္ဘာ
လုံး နာမည်ကျော်ကြား လူသိများကာ
မြန်မာပုလဲအကြောင်း သိသွားကြကုန်
သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် မြန်မာ

ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲတွင် ဦးရှုန်ခေါင်း
ရဲခဲသော ပုလဲနက်တစ်လုံးကို အမေ
ရိကန်ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းငါးသောင်း
ကြမ်းခင်းဈေးဖြင့် တင်သွင်းလိုက်ပြန်
သည်။ ယခုအကြိမ်တွင် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ
ရတနာကုန်သည်ပေါင်း ၁,၅၀၀ ကျော်
လာကြရာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ခန်း
ကောင်းကောင်းများ လှည့်ကျပ်သွား၏။
လေလံတင်ရောင်းချသောအခါ နှစ်ရက်
တိတိကြာပြီးမှ အမေရိကန်ဒေါ်လာ
သုံးသိန်းနှစ်သောင်းဖြင့် အမေရိကန်မှ
သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး ဈေးပေးဝယ်သွား
၏။ လေလံပွဲပြီးသည်နှင့် ပုလဲနက်
တင်သွင်းပြသသူ စောခွန်နောင်အား
မိတ်ဆက်ကြကုန်၏။ ထိုအထဲတွင်
အသက် ၈၀ ကျော် အဘိုးကြီးဘစ်
ယောက် ရောက်လာကာ

“ဦးရဲနာမည်က ပုလဲမင်းခေါင်
ပါ”

ပုလဲကျွန်း ပုလဲမင်းခေါင်ပါ။
ပုလဲလောကမှာတော့ ပုလဲကျွန်း ပုလဲ
မင်းခေါင်ဆိုရင် မသိသူ မရှိသလောက်
ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်က ပန်းဆီရောင်
ပုလဲတစ်လုံးရယ်၊ ပုလဲနက်တစ်လုံး။
ပေါင်း ပုလဲနှစ်လုံးတည်းနဲ့ နာမည်ကြီး
သွားတော့တာပဲ။ မောင်ရင်က ဘယ်သူ
လဲ၊ ဘာလဲ၊ ဘယ်ကလဲ” ဟု မေးလိုက်
သောအခါ စောခွန်နောင်က ရိုဂိုသေသေ
ပင်...

“ကျွန်တော့်နာမည် အပြည့်
အစုံ ကတော့ စောခွန်နောင် ပါ။
ဒေါက်တာစောခွန်နောင်၊ မိုင်းယောင်း
ဒေါက်တာစောခွန်နောင်ပါ ခင်ဗျာ” ဟု
ဖြေပြလိုက်ရာ ပုလဲကျွန်း ပုလဲမင်းခေါင်
က မိမိ၏ဘေးတွင် အသားဖြူဖြူ
ချောချောလှလှနှင့် အပေါ်အောက်
အဖြူ ရောင်ဝတ်စုံဝတ်၍ အောက်မှ
ဖျော်အဖြူ စီးထားရင်း တစ်ကိုယ်လုံး
နက်နက် လည်ဆွဲ၊ လက်ကောက်၊

လက်စွပ်၊ လောကတံဆွဲပြားကြီးများမှ
အစ ပုလဲအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားကြသူ
မိန်းမသားနှစ်ဦးအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း
“ဟောဒါက ဦးရဲ သမီးအကြီး
ပုလဲစန္ဒာဒေဝီ၊ ဒီဘက်ကတော့ ဦးရဲ
သမီးအငယ် ပုလဲသောတာဒေဝီလေ” ဟု
မိတ်ဆက်ပေးရာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး
ခေတ်မီမီ ဆိုရှယ်ကျကျ အထက်တန်း
စားပီပီ လက်ကမ်းလာသည်နှင့် လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်လိုက်ရသေး၏။ အငယ်မလေး
ဖြစ်သူ ပုလဲသောတာဒေဝီက ရဲရဲတင်း
တင်းပင်...

“ညီမလေးတို့က အစ်ကိုနောင်
ကို ကောလိပ်မှာ အမြဲတွေ့နေကျပါရင်။
အရင်တစ်ခေါက် လေလံပွဲတုန်းကတည်း
က မိတ်ဆက်မလို့၊ လွဲသွားလို့ပါ” ဟု
ပြောရင်း ဒေါက်တာစောခွန်နောင်နှင့်
အချင်းဆက်အပြာညီအစ်မ ပုလဲစန္ဒာ
ဒေဝီနှင့် ပုလဲသောတာဒေဝီတို့ဖြင့်
အလွန်ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြ၏။ လေလံ
ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ရရှိသောငွေများ
ဖြင့် မိမိ၏ “မောပီတောက်မြိုက်”

ခြံကျယ်ကြီးနှင့်ကပ်လျက် ဘေးခြံကြီးကို
ဝယ်၍ နှစ်ထပ်တိုက်အသစ်တစ်လုံး၊
မိမိတိုက်နှင့်ဆင်တူ အောက်လုပ်၏။
ခြံဝင်းတံခါးဝအုတ်တိုင်ကြီးတွင် ကြေး
ဆိုင်ဘုတ်ကြီးနှင့် “ပုလဲနက်ဂေဟာ”
စာလုံးကြီးကို လှပခန့်ညားစွာ တွေ့လိုက်
ရ၏။

မကြာလိုက်ပါ။ “ပုလဲနက်
ဂေဟာ” ကြီးသို့ တနင်္သာရီတိုင်း မြိတ်မြို့
နယ် ကမာနက်ပုလဲကျွန်းမှ ဆလုံ
မိသားစု သားအမိ၊ သားအဖသုံးယောက်
သား ရောက်လာကြ၏။ သုံးယောက်သား
ပျော်ရွှင်မဆုံး တပြုံးပြုံးနှင့်ဖြစ်ရင်း
စောခွန်နောင်အပေါ် အတိုင်းမရှိ ကျေနူး
တင်နေကြ၏။ နှစ်ခြံတစ်ခြံ နှစ်အိမ်တစ်
အိမ် ဝင်ထွက်သွားလာ နေထိုင်ကြ၏။
နောင်တစ်ကြိမ် မြန်မာ
ကျောက်မျက်ရတနာပြပွဲတွင် စောခွန်
နောင်ဆလုံမလေး လုံပေါင်းခုရဲသော
ပုလဲနက်အလုံးကြီးအား ကြမ်းခင်းဈေး
အမေရိကန်ဒေါ်လာ သုံးသိန်းငါးသောင်း
ထား၍ တင်ပြလိုက်ပြန်သည်။

အကြိမ်သည် ပြီးခဲ့သော ပုလဲနက်တင်ပြ
သည်ထက် ပိုမိုလေးနက် ကျော်ကြား
လာခဲ့၏။ ရတနာကုန်သည်ပေါင်း
၂၀၀၀ နီးပါး ရောက်လာကြပြီး လေလံ
ဆွဲကြရာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ
မီလျံနာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးက
လေးသိန်းငါးသောင်းဖြင့် ရှေးအမြင့်ဆုံး
ပေးဆွဲသွား၏။ လေလံပွဲပြီးသည်နှင့်
ပုလဲကျွန်း ပုလဲမင်းခေါင်၊ သမီးပုလဲ
စန္ဒာဒေဝီနှင့် ပုလဲသော်တာဒေဝီတို့
လာရောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရာ
ရိုးသားသူ ဆလုံမလေး လျှံပေါင်းခုံး
မျက်နှာပျက် မျက်ရည်ကျရရှာ၏။

စောခွန်နောင်သည် ဆလုံ
မလေးလျှံပေါင်းခုံး ရင်ထဲအသည်းထဲတွင်
အချစ်လှိုင်းဘောင်ဘင်ခတ် သောက
ရောက်နေသည်ကိုသိနှင့် အမြန်ဆုံး
နှုတ်ဆက်၍ အရိုးဆဲ ဆလုံမလေးထံသို့
အနားကပ်ပြန်လာတော့မှ မျက်နှာကြည်
သွား၏။ သူမက အိမ်သို့ပြန်လာသည်နှင့်
မျက်နှာဆူပုပ်ရင်း...

“အဒီ... မိန်းမနှစ်ယောက်

ကို ညီမလေးလျှံပေါင်းခုံး ကြည့်လိုက်မရ
ဘူး။ အစ်ကိုနောင်ကိုပဲ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြ
တယ်။ ဒီလောက် လူတော၊ သူတောထဲ
မှာ အရှက်မရှိကြတူးလားမသိ။ ညီမလေး
တော့ သိပ်မုန်းတာပဲရှင်”ဟု ရင်ထဲတွင်
ရှိနေသမျှ စောခွန်နောင်အား ပြောပြ
လိုက်၏။ သူမက...

“ညီမလေး စိတ်ကို အတော်
ထိန်းထားရတယ်။ လူတော၊ သူတောထဲ
မှာ ပါးရိုက်မိတော့မလို့၊ ရိုက်မိရင်လည်း
မှတ်လောက်သားလောက် အောင်
ရိုက်မှာပဲ” ဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်
ပြောနေရာ၊ စောခွန်နောင်က...

“ဒီလို . . . မလုပ်ရဘူး
ညီမလေးရဲ့ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ လက်ဆွဲ
နှုတ်ဆက်ကြတာ ညီမလေးအမြင်မှာ
ရိုင်းတယ်လို့ ထင်နေပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ
တော့ ထုံးစံလိုလို မိန်းမ မိန်းမ၊
ယောက်ျား ယောက်ျား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
နေကြတာပဲ ညီမလေးရဲ့ဟု ရှင်းပြသော်
လည်း သူမက လုံးဝမကျေနပ်ချေ။

စောခွန်နောင်သည် ရလာသမျှ ငွေကြေး
ပိုက်ဆံများမှ ဘုရားဆောင်၊ ဘုရား
ကျောင်းဆောင်နှင့် ဘုရားရုပ်ပွားတော်
များအား ပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်ပေး၏။
ပြီးမှ မိသားစုသုံးယောက်လုံး အလွန်
ကြိုက်နှစ်သက်ကြသော ပုလဲဒေဝီရုပ်တု
ကို လင်းလွန်းသားဖြင့် ထုလုပ်ရွှေပိန်းချ
ထားလိုက်ရာ အလွန်ကျေနပ်သွားကြ၏။
ပုလဲဒေဝီ အိပ်မက်ပေး ပုလဲနက်ရရှိကြ
ရာမှာ ယခုကဲ့သို့ ချမ်းသာလာရခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်အားထားကြကုန်
သည်။ ပုလဲဒေဝီကို အလွန်ယုံကြည်အား
ထားကြ၏။

တစ်နေ့တွင် စောခွန်နောင်ထံ
သို့ ဆလုံ မိသားစု သုံးယောက်
ရောက်လာ ကြပြီး ဝါဆစ်ဝါးကျည်တောင့်
လှမ်းပေး ပြီး ဦးရှုန်ခေါင်းက...

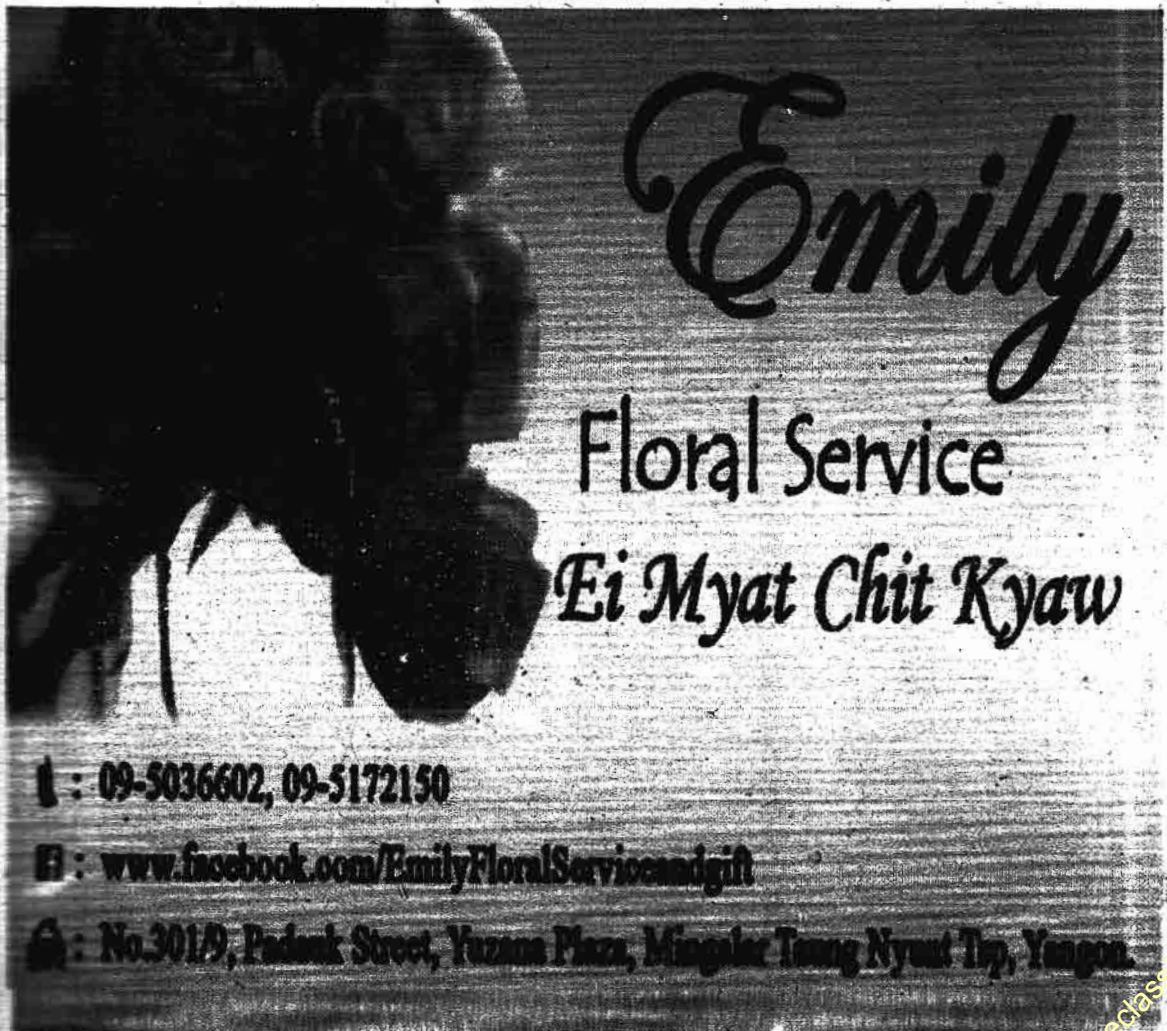
“ဒါ... နောက်ဆုံး ကမာ
နက်ပုလဲကျွန်းက မထွက်လာခင် ရလာ
တဲ့ ပုလဲတွေပဲ။ ဒီပုလဲတွေက ရောင်း
စားဖို့မဟုတ်ဘူး။ စောခွန်နောင်အတွက်
တစ်သက်တာ အမှတ်တရ မေတ္တာ

ထက်ဆောင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးရှိ၊ နေ။ ပုလဲနက်ကို အသေအချာ မုတ်ကောင်နက် အမကနေရလာတဲ့
 သစ္စာရှိလို့ ပေးရတာပါ”ဟု ပြောပြီး ကိုင်ကြည့် ရာ နောက်ဆုံးရောင်းလိုက် ပုလဲနက်ပဲ။ စောခွန်နောင်နဲ့ထိုက်လို့
 ထမ်းပေးလိုက်၏။ စောခွန်နောင် သော ပုလဲလုံးထက် ပိုကြီး၊ ပိုလှ၊ ပုလဲအေက ပေးတာတဲ့”ဟု ပြောရင်း
 ထွန်းယုလွန်ချလိုက်သောအခါ ရိုးရိုးပုလဲ ပိုအလေးချိန်စီး၏။ ဦးရှန်ခေါင်းက... တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားကြလေတော့၏။

အဖြူ (၁၇)လုံးနှင့် ပုလဲနက်တစ်လုံး “အဲဒီ . . . ပုလဲနက်က
 ပေါင်း (၁၈)လုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်မွေးထားတဲ့ ကမာ

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

Emily
 Floral Service
 Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padonk Street, Yazana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Twp, Yangon.

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသိထားသင့်သော

ဩဇာသမိဗ္ဗာဟိ

အရှင်ဥတ္တရသာရစာဆိုရှင်ဆရာတော်(ညောင်ဦး)

ယခင်လမှအဆက်

ပြ၊ ဆွေမျိုး၊ စီးပွား၊ အနာများ၊ ယူများ

ဆုတောင်းအဓိပ္ပာယ်

ပျက်သိလတဲ့အကာရေ ဗျဿနတရားငါး

ဆုတောင်းပါ၏ ဆုတောင်း

ဗျဿနတရားငါးပါး

ပါးပြီးတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေမိန့်စ

ခြင်းတို့ဆိုတာ မိုးကုတ် မိန့်စွယ်စာအုပ်

ပျက်စီးခြင်းဆုံးပါးခြင်းကို

ရာရှိသေးလဲ။

ခုလိုလေ့လာတွေ့ရှိရပါတယ်။

“ဗျဿန” လို့ခေါ်တယ် အဲဒီဗျဿနတွေက တော့။

အခါခပ်သိမ်းကင်းလွတ်ငြိမ်း

ဆုတောင်းခြင်းဟူသည်။ မိမိ

သည်ဖြစ်၍ ဆိုတာရှိသေးတယ် အကာ

လိုချင်သည်ကောင်းကျိုးကို မိမိစိတ်မှာ

၁။ ဉာတိဗျဿန - ဆွေမျိုးများပျက်စီးခြင်း။

ရဲ့

(ဝါ)စွဲမြဲအောင် ပြုလုပ်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ

“ဪ” ဟုတ်သားပဲ၊ အဲဒီ

သည်။

၂။ ဘောဂဗျဿန - စည်းစိမ်ဥစ္စာပျက်စီးခြင်း။

အဓိပ္ပာယ်ကကော ဘယ်လိုလဲ။

တစ်နည်းအားဖြင့် မိမိ

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဤမကောင်းသော

ဦးတည်ချက်ကို၊ မှန်ကန်အောင်၊ မိမိ

၃။ ရောဂဗျဿန - အနာရောဂါဖြစ်ပြီးပျက်စီးခြင်း။

တရားတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ဘဝဆက်

လိုချင်သည်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်အောင်

တိုင်း ကင်းလွတ်ငြိမ်းအေးသည်ဖြစ်၍

စိတ်ကို ထိန်းကျောင်းပေးခြင်းပင်ဖြစ်ပေ

၄။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန - မှားသောအယူယူမိသဖြင့် အယူမှန်ပျက်စီးခြင်း။

လို့ဖြင့်ဆိုတယ်...

သည် လိုလေ့လာတွေ့ရှိပါတယ်။

နောက်ပြီး...လျှင်မြန်စွာ

အဲဒီလိုစိတ်ကို ထိန်းကျောင်း

၅။ သီလဗျဿန - ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်စီးခြင်း

ရပါလိမ့်ဆိုတာက...သံသရာမှာ ကြာ

ပြီး ဆုတောင်းလိုက်တော့ မိမိလိုချင်တဲ့

ရှည်မကျင့်လည်ရတဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို

ပန်းတိုင်ကိုလှမ်းကိုင်နိုင်တဲ့သဘောပေါ်

တို့ဖြစ်ကြပါတယ်။

အမြန်ရလိုပါ၏၊ ရပါစေ၊ ရာဘိုရန်ဆု

နော်။

ဆောင်ပုဒ်ကလေးပါရရင်

တောင်းပါ၏ ဟုလိုတာပါ။

အင်း...ဒီသဘောလိုပဲပြော

မိန့်ပိုင်း

ဒီနေရာမှာ၊ ဆိုတောင်းပါ၏

ရမှာပေါ့ဗျာ ဒါဆို...ဆုတောင်းရင်၊

ဆောင်ပုဒ်က - ဆုံးရှုံးပျက်ပြား ဖြစ်မှု

ဆိုတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုခေါ်ပါ

ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံနိုင်ပါသလား

ဗျာ။ ခေါ်ငြားဗျဿန၊ ဉာတိ၊ ဘော

ဘုရား။

ဘုရား။

ဗျာ။ ဒိဋ္ဌိ၊ သီလထည်၊ ငါးရံ၊ သရုပ်

ဆုတောင်းတိုင်းသာပြည့်စေ

ချင်ပါသည် * * * ဆုံးဖြတ်တစ်ခွင်
နံ့တုမပြင် * * * သုံးလူရှင်ဗုဒ္ဓထံပါး
ဒုက္ခခံစားသမျှ * * * ပန်ကြားအရှင်
ကို ဖွင့်ဆိုပါမည် * * * ဆိုတဲ့
ကိုတင်လှိုင်သီချင်းလိုပါပဲ...

တောင်းသောဆုနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်၊ မပြည့်စုံ
နိုင်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရတနာဂုဏ်
ရည်စာအုပ်မှာ ခုလိုလေ့လာတွေ့ရှိရပါ
တယ်။
မှန်ပါအမိန့်ရှိပါဘုရား။

မကျင့်ဘဲ” အကျိုးရနိုင်မရနိုင်ကို စဉ်း
စားလျှင်မရ၍ ဘုန်းကြီးကဆုပေးမှု
ကြောင့် အကျိုးရသည်မဟုတ်ပါ။ သူ၏
ကုသိုလ်ကံကြောင့် အကျိုးရခြင်းဖြစ်
သည်ဟုမှတ်ပါ။

ဟဲ...ဟဲ...အရှင်ဘုရား
သီချင်းတွေလည်းရတာပဲနော်။
ဒကာရေ...ကျက်ထားတာ
တော့၊ မဟုတ်ဘဲဘူးဗျ၊ အသံကြားရုံနဲ့
ရနေတာ။
ဘယ်သူက...အရှင်ဘုရား
ကို သီချင်းကျက်ထားပါတယ်လို့ ပြော
နေသေးလို့လဲ။

အလှူဒါန၊ တစ်ခုခုကိုပြု၍
လိုလိုချင်ချင်၊ တောင်းအပ်သောဆိုကား
ထိုတောင့်တတိုင်းပင်၊ သင့်လျော်သော
ဘဝ၌ အကျိုးပေးတတ်ပါ၏။ ဤကဲ့သို့
အကျိုးပေးရ၍ ဘုန်းကြီးကဆုပေးမှု
ကြောင့် အကျိုးရသည်မဟုတ်ပါ။ သူ၏
ကုသိုလ်ကံကြောင့် အကျိုးရခြင်းဖြစ်
သည်ဟုမှတ်ပါ။

ယခုကာလ၌ကား “ဩကာ
သ” စသည်ဖြင့်ရှိခိုးပြီးနောက် “အပါယ်
(၄)ပါး၊ ကပ်(၃)ပါး”စသည်မှ လွတ်
မြောက်၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်
စွာရပါလိုကြောင်း ဆုတောင်းကြ၏။
ဆုပေးသောဘုန်းကြီးကမူ “အသက်
ရှည်ခြင်း အဆင်းလှခြင်း” စသည်ဖြင့်
မတောင်းသောဆုကိုပါ အပိုပေး၏။ ဆု

ပြောတော့ မပြောသေးဘူး
ပေါ့ဗျာ...ဒါပေမဲ့ ဒီဦးစင်းသီချင်းတွေ
လျှောက်ကျက်နေတယ်လို့ ဒကာထင်
နေမှာစိုးလို့ပါ။ ကဲပါဗျာ ဒါတွေထားပါ
တော့ စောစောကစကားပြန်ဆက်လိုက်
ကြဦးစို့။

ယခုကာလ၌ကား “ဩကာ
သ”စသည်ဖြင့်ရှိခိုးပြီးနောက် “အပါယ်
(၄)ပါး၊ ကပ်(၃)ပါး”စသည်မှ လွတ်
မြောက်၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်ရ
ပါလိုကြောင်း ဆုတောင်းကြ၏။ ဆုပေး
သောဘုန်းကြီးကမူ “အသက်ရှည်ခြင်း
အဆင်းလှခြင်း” စသည်ဖြင့်မတောင်း
သောဆုကိုပါ အပိုပေး၏။ ဆုတောင်း
တိုင်း ဆိုတောင်းတိုင်း ကောင်းအောင်

တောင်းတိုင်း ဆိုတောင်းတိုင်း ကောင်း
အောင်မကျင့်ဘဲ” အကျိုးရနိုင်မရနိုင်ကို
စဉ်းစားလျှင်မရနိုင်ဟုမှတ်ပါ။ မိမိတောင်း
သောဆုနှင့် ထိုက်တန်အောင်(အပါယ်
လေးပါးစသည်မှလွတ်အောင်) ဒုစရိုက်
ကိုရှောင်ကြဉ်၍ သုစရိုက်ကုသိုလ်/ပုည
ကြိယဝတ္ထုကုသိုလ်များကို ပြုမှသာ
(နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရအောင် ကမ္မတ္တန်းကို
အားထုတ်မှ သို့မဟုတ်ပါရမီလို ကြိုးစား

ဖြည့်မှသာ) ဆုတောင်းအားလျော်စွာ
 အကျိုးရနိုင်မည်လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်
 ဒီစာပိုဒ်ရဲ့ ဆိုရင်းအဓိပ္ပာယ်တွေကတော့
 ဆုတောင်းတိုင်းလည်း မပြည့်စုံနိုင်၊
 ဆုတောင်းရင်လည်း တောင်းတဲ့ဆိုနဲ့
 ထိုက်တန်အောင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု
 တွေကိုပြုလုပ်ပြီး ဆုတောင်းပါမှပြည့်
 စုံနိုင်ကြောင်းကိုပြဆိုထားတာကို လေ့
 ထာတွေ့ရှိရပါသည်။

ဟုတ်တာပေါ့ဘုရား၊ ဆု တေ
 ဘင်းတိုင်းသာပြည့်စုံမယ်ဆိုရင်၊ အိမ်မှာ
 ထားစရာတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ဟဲ . . .ဟဲ . . .ဒကာက
 လောကီရတနာဆုကို ရည်ညွှန်းပြောဆို
 နေတာကိုးဟုပါရဲ့။

တပည့်တော်က လောကီတုံ
 သာသနာ လောကီလူသားဆိုတော့
 လောကီကြီးပွားရာကြီးပွားကြောင်းဆိုပဲ
 လောကီလူပုဂ္ဂိုလ်တို့ရဲ့

အဲဒီလောက်ကြီးပွားရာကြီး
 တောင်းတဲ့ဆုတွေကရရှိလာ
 တယ်လည်း တစ်ဘဝတစ်နှစ်စာတွေပါ

ဒကာရယ် လောကုတ္တရာဆိုလို့ခေါ်တဲ့
 နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင်းတဲ့ဆုကမှ
 တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တာဒကာရဲ့။

မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်နား
 မလည်လို့လျှောက်ထားမိတာ ခွင့်လွှင့်ပါ။
 ဆုတောင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း
 ပြီး၊ မိုးကုတ်ဝိနိစ္ဆယစာအုပ်မှာပါတဲ့
 အတိုင်း၊ ဒကာကိုပြောပြဦးမယ်။

“အမိန့်ရှိပါဘုရား”
 ဆုတောင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍
 ဝိဇ္ဇာတော်၌ လေ့လာကြရာ သဗ္ဗညု
 တဘုရားအလောင်းကြီးများမှစ၍၊ ပက
 တိသာဝက အလောင်းများတိုင်အောင်
 သော များစွာသောအလောင်းတော်
 (ဗောဓိသတ္တ)များသည်၊ ဆုတောင်းနှင့်
 မကင်းကြောင်း ပါရမီဖြည့်စဉ်ကာလတို့
 ၌ ဆုတောင်းခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါ
 တယ်။

နောက်စာတစ်ပိုဒ်ကျော်မှာ
 ဆက်လက်ဖော်ပြထားတာက၊ လောကီ
 ကောင်းကျိုး(လောကီဆုကိုပဲ တောင်း
 တောင်း လောကုတ္တရာကောင်းကျိုး။

လောကုတ္တရာမဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ဆို)ကိုပဲ
 တောင်းတောင်း မိမိ၌ဆုတောင်း ပြည့်
 ခြင်း၏ အကြောင်းဒါနသီလစသော
 ကောင်းမှုများရှိခဲ့လျှင် တောင်းသည့်ဆု
 အတိုင်းပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း ကျမ်းဂန်များ
 ၌ပြဆိုပေသည်။

နောက်ပြီး သဒ္ဓါ၊ သီလ၊
 သုတ၊ စာဂ၊ ပညာဟူသော တရားဝါး
 ပါးရှိနေသူသည် လောကီဆုအမျိုးမျိုးကို
 တောင့်တတောင့်တတိုင်း ဆုတောင်း
 ပြည့်စုံနိုင်သကဲ့သို့ ရဟန္တာအဖြစ်ကို
 တောင့်တလျှင်လည်း ရဟန္တာအဖြစ်ကို
 ရနိုင်ကြောင်းဘုရားရှင်မိန့်ကြားတော်မူ
 ခဲ့ကေသည်လို့ ဖော်ပြထားတာကိုတွေ့
 ရပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် တပည့်တော်တို့
 ဗုဒ္ဓဂေါတမအလောင်း သုမေဓါရှင်ရသေ့
 ဘဝတုန်းကလည်း လမ်းဖို့လမ်းပြင်
 ကုသိုလ်နှင့်တကွ မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်
 တံတားသဖွယ်တည်ခင်းလှူဒါန်းခြင်း
 ဟူသော ကုသိုလ်ကိုပြုပြီး ဒီပင်္ကရာ
 ဘုရားရှင်ထံမှာပဲ ဘုရားဆုကိုတောင်းခဲ့

သေးတာပဲ မဟုတ်လား ဘုရား။

ဦးဖင်းအနေနဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ လိုက်ဆို။

ဟုတ်တယ် ဒကာရဲ့။

ဆန္ဒနှင့်လည်းကိုက်ညီအောင် ယခုလိုဆု

မှန်ပါဘုရား။

လက်ယာတော်ရုံ အဂ္ဂသာဝကကြီးဖြစ်
တဲ့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ...အလောင်း
လည်း အနောမဒဿီဘုရားလက်ထက်
သရဇရသေ့ကြီးဖြစ်စဉ် ကုသိုလ်ကောင်း
မှုများစွာပြုပြီး အရှင်နိဿဘထေရ်ကဲ့သို့
အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလိမ့်ဟုဆိုတောင်း
ခဲ့ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရတယ်ဗျာ..

တောင်းလိုက်တော့မယ်ဗျာ...စာရေးသူ
သည်လက်အုပ်ချီမိုးပြီး ဘုရားရှင်အား
အာရုံပြု၍ -

ဩကာသဆိုင်ရာ၊ သိမှတ်စရာကို
နာယူပါရ ကုသလကြောင့်
ဘဝနောင်ခါ ဖြစ်လေရာဝယ်
အဝါယာဘေး ကင်းလွတ်ဝေး၍
မနေ့မြန်စွာ၊ သံသရာဝယ်၊
ရှည်ကြာနှစ်လ၊ မဖြစ်ရလို
ဤသည်ကိုလည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်၊
တောင်းဆုပန်သည်၊ အမှန်မှအ၊ ရစေ
သား

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား
အမှုပြုသော သံဃာတော်များအား
ကုသိုလ်ကောင်းများစွာ ပြုပြီးနောက်
တပည့်တော်သည်လည်း ဒုတိယ အဂ္ဂ
သာဝက ဖြစ်ရပါလိမ့်...ဟုဆိုတောင်း
ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လားဘုရား။

ဩကာသဆိုင်ရာ၊ သိမှတ်စ ရာကို
ရှင်းကာပြသ၊ ကုသလကြောင့်
ဘဝနောင်ခါ ဖြစ်လေရာဝယ်
အဝါယာဘေး ကင်းလွတ်ဝေး၍
မနေ့မြန်စွာ၊ သံသရာဝယ်
ရှည်ကြာနှစ်လ၊ မဖြစ်ရလို၊
ဤသည်ကိုယ်လည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်
တောင်းဆုပန်သည်၊ အမှန်မှအ-ရစေ
သား ဟူ၍ ဆုတောင်းလိုက်ပါတော့
သည်။

ဦးနိုင်ဆွန်သည် ဆိုတောင်းပြီး
သည်နှင့် ဘုရားနှင့် စာရေးသူအား
ဦးတင်ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

ဒါဆို ဒကာအနေနဲ့ ဆုတောင်း
ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီလောက်ဆို
သဘောပေါက်နားလည်လောက်ပါပြီ။

အလွန်ကောင်းတဲ့ ဆုတောင်း
ပါပဲဘုရား တပည့်တော်လည်း အရှင်
ဘုရားလိုဆုတောင်းပါရစေ။

အားလုံးရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဘုရားနုနစ်တန်ဆောင်မှန်း
လဆန်း(၁၁)ရက် စနေနေ့

မှန်ပါ နားလည်ပါပြီဘုရား။

ဒါဆို ဒကာအတွက်ဆုတောင်း

အရှင်ဥပ္ပရာသာရ

မှန်တာပေါ့ဘုရား။ ဒီတော့အ

ရအောင် ဆုတောင်းကဗျာလေးကို

(စာဆိုရှင်ဆရာတော်)

ရှင်ဘုရားအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆိုမျိုးကို
တောင်းမလဲ။

ဦးဖင်းရှေ့ကချပေးမယ် ဒကာကလက်
အုပ်ချီ ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး နောက်က

မဟာဌာနပစ်တောင်တော်ကို။

ဤသည်ဦးမြို့

ကျွန်းကူးစာရင်း

- ၁။ မရှင်နေကာဘိဝံသ၏ရတနာ
ဂုဏ်ရည်။
- ၂။ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ
ထုတ်ဝေသော ဗုဒ္ဓဘာသာ
တရားတော် (အခြေခံအဆင့်)
- ၃။ မဟာဂုဏ်ပစ်တောင်တိုက်-
ဦးသော ဘဏ္ဍာရေးသားသော-
ဂုဏ်ကိုရ-ပကရဏ ခေါ်
ဂုဏ်တောညွန့်ကျမ်း။
- ၄။ နိုင်ငံတော် သီးခြားပိနည်းမိရ်

- အဖွဲ့အမှတ်(၁၂)၏ “မိုးကုတ်
ဝိနိစ္ဆယ”။
- ၅။ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ၏-ငရဲ
ဟူသည်။
- ၆။ အရှင်ဥတ္တရသာရ(ညောင်ဦး)
၏ အချစ်နှင့်မေတ္တာတရား။
- ၇။ ရဝေဇ္ဇယ(အင်းမ) ဘဝတိုင်း
ဆို တွေ့ချင်ပါသလားနှင့်
ဘာသာရေးလမ်းညွှန် ဓမ္မ
စာစုများ။
- စာရေးသူ၏ဆိုတောင်း -

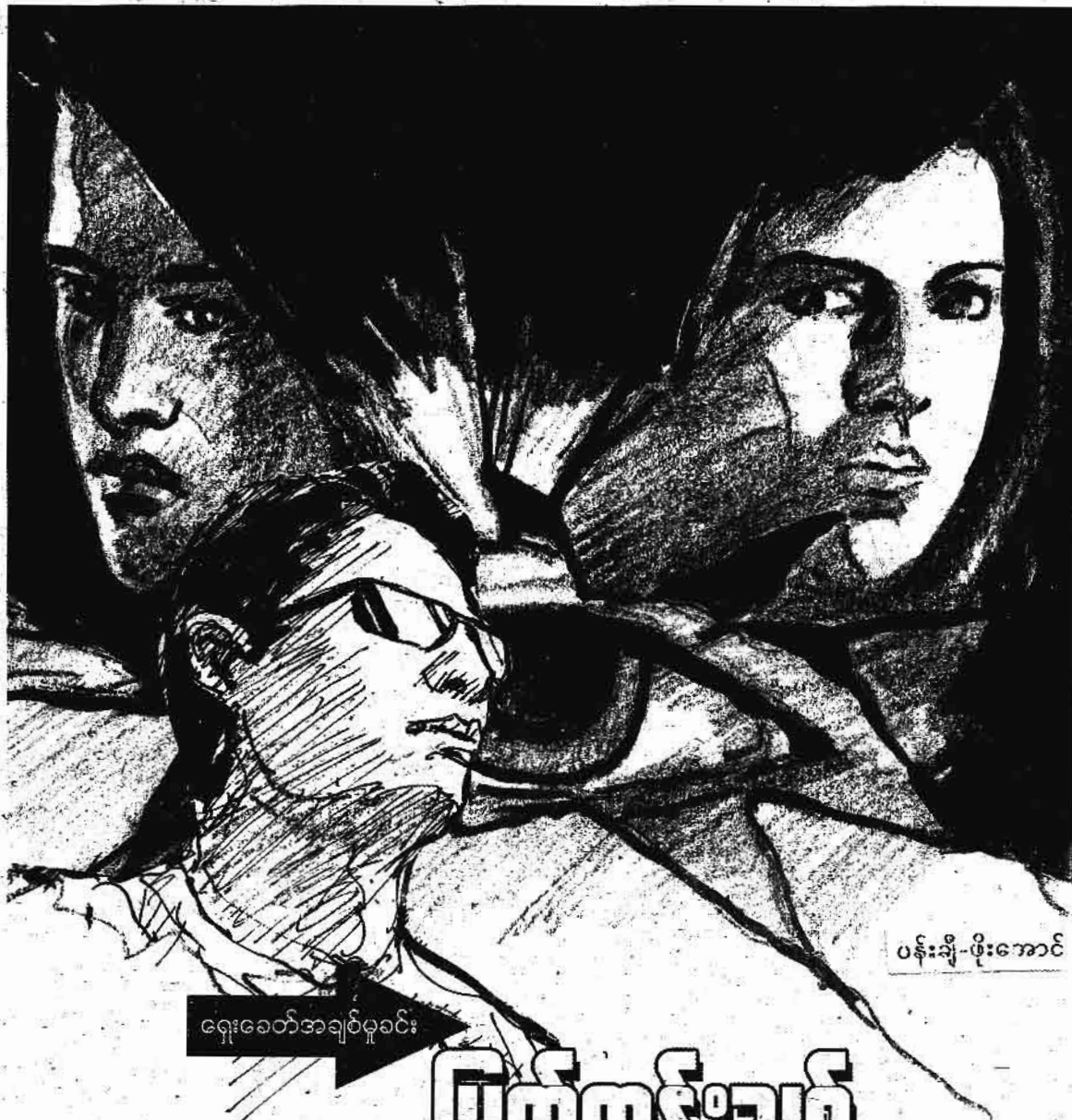
ဩကာသဆိုင်ရာ၊ သိမှတ်စရာကို
ရေးကာပြသ၊ ကုသလကြောင့်
ဘဝနှောင်ခါ၊ ဖြစ်လေရာဝယ်
အဘယာဘေး၊ ကင်းလွတ်ဝေး၍
မနေ့မြန်စွာ၊ သံသရာဝယ်
ရှည်ကြာနှစ်လ၊ မဖြစ်ရလို
ဤသည့်ကိုယ်လည်း၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်
တောင်းဆိုပန်သည်
အမှန်မှချရစေသော်။

မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ စာအုပ်မျိုးစုံနှင့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်း နေပြည်တော်၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊ ဖြန့်ချိရေး

လက်တစ်ဆန်း

စာပေ

(၈) လမ်း၊ နေပြည်တော်
ပျဉ်းမနားမြို့။
ဖုန်း - ၀၆၇၂၂၇၀၁

ပန်းချီ-ဖိုးကောင်

ရှေးခေတ်အချစ်မှောင်

မြတ်စွန်းချစ်

သက်တမ်း သက်နှင်း

က

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၃) ၊ ဧပြီလ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

ညီတော်ဗာလီမင်းမူပြီး ကိစ္စ

မြင်နန်းကိုလှ၍ သုဘဒ္ဒကို သိမ်းပိုက်
ခဲ့သည့်အတွက် နောင်တော်သုကြိတ်
မျှောက်မင်း မျက်ရည်ဖြာဆင်းခဲ့ရ သည်။

ရာမဇာတ်တော်လာ သုကြိတ်

နှင့် ဗာလီတို့အဟောင်းပုံ အကြောင်းစုံ
တွေထက် သက်နှင်းနှင့်သက်ပြင်း
ညီနောင်၏ အမုန်းအငြိုးအတေးက ပို၍
ကြီးလှပေသည်။

သံဈေးနှင့်မနီးမဝေး တရုတ်

တန်းတွင်ရှိသော လောက်လီ၏ခေါက်ဆွဲ
နှင့် အရက်တွဲရောင်းသည့် ဆိုင်ထဲဝင်လာ
သော သက်ပြင်းကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
မိတ်ဆွေတွေက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ကြိုဆိုလိုက်ကြလေသည်။

“ဘယ်တုန်းက လွတ်လာ

တာလဲ ဒီနေ့ပဲလား ကိုသက်ပြင်း”

“လွတ်တော့မယ် ဆိုတာတော့

ကြားတယ်”

ကျုပ်ပို့လိုက်တဲ့ ထောင်ဝင်စာ

အထုပ် ရတယ်မဟုတ်လား လူကိုယ်

ဆိုင် ထောနိုင်တာတော့ ခွင့်လွှတ်ဗျာ”

ရာမဇာတ်တော်လာ
သုကြိတ်နှင့် ဗာလီတို့
အဟောင်းပုံ အကြောင်းစုံ
တွေထက် သက်နှင်းနှင့်
သက်ပြင်း ညီနောင်၏
အမုန်းအငြိုးအတေးက
ပို၍ ကြီးလှပေသည်။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှ လွတ်

လာသူ ကိုသက်ပြင်းကို သူတော်
ချင်းချင်း သတင်းလွှေလွှေ ပေါင်းသင်းကြ
သည့် ခိုးဆိုး လုယက် တိုက်ခိုက်သူ၊
တောလေကြမ်းပိုး မိတ်ဆွေတွေက ရဲ့ပြီး
ဂုဏ်ပြုကြကြသည်။

သက်ပြင်းကား ထောင်ထဲတွင်

တော်ပြတ်လာခဲ့သမျှ အရက်တစ်ဇုံ
သောက်လိုက်၊ အခေါက်ကင်၊ အသည်း
ကင်၊ အသားကင် တစ်ဖက်စားလိုက်၊
မြေပုံကြော် တစ်လုံးတစ်လုံး ဝါးလိုက်ဖြင့်
ဆက်ရက်မင်း စည်းစိမ်တွေနေလေ
သည်။

“အိုင်ဆေး ကိုသက်ပြင်း

ကျုပ်ကြားထားတာ တစ်ခုရှိလို့ မေးစမ်း
ပါရစေ”

သော့ပိဇွာ ဖောက်ထွင်းပိဇွာ

တစ်ယောက်ဖြစ်သော အေးစိုးခေါ်
သာတီဖိုးဆိုသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက...

သက်ပြင်းက စိတ်ချပုံကြည်

ရသော သာတီဖိုးဟု အလွယ်တကူ
နှုတ်ကျိုးအောင်ခေါ်နေသည့် သာတီဖိုး

ခေါ် အေးစိုးကို တစ်ယောက်တည်းခွဲ၍
ခေါ်လိုက်သည်။

သက်ပြင်းနှင့် သာတီဖိုးတစ်စုံ
တစ်ခုသော ခိုးဆိုးလူယက် တိုက်ခိုက်မှု
ကျူးလွန်ရန် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော
အုပ်စုထဲမှ ခွဲထွက်လိုက်သည်ကို အား
လုံးက သိနားလည် သဘောပေါက်
လိုက်ကြသည်။ ဒုစရိုက်သားတွေအဖို့
ထိုသို့အဖြစ်မျိုးကို သဘောပေါက်ကြရ
သည်။ သဘောမပေါက်လျှင် ကျောပြင်
ကို စားဝင်ပြီး ကျောပေါက်သွားမည်။

သက်ပြင်းနှင့် သာတီဖိုး
အရက်ပိုင်းမှထ၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။
လောက်လီ၏ ခေါက်ဆွဲအရက်ဆိုင်
ကား ဝေဿည်ထက်ဝေးလာသည်။
ငါနဲ့မြလေးနွယ်ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို
ခွဲတဲ့အတွက် သက်နှင်းတို့ချစ်ခြင်းကို
လည်း ပြန်ခွဲရမယ်”

“ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ
ကိုသက်ပြင်း”

စကား စလိုက်သဖြင့်
သက်ပြင်း သောက်လက်စ အရက်ခွက်

ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး မေးဆတ်ခနဲထိုး
လျှက်...

“ဘာများပါလိမ့် သာတီဖိုး
ရာ”

ဟုပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီတစ်ခေါက်
ရန်ကုန် ထောင်ထဲရောက်ရတာ
ခင်ဗျားအစ်ကို ကိုသက်နှင်းကြောင့်လို့
ကြားထားတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု သာတီဖိုးက မေးလိုက်
သည်။

သာတီဖိုး၏ မေးခွန်းကြောင့်
ရီဝေဝေဖြစ်နေသော အရက်ရိုက်တွေ
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သက်ပြင်း၏
ရင်ထဲ စားနှင့်နုတ်နုတ်စင်းသလို ခံစား
လိုက်ရသည်။ အနာဟောင်း ပြန်ပေါ်လာ
ပြီး နောင်တော်ကြီး သက်နှင်း မျက်နှာ
ကို တရေးရေးမြင်လာသည်။ ထို့နောက်
လက်ထပ်တော့မည့် ဇနီးလောင်း
မြလေးနွယ်၏ မျက်နှာနှင့်...

“မြလေးကို မချစ်လို့ မြလေး
စကားနား မထောင်တာပေါ့နော်။

ရက်စက်ပါပေ အစ်ကိုရယ်”
ဟု မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ပြော

ခဲ့သော မြလေးနွယ်စကားကို ပြန်ကြား
မိလေတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် သာတီဖိုး၊ ငါနဲ့
မြလေးနွယ် လက်ထက်ဖို့ တစ်ချီကောင်း
ကြံတာ သက်နှင်းဆိုတဲ့ ပုလိပ်စုတ်က
လည်း ငါ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့
လိုက်နေတာဆိုတော့ ကိစ္စခနဲမိတော့
တာပေါ့”

ကိုသက်နှင်းနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ညီ
အစ်ကိုအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး မဟုတ်
လား”

လမ်းမတော်ဖို့တုတ်၏ လက်နဲ့
တပည့်တစ်ယောက်က ဝင်မေးလိုက်
သည်။

“အရင်းခေါက်ခေါက် အစစ်
ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကကိုလိုနီ
နယ်ချဲ့ အစိုးရလက်ကိုင်တုတ် ပုလိပ်
စုတ်၊ စုံထောက်စုတ်၊ ငါကသူခိုး သူနဲ့ငါ

ညီအစ်ကိုအရင်းဆိုပေမယ့် ပြေး
တစ်လမ်း သံတစ်လမ်း”

သက်ပြင်း စကားကြောင့်

ရယ်မောသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။
သက်ပြင်း ပြုံးရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ
မချိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ သက်နှင်း
ကြောင့် သူနှင့်မြလေးနွယ် ကွဲခဲ့ရသည်။
အခုဆို မြလေးနွယ်ကို ရှာဖွေဖို့အရေး
ထက် သက်ပြင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေသော
အပိုင်အခဲတစ်ခုကို ရှင်းလင်းပစ်ချင်
သည်။

သက်ပြင်းစိတ်ကို ယတိပြတ်
ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်
သည်။

“သာတီဖိုး လာကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ
တစ်နားဘက် လမ်းလျှောက်ကြရ
အောင်”

သာတီဖိုးက ပြန်မေးလိုက်
သည်။ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ကို ကျော်ဖြတ်
ထားသော လေနုအေးက သက်ပြင်း
ဈေးနာကို အေးစိမ့်သွားသည်။
သက်ပြင်း စိတ်မောခြင်းကြီးစွာ
အတိအကျချလိုက် သည်။ ပြီးမှ...

“သာတီဖိုး”

ဟုခေါ်သည်။

“ပြော ကိုသက်ပြင်း”

“မင်း မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ခိုးယူပေါင်းသင်းရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

သက်ပြင်းမေးခွန်းကြောင့်
သာတီဖိုး တွေဝေပြီး မရှင်းမလင်းဖြစ်
သွားသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခိုးရ
မယ်၊ ပြီးတော့ ဇနီးမယားအဖြစ်
ပေါင်းသင်းရမယ်။ ချစ်ကြိုက်သွားရင်
လည်း မင်းတစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်း
ပေတော့။ ဆက်ပြီး လက်တွဲလို့မဖြစ်ဘူး
ဆိုရင်တော့ နှစ်လသုံးလလောက်
ပေါင်းပြီးကွာပစ်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ကိုသက် ပြင်း”

သက်နှင်းရဲ့ အချစ်ဦး၊ ဇနီး
လောင်း ခင်သက်ချီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
လေ”

“သူက ကျွန်တော့လို သူခိုး
တစ်ယောက်ကို ချစ်ပါမလားဗျာ”

“တော်တော့ကွာ၊ သူ့ချစ်ဖို့

မချစ်ဖို့ဆိုတာ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး။
 ကောင်မလေးကို ရအောင်ခိုးယူ ပေါင်း
 သင်းရမယ်။ ဒါမှ သက်နှင်းအသည်း
 ကျွဲခတ်သလိုခံစားရမှာ။ ငါ့မှာခြောက်လုံး
 ပြူးတစ်လက်ရှိတယ်။ တရုတ်တန်းက
 ကားတစ်စီးကိုခိုးပြီး ကောင်မလေးလာတဲ့
 လမ်းကစောင့်မယ်။ ကားတင်မယ်။
 လွှတ်အောင်ပြေးမယ်။ တစ်လ၊ နှစ်လ
 လောက် ပေါင်းသင်းပြီး ပြီးရင် ကောင်
 မလေးက မင်းကိုစွဲသွားမှာ။ ဒါဆို
 အားလုံးအိုကေသွားပြီ။ အိုင်အေး
 သာတီ ဖိုး ဇူးယူလိုက်ခံမိ”

သက်ပြင်းက ဘိုလိုမှတ်လိုက်
 သည်။ သာတီဖိုး မှီရသည့်မျက်နှာကြီးနှင့်
 ပြုံးလိုက်စုလတော့သည်။

xxx

သက်ပြင်း၏ အမုန်းအငြိုး
 အတေးက အမုန်တရားကို မမြင်။
 အဝိဇ္ဇာ အမှောင်ဖုံး၍ စုံလုံးကန်းခဲ့
 ပြီဖြစ်လေ သည်။

တရုတ်တန်းမှ ခိုးယူလာခဲ့

သော အော်စတင် ကားနက်လေးကို
 သက်ပြင်းက မောင်းနှင်သည်။ သာတီဖိုး
 နှင့် သူ၏တပည့် ထားဝယ်ကျော်ဝေက
 နောက်ခန်းထဲတွင် ထိုင်သည်။

ခင်သက်ရီ နေထိုင်ရာ စမ်း
 ချောင်းအရပ်သို့အရောက် သက်ပြင်း

သည် ကားနက်လေးကို ခင်သက်ရီ၏
 အိမ်နှင့်မနီးမဝေး လမ်းဘေးကုက္ကိုပင်
 အောက်တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“သာတီဖိုး”

သက်ပြင်း၏ ခေါ်သံကြောင့်
 ရှမ်းလမ်းတစ်လျှောက် ငေးမောနေသော
 သာတီဖိုး သတိဝင်သွားပြီး

“ဗျာ

ဟု ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“အချိန်က အချိန်ကောင်းပဲ

ကွ၊ ဒီအချိန်ဆို ခင်သက်ရီ ဘုရင်ခံ
 အိမ်တော်အရောက် ဒီလမ်းအတိုင်း
 ဂျပန်ဘူတာအထိ လမ်းလျှောက်နေ
 ကျကွ။ အခု အချိန်လောက်ဆိုရင်
 ခင်သက်ရီ ဂျပန်ဘူတာကနေ လမ်း
 လျှောက်ပြီး ပြန်လာလောက်ပြီ။ တို့
 အနားရောက်တဲ့ အချိန်မှာ မောင်ရီဖျိုးစ
 အချိန်ပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖမ်းချုပ်ပြီး
 ကားထဲဆွဲသွင်းခဲ့၊ ငါကကားကို စက်နှိုး
 ပြီး အသင့်ပြင်ထားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား”

“အေး သတိလေးထားနော်။

ခင်သက်ရှိက အားကစားလိုက်စားတယ်။
တော်တော်တန်တန် မိန်းကလေးလို
ပျော့ပျော့နွဲ့နွဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ကြမ်းသင့်ရင်
ကြမ်းကြမ်းလေးကိုင်ပေး ကြားလား။

သူခိုးသက်ပြင်း ကားစတီရာ
ရင်ကို တင်းတင်းကိုင်ဆုပ်ပြီး မိန်းခွန်းချွေ
နေသည်။

အချိန်က ညီအစ်ကို မသိတ
သိ အချိန်ရောက်လာသည်။ ရှမ်းလမ်း
မကြီးသည် မျက်နှာဖြူအရာရှိများ။
လူကုတ်ထဲများ နေထိုင်သောလမ်းဖြစ်၍
ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတွေနှင့်ပင်ဖြစ်၍ လူသူ
အသွားအလာ ရှင်းလင်းလှပေသည်။

သာတီဖိုးက သက်ပြင်းပေး
ထားသော သုံးဆယ်ရှစ်မို့ ခြောက်လုံးပြီး
ခင်ကို လက်ဖြင့်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။ ထားဝယ်ကျော်ဝေက ဗလ
အားကိုးဖြင့် လက်နက်အိုင်ဆောင်
ထားခြင်းမရှိဘဲ လမ်းမပေါ် မျှော်ငေးနေ
ထေသည်။

ညနေတိုင်း ခင်သက်ရှိသည်
ခင်ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် စပိုရှပ်ကို

ဝတ်ဆင်လျက် လမ်းလျှောက်ထွက်တတ်
သည်ကို သက်ပြင်း သိထားပြီဖြစ်
သည်။

သူဌေးသမီး တစ်ယောက်
ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေး တစ်
ယောက် ရုပ်ချောသဘောကောင်း တစ်
ယောက်ကို သာတီဖိုးကဲ့သို့ ဖောက်
ထွင်း ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်နှင့် အမွေပေးစား
ရမှာ နှမြောလှသော်လည်း အစ်ကိုရင်း
သက်နှင်းအပေါ် လက်စားချေလိုစိတ်
ကြောင့် ကြိတ်၍စိတ်ကို တင်းတင်း
ထားနေရလေသည်။

သက်ပြင်း တွေးလက်စဖြစ်ပြီး
ရှမ်းလမ်းအတိုင်း လမ်းတစ်ဆုံး မျှော်ငေး
လိုက်သည်။ မြင်းရထားလေး တစ်စီးကို
မလှမ်းမကမ်းတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ
သည်။ မြင်းရထားဘေးတွင် ဘောင်းဘီ
ရှည်အဖြူနှင့် စပိုတင်းရှပ်ကို ဝတ်ဆင်
ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
အသွင်သဏ္ဌာန်ကို နေဝင်တော့မည်
ညီအစ်ကိုမသိတသိ အချိန်တွင် မြင်
နေရသည်။

“လာနေပြီ သတိထား”
ဒီနေ့ ခင်သက်ရှိ နည်းနည်း
နောက်ကျနေတာ မှောင်သွားတော့
အတော်ပဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သက်ပြင်းက ကျေနပ်အားရ
သံနဲ့ ပြောသည်။

မြင်းရထားက တောင်ဘက်
ဂျပခါနာဘူတာရှိရာ ဦးတည်လျက်
ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ စပိုတင်း
ရှပ် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက
မြောက်ဘက်၊ သက်ပြင်းတို့ ခုခိုက်အုပ်
ရှိရာဦးတည်၍ မှန်မှန်လေး လျှောက်လာ
သည်။

နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ မှောင်စပြု
လာသည်။ သက်ပြင်းတို့အတွက် အခွင့်
အသင့်ဖြစ်သွားသည်။

“လာပြီ”
သက်ပြင်း သတိပေးပြီး
ကားစက်နှိုးထားသည်။ သာတီဖိုးနှင့်
ကျော်ဝေ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ရပ်နေလိုက်
သည်။ ခင်သက်ရှိ ဘာတွေ့တွေ့လာသည်
မသိ။ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ လျော့နည်းလာ

သည်။ အနားသို့ သာတီဖိုးနှင့် ကျော်ဝေ
ကပ်လာသည်ကိုမင် သတိမထားမိ။

“မလုပ်နဲ့၊ မအော်နဲ့ သေသွား
မယ်”

သာတီဖိုးက သေနတ်နှင့်
ပျက်နှာနားကပ်၍ အသံမာမာ အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။ ကျော်ဝေက အသင့်ယူလာ
သော ဘာဘူစောင်နှင့် ခေါင်းပေါင်းမှ
အုပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း
စွေခနဲ ပြောက်တက်အောင် ပွေ့ပြီးကား
ပေါ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။

မတိုးမကျယ်အသံ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ အေတ္တ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်
သွားသည်။ သုံးယောက်သား ကားပေါ်သို့
ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်သက်ပြင်း
ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် မြန်ဆန်
လွန်းသည်။ မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်
မိ။ ကားလေး မှန်မှန်မောင်းထွက်လာခဲ့
လေတော့သည်။

ကြိုကျန်း ရွာလေးထဲတွင်
ရှိသောခြံထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်

ပန်းချီဖိုးအောင်

လာခဲ့သောအခါ မှောင်နေပြီဖြစ်သည်။

သက်ပြင်းက ဟာရီကိန်း
မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သဖြင့် ညဉ့်ခန်း
ထဲတွင် အလင်းရောင်လုံလောက်သွား
သည်။

တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသော
မိန်းကလေးကို ထားဝယ်ကျော်ဝေ
ပွေ့ယူပြီး အခန်းထဲခေါ်လာပြီး ကြမ်းပေါ်
သို့ကြမ်းကြမ်းလေး ချပေးလိုက်သည်။

“သိပ်ပြီး ရုန်းကန်မနေနဲ့ ခင်
သက်ရီ။ နင့်ခင်ပွန်းလောင်း ပုလိပ်
စုံထောက်လည်း လာကယ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာကိုလည်း ဘယ်
သူရဲကောင်းမှ လာကယ်ဝံ့မှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

သက်ပြင်းက ပြောရင်း
ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။
သက်ပြင်းစကားကြောင့် လှုပ်ရှားရုန်းကန်
နေသော မိန်းကလေးခေတ္တငြိမ်သက်
သွားသည်။

“အေး၊ ဒီလိုလိမ္မာမပေါ့ကွာ
ကိုင်း သာတီဖိုးရေ မင်းစနီးလောင်းကို

စောင့်မြဲထားတာ ခွာပေးလိုက်စမ်းပါ ကွာ”

သက်ပြင်း၏ အမန်ကြောင့် သာတီဖိုးက မိန်းကလေးကို ခြုံထား သောစောင်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင်” မြ လေး နွယ် “ဪ... ကိုသက်ပြင်း”

သက်ပြင်းနှင့် မြလေးနွယ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြလေး နွယ်၊ ခင်သက်ရီဘယ်မှာလဲ၊ မြလေးနွယ် ရဲ့ ဒေါ်လေးပြောတော့ ရှမ်းပြည် ပြန် သွားပြီဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား ဟင်”

“သက်ပြင်း မေးခွန်းတွေ စဉ်ဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သက်ပြင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် မြလေးနွယ် တည်ငြိမ်လှသည်။

“ကိုသက်ပြင်း” “ပြောပါ မြလေးနွယ်”

“မြလေး တားထားတဲ့ကြား ထဲက ကိုသက်ပြင်းမိုက်မဲလို့ ထောင်ကျ

သွားတော့ မြလေးလည်း စိတ်နှာနာနဲ့ ခြေဦးတည်ရာ သွားမလိုထွက်လာခဲ့ တယ်”

“ဪ” မြလေးနွယ်ရယ် “အဲဒီအချိန်မှာ ကိုသက်နှင်းနဲ့ တွေ့တယ်လေ။ မြလေးကို စိတ်အလိုမ လိုက်ဖို့ပြောတယ်”

“အောင်မာ ဒီကောင်က ဒီကောင်က”

သက်ပြင်း မကျေနပ်သဖြင့် ပြောနေစဉ် မြလေးနွယ် လက်ကာပြု၍ တားလိုက်သည်။

“ကိုသက်ပြင်း ပြန်လွတ်လာ တဲ့အထိ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အထိ ခင်သက်ရီအိမ်မှာ စောင့်ရှောက် ပေးထားတယ်။ ကိုသက်ပြင်း ပြန်လွတ် လာတာ မြလေးကြားတယ်။ လူကောင်း တစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ကို စောင့်နေလို့ တမင်လာမတွေ့သေးတာ”

သက်ပြင်း၏ တင်းမာနေသော မျက်နှာသည် ပျားရည်ဆင်းသလို ချိုလာ သည်။

“အခုတော့ လူကောင်းပြန်ဖြစ် လာပါပြီ မြလေးရယ်၊ နော်... နော်” မြလေးနွယ် နှုတ်ခမ်းစူ၍ မူလိုက်သည်။

“ကိုသက်ပြင်း” “ဆို မြလေး” “မြလေးကို သာတီဖိုးဆိုတဲ့

လူနဲ့ ပေးစားမယ်ဆို ဟုတ်လား ကိုသက်ပြင်း”

မြလေး၏ မေးခွန်းကြောင့် သက်ပြင်း မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားပြီး

“အလကား နောက်တာပါ မြလေးရယ်၊ ဟေ့ကောင် သာတီဖိုးနဲ့ ကျော်ဝေ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ကားယူပြီး လမ်းဘေးထိုးခဲ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးရင်း မြလေးနွယ် ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့သည်။

မြတ်ထွန်းလွင်

ဝစ်သားဘဝအမှတ်တရရယ်စရာများ

ရာမညာကိုကိုလတ်

ကြံကြံပန်ပန် ပြတ်ထိုးဥာဏ်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၃) ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

တစ်ချိန်က တောရွာတစ်ရွာမှာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည်။ အတူတကွ တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ချန်တိုင်ပင်ကြပြီး မြို့ပေါ်ရှိ စစ်သား စုဆောင်းရေးရုံးသို့ ရောက်ရှိသွားကြဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါ ပဏာမကျန်းမာရေး

စစ်ဆေးခဲ့ကြရာ တစ်ဦးက ဆေးစစ် အောင်မြင်သော်လည်း တစ်ဦးက ကျရုံးခဲ့သဖြင့်၊ နှစ်ဦးစလုံးရွာသို့သာ ပြန်သွားလိုကြတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဆေးစစ်အောင်မြင်ထားသူအတွက် အခက်အခဲဖြစ်လျက်ရှိရာများစွာ ထိတ်လန့်နေ ကြရပြန်သည်။ သို့အတွက် အကြံထုတ်ကြစဉ် မကြာမီဆေးစစ် အောင်မြင်ထားသူသည် ရှားရှားပါးပါး၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်မှ အကြံ တစ်ခုရရှိလိုက်ရာ ယင်းမှာ '၎င်း၏ညာ လက်ညှိုးကို ကွေးချ ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ယင်းနောက် တာဝန်ရှိသူများ ထံ သတင်းပို့ပြသသည်ဟုဆိုသည်။ ထိုစဉ် တာဝန်ရှိသူများသည် အလုပ် တာဝန်များ ရှုပ်ထွေးနေချိန်ဖြစ်၍ ၎င်း အား အလျင်စလိုသာ စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့ရာ ၎င်းကလည်း ယုတ္တိရှိတောင် ဖြေကြား ပြသနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ယင်းမှာ

၎င်း၏လက်ညှိုးအဆစ်ကို အတင်း ဆွဲလှန်ပြီး ဖိထားစဉ်၌ ဖြောင့်နေစေ သော်လည်း၊ လွှတ်လိုက်သည့်နှင့် ပြန်၍ ကောက်ကွေး သွားစေပြန်ခဲ့သည်ဟု လည်း သိရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူကား တပ်မတော်သား တစ်ဦးအဖို့ ညာ လက်ညှိုးသည် ဆေနတ်ပစ်ခတ်ရာ၌ လုံးဝအရေးပါသဖြင့် မွေးရာပါ လက်ညှိုး မကောင်းသူကို လက်ခံရန် မသင့် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်ပင် ပယ် ဖျက်ပေးခဲ့ရကြောင်းနှင့် ယင်းသို့ ပယ် ဖျက်ပေးမှုကြောင့် သူငယ်ချင်း နှစ် ယောက်သည် အထူးပျော်ရွှင်စွာဖြင့် တောရွာသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြ ကြောင်းကို "ကြံကြံဖန်ဖန်၊ ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်" ခေါင်းစဉ်ဖြင့်တင်ပြလိုက်ရပါ သည်။

ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ
ရာမည ကိုကိုလတ်

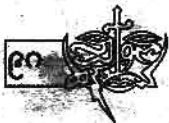
မှန်သည်ဟုထင်ခဲ့သော

မောင်ရင်သူ(ကျောက်စိမ်းတွင်း)

အမှားများ

၁၁/၁၆

အရွယ်ရောက်ပြီးသည့် လူ
သားအားလုံး တူညီနိုင်တာကတော့
နောင်တတရားဖြစ်ပါသည်။ တစ်ချိန်ချိန်
မှာတော့ နောင်တဆိုတာရခဲကြမှာပါ။
ခံစားတဲ့လူနှင့် ကြုံတွေ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်
အမူကိစ္စ အကြီးအသေးပေါ်တွင် မူတည်
ပြီး တစ်ခုနောင်တရတာနဲ့ တစ်တက်လုံး
ဖျက်မရတဲ့ နောင်တမျိုးဆိုတော့ ကွာ
ခြားမည်။ နောင်တဆိုသည်မှာ ပြသင့်
သည်ကို မပြမိ၍ဖြစ်စေ၊ မပြသင့်သည်
ကို ပြမိ၍ဖြစ်စေ ပုန်သောကရောက်စေ
ခြင်းဟု မြန်မာအဘိဓာန်မှာ အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုပါသည်။ အမှန်လည်းဟုတ်ပါသည်။
သာဓကအားဖြင့် ရွဲကုန်သည်တတ်၌
ထူရိုက်ရွဲကုန်သည် သည် ရွှေခွက်ကို
အရင်တွေ၍ ရွှေခွက်မှန်းသိသော်လည်း
အထကားလိုချင်သဖြင့် ရွှေခွက်ကိုမဝယ်၊
ရွှေခွက်မဝယ် လှည့်ပတ်ပြောဆိုပြီး အခြား
အစ်တစ်ပတ် ပတ်ပြီးမှပြန်လာသည်။
အိုသော် သူကနောက်ကျလေပြီး အခြား
ရွဲကုန်သည်တစ်ဦးမှ ဝယ်ယူသွားလေ
သည်။ သူသည် နောင်တရပြီးလိုက်

တကယ်လည်း ထိုအချိန်၌
မှားမှန် မသိခဲ့ပါ။ နောင်မှ
တဖြည်းဖြည်းချင်း ကိုယ်က
မှန်တယ်ထင်သော်လည်း
မှားမှန်းသိလာရသည်။

သော်လည်း မမီတော့ မြစ်တစ်ဖက်
ကမ်းသို့ရောက်လေပြီ။ ထိုအခါ နောင်တ
နှင့် လောဘပေါင်း၍ နှလုံးကွဲခါသေ
လေသည်။ ဒါကတော့ ဝယ်သင့်ဝယ်
ထိုက်၊ ပြသင့်၊ ပြထိုက်ပါလျှင် မပြ၊
မိသောကြောင့် သေသည်အထိဖြစ်သွား
သော နောင်တပင်ဖြစ်သည်။

နောက်သာဓက တစ်ခုက
တော့ ဒေဝဒတ်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ
ဖြစ်သည်။ သံဃာသင်းခွဲသည်။ ဘုရားကို
ကျောက်မောင်းဆင်၍ လုပ်ကြသည်။
နောင်တရတော့ အချိန်မမီတော့ ပြေမျို
သွားသည်။ ဒါကတော့ မလုပ်သင့်မလုပ်
ထိုက်တာကို လုပ်မိ၍ နောင်တတရားနှင့်
အတူ ပြေမျိုတတ်သိမ်းသွားတာဖြစ်သည်။

ဤသာဓကနှစ်ခုကတော့ ပြန်
လည်ပြုပြင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ အသက်ပါ
ဆုံးသွားသည့် နောင်တများဖြစ်ပါသည်။
လူ့ လောက၌ ပြုပြင်လို့ရသော
နောင်တများ ရှိသကဲ့သို့ ပြုပြင်လို့မရပဲ
တစ်သက်လုံး နောင်တတရားနှင့်အတူ
သေဆုံးသွားသူ များလှသည်ရှိကြသည်။

ရွှေသမင်ကဲ့သို့ တစ်သက်လုံး ဂုဏ်ယူ
 ဝင်ကြားခဲ့သည့် ဦးကျိကြောင့် သေဆုံး
 ရမည့်ကိသိသည့် နောင်တမျိုးသည်လည်း
 သေခြင်းတရားနှင့် ကပ်နေသည့်အတွက်
 ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ချိန်မရတော့ပေ။
 များသောအားဖြင့် နောင်တတရားသည်
 မိမိလုပ်ခဲ့သည့် အမှားကိုနောင်မှသိရှိပြီး
 ဘုရားတရားရသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။
 တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း မိမိလုပ်ဆောင်
 ချက် ပြောဆိုမှု အပြုအမူတို့သည်
 ချက်ချင်းပြောဆိုလိုမရ ဘဲ နောင်မှ
 အချိန်ကာလကြာမှ မှားသည်၊ မှန်သည်
 သိရသည်။ တချို့ဆိုလျှင် သေသွား
 သော်လည်း နောင်တမရသွားပေ။ အမှန်
 ကတော့ သူတို့သည်၎င်းတို့လုပ်ဆောင်
 ချက် လူပီရပ်အတွေးအခေါ်များကို
 မှားမှန်ပင် မသိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
 အထူးသဖြင့် ဝါဒရေးရာသမားများ
 ဘာသာရေး အစွန်းရောက်သူများ ဖြစ်
 သည်။ အမှားကို မပြင်၊ အမှန်ကိုမသိ၊
 နောင်တမရှိ ရဲရဲကြီး သေသွားကြသည်။
 တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းမဟုတ်ဘဲ

အဖွဲ့အစည်းအလိုက် အုပ်စုအလိုက်
 ပါတီအလိုက် နိုင်ငံ အလိုက် သဘော
 တရားရေးရာများ ဝါဒ ရေးရာများ
 မှားနိုင်ပါသည်။
 စာရေးသူလည်း ငယ်စဉ်မှ
 ယခုအချိန်ထိ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်ရာ၌
 အမှားမကင်းပေ။ အမှားမကြီး၍တော်
 တော့သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အမှား
 နည်း၍ အမှန်များသောကြောင့် ဂျွမ်းထိုး
 မှောက်ခန့်မဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်
 တကယ်လည်း ထိုအချိန်၌ မှားမှန်
 မသိခဲ့ပါ။ နောင်မှတဖြည်းဖြည်းချင်း
 ကိုယ်ကမှန် တယ်ထင်သော်လည်း
 မှားမှန်းသိလာရသည်။
 ပထမအကြိမ်အင်တာဗျူး
 စာရေးသူ (၁၀) တန်းအောင်
 ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဗိုလ်
 သင်တန်းသွား ဖြေတော့ ကချင်ပြည်နယ်၊
 မိုးညှင်းမှ ရန်ကုန်မင်္ဂလာဒုံ ငွေယား
 တောင် ဗိုလ်ရွေး အဖွဲ့မှသွားဖြေရသည်။
 တောသားတွေ ဖြစ်တော့ ထိုအခါမှ

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ရန်ကုန်ကိုရောက်မှ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ (၁၀) တန်း အောင်ခါစ
 ဖြစ်၍ အလွန်တက်ကြွပြီး ပျော်ကြပါ
 သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၃၀)
 ကျော်က (၁၀)တန်းအောင်သူများမှာ
 အလွန်နည်းပါးသဖြင့် (၁၀) တန်း
 အောင်သူရှိလျှင် ရက်ကွက်သူ/သားများ၊
 ရွာသူရွာသားများ အလွန်ဂုဏ်ယူကြ
 ပါသည်။ အောင်သူများကလည်း အလွန်
 မျက်နှာပွင့်လျက်ရှိပါသည်။ စာရေးသူ
 လည်း မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး
 အလွန်မြောက် ကြွားလျက်ရှိပါသည်။
 စာရေးသူတို့အဖွဲ့ မင်္ဂလာဒုံငွေယားတောင်
 ဗိုလ်ရွေးအဖွဲ့မှာ ဖြေကြတော့ Test
 များမှာအလွန်နည်းပါး သည်။ Physical
 မှာဆိုလျှင်ပင် group test, half group
 test, single test, command test
 စသဖြင့်အတော်များ ပါသည်။ ကိုယ်ရည်
 ကိုယ်သွေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း
 ရေးဖြေ Physical test များနှင့် Writer
 test များ အတော် များများဖြေဆိုပြီးနောက်
 Psycho test ဝင်ရပါသည်။ တစ်ဦးချင်း

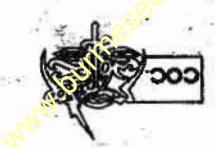
ဝင်ရပါသည်။ Psycho ဗိုလ်ကြီးမှာပုလ
င်းဖင်မျက်မှန်နှင့် သူ့စားပွဲမှာထိုင်နေပြီး
စာရေးသူတို့က သူ့ စားပွဲရှေ့က
ထိုင်ခုံကလေးမှာထိုင်ရသည်။ One by
One တစ်ယောက်ချင်းစီဖြစ် သည်။
လူကိုတော့မကြည့်ပါ။ ကိုယ်ရေး
မှတ်တမ်းဟု ထင်ရသည်ပိုင် (Personal
File) ကိုကိုင်ပြီးမေးပါသည်။ အခြား
မေးခွန်းများကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။

စာရေးသူ မှတ်မိနေသည့်
မေးခွန်းကတော့ "မင်းဖြေနိုင်လား"ဆိုတဲ့
မေးခွန်းပါ။ "Yes or No" မေးခွန်းပါ။
စာရေးသူလျှာရှည်ပြီးဖြေတဲ့ အဖြေက
တော့ "အေးဆေးပါ။ ဖြေနိုင်ပါတယ်"
သူကမျက်လုံး တစ်ချက်လှန်ကြည့်ပြီး "
သေချာလား"ဟု ထပ်မေးသည်။ စာရေး
သူ ခြောက်ကားထပြီး ဖြေလိုက်တာတော့
D.S.A မဟုတ်ရင်တောင် အလုပ်သင်
စာတော့ သေချာပါတယ် ဟုဖြစ်သည်။
ထိုအချိန်တုန်းက စာရေးသူသည် မိမိ
ဆိုက်ကို အလွန်အထင်ကြီးသည်။
စာရေးသူသည် ပညာတတ်မြူးရိုး

မဟုတ်ပါ။ ဖခင်သည် (၅) တန်း
ကျောင်းသားအာဝဠ ကွယ်လွန်သွားသည်။
မိခင်သည်လည်း ပညာရေးနှင့်
ပတ်သက်၍ Guide မလုပ် နိုင်ပါ။
အလယ်တန်းပညာရေး လောက်
သာရှိသည်။ စာရေးသူသည် ပညာရေး
လည်း အခြေခံမကောင်းပါ။ (၉) တန်း၌
ခပ်ပေပေသူငယ်ချင်းများ ပေါင်းမိ၍
သူငယ်ချင်းတွေ ကျကန်သည်။ စာရေး
သူသာ အောင်သွားပြီး (၁၀) တန်း၌
အသည်းအသန် ကြိုးစားသည်။
မိမိဘာသာ ခန့်မှန်းသည်။ Choice
လုပ်သည်။ ရွေးကျက်သည်။ အဆောင်
တွေ ဘော်ခါတွေ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းတွေ
မရှိသေး။ စာရေး သူတို့ခေတ်က (၁၀)
တန်း စာမေးပွဲကို (၉)တန်း (၁၁)တန်း
ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ ထဲမှ ပေါင်းမေးသည်။
ရောမေးသည်။ မြန်မာစာစကား ဖြေဆို
လျှင် (၉)တန်း (၁၁) တန်း အနည်းဆုံး
အပုဒ် (၄၀) ကျော်မည်။ (၃)ပုဒ်မေး၍
(၁)ပုဒ်ဖြေရသည်။ စာရေးသူ က
မိုက်မိုက်ကန်းကန်း (၂)ပုဒ်ထဲသာ

ရွေးကျက်သည်။

စာမေးပွဲဖြေတော့ ကျက်သည်
(၂)ပုဒ်ထဲပါ၍ (၁) ပုဒ်တောင်ပယ်လိုက်
ရသေးသည်။ ကိုယ်ခန့်မှန်းတာပါ၍
ကိုယ်ကိုကိုယ် အတော်အထင်ကြီးသွား
သည်။ (၁၀)တန်း အောင်စာရင်းထွက်
တော့ သင်္ချာဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်ပြီး
(၄၅) ယောက်ခန်းမှာ (၂)ယောက်ထဲ
အောင်သဖြင့် သွေးနှုတ်ရောက်သွား
သည်။ ဗိုလ်သင်တန်းဖြေတော့ မြောက်
ကားကားဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး
အဖြေကတော့ ဗိုလ်သင်တန်းမပါပါ။
ခါတောင်ကိုယ်ညံ့ သည်ဟု မထင်သေး။
ဘက်လိုက်မှုများ ရှိနေ၍သာ ငါမပါခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေသေးသည်။ အမှား
ကို အမှန်ထင်၊ အမှန်ကို အမှားထင်
သွေးနှုတ်ရောက်ခါ ဝေခွဲပိုင်းခြား
ချင်ချိန်နိုင်သော ဉာဏ်ပညာရှိသည့်
အရွယ်မဟုတ်သဖြင့် နောင်တတရား
ဆိုတာလည်း ထိုအချိန်က မရှိခဲ့ပါ။ ဘဝ
ဖြတ်သန်းမှုအရ အသိတရားမြင့်မားလာ
ချိန် အသက်အရွယ်အရ အတွေးအခေါ်

အမျှော်အမြင် မြင့်မားလာမှ ထိုအချိန်က လုပ်ရပ်ကိုမှားမှန်သိလာသည်။ Psycho ဗိုလ်ကြီးအနေနဲ့ အတက်ကြွလွန် မြောက်ကားကားဖြစ်နေသူ လူငယ် လက်ထဲကို တပ်တစ်တပ်ထည့်လိုက်ပါက အောင်ပွဲ ထက် တပ်လုံးပြတ်သွားမည်ကို စိတ် ပဉ္စာအရ သူသိနေပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုအသက်အရွယ်၌ ဤကဲ့သို့ အသိတရား မရှိခဲ့ပါက စာရေးသူသည် ယခုအချိန်၌ သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် အကောင် ကြီးကြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓိယအကြိမ် အင်တာဗျူး

စာရေးသူကျောင်းဆရာ လုပ်သက် (၂၃)နှစ်၊ အထက်တန်းပြလုပ်သက် (၁၀)နှစ်ကျော်မှာ အလယ်တန်း ကျောင်း အုပ်ရာထူးအတွက် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်ရသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် ဤရာထူးအတွက် တန်းစီယေားဖြင့် သွားသည်။ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ လစာမှာလည်း ယခင်က အထက်တန်းပြ လစာ သာဖြစ်၍ ယခုပေးစကေးမှာ သမ္မတဦးသိန်းစိန်

လက်ထက်၌ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ လစာပေးသဖြင့် လုပ်ချင်သူများ အလွန် များပြားလာသည်။ ဖြေဆိုမည့်စာမေးပွဲ၌ ကြည့်ရမည့်စာအုပ်များကို ရည်ညွှန်းချက် ပေးထားသော်လည်း ထိုအချိန် နယ်မြေ အခြေအနေအရ ဖားကန့်မြို့သည် အလွန် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ ဖားကန့်မြို့ကို KIA များ ပတ်ပတ်လည် ပိတ်ဆို့ထားသည်။ စာအုပ်များမှာအဖို့ အတော်ခက်နေသည်။ ဘဏ်မှငွေများ ကိုတောင် လေယာဉ် (ဟတ်စကီး)ဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်နေရသော အချိန်ဖြစ် သည်။ သတင်းအဆက် အသွယ်ကတော့ ဖုန်းဖြင့်ပြောဆို၍ရသည်။ ဖြေရမည့် အချိန်ရောက်တော့ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်သဖြင့် (၂)ရက်ခန့် ကြိုပြီးသွားလိုက်သည်။ ဒီနေရာမှာ ကြုံတုန်းလူတွေရဲ့ အတ္တ လွန်ကဲမှုလေးကို တင်ပြချင်သည်။ စာရေး သူ့ကိုယ်မှာ ကြိုတင်ပြောထားတော့ ဗင်ကားတစ်စီးမှာစီးရပါသည်။ ခေါင်း ခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဂိတ်က

ကျောင်း သားဖိတ်တွေဆိုတော့ အဆင် ပြေအောင် လုပ်ပေးသည်ဟုထင်ပါသည်။ နောက်ခန်း မှာတော့ သေတ္တာနှင့် အထုပ်တွေအပြည့်ပါ။ ခရီးသည်မပါတော့ စောစောထွက်ဖြစ်ပါသည်။ မအူပင် လမ်းခွဲရောက်တော့ KIA က ဂိတ် လုပ်ပြီး အခွန်ကောက်ပါသည်။ ကား ဆရာက ဂိတ်လုပ်တဲ့ တံထဲဝင်ပြီး ဂိတ်ကြေးသွားဆောင်ပါသည်။ စာရေး သူနှင့် ကားကိုရှာဖို့ KIA (၂)ယောက် ရောက်လာ ပါသည်။ စာရေးသူက ကျောင်းဆရာဖြစ်ကြောင်း မြစ်ကြီးနား သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့ ရိုဂိုသေသေလေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါ သည်။ ကားကိုလည်း မစစ်ဆေး မရှာဖွေတော့ပါ။

သူတို့အထင်မှာ စာရေးသူ ကျောင်းပိတ်လို့ အထုပ်အရိုးတွေနဲ့ ပြန် လာသည်ဟု ထင်နေကြသည်။ ကား ဆရာ ပြန်ရောက်ပြီး ဆက်ထွက်လာ ရမှာ မိုးကောင်းအထွက် တံတား ကြိုဂိတ် ရောက်သည်။ ရဲတွေစောင့်သော

ဂိတ်ကို ရှာကြည့်ချင်သည်ဟုပြောသည်။
 ကားဆရာ လည်း အထုပ်အဝတ်တွေချပြီး
 သေတ္တာကို သော့ဖွင့်ပေးပါသည်။
 ရဲတွေပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေတော့မှ
 စာရေးသူသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချား
 သွားပြီး ဒေါသလည်း ထွက်လာသည်။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေတ္တာထဲမှ
 ရဲဝတ်စုံတွေ ထွက်လာ သောကြောင့်ဖြစ်
 သည်။ ဒီရဲဝတ်စုံတွေကို လမ်းမှာ KIA
 တွေ တွေ့သွားပါက ပြဿနာ တက်
 သွားနိုင်သည်။ စာရေးသူမဟုတ်ဘဲ
 အခြားသူဆိုလျှင်တော့ အသက်ရှင်ဖို့
 လမ်းမပြင်တော့ပါ။ မိမိကိုယ်ကိုအတွက်
 အခြားသူ အသက်ဆုံးရှုံးနိုင်သည်အထိ
 ထောက်မကြိုသင့်ပါ။ ဂိတ်နှင့်ကာသမား
 မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း
 ပြောသင့်ပါသည်။ ခရီးသည်၏ ဆန္ဒကို
 မေးသင့်ပါသည်။ မည်သူမှ အချောင်
 မသေချင်ကြပါ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားထား
 သင့်ပါတယ်။ အကျိုးအကြောင်း
 တိုက်ဆိုင်သွားပြီး အချောင်အသတ်ခံရ၍
 ဆေးဆုံးသူ အပေါင်းလည်း မနည်းတော့

ပါ။ အားလုံးကို အသိတရားလေးတော့
 ရှိစေချင်ပါသည်။
 /နေ့လယ်မြစ်ကြီးနား ရောက်
 တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်ထားသည့်
 တည်းခိုခန်းမှာဆင်းပါသည်။ မိုးညှင်းမှ
 အထက်တန်းပြပျား လက်ထောက်ကြီး
 ပညာရေးမှူးများ ကြိုရောက်နေပါသည်။
 စာတွေလည်း ကျက်နေကြသည်။
 စာတွေလည်း ကျက်နေကြသည်။
 စာရေးသူကတော့ စာအုပ်မရှိတော့
 ဘာကျက်လို့ ကျက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ
 သည်။ နောက်မှ သူတို့စာအုပ်တွေကို
 ယူကြည့်၊ ယူကျက်သည်။ စာမေးပွဲ
 မဖြေခင် (၂)ရက်လောက်တော့
 စာကြည့်လိုက်ရသည်။ စာမေးပွဲဖြေတော့
 လုပ်ငန်းခွင်အတွေ့အကြုံ၊ အထွေထွေ
 ဗဟုသုတ၊ အင်္ဂလိပ်စာတို့ကို အားလုံး
 ပေါင်း ဖြေရသည်။ Objective type
 တွေဖြစ်သည့်အတွက် မေးခွန်းများ
 မရပါ။ အားလုံးဖြေပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရ
 သည်။ နံနက်ပိုင်းရေးဖြေပြီးတော့
 နေ့လယ်ပိုင်း လူတွေနှုတ်ဖြေ ဖြေရ

သည်။ နံနက်ပိုင်းအလိုက် တစ်ယောက်ချင်း
 အလှည့်ကျဝင် ရောက်ဖြေဆိုရသည်။
 လုပ်ငန်းခွင် အင်တာဗျူးကိုတော့
 ဒု-ညွှန် တစ်ယောက် လက်-ညွှန်
 နှစ်ယောက်ဖြင့်မေးပါသည်။ Personal
 interview ကိုတော့ ပြည်နယ်
 ပညာရေးမှူး (ညွှန်ကြားရေးမှူး)က
 မေးပါ သည်။
 ပြည်နယ်ပညာရေးမှူးက
 စာရေးသူက “မင်းကို KIAတောထဲပို့ရင်
 ကောကွာ”ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ဖားကန့်
 ပြို့နယ်မှာ အနစ် (၂၀)ကျော် ကျောင်း
 ဆရာလုပ်မှတော့ တဟည်ကချင်လေးတွေ
 တော်တော်များနေပြီ။ ပြည်နယ်မှူးက
 မကျေနပ်၍ “အဲဒါဆိုရင် မင်း ၁၆ (၁)
 ဖြစ်မှာပေါ့” ပြောသည်။ စာရေးသူမှာ
 “ဆရာကြီး ဆောင်းကျန်းသူ ဆက်သွယ်
 မှုက ၁၆ (၁) မဟုတ်ဘူး၊ ၁၇ (၁)ဗျ”
 ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ
 ပြည်နယ်မှူးမှ “မင်းကနိုင်ငံရေး လုပ်
 တာထား”ဟု မေးရာ မလုပ်ကြောင်း
 နိုင်ငံရေးကိုတော့ လေ့လာကြောင်းပြော

ရသည်။ ထို့နောက် ဘာသာရပ်အကြောင်း အနည်းငယ် မေးတာကိုဖြေရသည်။ စာပွဲပေါ်မှာ လက်ချောင်းလေးတွေကို မှောက်ပြ လှန်ပြသည်။ မတ်တပ်ရပ် နိုင်းပြီး ခြေထောက်တွေ ခြေချောင်းကို ကြည့်သည်။ အင်တာဗျူးခန်းမ အပြင်ရောက်တော့ ပြည်နယ်မှူးမသိတာ၊ မှားနေတာကို ပြောလိုက်ရ၍ စာရေး သူမှာ အတော်ပျော်နေပါသည်။

အောက်တိုဘာလမှာ အင်တာ ဗျူးဖြေပြီးတော့ ဒီဇင်ဘာမှာ အလယ် တန်း ကျောင်းအုပ်ရာထူးတိုး ပထမ အသုတ် ထွက်ပါသည်။ စာရေးသူမပါ။ မြို့ပေါ် အလယ်တန်းကျောင်းကို ရာထူးတိုးလာသည့် အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ်ကို ကြည့်မိတော့ ဖိနပ် အထူအပါးမညီပါ။ တစ်ဖက်ထူအောင် တမင်တကာလုပ် ထားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုကျောင်းအုပ်မှာ ကားမတော်မဆ (Accident) ဖြစ်ထား ၍ ခြေထောက် နှစ်ဖက် အတိုအရှည် မညီတော့ပါ။ စာရေးသူ စဉ်းစားမိသည်မှာ

ငါ့တုန်းက ခြေထောက်တွေ သေသေ ချာချာကြည်ပါကယ်။ သူ့ကိုမကြည့်မိ ဘူးထင်တယ်ဟု ဖြစ်သည်။ နောက် စာသင်နှစ် နှစ်စမှာ ဒုတိယအသုတ် အလယ်တန်း ကျောင်းအုပ်တွေထွက်ပါ သည်။ စာရေးသူမပါ။ စာရေးသူနှင့် အတူသွားဖြေသည့် ကျောင်းက ဆရာ နှစ်ဦးပါသွားသည်။ သူ့ကို စာရေးသူမှ မင်းကိုအင်တာဗျူးမှာ ဘာမေးလဲဟု မေးရာသူက “မင်းကို ရခိုင်ပို့ရင်ကော ကွာ” ဟု မေးကြောင်းပြောပါသည်။ မင်းဘယ်လို ဖြေလိုက်သလဲဟုမေးရာ “ ကျွန်တော် ဆရာကြီးတို့ ပို့တဲ့ဆီ သွား မှာပီ”ဟု ဖြေလိုက်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ထိုအခါမှ စာရေးသူအင်တာဗျူးမှာ ဖြေခဲ့သည်များမှာ မှန်သည်ဟု ထင်ခဲ့ သော်လည်း မှားသွားကြောင်း သိရတော့ သည်။ သူများတွေ ရာထူးတိုး၍ ကိုယ် မတိုးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး နောင်တတော့ ရမိသည်။ ထိုအတူ စာရေးသူ၏ မြို့နယ်ပညာရေးမှူး တစ်ယောက်ရွတ်ပြသည့် ကဗျာလေးကို

သွားသတိရမိသည်။

မဟုတ်မခံ

ခွန်းတုန်ပြန်က

မှန်သော်လည်း ရှုံး

လူကြီးမုန်း၏

မှားမှားမှန်မှန်

ခေါင်းငုံခံက

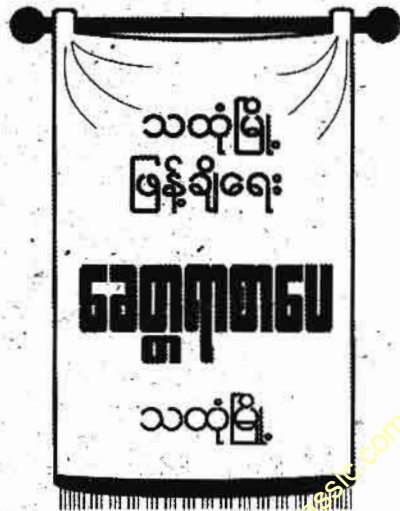
မှားသော်မရှုံး

လူကြီးပြုံး၏

လူသားအားလုံး အမှားအမှန်

ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်၍ သောကကင်းစင်နိုင် ပါစေ။

မောင်ဇင်သူ(ကျောက်စိမ်းသူ)

မြန်မာနိုင်ငံတော်တပ်မှူးကြီးများအကြောင်း
သတင်းစာတိုက်

ယခင်လမှအဆက်

တိုက်ပွဲထောက်လှမ်းရေးမှူးမှတ်ဖွယ်

ရာများ

(၁) ထောက်လှမ်းရေး(သတင်း)

(၂) လုံခြုံရေး

(၃) သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာ

(၄) ထောက်လှမ်းရေးစက်ဝန်းတို့

ဖြစ်၏။

၁။ သတင်းထောက်လှမ်းရေး

(က) စု။ ရနိုင်သမျှ သတင်း

များ စုဆောင်းရန်။ သတင်း

စုဆောင်းခြင်းအား မိမိ

သတင်းပေး အထောက်အကူ

များမှ လည်းကောင်း၊ အခြား

အခြေအမြစ် မီဒီယာများ၊

စာရွက် စာတမ်းများ၊ ဆက်

သွယ်ရေး စကားပြောစက်များ

မှ လည်းကောင်း၊ ကြားဖြတ်

ဖမ်းစက်များမှ လည်းကောင်း၊

တယ်လီဖုန်းဖြင့် လည်း

(ခ) တည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ အလား

အလားကို တည်ဆောက်ရန်။

ဒီသတင်းဟာ ဘယ်လောက်

ဖြစ်နိုင်သလဲ။ ဘယ် လောက်

ယုံကြည်ရသလဲ။ ဘယ်

လောက်အဆင့် ရှိသလဲ။

ဒါကို အကဲဖြတ်ရသည်။

အနက်ကောက်ရသည်။ အနက်

ကောက်ရမည်။ ပြီးတော့

ဒီသတင်းကို အတည်ပြုရ

သည်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဥပမာ

တစ်ခု တင်ပြပါမည်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်

နှစ်စက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည်

ခလရ (၆၇) ခု ၄ နှင့် နောင်လိုင်စခန်း

တွင် စခန်းထိန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေ

စဉ်ကာလက ဖြစ်၏။ အရေးကြီး

သတင်းတစ်ခုရသည်။ ရလျှင်ရခြင်း

ထိုသတင်းမှာ အရေးကြီးသဖြင့်

အောက်ပါကြေးနန်းပုံစံဖြင့် တန့်ယန်း

ဗျူဟာသို့ တင်ပြခဲ့၏။

မလရ(၆၇)ခွဲ၄ ရက်စွဲအချိန်

လစစ်ဗျူဟာ(တန့်ယန်း) ၇၈၀၆၂၁၂၀၀

တ။ခလရ(၆၇)

၁ ဦး ၄ လ ၀၂။ ရန်သူ

သတင်းပေးပို့ခြင်း ၇၈ ၀၆ ၂၆ 'ရက်

နေ့က မိမိစခန်းမှူးနှင့် တာဆိုင်းလျှံပူ

ဒါကို ကျယ်တို့ တွေ့ဆုံရာ၌ တာဆိုင်းလျှံ

တစ်ဖက်ကမ်း သံလွင် အရှေ့ဘက်၌

ဗကပ တပ်မဟာ (၈) နှင့် (၁၂)

ပူးပေါင်းအင်အား ၂၀၀၀ ကျော် စုဖွဲ့

လျက်ရှိပြီး မိမိ သံလွင်အနောက်ခြမ်း

တပ်စခန်းများကို တိုက်ခိုက်ရန် စီစဉ်

လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရ။ (ခ/၂)

ထိုသတင်း တန့်ယန်းဗျူဟာ

ရောက်သွားသည်။ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈

ရက် နောက်တစ်နေ့၌-ကျွန်တော့်တပ်ခွဲ

နှင့် ခလရ(၃၃) မှ တပ်ခွဲ စခန်းထိန်း

တာဝန်လွှဲပြီး ကျွန်တော် နောက်ပိုင်းမှ

မိုင်းရယ် ပြန်ရသည်။

တန်ယန်းဗျူဟာရောက်တော့
ဗျူဟာမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မြင့်အောင်
(ကွယ်လွန်သူ လယ်ဆည်ဝန်ကြီး ဒု
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မြင့်အောင်)နှင့် တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင်ရဲ့ ... ဗကပ
၂၀၀၀ လောက် တာဆိုင်း လျှံကူးတို့
အရှေ့ဘက်ကမ်း ရောက်နေတာ
သေချာရဲ့လား”

“သေချာတယ်လို့ ပြောပါ
တယ်ခင်ဗျ”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“တာဆိုင်းလျှံသူကြီးပုကျယ်

က ခခန်းလာပြီး သတင်းပို့တာပါ။

အဆန်းက ကျွန်တော် တိုက်ကင်းထွက်

ရင်း တာဆိုင်းလျှံ ရောက်တော့ သူကြီး

ဗျူဟာရဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သတင်းထူးရင်

သတင်းပို့ပေးဖို့ သူ့ကို မှာခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်ကြောင့် သူက လာသတင်းပို့တာ

မ

“ဘယ်လိုထူးလဲ”

“ဗကပတွေ ဝါးဖောင်တွေ၊

လူနာသယ်ဝါးကပ်တွေ အရှေ့ဘက်

ကမ်းမှာ လုပ်နေကြသတဲ့ခင်ဗျ။

ပြီးတော့ သူလည်း အစည်းအဝေးခေါ်လို့

ဟိုဘက်ကမ်းကူးတော့ ဗကပအရှေ့

မြောက် စစ်ဒေသက ကော်မတီဝင်

ကျော်မြင့် ခေါ် ဇော်မိုင်နဲ့ သူ တွေ့ခဲ့

ရတာတဲ့ခင်ဗျ”

“ဪ ... သူက ဇော်မိုင်

မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“သူက အရင် အရှေ့ဘက်

ကမ်းကခင်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်

ကမှ ဒီအနောက်ဘက်ကမ်း ကူးလာ

တာ။ ဇော်မိုင်ကို ဟိုတုန်းကတည်းက

ခဏ ခဏ မြင်ဖူးနေလို့ သိတာတဲ့ခင်ဗျ။

အဲဒီနေ့က ဇော်မိုင်က ကချင်လုံချည်

ဝတ်ထားတာတဲ့ခင်ဗျ”

“ဪ ... တယ်ဟုတ်ပါ

လားကွ။ ဗကပ တပ်မဟာ (၈) နဲ့

(၁၂) နှစ်ခွဲပေါင်းလာတာ သူက

ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ။ ဗကပရဲဘော်

တွေ သူ မြင်ခဲ့လို့လား”

“အများကြီးတော့ မမြင်ခဲ့

ဘူးတဲ့ခင်ဗျ။ ရွာထဲမှာနဲ့ လှေဆိပ်

မှာတော့ အစောင့်စစ်သားတွေတော့

တွေ့သတဲ့ခင်ဗျ။ အားလုံးလိုလို

ဝကလေးတွေတဲ့ခင်ဗျ”

ဗျူဟာမှူးက တွေ့ဝေသွား

သည်။ နည်းနည်းစဉ်းစားဟန်ပြု

လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းဟာ

ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ ဒို့ဆီမှာတော့

ဘာသတင်းမှ တက်မလာဘူးကွ”

အထက်ပါအတိုင်း ပြော၏။

ကျွန်တော် သတင်းပို့တာ ယုံကြည်ပုံ

မရပါ။ သူဗျူဟာနယ်မြေတွင် ဗကပ

အင်ကြီးအားကြီးနဲ့ ဝင်လာတယ်

ဆိုသည်ကို သူ လက်ခံမယုံပုံ မပေါ်ပါ။

လက်ခံ ချင်ပုံမရပါ။

“အေးအေး ... မင်း သွား

တော့ ... သွားတော့”

ကျွန်တော် အလေးပြု ပြန်

ထွက်၍ မိုင်းရယ်ပြန်ခဲ့ရ၏။

သိပ်မကြာပါခင်ဗျာ။ တစ်

ပတ်သာကြာ၏။ ၁၉၇၈ ခုနှစ် မတ်လ

၆. ရက်နေ့၌ ဗကပ. ၂၀၀၀ ကျော်
တာဆိုင်းလျှံကူးတို့မှ ကူးလာပြီး ၇
ရက်နေ့ မနက်၌ နောင်လိုင်း၊ ပါဖန်၊
ပွိုင့် ၆၀၄၁ နှင့် နန်းမူဆယ်စခန်းများကို
ဝင်တိုက်တော့၏။ ဗိုလ်မှူး သိန်းထွန်း
တင်၏ ပွိုင့် ၆၀၄၁ စခန်းမှလွဲ၍
ကျန်စခန်းများအားလုံး နာရီပိုင်းအတွင်း
တွင်ပင် ကျဆုံးသွားတော့၏။

ကျွန်တော် သတင်းပို့တာ
မယ့်၍ ဗျူဟာက ဘာမှလုပ်ပုံ မရပါ။
သတင်းပေးပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း၊
တန့်ယန်းတပ်ရင်းမှူးအား စခန်းစစ်ရန်
တာဝန်ပေးခြင်း၊ ဗျူဟာမှူးကိုယ်တိုင်
သံလွင်အနောက်ခြမ်းတပ်များကို လိုက်
လံစစ်ဆေးမှု မရှိခြင်း၊ စပ်ကြားမြေ
စိုးမိုးမထားခြင်း၊ တိုက်ကင်း လှည့်
ကင်းများ မလွှတ်ခြင်း၊ ခံစစ်များ
ခိုင်မာအောင် မပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်း၊ တပ်
ဆောင်းတပ်များ ပို့မထားခြင်း၊ စစ်ကူ
ပစ်ကူများ စီစဉ်မထားခြင်းတို့ကြောင့်
နောင်လိုင်း ပါဖန် တို့ကိုပွဲကြီး ဖြစ်ပွား
ကာ ရက်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ကြာအောင်

ဗကပနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော်တို့ သူသေ
ကိုယ်သေ တိုက်ပွဲကြီးများ ဆင်နွှဲခဲ့ရပါ
သည်။

ဒါက ကျွန်တော် သတင်းပို့
တာကို အလေးမထားလိုက်၍ ပေးဆပ်
လိုက်ရသည့် သွေးချွေးများ အသက်များ
ဖြစ်ပါသည်။

လူလေးငါးရာ ကျဆုံး၊
ဒဏ်ရာရ၍ လက်နက်စုံ ရာဂဏန်း
ဆုံးရှုံးရသည်။ လူအတော်များများ
ရန်သူသို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံခဲ့ရပါသည်။
ဒီခေတ်တိုက်ပွဲတွေ ပေါင်း
လိုက်ရင် အဲဒီတုန်းက တစ်ပွဲစာသာ
ဖြစ်၏။ စာ၌သူများ သိနိုင်ပါရန်။

(ဂ) သုံး။ အသုံးချခြင်း
ဒီသတင်းကို အသုံးပြုရမည်။
ဒီနေရာတွင် သတင်းအသုံးချ
နိုင်ရန်အတွက် ဘယ်လောက်မှန်ပြီး
ဘယ်လိုသုံးရန်ဆိုသည်ကို သတင်း
အဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ရသည်။

သတင်းအဆင့် အတန်း

သတ်မှတ်ရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း
သတ်မှတ်သည်။ ပထမ သတင်းတည်ရာ
ဌာန။ ဒုတိယက သတင်းအဆင့်အတန်း။

သတင်းတည်ရာဌာနအဖြစ်
အောက်ပါအတိုင်း သတ်မှတ်သည်။

က - ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က
ပေးတဲ့သတင်း။

ခ - တစ်ဆင့်ကြားသူ သို့မဟုတ်
မြင်ခဲ့သူက ပေး တဲ့သတင်း။

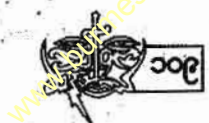
ဂ - ကောလာဟလ သတင်း
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်
နားကြားတဲ့ သတင်း၊ လူထု
ထံ ပြန့်နေတဲ့ သတင်း။

ဥပမာ ပေးပါမည်။
၁၉၆၈ က သခင်သန်းထွန်း

လုပ်ကြံခံရတော့ လုပ်ကြံခဲ့သူ ရဲဘော်
မြကြီးက ဤပွဲတွင် အလင်းဝင်သည်။
ပြီးတော့ ပြော၏။ သူ သခင်သန်းထွန်းကို
အနီးကပ်ပစ်ခတ်လုပ်ကြံခဲ့ပါသတဲ့။

တစ်က မယုံပါ။ လိုက်ပြန်
သည်။ မြရာပင်ကျောက်ကို သူလိုက်
သည်။ အလောင်း မတွေ့ပါ။ နောက်

တော့ ရဲဘော်မြ အလင်းဝင်လာသည်။	၄၂ - အားမထား နိုင်သည့်သတင်း	မိတ်ဆွေ အရာရှိကြီးတစ်ဦးက
သူက သခင်သန်းထွန်းအလောင်းမြှုပ်	၁၂ အပြင် လျှို့ဝှက်အဆင့်	အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။
တာတွင် ကိုယ်တိုင်ပါသူဖြစ်၏။	သတ်မှတ်ချက်ပါ ထည့်တွက်ရ၏။	မိမိယုံကြည်ရမှု အပေါ်
အလောင်း တွေ့သည်။ ရသည်။	လျှို့ဝှက်အဆင့်တွင်လည်း	မူတည်၍ က/ခ/ဂ ဆုံးဖြစ်သည့်
ထို့ကြောင့် သခင်သန်းထွန်း	လေးမျိုးခွဲသည်။	သတင်းအတင့်အဆန်းသည် ဘယ်သူက
လုပ်ကြံခဲ့သူ ရဲဘော်မြကြီးသည် 'က'	(က) ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်	ပြောတဲ့သတင်းလဲ၊ ရဲဘော် မြကြီးလား၊
အဆင့်သတင်းတည်ရာဌာန ဖြစ်၏။	(ခ) လျှို့ဝှက်	ရဲဘော်ဘခက်လား၊ ဗိုလ်တင်ရှိန်လား၊
ရဲဘော်မြကိုတော့ 'က'	(ဂ) ကန့်သတ်	သတင်းပေးတဲ့ သူအပေါ်တွင် မူတည်
သို့မဟုတ် 'ခ' ဟု သတ်မှတ်ရင်လည်း	(ဃ) ရိုးရိုး	ပြီး အောက်ပါအတိုင်း သတင်းအဆင့်
ရပါသည်။ သူကိုယ်တိုင် အလောင်း	ဥပမာပေးပါမည်။ ကြေးနန်း	အတန်းကို သတ်မှတ်နိုင်သည်ဆို၏။
မြှုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ 'က' ဟု သတ်မှတ်	ပုံစံတစ်ခု ရေးပြပါမည်။	က/၁ အဆင့်အရှိဆုံး၊ အယုံကြည်ရ
ထ ပိုမှန်ပါမည်။		ဆုံး
နောက်တစ်ခုက သတင်း	၁။ တပ်မ(၇၇) ရက်စွဲအချိန်	က/၂ အတော်ယုံကြည်ရသည်။
အဆင့်အတန်း	၂။ ကွပ်ကဲမှုအောက်တပ်အားလုံး ၆၈၆၂၇၀၀၀	အတော်ဟုတ်နေပြီ။
သတင်းအဆင့်အတန်း သတ်	၁ ဦး ၁။ လ၀ ၁။ ဗကပ	ခ/၁ အတော်လေးမှန်တဲ့သတင်း
မှတ်ရာ၌	ခေါင်းဆောင် သခင်သန်းထွန်း	ခ/၂ အသင့်အတင့်မှန်တဲ့သတင်း
၁ - လုံးဝ ယုံကြည်အားထား ရ	အလောင်းအား ၆၈ နိ ၂၃၁၂၀၀ က	ခ/၃ မသေချာပါ။ ကလေး
မည့် သတင်း	ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း တိုက်ပွဲဝင်	လောက်က ပြောတဲ့သတင်း၊
၂ - ယုံကြည် အားထားရသည့်	အဆင့်အတန်းအားလုံးသို့ အသိပေးပြော	မှန်ချင်မှမှန်မည်။
သတင်း	ကြားသွားရန် (က/၁)	အထက်ပါအတိုင်း သတင်း
၃ - အနည်းငယ် အားထားနိုင်	ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထောက်	အဆင့်တန်းနှင့် လုံခြုံမှုအဆင့်အတန်း
သည့်သတင်း	လှမ်းရေးသင်တန်းဆင်း ကျွန်တော့်	အား ခွဲခြားထားသော်လည်း ကြေးလုံး

အတော်များများ၌ ၈/၂ ထက် ပို၍
ဖော်ပြကြလေ့မရှိပါ။ အားလုံးက ကိုယ့်
အတွက် တစ်ကွက်တော့ ချန်ထားကြပါ
သည်။ က/၁၊ က/၂၊ ခ/၁ တွေ
မလုပ်ကြပါ။

(ဃ) ညွှန်။ ညွှန်ကြားခြင်း
သတင်းရရှိပြီးဖြစ်၍ ဒါကို
မူတည်ပြီး ညွှန်ကြားချက် ထုတ်ရမည်။
ပဲခူးရိုးမတွင် ဗကပဥက္ကဋ္ဌ
သခင်သန်းထွန်း ကျဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၍
ကျန်ဗကပဗဟိုအား လက်စတန်းချေမှုန်း
ရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်တပ်များမှ
ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ဆောင်ရွက်
ကြရန် တိုက်တွန်းသည့် ညွှန်ကြားချက်
မျိုး ထုတ်ရမည်။ ထုတ်ရန်လိုသည်။
ရသည့်သတင်းပေါ် မူတည်ပြီး ဆောင်
ရွက်ရန်ဖြစ်သည်။

၂။ ထုံခြုံရေး

ထောက်လှမ်းရေး ဘာသာ
ရပ်၌ လုံခြုံရေးကိစ္စသည် အလွန်

အရေးကြီး၏။ လုံခြုံရေးဆိုရာ၌ -

(က) စစ်သတင်းလုံခြုံရေး

(သတင်း)

(ခ) စစ်မှုထမ်းလုံခြုံရေး (လူ)

(ဂ) စစ်ပစ္စည်းလုံခြုံရေး

(လက်နက်)

(ဃ) ဌာနချုပ်လုံခြုံရေး

(အဆောက်အအုံ)

စစ်သတင်းလုံခြုံရေးအတွက်

ကန့်သတ်လျှို့ဝှက်၊ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်

ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ဥပမာ - မြန်မာနိုင်ငံမှ

အနုမြူဗုံးထုတ်နေသည်။ ဒါဆို လုံးဝ

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဖြစ်၏။ အချိန်မကျမီ

ဘယ်သူမှမသိစေရ။ ဘယ်သူမှ မပြော

ရ။ အာမချောင်ရ။ သတင်းမပေါက်စေနဲ့

ဗိုလ်ချုပ် မျူးကြီးသန်းရွှေလက်ထက်က

ထိုသတင်းပေါက်ကြားခဲ့၍ အတော်

ရှင်းခဲ့ရသည်။ မဟုတ်ပါဘူးဟု

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သိန်းစိန်လက်ထက်၌

နိုင်ငံတကာကို ရှင်းပြခဲ့ရသည်။

လူလုံခြုံရေးအတွက် ကင်းချ

ခြင်း၊ ခြံစည်းရိုးကာရံခြင်း၊ အထပ်ထပ်

စစ်ဆေးခြင်း၊ အဝင်အထွက် မှတ်ပုံတင်

ခြင်း၊ C.C.T.V ကင်မရာတပ်ဆင်ခြင်း

များ လုပ်ရသည်။ အရေးကြီးအဆောက်

အညီများ သော့အထပ်ထပ်ခတ်ရသည်။

ခိုင်မာသော တံခါးကြီးများ လုပ်ထား

ရသည်။ ဝင်းတံ၊ ဂိတ်တံများ စစ်ဆေး

ရေးဂိတ်များ ထားရသည်။

စစ်ပစ္စည်းလုံခြုံရေးလည်း

အထက်ပါအတိုင်း ပါ၏။

ဌာနချုပ် Head Quarter

များလုံခြုံရေးလည်း ထိုနည်းအတူပါပင်။

၃။ သိပ္ပံနှင့်နည်းပညာ

ထောက် လှ မ်းရေးတွေ

တွင်ကျယ်လာသောအခါ သိပ္ပံနှင့် နည်း

ပညာလည်း တစ်ပါတည်းပါလာသည်။

ဟိုရေးအခါက ဓာတ်ပုံခိုး

ရိုက်ခြင်း၊ TV ရိုက်ယူခြင်း၊ ခြေရာခံ

ခြေရာကောက်ခြင်း၊ လက်ဗွေများ

ရှာဖွေခြင်း၊ ဓာတ်မှန်များ ရိုက်ကြည့်

ခြင်း၊ အနုကြည့်မှန်ပြောင်းမျှ၊ အသုံး

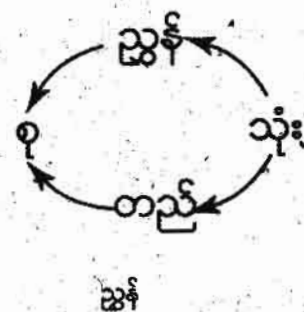
ခြင်းတို့လုပ်ခဲ့၏။

ထောက်လှမ်းရေးသင်တန်းများတွင် ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ခြင်း၊ သော့ပြင်သော့ဖျက်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခြင်း၊ ကွန်ပျူတာ အသုံးပြုခြင်း၊ ထွန်ပျူတာနှင့် သီလိုရာ အင်တာနက်တွင် ရှာကြည့်ခြင်း စသည်များကို သင်ကြားရသည်။ နောက်ယောင်ခံထိုက်ခြင်း သင်ရသည့် မော်တော်ကားအောင်းတတ်အောင်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးတတ်အောင် သင်ကြားရသည်။ မိုင်းထောင်ခြင်း၊ မိုင်းခွဲခြင်းနှင့် လက်နက်တပ်များ ဖြုတ်တတ်အောင်၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်တတ်အောင် သင်ကြားရသည်။ လျှပ်စစ်ပညာတတ်ပြီး စီးဖျက်တတ်အောင်၊ ဖြိုင်တတ်အောင် သင်ကြားရသည်။

ယခုအခါ ဂြိုဟ်တုမှ ထောက်လှမ်းခြင်း၊ Drone ခေါ် အောင်းသူမဲ့ယာဉ်များ စေလွှတ်ပြီး ထောက်လှမ်းခြင်းများ လုပ်နေကြပြီး အခါအခါကမူ လူပါသည့် သူလျှို့ယာဉ်

များ၊ ရေငုပ်သင်္ဘောများ လွှတ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါမူ ခေတ်မရှိတော့ပါ။ လူပါသည့်လေယာဉ် ပစ်ချခံရနိုင်သည်။ အမေရိကန်ယူတူးသူလျှို့ယာဉ်မှာ ရုရှားမှ ပစ်ချခဲ့၍ လေသူရဲ ဖရန်စစ်ပါဝါ အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ လူမပါသည့် Droneယာဉ်များ လွှတ်၍ ထောက်လှမ်းနေကြသည်။

၄။ ထောက်လှမ်းရေးစက်ဝန်း

ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် သိရှိ နားလည်ထားသည်များကို ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်။

ESPIONAGE ခေါ် ထောက်လှမ်းရေးလုပ်ငန်း

ထိုလုပ်ငန်းမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် (ဝါ) ရန်သူနယ်မြေမှ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အခြားသော အကြောင်းထူးများ၊ စစ်ရေး ပြင်ဆင်မှု၊ ကာကွယ်ရေးအချက်အချာ၊ စီးပွားရေးအချက်အချာ၊ ရိက္ခာ၏ ပမာဏ စသည့် သတင်းများကို ထောက်လှမ်းခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုတာဝန်ကိုယူရသည့် Agentအထောက်တော်၏ ဝတ္တရားမှာ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သတင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းကာ မိုက်ကရိုဖလင်ဖြင့် လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ ရေး၍သော်လည်းကောင်း၊ လှိုင်းတိုဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း တစ်ဆင့် ဌာနချုပ်သို့ သတင်းပို့ပေးရသည်။

COUNTER ESPIONAGE ခေါ် တပ်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး

မိမိတို့က အခြားနိုင်ငံမှယ်

ကို လျှို့ဝှက်ထောက် လှမ်းသလို ကိုယ့်ပြည်နယ် အကြောင်းခြင်းများ ကိုလည်း တစ်ပါးနိုင်ငံက ထောက် လှမ်းမည် ဖြစ်သည်မှာ သေချာလှပေ သည်။ ကိုယ့်အထောက်တော် (ဝါ) သူလျှို့ဝှက်သလို အခြား အခြားဘက်မှ သူလျှို့ဝှက်မည်မှာလည်း သဘာဝကျသော အချက်ဖြစ်၏။ ထိုရောအခါ တန်ပြန် ထောက်လှမ်းခြင်းအားဖြင့် တစ်ဖက် သော အုပ်စု၏ သူလျှို့ဝှက်တစ်ယောက် သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းကို ခြေရာ ကောက်မိနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ လျှင် ခြေခြေချင်း ခြေရာကောက်ရသူ များကို တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေးသမား ဟု ခေါ်ဆိုရပါသည်။

SABOTAGE အဖျက်လုပ်ငန်း

ထိုတာဝန်ပိုင်းမှာ ထောက် လှမ်းရေး (သူလျှို့) လုပ်ငန်းနှင့် အကျုံး ဝင်သော်လည်း သဘာဝအားဖြင့် ခြား နားချက်ရှိ၏။ အဖျက် လုပ်ငန်းကို

တာဝန်ယူရသူသည်။ ရန်သူ၏ လှုပ်ရှား မှုကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရ သော်လည်း သတင်းပို့စရာ မလိုချေ။ သူက စစ်ရေးစစ်ရာ၊ အဆက်အသွယ်၊ အချက်အချာကျသော တံတား၊ ရထားလမ်း စသည်တို့နှင့် ရန်သူရိက္ခာ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက် သိုလှောင်ရာဌာနများ ကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပေးသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ထိုသို့အကြမ်းနည်းမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဓာတ်နည်းဖြင့် ရန်သူဘက်မှ တက်ကြွမှုများကို နည်းမျိုးစုံသုံး၍ ဖြိုခွင်းရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ် အတွင်းက ဥရောပစစ်မျက်နှာတွင် ဂျာမနီတို့က အင်္ဂလိပ် စတာလင်ပေါင် များ ဈေးကျအောင် အတုများလုပ်၍ ဖြန့်ဝေခြင်းမျိုးမှာ စီးပွားရေးဘက်မှ အဖျက်လုပ်ငန်းမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်မူ အစိုးရ ဘေးကျပ်ကျပ် ဖြစ်စေရန် စီးပွားရေးတွင် အကွက်တွင် ပေးရသလို ပြည်တွင်းစစ်၊ လူမျိုးရေး အဓိကရုဏ်း၊ ဆန္ဒပြပွဲများ ဖြစ်ပေါ် အောင် သွေးထိုးပေး၊ လက်နက်ထောက်

ပုံပေး စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ရသေးသည်။ (ဗကပများ၏ ယူဂျီနည်းနာများ) ဆိုခဲ့ပြီးသော တာဝန်ပိုင်း များမှာ သဘောမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ဒါ့ထက်ပို၍ အသေးစိတ်ကျကျ ကာလ ဒေသအလိုက် လုပ်ဆောင်ကြရပါ၏။ ထိုကဏ္ဍသုံးခုမှာ တစ်ခုကိုတစ်ခု တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်၍ လည်းကောင်း၊ သွယ်ဝိုက်ဆက်သွယ်၍လည်းကောင်း၊ သူလျှို့ဝှက်ရေးကို လည်ပတ်လှုပ်ရှား စေပါ၏။ ယင်းသို့လျှင် တိုင်းတစ်ပါး၌ လှုပ်ရှား ထောက်လှမ်းရသောအခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ဆောင်ရ သည်လည်း ရှိ၏။ အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် လုပ်ရသည်လည်း ရှိ၏။ အဖွဲ့အစည်း ဖြင့် လုပ်ရသည့်အခါ Ring ခေါ် အဖွဲ့ကလေးများဖွဲ့ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်သွယ်၍ လုပ်ရပါသည်။ အချို့ အချို့သော သူလျှို့ဝှက်များမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိကြရသည်မဟုတ် ဘဲ သီးခြားခွဲ၍ တာဝန်ယူတတ်ကြပါ သည်။

သူလျှို့ဝှက်များတွင် သီးခြားကျွမ်း

တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး

သူလျှို့ Spy

Counter Intelligence

တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး

တွင် မိမိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အဖွဲ့အစည်းအပေါ် အသာရအောင်၊ အနိုင်ရအောင် အောက်ပါများ ဆောင်ရွက်ခြင်းဆိုခေါ်သည်။

(က) သူလျှို့စေလွှတ်ခြင်း (သတင်းရရေး အခြေခံသည်)

(ခ) အဖျက်လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခြင်း (သူတို့လုပ်ငန်းများကို ပျက်စီးအောင် ပြုလုပ်ခြင်း)

(ဂ) အမှောက်လုပ်ငန်း ပြုလုပ်ခြင်း (စိတ်ဓာတ်ကျသွားအောင် စောက်ထိုး)

အချို့ကမူ အမှောက်အစား

အမှောင်ဟုလည်း သုံးသည်။

တန်ပြန်ထောက်လှမ်းရေး

နည်းနာသုံးခုတွင် အမှောက်သည် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။

ဆန့်ကျင်ဘက်အဖွဲ့အစည်း

များမှ သတင်းအမျိုးမျိုးကို ရအောင် ထောက်လှမ်းသူကို သူလျှို့ Spy ဟု ခေါ်သည်။

သူလျှို့တွင် တစ်ဖက်ချွန်၊

နှစ်ဖက်ချွန် သူလူကိုယ့်ဘက်သား ဟူ၍ ရှိတတ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူလျှို့ဖြစ်စဉ်အမျိုးမျိုးရှိသည်။

ငှင်းဖြစ်စဉ်များကို ဝတ္ထုများ

ရေးသား၍ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့ရာ စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအနေနှင့် Spy ဓာတ်လမ်း စုံ အမျိုးမျိုးအား ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်က ကမ္ဘာ

ကျော် ဂျာမန်သူလျှို့မ မာတာ ဟာရီ၊

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အပြီး

အစွဲရေးသူလျှို့ အလီကိုဟင် စသည်တို့ဖြစ်၏။

ဆက်လက်၍ ...

သူလျှို့ Spy နှင့် ပတ်သက်၍

ဆန်ဆု၏ စစ်ပညာကျမ်း The Art

ကျင်သော အတတ်ပညာများ ရှိကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ အချို့က ဓာတ်ပုံစိုက်ရာတွင် တော်သလို၊ အချို့က ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲကောင်းသည်။ စကားမျိုးစုံတတ်၍ ဓလေ့ မျိုးစုံ နားလည်သည်။ အချို့က ရေဒီယိုထရန်စမစ်တာ သုံးစွဲရာ၌ ကျင်လည်သည်။ ဒီဇင်္ဂါဆို တွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေ အထူးကျွမ်းကျင်ရမည်။ (Sabotage) ခေါ် အဖျက်သမားအဖို့ ခိုင်းခွဲခြင်း၊ ပေါက်ကွဲတတ်သော လက်နက်များကို လုပ်ဆောင်တတ်ခြင်း စသည့် အရည်အချင်းများလည်း ရှိရပေသည်။

ဒီအကြောင်းတွေရေးရလျှင် စာအုပ်အတော်များများ ဖြစ်လာစရာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သဘောမျှသာ နှိပ်စားမိရန် တင်ပြရသဖြင့် ဤမျှနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

of War အခန်း (၁၃) ၌ အောက်ပါ
အတိုင်း ဖော်ပြထား သည်အား စာဖတ်
ပရိသတ်ကြီး ဗဟုသုတအတွက် ဖော်ပြ
အပ်ပါသည်။

ထောက်လှမ်းရေး

Employment of Secret

Agents

၁။ စစ်သည်အင်အား ၁၀၀၀၀၀
(တစ်သိန်း) ရှိသော စစ်တပ်
ကြီးကို ဖွဲ့စည်းပြီး အလွန်
ကွာဝေးသော စစ်မြေပြင်သို့
စေလွှတ်ရခြင်းအတွက် အစိုးရ
၏ ပြည်သူလူထုမှာပါ
နေစဉ် နေစဉ် ရွှေဒင်္ဂါးပေါင်း
မြောက်မြားလှစွာ ကုန်ကျရ
လေသည်။ ပြည်တွင်း ပြည်ပ
နှစ်ဌာန၌ ပြည်သူပြည်သား
များသည် စစ်၏ဒဏ်ဖြင့်
ရုတ်ရုတ်သံသံ ပင်ပန်းဆင်းရဲ
ကြရသည်။ မိသားစုဝင်

၇၀၀၀၀၀ (ခုနစ်သိန်း)ကျော်
တို့၏ နေ့စဉ်ဘဝမှာ အလုပ်
ပျက် အကိုင်ပျက် ထိခိုက်ကြ ၃။
ရသည်။
၂။ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မည့်
တိုက်ပွဲကို အောင်ပွဲမခံမချင်း
နှစ်ပေါင်းများစွာ ရန်သူနှင့်
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်
နေရခြင်းသည် ကာလကြာ
ရှည်နိုင်သည်။ အဘယ်
ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်း။
ရာထူးပေး၍ ဂုဏ်ပြုချီး
မြှောက်၍ ပေးကမ်းထောက်ပံ့
၍၊ ဝယ်ယူ၍ တစ်ဖက်ရန်သူ
၏ အခြေအနေ သတင်းအမှန်
တို့ကို သိရှိအောင် ထောက်
လှမ်းရေးအတွက် အသုံးပြု ၄။
ရန် တွန့်တိုးစေးနှံနေခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်တတ်၏။ အကြင်
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် စစ်သူကြီး
မဖြစ်ထိုက်။ သူ၏အမိနိုင်ငံ
တော်ကို ကောင်းကျိုးချမ်းသာ

မဖြစ်စေနိုင်။ အောင်ပွဲခံနိုင်
ရန် ဝေးစွ။
ထိုအကြောင်းကို ထောက်ကာ
ထိုးထွင်းမြော်မြင်ဉာဏ်ရည်
ပြည့်ဝသော နိုင်ငံအကြီးအကဲ
နှင့် ပညာရှိသော စစ်သူကြီး
တို့ကား ရန်သူကို အချိန်
မရွေး အောင်မြင်စွာ ချေမှုန်း
တိုက်ခိုက် ရှင်းလင်းနိုင်လေ
သည်။ ယင်းတို့သည်
ကြီးမားစွာ အောင်မြင်ကာ
သာမန်လူတကာတို့ထက်
ထူးကဲသာလွန်ခြင်းမှာ
အခြားကြောင့် မဟုတ်။
ကြိုတင် သိရှိထားခြင်း
ကြောင့်တည်း။
၄။ ကြိုတင်သိရှိထားခြင်းကို
နတ်သိကြားမင်းတို့က ပေး
ခြင်း မဟုတ်။ ဘယ်မှော်
ဆရာ၊ ဘယ်ကဝေကမှ
ဆောင်ကြဉ်း မပေးနိုင်။
ထိုင်ရာမထ ခန့်မှန်းတွက်ဆ

နေ၍လည်း မရ။ အမှန်စင်စစ်
မူကား ရန်သူအကြောင်းကို
ကောင်းစွာသိပြီး ထားသူ
တို့က သတင်းပို့ခဲ့သဖြင့်ပေ
တည်း။ ထောက်လှမ်းရေး
၏ကျေးဇူး။

၅။ လျှို့ဝှက်သူလျှို့ ထောက်လှမ်း
ရေး (၅) မျိုး ရှိကြသည်။
(က) ဒေသခံသူလျှို့

Native Spy

(ခ) အတွင်းသူလျှို့

Inside Spy

(ဂ) ဘက်ပြောင်းသူလျှို့

Converted Spy

(ဃ) အသေခံသူလျှို့

Doomed Spy

(င) တာဝန်ထမ်းသူလျှို့

Missionary Spy

၆။ အထက်ပါ သတင်းထောက်
လှမ်းရေး တာဝန် ဆောင်
ရွက်နေကြသော သူလျှို့များ
သည် တစ်ချိန်တည်း တစ်

ပြိုင်တည်းတွင် ရန်သူထံမှ
သတင်းများကို နည်းမျိုးစုံ
ဖြင့် စုဆောင်းရယူလျက်
ရှိနေကြသည်ကို မည်သူမျှ
မရိပ်မိနိုင်ကြချေ။ သူတို့၏
လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေးနည်းမှာ
တို့ကိုလည်း သာမန်လူတို့
မသိနိုင်ကြပေ။ ထိုသူတို့ကား
နိုင်ငံတော်အတွက် တန်ဖိုး
မဖြတ်နိုင်သော ရတနာများ
ဖြစ်ကြလေသည်။

၇။ ဒေသခံသူလျှို့။ ရန်သူနိုင်ငံ
အတွင်း နေထိုင်သော လူ
များ ဖြစ်ကြသည့် စီးပွားရေး
သမား၊ တောင်သူလယ်
သမား၊ လက်လုပ်လက်စား
စသည့် အလွှာအမျိုးမျိုး၊
လူအမျိုးမျိုးဖြစ်၏။ (ရန်သူ
က မိမိနိုင်ငံအတွင်းရှိ လူ
တန်းစား အဆင့်အတန်း
အမျိုးမျိုးထံမှ သတင်း
ထောက်လှမ်း စုဆောင်းပြီး

သူတို့ထံ ပို့ပေးနေစေနိုင်သည်
ဟု သတိပြုဖွယ်ရာဖြစ်၏။)
အတွင်းသူလျှို့။ ရန်သူအစိုးရ
၏ အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနများ၊
ရုံးလုပ်ငန်းများ၊ လွှတ်တော်၊
နန်းတော်၊ ဌာနချုပ် စသည်
တို့အတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်
နေကြသည့် အထက်တန်း
အရာရှိမှ သန့်ရှင်းရေး
ဝန်ထမ်းအထိ မိမိက လျှို့
ဝှက်နိုင်စေ ထားသူများ
ပါဝင်နိုင်သည်။

၉။ ဘက်ပြောင်းသူလျှို့။ မူလ
က ရန်သူ၏ထောက်လှမ်း
ရေးတာဝန်ကို လုပ်ဆောင်နေ
သူအား တစ်နည်းနည်းဖြင့်
မိမိဘက်သို့ပါအောင် ဖမ်း
ဆီးဆွဲဆောင်လျက် သူလူ
ကိုယ့်ဘက်သား လုပ်ထား
နိုင်သူမျိုး ဖြစ်၏။ (မိမိ၏
သူလျှို့များကို ရန်သူက
လာဘ်ပေး၍ဖြစ်စေ၊ ဝယ်ယူ

၍ ဖြစ်စေ၊ သစ္စာဖောက်သွား
သူမျိုးသည်လည်း ဘက်
ပြောင်း သူလျှို့ ဟုပင် ခေါ်
နိုင်၏။)

၁၀။ အသေခံသူလျှို့။ ရန်သူကို
လှည့်စားရန်အလို့ငှာ လျှို့
ဝှက်သည့် ကိစ္စတစ်ခုခုကို
ရန်သူထံရောက်အောင် သိရှိ
စေလို၍ လုပ်ဆောင်သော
ပရိယာယ်မျိုးဖြစ်၏။ ရန်သူ
ဖမ်းမိပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကာ
သေသည့်တိုင်အောင် သတင်း
မှားကိုပဲ ပြောဆိုသွားသူမျိုး
ဖြစ်သည်။

၁၁။ တာဝန် ထမ်းသူလျှို့။
သာသနာပြု၊ ကုန်သွယ်ရေး၊
လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့၊
ဝန်ထမ်းတာဝန် စသည်ဖြင့်
အပေါ်ယံ ရည်ရွယ်ချက်
အရေခြုံတစ်စုံတစ်ရာဖြင့်
ရန်သူထံ ထိုးဖောက်သွား

ရောက် ထောက်လှမ်းခဲ့ကြပြီး
ပြန်လည်ရောက် ရှိလာသော
သူလျှို့မျိုး ဖြစ်၏။ သံတမန်
အဖွဲ့၊ ချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့၊
လေ့လာရေးအဖွဲ့ စသည်တို့
တွင် ပါဝင်တတ်သည်။
(ဤနည်းနာနှင့် ပရိယာယ်
တို့ကို သိရှိနားလည်ထား
ခြင်းအားဖြင့် မိမိနိုင်ငံတော်
လုံခြုံရေး အဓိကကျပုံကို
ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်
နိုင်ပါသည်။)

၁၂။ တပ်မတော်ရှိ အခြားတပ်ဖွဲ့
ဝင်များထက် ထောက်လှမ်း
ရေး သတင်း စုဆောင်းပေးရ
သော သူလျှို့ထက် တပ်ရင်း
မှူးနှင့် မည်သူမျှ ပို၍မနီး
ကပ်နိုင်ပေ။ လျှို့ဝှက်ထောက်
လှမ်းရေး တာဝန်ကို ထမ်း
ရွက်ရသူထက် မည်သူမျှ
ပိုမိုသော ဆုလာဘ်ကို မရ

နိုင်ချေ။ မည်သည့်လုပ်ငန်း
တာဝန် အကြောင်းခြင်းရာ
ကမှ ထောက်လှမ်းရေး
သတင်း စုဆောင်းရေး
စစ်ဆင်မှုထက်ပို၍ အရေး
မကြီးနိုင်ပေ။ ပို၍အတွင်း
အကျဆုံး အရေးပါသည့်ကိစ္စ
မရှိနိုင်ချေ။

၁၃။ အမြော်အမြင် ကြီးခြင်း၊
ပါးနပ်လိမ္မာပညာရှိခြင်း၊
စာနာတတ်ခြင်း၊ တရားမျှတ
ခြင်းဟူသော အရည်အသွေး
တို့ဖြင့် ပြည့်စုံသူက လျှို့ဝှက်
ထောက်လှမ်းရေး လုပ်ငန်း
အား ကွပ်ကဲစီမံရာ၏။
သိမ်မွေ့သော ကျစ်လျစ်သော
အကင်းပါးသော ထိုသူမျိုးထံ
မှာ ရန်သူအမှန် သတင်းကို
ပို့နိုင်အောင် ကြီးကြပ်
ဆောင်ရွက်ကြပေမည်။
အလွန်တရာ သိမ်မွေ့၏။

အမှန်တကယ်ပင် သိမ်မွေ့
သော တာဝန်မျိုး ဖြစ်၏။
သူလျှို့လုပ်ငန်း အသုံးမချနိုင်
သော နေရာဒေသဟူ၍ မရှိ။

၁၅။ အကယ်၍ လျှို့ဝှက် စစ်ဆင်
ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သမျှ
အချိန်မတိုင်မီ ပေါက်ကြား
သွားခဲ့ပါက ထိုသတင်းရန်သူ
လက်ဝယ်သို့ ပေးပို့အစီရင်
မခံမီ ချက်ချင်း လိုက်လံ
နှုတ်ပိတ်ရ၏။

၁၆။ ယေဘုယျအားဖြင့် ရန်သူ
စစ်တပ်တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်
ချေမှုန်းရန်ပဲဖြစ်စေ၊ ရန်သူ
မြို့တော်တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်
သိမ်း ပိုက်ရန်ပဲဖြစ်စေ၊
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
လုပ်ကြံသတ် ဖြတ်ရန်ပဲဖြစ်
စေ၊ သင်သည် စစ်ဒေသ၊
နယ်မြေမှူးများ၏ အမည်၊
ဦးစီးအရာရှိများ၊ ဧည့်ကြို

များ၊ တံခါးစောင့်များ၊
လုံခြုံရေးကင်းများ၊ ကိုယ်ရံ
တော်၊ သက်တော်စောင့်များ
၏ အမည် စသည့်အကြောင်း
ကို သတင်းစုဆောင်းရလိမ့်
မည်။ သူလျှို့ကို ထိုအကြောင်း
ခြင်းရာများ ပြည့်စုံစွာ
အစီရင်ခံ သတင်းပို့ရန် ညွှန်
ကြားရပေလိမ့် မည်။

ထိုသတင်းအချက်အလက်
များ၌ တိတိကျကျ အသေး
စိတ် မိနစ်၊ နာရီကအစ
အလှေ့အထ သဘောသဘာဝ
များ ပါရှိရပေလိမ့်မည်။

၁၇။ ရန်သူ၏ထောက်လှမ်းရေးသူ
လျှို့များကိုမိအောင် ရှာဖွေ
ဖော်ထုတ်နိုင်ရမည်။ ထို
အချက်သည် မရှိမဖြစ်
အရေးပါ၏။ ရန်သူဘက်သား
သူလျှို့များကို ဖမ်းဆီးလျက်
မိမိဘက်၌ အမှုထမ်းရန်

သိမ်းသွင်းနိုင်ရမည်။ အကြိုက်
ပေး၍ မိမိ တာဝန်ပေးသည့်
အတိုင်း တန်ပြန်သတင်းပေးပို့
ကြရန် စီမံနိုင်ရမည်။ ဘက်
ပြောင်းသူလျှို့ကို ကိုင်တွယ်
ရာ၌ အထူးသတိ ထားအပ်
သည်။ နှစ်ဖက်လွှဲများကို
အသုံးချ၍ သတင်း ရအောင်
ယူရမည်။

၁၈။ ဘက်ပြောင်းသူ လျှို့ကို
အသုံးချလျက် ရန်သူနယ်မြေ
အတွင်းရှိ ဒေသသံသယလျှို့များ၊
အတွင်းသူလျှို့များကို မွေးမြူ
စုဆောင်း တာဝန်ပေးအပ်
နိုင်သည်။

၁၉။ ထိုသူလျှို့တို့ထဲမှ ရရှိသော
သတင်းအပေါ်တွင် အခြေပြု
လျက် ရန်သူထံသို့ သတင်း
လွှဲ၊ သတင်းမှား လှည့်စား
သော သတင်းများကို ယူ
ဆောင်စေအောင် ပို့ဆောင်

ရ၏။

အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော အိချီ (I

များကို ရရှိမည်မလွဲ တည်း။

၂၀။ တာဝန်ထမ်းသူလျှို့။ အသင်း

Chih)ဆိုသူ သူလျှို့ကြောင့်

သူလျှို့ထောက်လှမ်းရေး စစ်

အဖွဲ့ သူလျှို့တို့ကိုလည်း

ဟု မှတ်သားရဖူး၏။ ထို

ဆင်ရေးဟူသည် စစ်ပွဲများ

အခြေအနေ အချိန်အခါ

နည်းအတူ ချောင် (Chou)

အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်

ပေးလာသမျှ အခွင့်အရေးကို

မင်းဆက် (ဘီစီ ၂၅၆-

ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့

အသုံးချလျက် ရန်သူသတင်း

၁၁၂) တန်ခိုးကြီးမားနိုင်ခဲ့

အစွမ်းအစအပေါ် မူတည်

ပေးပို့ရေးအတွက် တာဝန်

ခြင်းမှာ ယင်(Yin)မင်းထံ

လျက် (ရန်သူ့သတင်းကို

ပေးအပ်နိုင်သည်။

တွင် အမှုထမ်းခဲ့သောလူဝမ်း

ရယူ တွက်ဆကာ) မိမိ

၂၁။ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲသည်

(Lu Wang) အမည်ရှိ

တပ်မတော်ကြီးသည် လိုအပ်

အထက်ပါ သူလျှို့ငါးမျိုးထံမှ

သူလျှို့ကြောင့်ဟု တရုတ်

သလို လှုပ်ရှား စစ်ကစားရ

မှန်ကန်မြန်ဆန်သော သတင်း

သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင်

ချေသည်။ (ထောက်လှမ်းရေး

များကို အဆက်မပြတ်

ခဲ့၏။

သူလျှို့ မရှိသော အကြင်

ရရှိနေခြင်းအားဖြင့် ရန်သူ

၂၃။

ထို့ကြောင့် အမြော်အမြင်

တပ်မတော်သည် နားနှင့်

အကြောင်းကို အူမချေးခါး

ကြီးလှသော နိုင်ငံတော်

မျက်စိ မပါသော လူနယ်သာ

မကျန် ကြိုတင် သိရှိထားနိုင်

အကြီးအကဲနှင့် ကျွမ်းကျင်

ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟု ဆန်ဆု

လေသည်။

သော စစ်သူကြီးတို့သည်

က ဆို၏။)

၂၂။ ရှေးအခါက ယင်(Yin)

ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး

ဆန်ဆု

မင်းဆက် (ဘီစီ ၁၇၆၆-

အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးလူ

၁၁၂၂) တန်ခိုးကြီးကြီး

များကို ထောက်လှမ်းရေး

သောင်းစေဦး

မားရခြင်းသည် စီအာ

သူလျှို့များအဖြစ် အသုံးချ

ရှေ့လဆက်ဖတ်ပါ

(Hsia) မင်းဆက် (ဘီစီ

တာဝန်ပေးလျှင် ကြီးမား

၂၂၈၅-၁၇၆၆) ထံတွင်

ခမ်းနားသော အောင်ပွဲကြီး

မိုးတွေထဲက

မြင်းနီ ဦးမှတ်ကြီး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော စာရေးဆရာမလေး တစ်ယောက်သည် သူမိတ်ဆွေ မိန်းမ ချောတစ်ဦးနှင့် ကျွန်ုပ်နေအိမ်သို့ ရောက် ရှိလာလေ၏။

မိန်းမချောဆိုသော်လည်း စာရေးဆရာမလေး၏ ဧည့်သည်အမျိုး သမီးမှာ အသက်လေးဆယ်နှီးပါး ရှိနေ ချေပြီ။ နယ်မှူး အရွယ်တော်မှတစ်ကြောင့်သာ ရုတ်တရက် အကဲခတ်ပါက ငယ်သည် ဟု ထင်မှတ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးရှင် ဆရာကြီးဆီ လည်း မရောက်တာလို့လာရင်း ဟောဇီ က အန်တီဒေါ်မြနှင့်ဆီကလည်း လိုက် ချင်တယ်ဆိုလို့။

“ဪ... သူ့နာမည်က မြနှင့်ဆီတဲ့လားကွယ့်”

ထိုအခါ ညာဘက်ပါးပြင် ပါးစပ်နား၌ မဲ့တစ်လုံး ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေသည့် မိန်းမချောက ပြုံး၍ ခေါင်း ညိတ်ပြန်။

ဤသို့ ပြုံးလေမှပင် မြနှင့်ဆီ

ဆိုသော မိန်းမချောမှာ ပိုမို၍ ကျက်သရေ ရှိကြောင်း ထပ်လောင်း သတိပြုမိပြန် တော့သည်။

“ကဲ... ကဲ... စာရေးဆရာမ လေး အခုလိုလာသည်တာ ကျေးဇူးတင် သကွယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးကူညီနိုင်တာရှိ ရင် ကူညီပါမယ်။ သိချင်တာရှိရင်လည်း မေ့ပေါ့ကွယ် ဟုတ်လား”

စာရေးဆရာမလေးက ခေါင်း ညိတ်လျက်...

“ဟိုတလောက ဆရာကြီး ပြောပြတဲ့ ကလေးမာကြာဆောင်းပါး ကိစ္စကို မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်မှာ အခန်း ဆက် ဆောင်းပါးအနေနဲ့ သမီးရေးသား နေပါပြီရှင်။ အဲဒီအတွက် ဆရာကြီးကို ကန်တော့ခွင့်ပြုပါနော်”

ပြီးလျှင်... ငွေထည့်ထားသော စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ချပြီး နောက် နှစ်ဦးသား ရှိခိုးကန်တော့ကြ သဖြင့် ဆုပေးရ၏။

အတန်ကြာသောအခါ စာရေး ဆရာမလေးက စပြော၏။

“သူက... သမီး အင်မတန် ခင်မင်တဲ့ အိမ်နီးနားချင်း အန်တီဆိုရင် မမှားပါဘူး။ အဲဒါ... ဆရာကြီးအနေနဲ့ သူ့အကြောင်း အဆို၊ အကောင်းလေး တွေ”

“အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ခဏနော်”

ကျွန်ုပ်သည် ကွမ်းအစ်ကို ဆွဲယူကာ ကွမ်းရွက်တွင်းသို့ ထုံ၊ ကွမ်းသီး၊ ဆေး၊ ရှားဆေး စသည်တို့ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းထည့်ရင်း ဧည့်သည်အမျိုး သမီးအား ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက် လေ၏။

ကျွန်ုပ်အကြည့် သူမက အကြည့်နှင့် တိုက်ခိုင်းသွားသောအခါ အလင်းတန်းနှစ်ခု ဆုံမိသွားသကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ... ဖျတ်ခနဲ အလင်းကြယ်ပွင့် များ လက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်။

“မြ... နင်း... ဆီနော်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အင်း... မင်းဟာ...

မိန်းကလေးတွေ အတော်များများမှာ

မိမိကြတဲ့အနက် အတော့်ကိုထူးခြားတဲ့၊

မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာ

ဖြစ်တယ်ကွယ်”

“ရှင်”

“အလို”

ကျွန်ုပ်၏ ရုတ်တရက်အပြော

ကြောင့် ကာယကံရှင် မိန်းမပျိုသာမက

စာရေးဆရာမလေးပင် အထိတ်တလန့်

ဖြစ်သွားရှာ၏။

“မိန်းကလေး တကယ်တော့

ငါးဟာ ထူးထူးခြားခြား စန်းပွင့်သူတစ်

ယောက်ပေပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်

ထောင်ဆက်များခဲ့ရတယ် ဆိုရမယ်”

သူမထံမှ ရိုက်သံလိုလို၊

အာမေဇိုတ်လိုလို ပေါ်ထွက်လာကြောင်း

ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

ပြီးမှ ဆက်ပြောရသည်။

“မင်းအနေနဲ့က ယောက်ျား

တွေကို ကစားစရာလို သဘောမထား

တတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်

နှုတ်လမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဟုတ်တယ်

အတတ်ထားကွယ်”

အံ့မျိုးသမီးတွေ နာမည်မှည့်

ရင် မြရှင်၊ ခင်လှ၊ မွေးကြိုင်၊

နှင်းဆီ ဆိုတဲ့ ဟထိုးနာမည်

တွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး

ရှောင်ရမယ်ကွယ်။ ဘာ

ကြောင့်လဲဆိုရင် ဥဒဟ

ရုဏ်အနေနဲ့ မကောင်းမှု

ဘက်ကို စွဲဆောင်တတ်

တာကြောင့်မို့ပဲ။

“မှန်... မှန်ပါတယ် ဆရာ

ကြီး။ ဒါ... ဒါပေမဲ့”

“အေးပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ဗီ

လိုပါလာခဲ့တဲ့ မူယာမာယာ အတတ်

ပညာတွေက”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်

ဆရာကြီးရှင်။ ဟင့်... အဟင့်”

သူမက ဤသို့ ဝန်ခံပြီးလျှင်

မြန်းခနဲ တချိန်ချိန်ကိုတော့သဖြင့်

စာရေးဆရာမလေးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်

ရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကွမ်းငါး

ရင်း ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေရလေ၏။

အတန်ကြာမှ သူမက အိုရပ်

လျက် ဤသို့ ပြောကြားတော့သည်။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး။

ကျွန်မဟာ အချစ်ကို တန်ဖိုးထားသူပီပီ

တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါ..

ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်ယောက်ျားမိတ်ဆွေ

ထပ်တွေ့လာတဲ့အခါ ဆရာကြီးပြောသလို

မူယာမာယာသဘောမျိုးနဲ့ အခွင့်အရေး

ပေးသလို ဟို... မြူးမိသလို ဖြစ်မိတာ

ကြောင့် ချစ်သူနဲ့ အထင်လွဲမှု အချစ်လှ

ရုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူးရှင်။ ဒါကြောင့်လည်း ပထမ အိမ်ထောင်ရေး၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်ရေး ပျက်တဲ့အပြင် အခု တတိယအိမ်ထောင် ရေးပါ အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရပါတယ် ဆရာကြီး။

“မင်းရဲ့ မူလစနစ်ပွင့်မှုတွေအရ ဒီအိမ်ထောင်ရှင်ဟာ မင်းကို ပစ်မခွာ မသွားနိုင်ပါဘူးကွယ် မိန်းကလေး။ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ နာမည်ကလည်း မင်းဘဝကောင်းစားမယ့် အတိုင်းအတာ ကို ကပျက်ကပျက် လုပ်နေတာမျိုးလည်း ပါဝင်တယ်လို့ ဆိုရပေလိမ့်မယ်။ ပြီး မင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အခုအိမ်ထောင် ရှင် လင်ယောက်ျားကို စွဲလမ်းချစ်ခင်တာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲကွယ်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မအနေ နဲ့ အိမ်ထောင်ဆက်လည်း မများလိုလှ ပါဘူး ဆရာကြီး”

“အေးပါ... မင်းရဲ့အိမ်ထောင် ရေး တည်မြဲမှာပါ။ ဘာမှမပူနဲ့ ဆရာကြီး အကောင်းဆုံးယဉ်စွာ ပေးလိုက်ပါမယ်”

“တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ ဆရာကြီးရှင်”

သုမက ခေါင်းညိတ်သကဲ့သို့ စာရေးဆရာမလေးကလည်း လိုလိုလား လား ပြောရှာ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ပြောရ၏။

“အမျိုးသမီးတွေ နာမည်မှည့် ရင် မြရှင်၊ ခင်လှ၊ မွှေးကြိုင်၊ နင်းဆီဆို တဲ့ ဟထိုးနာမည်တွေကို အတတ်နိုင် ဆုံး ရှောင်ရမယ်ကွယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် ဥပဟရုဏ်အနေနဲ့ မကောင်းမှု ဘက်ကို စွဲဆောင်တတ်တာကြောင့်မို့ပဲ။ ဒီတော့ မိန်းကလေး မင်းရဲ့နာမည်ကို မူလနာမည်လည်းပါအောင် မြလေးလို့ ပြောင်းပါ။ ပြီး... မွေးနေ့နံနက်မှာ မွေးနံ့ဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်တိုင်ကို သွားပြီး ရောင်စုံပန်းဆယ်ကိုးပွင့်ကို ကပ်လှူပူဇော် ပြီး... လိုရာဆုတောင်း ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးကြီးလှ ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

ကိစ္စဝိစ္စများ ပြီးပြီဖြစ်သော

ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း နှုတ်ဆက်သမှု ပြုပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြ၏။

သို့သော် စာရေးဆရာမလေး သည် အိမ်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်တက်လာကာ ကျွန်ုပ်အား အရေး တကြီး တီးတိုးမေးလေ၏။

“ဆရာကြီးရှင်၊ ဆရာကြီး ဟောလိုက်တာ မှန်လွန်းလို့ ကျွန်မမှာ အင်မတန် အံ့သြရပါတယ်။ အဲဒါ... ဘာနည်းနဲ့ ဟောတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ လားဟင်”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပြုံးလျက် ဤသို့ ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဘာနည်းနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး စာရေးဆရာမလေးရေ၊ ကျွန်ုပ်ဟော လိုက်တာ ဘာဗေဒင်နည်းမှ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီး ကာလီဒါရဲ့ မဲ့သျှတ္တရကျမ်း လာမှုအရ သူ့ညာဘက်ပါးပြင် ပါးစပ်နား က “ရွှေပိတုံးစုပ်”ဆိုတဲ့ မဲ့ကလေးကို ကြည့်ပြီး ဟောလိုက်တာပဲကွယ်”

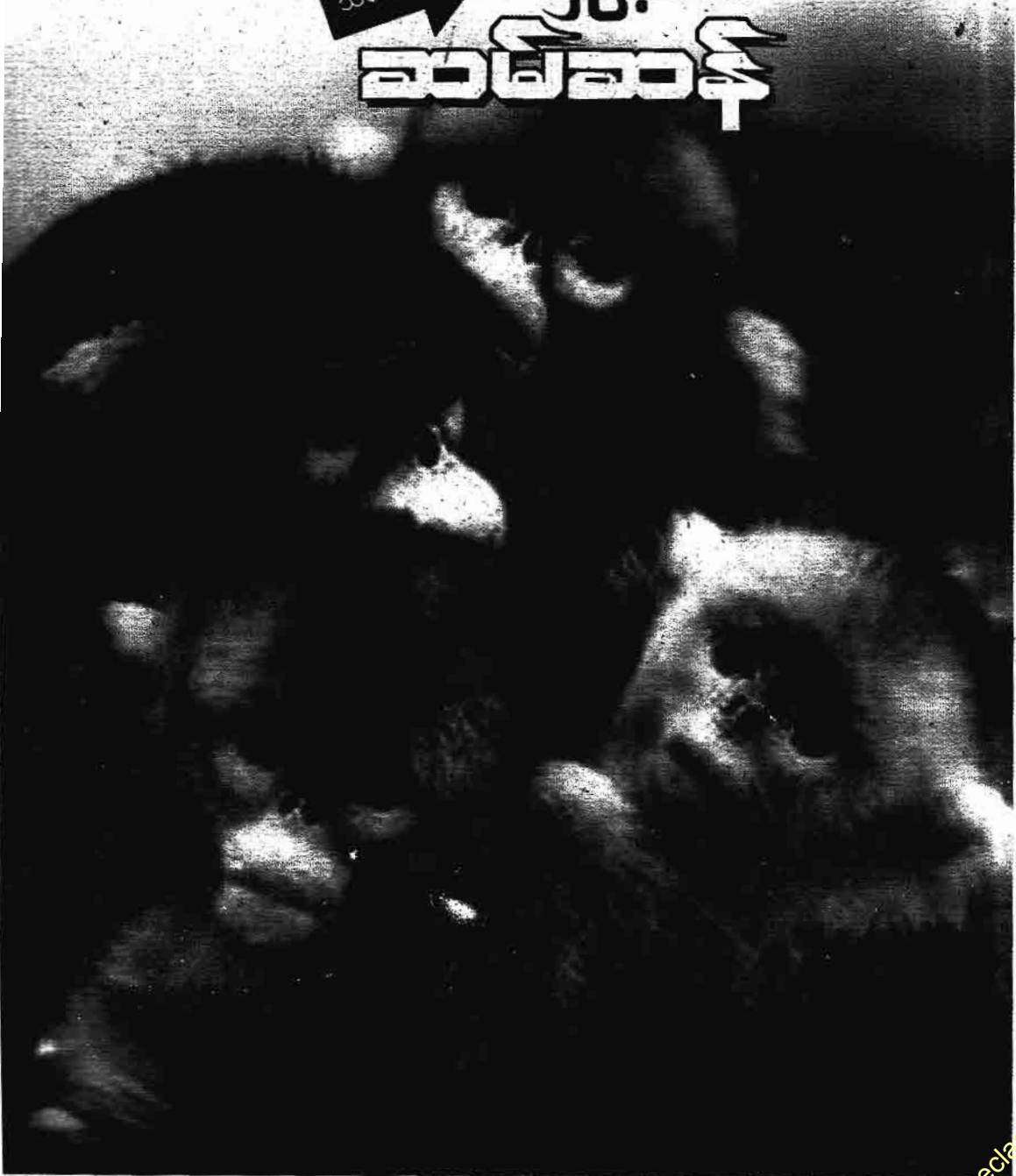
“ရှင်”

ဦးဘကြီး

လှမြင့်သေး
ဆမ်ဆန်

သစ်တောကြိုးဝိုင်းအတွင်း
နေထိုင်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်အဖို့ တောတွင်း
သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် တစ်နည်းမဟုတ်
တစ်နည်း ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်ခဲ့ရတတ်ပါ
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် တောခေါင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်လေရကား အနည်းဆုံး
အပျော်တမ်းမုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်တန်
ရာရှိသည်။ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ မုဆိုးအလုပ်နှင့်
ဆန့်ကျင်ဘက် တောတွင်းတိရစ္ဆာန်တို့ကို
မွေးကျွေးစောင့်ရှောက်သည့် အလုပ်မျိုး
ကိုသာ အများဆုံး လုပ်ခဲ့ရလေသည်။

မှန်ပါသည်။ သစ်တောအတွင်း
သစ်ခိုသူတို့ ရှိမရှိ လှည့်လည်စစ်ဆေး
ရင်း အပျံ့သင်စ ငှက်ကလေးများကို
တွေ့ရတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အော်ရာရ
ထားသော သားကောင်ကလေးများကို
တွေ့ရတတ်လေသည်။

သည်ကြားထဲက သစ်တော
အလုပ်သမားများက ရှဉ့်ကလေးတွေ၊
တောကြောင်ပေါက်ကလေးတွေကို

ကျွန်ုပ် မွေးကျွေးထားသော
မျောက်ဝံကလေး ဆမ်ဆန်
သည် ဦးလေး ဦးမောင်ကံ
ပြောခဲ့သည့် စကားအတိုင်း
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်
အမျှ တောရိုင်းစိတ်တွေ
သိသိ သာသာ လျော့နည်း
၍လာသည်။

တွေ့ရလျှင် ကျွန်ုပ်ထံ လာ၍ပေးတတ်
သည်။

ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်ကို
မွေးစဉ်က ထိုရှဉ့်ကလေးမှာ လူစကား
အတော်နားလည်သည့်အဖြစ်ကို သိခဲ့ရ
လေသည်။ သည်ရှဉ့်ကလေးသည်
အတော်လေး ကြီးကောင်ဝင်လာသော
အခါ ကျွန်ုပ်ထံမှ ခွာသွားလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ထိုရှဉ့်ကလေး
ကျွန်ုပ်ကို သတိရဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်
အနီးသို့ လာတတ်သည်။ ယခင်ကလို
လက်ပေါ်လာခိုင်း၍ကား မရတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့်...
တစ်နေ့တွင် သစ်တောအလုပ်
သမား ဦးလေးဦးမောင်ကံသည်
သားကောင်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို
ယူလာပြီး ကျွန်ုပ်အား ပေးလေသည်။

ထို သားကောင် မှာကား
မျောက်ဝံပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ပါ
ပေ။

“ဒီမျောက်ဝံပေါက်ကလေးကို
မွေးထားပါ။ နောက်တော့ လူငယ်ယောက်

လောက်နီးနီး အဖော်ရမှာပါ”

ဦးလေးဦးမောင်ကက အပြော
ကောင်း၏။ အပြောမကောင်းလည်း
ကျွန်ုပ်ကတော့ ထိုမျောက်ဝံကလေးကို
မွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစဉ်က လူပျိုလူလွတ်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့
တောခေါင်းဘဝကို သာယာစိုပြေစေနိုင်ခဲ့
သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

xxx

သစ်တောအလုပ်သမားကြီး
ဦးလေးဦးမောင်ကပေးခဲ့သော မျောက်ဝံ
ပေါက်ကလေးကို ကျွန်ုပ်က “ဆမ်ဆန်”
ဟူသော အမည်ကို ပေးထားလိုက်လေ
သည်။

မျောက်ဝံသည် အမှန်တော့
အာဖရိကတိုက်တွင် အများဆုံး
ကျက်စားတတ်သော ချင်ပီဒီခေါ်
မျောက်ဝံအမျိုးနွယ်စုထဲကပင်ဖြစ်
သည်။

ချင်ပီဒီသည်ကား တော

တိရစ္ဆာန်များအနက် ထူးထူးခြားခြား
ပြုံးတတ်သော သတ္တဝါတစ်မျိုးဟုပင်
သုတေသီပညာရှင်များက ရှာဖွေစမ်းပြီး
သတ်မှတ်ပေးခဲ့လေသည်။

မျောက်ဝံသည် မျောက်မျိုး
နွယ်ဝင် သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်သည်မှာ
မှန်သော်လည်း မျောက်သည် လူတွေ
စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက်အောင်
အစဉ်သဖြင့် အငြိမ်မနေဘဲ ဖြောင်းဆန်
အောင် ဆော့တတ်သော မျောက်လို
မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် မွေးကျွေးထားသော
မျောက်ဝံကလေး ဆမ်ဆန်သည်
ဦးလေး ဦးမောင်က ပြောခဲ့သည့်
စကားအတိုင်း အချိန်ကြာလာသည်
နှင့်အမျှ တောရိုင်း စိတ်တွေ သိသိ
သာသာ လျော့နည်း၍လာသည်။
တောရိုင်းစိတ်တွေ လျော့နည်း
လာသောအခါ တစ်ပတ်တွင် ဝိ၍ဝိ၍
လိမ္မာယဉ်ကျေးလာသည်ဟု အထူး
ဖော်ပြစရာပင် မလိုတော့ပေ။

“ဆမ်ဆန် မီးဖိုပေါ်က ရေနွေး

အိုးယူခဲ့စမ်းကွာ”ဟု ကျွန်ုပ် ခိုင်းလိုက်
လျှင် ဆမ်ဆန်သည် နောက်ဖေးဘက်
သွားပြီး မီးဖိုပေါ်က၍ ကျိုထားသော
ရေနွေးအိုးကိုယူလာ၍ ကျွန်ုပ်အားပေး
၏။

ထိုရေနွေးအိုး ဆူဆူကိုလည်း
ဆမ်ဆန်သိသည်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်ုပ်က
သင်ထားပေးရသည်။

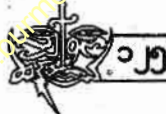
ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ယောက် အိမ်လာလည်လျှင်လည်း
ဆမ်ဆန်သည် ကျွန်ုပ်ထံလာ၍
ဧည့်သည် လာနေသည့်အကြောင်း
လက်ဟန်ဖြူစွာ အသံပေးကာ အသိ
ပေးတတ်သည်။

အချို့ကမူ...

“ဆရာဆမ်ဆန်ကို သိပ်ကြီး
တဲ့ အရွယ်အထိ မွေးသွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။
တောရိုင်းစိတ်မဝင်ဘူးလို့ အမှန်ပြောနိုင်
တာ မဟုတ်ဘူး”ဟု သတိပေးပြောကြား
လာကြသည်။

“အခြေအနေအရပ်ပေါ့။

ဆမ်ဆန်ကတော့ အသက်ကြီးလာတဲ့

အထိ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်
ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါ
တယ်”

ဤစကားမျိုး ပြောထားရလေ
သည်။

သစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်းမှာ
ကျွန်ုပ်ထက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေလာခဲ့
သော သစ်တောအလုပ်သမားများသည်
ကား ကျွန်ုပ်ထက် များစွာသော
သစ်တောအတွင်း အတွေ့အကြုံများ
ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ဦးလေးဦးမောင်ကံသည်
လည်း ကျွန်တော့်ကို သတိပေးစကား
ပြောဖူးသလို ဆစ်ဆန်သည် ကြီးကောင်
ဝင်လာသော အချိန်ကစပြီး ယခင်ကလို
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်ကြွလှုပ်ရှား၍
မနေတော့ပေ။

သိသိသာသာ ငြိမ်၍လာ၏။
သည်တော့ ကျွန်ုပ်က ဆစ်ဆန်အဖော်
နှင့် နေလိုဟန်ရှိသည်ဟု တွေးလိုက်မိ

လူပဲဖြစ်ဖြစ် အဟိတ်
တိရစ္ဆာန်ပဲဆိုဆို ဓမ္မတာ
သဘောတရားကတော့
ရှိကြတာပဲ မတုတ်လား။
အဲဒီတော့ သူ့ကို သစ်တော
ကြီးပိုင်းထဲက လွှတ်လွှတ်
ပေးသင့်တယ်”ဟု အကြံပေး
စကား ပြောလာပြန်သည်။

လေသည်။
ဦးလေးဦးမောင်ကံက...
“လူပဲဖြစ်ဖြစ် အဟိတ်
တိရစ္ဆာန်ပဲဆိုဆို ဓမ္မတာသဘောတရား
ကတော့ ရှိကြတာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီ
တော့ သူ့ကို သစ်တောကြီးပိုင်းထဲက
လွှတ်လွှတ်ပေးသင့်တယ်”ဟု အကြံပေး
စကား ပြောလာပြန်သည်။
“ဦးလေးဦးမောင်ကံ ပြောတာ
ကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆစ်ဆန်
တောထဲရောက်သွားရင် ဒီကိုပြန်လာ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”
“ဒါကတော့ ကမ္မသကာပေါ့
ကွာ။ အတော်ကြာ သခင်အပေါ် အမုန်း
စိတ်တွေ ဝင်လာမှာစိုးလို့ပါ”
ဦးလေးဦးမောင်ကံ ပြော
စကားကို ကျွန်ုပ် ငြင်းဆန်သင့်သည်
မဟုတ်ပေ။ သူက သစ်တောကြီးပိုင်း
အတွင်း အနေကြသူပီပီ အစစအရာရာ
တော နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်
ထက် အများအပြား သိရှိထားသည်ပဲ။
ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်

နှစ်လုံးပြုနိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို လိုလို	သည်။ ကျားဆိုသော သတ္တဝါသည်	အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
မယ်မယ် ယူ၍လာ၏။	သားကောင်ကို အပေါ်စီးရလျှင် သူ့ဘက်	ထိုအချိန်၌ ပို၍ ထူးခြားဆန်း
တစ်နေရာသို့ ရောက်သော	က အပိုင်ခန့်အုပ်နိုင်သော နိုင်ကွက်ပင်	ကြယ်လှသည့် အဖြစ်မှာ ဆမ်ဆန်၏
အခါ...	ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ရော ဦးလေးဦးမောင်က	အသံကို ကြားလိုက်ရသော ကျားကြီး
ဝေါင်း...	ပါ လုံးဝမလှုပ်ဝံ့ဘဲ ကျောက်ရုပ်တွေလို	သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ခန့်အပ်မည့်
ကိုးတောင်ပြည့်နိုင်မည် ထင်	မတုန်မလှုပ် ရှိနေသည်။	အနေအထားမှ နောက်လှည့်၍ လာ
ရသော ဝါဝါထိန်ထိန် ကျားကြီးတစ်	ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အနက်	လမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
ကောင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးပါလေတော့၏။	တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကျားစာ	သော အဖြစ်ပါပေ။
ထိုကျားကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ရေ	ဖြစ်ရတော့မှာကလားဟုလည်း တွေး	ကျားကြီးထွက်ခွာသွားလျှင်
ကုန်ပြင်ပေးတွင် အသင့်နေရာယူပြီးသား	လိုက်မိ၏။	ကား ဆမ်ဆန်တို့ အုပ်စုသည်လည်း
ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရုတ်တရက်	ထိုစဉ်...	ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြပါလေတော့၏။
မရှောင်သာမတိမ်းသာသော အခြေအနေ	ဝူး... ဝူး... ဝူး... ဝူး	ဆမ်ဆန် ကျွန်ုပ်ကို ကျေးဇူး
တွင် ရောက်ရှိနေ၏။	ဟူသော အသံကိုကြား၍ အသံလာရာ	ဆပ်လိုက်ခြင်းဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ယူခံစား
ဦးလေးဦးမောင်က သည်	သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ	မိလိုက်ပါတော့၏။
ရိုင်ဖယ်ကိုထိုးချိန်မှ အခွင့်မသာ ဖြစ်နေ	လားလားဆမ်ဆန်နှင့် သူတို့မျိုးနွယ်တူ	လှပြင့်အေး

ရွှေပြာကဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း (၇) ရက်သားသစ်များအတွက်

ဘာကိုသောင်လို့ရောင်မလဲ

ကုမ္ပဏီသယမဟိန္ဒီစေ
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

စနေဂါယောသမိယျာအတွက်

- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်နိုင် ပါပြီ။
- မိသားစုစည်းရုံးညီညွတ်ပါပြီ။
- အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် များ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိသည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၂ ၇) ကျောင်းသားများ အတု၊ ရူပ ကရုဏ်ပါ။
- စာဦးစားများကို ဦးချပြီးမှ သုံးဆောင်ပါ။

စနေလိာသောသမိယျာအတွက်

- လုပ်ငန်းများ လျင်မြန်စွာ လည်ပတ်မည်။
- နှလုံးသားအလင်းရောင်ရပါ ပြီ။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိမည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၆၊ ၁) ကျောင်းသားများ သင်္ချာကရု ဇိတ်ပါ။

- ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
- ကြက်ဟင်းခါးသီးဟင်းချက် လှပါ။

အင်္ဂါသောသမိယျာအတွက်

- လုပ်ငန်းများ ကျဆင်းချိန် ဖြစ်သည်။
- သူများထက် နှစ်စကြိုစားမှ တန်ခါကျမည်။
- မနာလိုသူများရှိနေသည်။
- ကျောင်းသားများ ဘောဂ ပေဒ ကရုဏ်ပါ။
- အနီးဆုံးလူမှ အထင်မှား မည်။
- စံပယ်ပန်းဆောင်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသောသမိယျာအတွက်

- စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် လုပ်ကိုင် တတ်ခြင်းမျိုးရှောင်ပါ။
- မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲ နိုင်သည်။
- ရန်ကို ရန်ချင်းမတွဲနှင့်မိပါ။

- စနေဦး။
- ကျောင်းသားများ ပထဝီ ကရုဏ်ပါ။
- စကားအမှားမပါရန် လိုအပ် ပါသည်။
- မွေးနေ့တိုင်း ဝစီပိတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါ။

ကြာသပတေးသောသမိယျာအတွက်

- နှလုံးသားရေးရာများ မစ တင်သင့်ပါ။
- မိဘနှစ်ပါးက အထင်မှား မည်။
- ထိစပ်တူထိုးနိုင်သည်။
- အကျိုးပေးဂဏန်း (၂ ၁) ကျောင်းသားများ သမိုင်း ကရုဏ်ပါ။
- ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။
- အိမ်ခါနီးတရားထိုင်ပေးပါ။

မေတ္တရောသေ့မီးဖျားအတွက်	ရေလယ်ခရီးရှောင်ပါ။	အချစ်ရေးကောင်း၍
ကျန်းမာရေးကုန်ရန်လို	နေ့စဉ်သပြေပန်းလှူပေးပါ။	အိမ်ထောင်ရေးညံ့မည်။
သည်။		ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေး ခလုတ်	မေတ္တရောသေ့မီးဖျားအတွက်	ကျောင်းသားများ ဖိတ်
ကလေးများရှိမည်။	ရပ်တန့်လုပ်ငန်းများ	ဓာတ် ကုန်ရန်ပါ။
ဆွေမျိုးများနှိပ်စက်နိုင်သည်။	အောင်မြင်မည်။	အထူးအလှူများပြုလုပ်ပါ။
ကျောင်းသားများ မြန်မာစာ	ထိပါကကိန်းရှိပါသည်။	ကုမ္ပဏီသယံမဟိဒ္ဓိစေ
ကုန်ရန်ပါ။	အကျိုးပေးကဏန်း (၇၊ ၀)	မေတ္တရောသေ့မီးဖျား

Dear Marry

Online Shopping Myanmar

No.(301/9) Padauk Street. Near Yuzana Plaza Mingalar Taung Nyunt

<http://www.facebook.com/DearMarryMyanmar>

Contact-09 5136230/ 09 5036602/ 09 5172150

မေအေးသည် ပြတင်းပေါက်
တွင်ရပ်ပြီး ခြံထောင့်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီး
ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပိတောက်ပင်
ကြီးသည် အကိုင်းအခက် ဝေဝေပြာပြာ
ဖြင့် အရွက်များ စိမ်းညိုအုပ်ဆိုင်ကာ
ထီးထီးကြီး ရပ်တည်နေ၏။ သက်တမ်း
ရင့်ပြီ ကြီးမားလှသောကြောင့်
“ပိတောက်ပွင့်ချိန်ဆို တယ်လောက်များ
ထုလိုက်မလဲ” ဟု မေအေးတွေးနေလေ
သည်။

နေဝင်ချိန်ရောက်တော့မည်
ဖြစ်၍ ငှက်အပေါင်းသည် အုပ်စုလိုက်
အိပ်တန်းသို့ ပျံသန်းနေကြလေသည်။
ကျီတစ်အုပ်သည် ပိတောက်ပင်ကြီးရှိရာ
သို့ ပျံသန်းလာပြီး အိပ်တန်းတက်ကြလေ
သည်။ ထိုကျီကန်းအုပ်ကြီးသည် မိမိတို့
ဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာမည်ကို
မေအေး မသိခဲ့ပါ။

မေအေး၏ ခင်ပွန်းဘောက်လုပ်
နေအင်ဂျင်နီယာ (မိုးဇော်) တာဝန်ကျ
သော ငြို့လေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြပြီး
ဌာနဆိုင်ရာမှပေးသော ဤအိမ်တွင်

ထိုကျီကန်းအုပ်ကြီးသည်
မိမိတို့ဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်
လာမည်ကို မေအေး မသိခဲ့ပါ။

နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်ရှိသွားလေပြီ။
ခြံဝင်းကျယ်ကျယ် တစ်ထပ်တိုက်ပုပု
လေးဖြင့် နေချင်စဖွယ်ရှိလေသည်။
မေအေးတို့ ဝန်းမောင်နံ့ ခြောက်လသား
သားလေးနှင့် တူမဝမ်းကွဲလေး ဆုံဆုံတို့
လေးယောက်အတွက် အိမ်မှာကျယ်ဝန်း
နေသေး၏။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေ
သော မိုးဇော်နှင့် မေအေးသည် တအား
အား ကျီးအော်သံများကြောင့် လန့်နိုး
သွားကြလေသည်။

“စောစောစီးစီးကွာ ဒီကျီကန်း
တွေကတော့လုပ်ပြီ အိပ်ပျက်တယ်”
မိုးဇော်သည် ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးဖြင့်ဖိ
ပြီး ညီညီညာညာ ပြောလိုက်၏။ မေအေး
ကလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်...

“ဆူတယ်ကွာ... ဆူတယ်”
ဟုပြောပြီး ဆက်အိပ်နေလေသည်။
နံနက်စာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ချိန်တွင်
တတ်လမ်းစပါတော့သည်။

မေအေးက သားလေးနှင့်
အိပ်ရှေ့ညှော်ခန်းတွင် အလုပ်ရှုပ်လှစဉ်

နောက်ဘက်မီးဖို၌ ထမင်းဟင်းချက်နေ
သော ဆုံဆုံ၏ အော်ဟစ်သံထွက်လာ
၏။

“ရွေး... ရွေး... သွားစမ်း
အတင့်ရဲ့လိုက်တာဟယ်၊ လူတစ်
ယောက်လုံး ရှေ့ထားပြီး ကဲဟယ်...
ကဲဟယ်” အော်သံအဆုံး၌ ဂွမ်းခနဲ
ပြုတ်ကျသံများ ဆူညံသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆုံဆုံ”

“အန်တီမေရေ ကျီးကန်းနှစ်
ကောင် မီးဖိုထဲဝင်လာပြီး ငါးလာလှ
လို့”

ဆုံဆုံစကားကြောင့် မေအေး
သွားကြည့်သောအခါ ကျီးကန်းတစ်
ကောင်သည် ငါးတစ်တုံးချီ၍ ပီတောက်
ကိုင်း နှိပ်နှိပ်လေးပေါ်တွင်နားကာ မထေ
မဲ့မြင်ဖြင့် မေအေးကို လှမ်းကြည့်နေလေ
သည်။

“နောက်... သားငါးကိုဝင်ရင်
တံခါးပိတ်ထားလိုက်”ဟု ဆုံဆုံကို
မှာထားလိုက်လေသည်။

ဘုရားစင်မှ ဆွမ်းတော်ပါ
ချမ်းသာ မပေးကြချေ။
ကျီးအုပ်ထဲတွင် အဆိုးဆုံး
မှာ ကျီးလင်မယားဖြစ်၏။
ကျီးဖိုမှာ ကြီးမား ထွား
ကျိုင်းပြီး အကြောက်အရှုံ့
မရှိချေ။

(၂)

ယနေ့တော့ ကိုရွှေကျီးက

တတ်လမ်းတစ်မျိုးဆင်ပြန်၏။ မေအေးနှင့်
ဆုံဆုံတို့ အိမ်ရှေ့တွင်ရှိနေစဉ် မီးဖိုထဲမှ
အိုးခွက်ပြုတ်ကျသံ “ဂလုံ... ဂလွမ်း”
ဖြင့် ဆူညံသွားလေသည်။ ဆုံဆုံ ပြေး
ကြည့်သောအခါ...

“ဟောတော့... ကျီးကန်း

စုတ်” ကျီးကန်းနှစ်ကောင်ကို ဆုံဆုံက
အနီရှိ အကျီချိတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ရာ
ကျီးကန်းနှစ်ကောင်သည် မာင်းတုံးများချီ
၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် ထွက်ပြေးသွားလေ
သည်။

မေအေး တော်တော်စိတ်ညစ်

သွား၏။ ကျီးကန်းများသည် မီးဖိုထဲဝင်
ပြီး မာင်းခိုးစား၏။ ဘုရားစင်မှ

ဆွမ်းတော်ပါ ချမ်းသာမပေးကြချေ။
ကျီးအုပ်ထဲတွင် အဆိုးဆုံးမှာ ကျီး
လင်မယားဖြစ်၏။ ကျီးဖိုမှာ ကြီးမား
ထွားကျိုင်းပြီး အကြောက်အရှုံ့မရှိချေ။
နှုတ်သီးကြီးကို သစ်ကိုင်းမှာ အမြဲသွေး
နေတတ်၏။ ကျီးကန်းအုပ်၏ ခေါင်းဆောင်

လည်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ကျီးကန်းနှင့် လူမုန်းတီးရေ၊
ဇာတ်လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။
နံနက်ခင်း မိုးဇော် လက်ဖက်ရည်
သောက်နေစဉ် ကျီးကန်းတစ်ကောင်
သည် ဖျတ်ခနဲပျံလာပြီး မိုးဇော်ရှေ့မှာ
ပေါ်လာ ပေါင်မုန့်ချပ်ကို ဆတ်ခနဲ ချီပြီး
လေသည်။ လက်မြန်လှသော မိုးဇော်က
စားပွဲပေါ်ရှိ ရေသန့်ဖူးဖြင့် ကောက်ပေါက်
ထိုက်လေသည်။ ရေသန့်ဖူးသည်
ကျီးကန်းကို ရုပ်ထိသွားရာ ပြတ်ကျပြီး
ဆက်မပျံနိုင်တော့ဘဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွပြီး
လေသည်။ မိုးဇော်ကထပြီး ကျီးကန်းကို
ပြောစမ်းရာ ဖမ်းမိသွား၏။ မိုးဇော်နှင့်
ကျီးကန်း၏ ဖြစ်စဉ်က တံခါးဝ၌ နားနေ
သော ကျီးကန်းကြီးက စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး
မိုးဇော်ထံ တရိုက်ထိုးပျံလာပြီး မျက်နှာကို
ထိုးဆိတ်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

မိုးဇော်သည် ဖမ်းမိထားသော
ကျီးကန်းကို ကိုင်ပြီးငှေ့ယမ်းကာ အနား
တွင် ပျံ့ထိုးဆိတ်နေသော ကျီးကန်း
တစ်ကောင်၏ မျက်နှာဆုံထိုးဆိတ်

နေသော ကျီးကန်းကြီးသည်။ တံခါး
ပေါက်မှ ဝိုးခနဲ ပျံသွားတော့၏။ မိုးဇော်
သည် ကျီးသေကို ပိတောက်ပင်နားသို့
ပစ်လိုက်ပြီး ရုံးသို့ ထွက်သွားလေ
သည်။

(၃)

ကျီးများထဲမှ အထူးကျိုင်း
ဆုံး ကျီးကန်းကြီးသည်
ကျီးသေအနားသို့ ပျံဆင်း
လာပြီး ကျီးသေ၏ အမွှေး
အတောင်များကို နှုတ်သီး
ဖြင့် အသာအယာ ထိုးဆွနေ
၏။

ကျီးအော်သံများ ဆူညံပွက်
လောရိုက်နေမှုကြောင့် မေအေးထွက်
ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးဇော်ရိုက်သတ်
လိုက်သော ကျီးသေကိုဝိုင်း၍ ကျီးကန်း
များ ဝိုင်းပတ်ပျံသန်းရင်း ညာသံပေးနေ
ကြလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းကျီးကန်းများ
စုဝေးလာကြ၏။

“ဆုံဆုံ . . . တံခါးတွေပိတ်
ဘွန်ထိုး . . . ဘွန်ထိုး” မေအေး၏
အော်သံအဆုံးတွင် ဆုံ ဆုံ သည်
နားမလည်ပုံဖြင့် . . .

“ဘာနဲ့ ထိုးရမှာလဲ”

“ဪ . . . ခုကွ ဘွန်ဟဲ့
မင်းတုံးဟဲ့ ဂလန်ဟဲ့ မြန်မြန်လုပ်”

“သိပြီ . . . သိပြီ ဂျလန်ထိုး”

ရမှာ”

“အေး... ကြိုက်တာထိုလိုက်
နှင့်လင်တွေ ဝင်လာတော့မယ်”

ကျီးကန်းများသည် ကျီးသေရို
ရာ ကောင်းကင်တစ်ဝိုက်တွင် စက်ဝိုင်းပုံ
လှည့်ပတ်ပျံသန်းရင်း သောသောညံ
အော်ဟစ်နေကြ၏။ ကျီးများထဲမှ
အထွားကြိုင်းဆုံး ကျီးကန်းကြီးသည်
ကျီးသေအနားသို့ ပျံဆင်းလာပြီး
ကျီးသေ၏ အမွှေးအတောင်များကို
နှုတ်သီးဖြင့် အသာအယာ ထိုးဆွနေ၏။
ကျီးကန်းကြီး၏ လှုပ်ရှားနေပုံမှာ
ကျီးသေကို မထိရက်၊ မကိုင်ရက်
ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ကျီးများမှာ မရပ်မနား
အော်ဟစ်နေ ကြလေသည်။

“အန်တီမေရေ ကြည့်ပါဦး။
ဟို... ကျီးကန်းက သေသွားတဲ့ ကျီးမ
ရဲ့ ယောက်ျားနဲ့တူတယ်”

ပြတင်းပေါက်မှ ချောင်းကြည့်
နေကြသော မေအေးတို့ တူအရီးသည်
ကျီးကန်းတို့ ဖြစ်နေပုံကြောင့် အံ့သြ
တကြီး ဖြစ်နေကြ၏။ အချိန်အတော်ကြာ

‘ကျီးတွေဟာ မိုက်မဲတယ်၊
သတ္တိရှိတယ်၊ ဂလဲ့စား ချေ
တတ်တယ်။ အမျိုးကိုထိရင်
မချီအောင်နာပြီး အသက်
ပေး ကာကွယ်တတ်ကြ
တယ်။’

ညနေစောင်းမှ ကျီးသေကို ကျီးကန်းကြီး
နှင့် ကျီးတစ်ကောင်က တောင်ပံတစ်ဖက်
စီကိုက်ချီ၍ ပိတောက်ပင်ကြီးထက်သို့
ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

ထိုနေ့က တစ်ညလုံး မေအေး
တို့ကို ကျီးကန်းများ ခုက္ခပေးတော့၏။
မေအေးတို့အိမ်ခန်းရှိ ပြုတင်းပေါက်တံခါး
ကို နှုတ်သီးဖြင့် တတောက်တောက်
အဆတ်မပြတ်ခေါက်၏။ အိမ်ခေါင်မိုးကို
ခြေသည်းဖြင့် တဂျစ်ဂျစ်ခြစ်၏။ ခဲလုံး
များကိုချီပြီး ခေါင်မိုးပေါ် -တတောက်
တောက် ပစ်ချကြ၏။ တစ်အိမ်လုံး
တတောက်တောက် တဂျစ်ဂျစ်ဖြင့်
ဆူညံနေလေသည်။

အားလုံးမအိပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ
ထကြည့်သောအခါ မေအေးတို့အိမ်ခန်း
ခေါင်းရင်းတည့်တည့် ပြတင်းပေါက်မှန်
တံခါးတွင် ထွားကျိုင်းသော ကျီးကန်းကြီး
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျီးကန်းကြီး
သည် အခန်းထဲသို့ စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး
ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ငဲ့စောင်းနေ၏။
ထူးဆန်းသည်မှာ ကျီးကန်းကြီး၏

မျက်လုံးအစုံသည် နီရဲပြီး ဝင်းဝင်း တောက်နေ၏။

မိုးဇော်သည် တောက်တစ် ချက် ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ပြီး...

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

(၄)

နံနက်လင်း၍ အိမ်ရှေ့တံခါးမ ကြီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ခြံဝင်းတစ်ခု လုံး မြင်မကောင်းအောင် ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ပွေ့ နေ၏။ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ထားသော မိုးဇော် ၏ ကားတစ်စီးလုံးသည် ကျိုးချေမှုန်းဖြင့် ပွစာတက်ပြီး အကွက်အကွက်ထကာ ကွန်မင်ဒိုကားဖြစ်နေ၏။ မိုးဇော်နှင့် မေမေဒေးသည် အညှိုးကြီးလှသော ကျိုးကန်းများကို အံ့သြရလေသည်။

မိုးဇော်သည် ကားကို သန့်ရှင်း ရေးမလုပ်တော့ဘဲ ကျိုးကန်းချေးအပုံ လိုက်ဖြင့် ရုံးသို့ မောင်းသွားလေသည်။ ရုံးတွင် မိုးဇော်က ကျိုးကန်းပြဿနာကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ မိုးဇော်၏ရုံးမှ

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက...

“ကျွန်တော့် အိမ်နားမှာ ကျိုးဖမ်းတဲ့လူရှိတယ် အခုသွားခေါ်လိုက် မယ်။ ဒီလူက ညမှ အလုပ်ဆင်းတာ”

ကျိုးဖမ်းသမား ရောက်လာ သောအခါ မိုးဇော်ကို ရှင်းပြလေသည်။

“ကျိုးတွေဟာ မိုက်မဲတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ဂလုံးစားချေတတ်တယ်၊ အမျိုးကိုထိရင် မချီအောင်နာပြီး အသက်ပေး ကာကွယ်တတ်ကြတယ် ဆရာ။ ကဲ . . . ဒီည ဒင်းတို့ကို ကျွန်တော်ဖမ်းမယ်”

နံနက်သုံးနာရီခန့်တွင် ကျိုးဖမ်းသမားသည် အဖော်တစ်ဦးနှင့် ရောက်လာပြီး မိုးဇော်တို့ အိမ်ရှေ့လမ်းမ ကိုခွ၍ ကျိုးဖမ်းရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ လမ်းဟိုဘက်၊ ဒီဘက် သစ်ပင်နှစ်ပင်တွင် ကြိုး တစ်ချောင်းချီပြီး ပိုက်ကွန်းစိပ်စိပ် တစ်ခုကို ကြိုးနှင့်တွဲ၍ ဘော်လီဘောပိုက် ကဲ့သို့ တန်းထားလိုက်၏။ အမှောင်ထဲ တွင် အနက်ရောင်ပိုက်ကို မမြင်ရချေ။ ပိုက် ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ကျိုးဖမ်းသမား

က ခြေတစ်ဖက်ကို ကြိုးချီထားသော “တည်ကျီး”ကို ပိုက်အောက်ခြေမှခွဲပြီး ဟိုဘက်ဒီဘက် လူးလားခေါက်ပြန်ပြီး လေသည်။

ကျိုးဖမ်းသမားကို ပိုင်းဝန်းထိုး ဆိတ် တိုက်ခိုက်ကြရာ ပိုက်တွင်ညှို့ပြီး အဖမ်းခံရလေသည်။ ပိုက်ညှို့နေသော ကျိုးကန်းများကို ဖမ်း၍ မြွေခွံအိတ်ကြိုး ဖြင့် ထည့်ယူသွားလေသည်။

မိုးဇော်သည် ကျိုးကန်းတို့၏ ဖြစ်စဉ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုမော့၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ သည်။

(၅)

နံနက်တွင်ရုံးတက်ရန် မိုးဇော် သည် သယ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထား၏။ ဆံပင်ကို ပုံကျကျဖိပြီး မေမေကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပြင်ထွက်လိုက်စဉ် ကျိုးကန်းသုံးကောင်သည် ပိုးခနဲယှံ့သန်း လာပြီး ထိုးဆိတ်လေသည်။ အငိုက်မိ သွားသော မိုးဇော်သည် လက်တွင်ကိုင်

ထားသောဒီတံဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်
သော်လည်း ကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင်မှာ
မိုးတော်၏ ခေါင်းပေါ်တွင်ခြေကုတ်ပြီး
ဆံပင်များကို တချစ်ချစ်ဆွဲနှုတ်၏။
ကျွန်ကျီးကန်းနှစ်ကောင်က မိုးတော်၏
လက်များကျောပြင်များကို ထိုးဆိတ်လေ
သည်။

မိုးတော်၏ အော်သံကြောင့်
မေအေးနှင့် ဆုံဆုံပြေးလာပြီး ကျီးကန်း
များကို ဝိုင်းမောင်းကြမှ ကျီးကန်းများ
ပျံသွားကြပြီး ဝိတောက်ကိုင် နှိပ်နှိပ်ပေါ်
တွင်နားရင်း မိုးတော်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေ
ကြ၏။

မိုးတော်တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်
ပြတ်သပ်နေ၏။ အင်္ကျီများစုတ်မြပြီး
လက်တစ်ဖက်မှ အင်္ကျီက ဖျားလျားကျ
နေ၏။ လက်များတွင် ကျီးများကုတ်ခြစ်
ထိုးဆိတ်ထား၍ သွေးများနီရဲနေ၏။
အဆိုးဆုံးမှာ ဆံပင်စုတ်ဖွားဖြစ်ပြီး
ထိပ်တွင်ဆံပင်မရှိတော့ဘဲ အကွက်
လိုက် ပြောင်ရှင်းနေလေသည်။ မေအေး
နှင့် ဆုံဆုံသည် မိုးတော်၏ ပုံသဏ္ဌာန်

‘ကဲ...အကာကြီးကို အစီ
အမံလေးတစ်ခု ပေးလိုက်
မယ်။ ထူးထူး ဆန်းဆန်း
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပရိတ်
ကြိုးနဲ့ ဇာတိဖွဲ့လ်သီးပါ။
ဦးပဉ္စင်းပြောသလို သေချာ
လုပ်ပါ။ ကျီးကန်းရဲ့ ဇာတိ
အမှန်ကို မြင်တွေ့ရလိမ့်
မယ်’

ကိုကြည့်ပြီး ငိုရမကောင်း၊ ရယ်ရ
မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။

မိုးတော်သည် ရေချိုးဆေးထည်
ပြီး ရုံးမသွားသေးဘဲ ကျီးဖမ်းသမားကို
ခေါ်လာရန် ရုံးကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။
ကျီးဖမ်းသမားသည် မိုးတော်ကိုတွေ့သော
အခါ...

“ဆရာကိုတော့ ကျီးကန်းတွေ
မိန်းခေါ်နေပြီ။ ဒီဝိတောက်ပင်က ကျီးအုပ်
အကြောင်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။
ကျီးအုပ်ထဲက ခေါင်းဆောင်ကျီးကြီးက
ထူးဆန်းပါတယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး
မိတ္တူပူနေသလိုပဲ ညဆို သူ့မျက်လုံးကို
ကြည့်ပါလား နီရဲပြီး ဝင်းဝင်းတောက်နေ
တာပဲ။ သတိထားပါဆရာ နောက်
တစ်ကြိမ် ဖမ်းကြရအောင် ဒီကောင်ကြီး
လည်း ကျီးတွေ စုနေမှာပါ”

မိုးတော်သည် ကျီးဖမ်းသမား၏
စကားကိုကြားပြီး “မကောင်းဆိုးဝါးမိတ္တူ
ပူနေတယ်” ဆိုသော စကားကို နက်နက်
နဲနဲ စဉ်းစားနေလေသည်။ မိုးတော်သည်
• ကျီးကန်းကြီး ဆွဲနှုတ်ထားပုံကြောင့်

ထိပ်ကွက်နေသော ခေါင်းကို ပြောင်နေ
အောင် ရိတ်လိုက်လေသည်။

(၆)

မိုးဇော်နှင့်ကျီးကန်း ပြဿနာ
ကို သိထားသော ရုံးမှ ရှေ့မီနောက်မီ
ရုံးအုပ်ကြီးသည် ဗေဒင်၊ နက္ခတ်၊ အင်း
အိုင်များ လေ့လာလိုက်စားသော
ဦးပွင်းတစ်ပါးထံ မိုးဇော်ကို ခေါ်သွား
လေသည်။ ဦးပွင်းသည် မိုးဇော်ပြောပြ
သမျှကို နားထောင်ပြီး...

“ကဲ... ဒကာကြီးကို အစီ
အမံလေးတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်။ ထူးထူး
ဆန်းဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပရိတ်
ကြီးနဲ့ ဇာတိဖွဲ့လ်သီးပါ ဦးပွင်းပြော
သလို သေချာလုပ်ပါ။ ကျီးကန်းရဲ့
ဇာတိအမှန်ကို မြင်တွေ့ရလိမ့်မယ်”ဟု
ဆိုကာ ပရိတ်ချည်လုံးများနှင့် အပေါက်
နှစ်ပေါက်ပါသော ဇာတိဖွဲ့လ်သီးများ
ပေးလိုက်၏။

ရုံးအုပ်ကြီးနှင့် မိုးဇော်သည်
ဦးပွင်း ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ပရိတ်

အပ်ချည်လုံးသုံးလုံးကို ပူးကျစ်၍ အညှာ
နှင့် ထိပ်ကိုဖောက်ထားသော ဇာတိဖွဲ့လ်
သီးများကို တစ်ပေခြားတစ်လုံးစီသီပြီး
အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ပိုင်းပတ်ချီထားလိုက်
လေသည်။ လေတိုက်တိုက်၊ မတိုက်
တိုက် ဇာတိဖွဲ့လ်သီးများသည် မွှတ်နေ
အောင်လည်နေကြ၏။

(၇)

မိုးဇော်သည် ညက မိမိမြင်
တွေ့ရသော လူမျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကြီး
အကြောင်း ဦးပွင်းအား လျှောက်တင်
လိုက်လေသည်။

“အင်း... အင်း ဦးပွင်းထင်
တဲ့ အတိုင်းပါပဲ ရိုးရိုးကျီးကန်းမဟုတ်ဘဲ
သေသွားတဲ့ လူတစ်ဦးဦးရဲ့ ဝိညာဉ်ဝင်ပူး
ပြီး မှောင်နေတာပါ။ ကျီးရဲ့ သန္ဓေစိတ်
ရှိပြီး မှောင်တန်ခိုးကလည်း ရှိနေတာပေါ့။
ကဲ... ဒကာကြီး အန္တရာယ်တော့ရှိနေ
ပြီ။ ဇနီးနဲ့သားကို အထူးဂရုစိုက်ပေတော့
အကောင်းဆုံးကတော့ အိမ်ပြောင်းလိုက်
ပါ။ မဖြစ်နိုင်ရင် ဇနီးနဲ့သားကို တခြား

ရွှေထားပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား။ ဦးပွင်း
အမိန့်ရှိတဲ့အတိုင်း လိုက်နာပါ့မယ်။ ဇနီး
နဲ့သားကို သူ့မိဘများရှိတဲ့ မော်လမြိုင်ကို
ပြန်ပို့ထားပါ့မယ်”

“ဒကာကြီး ဒီမှောင်ဝကျီးကို
ရိုးရိုးလက်နက်နဲ့ မသတ်နိုင်ပေတော့”

ဦးပွင်းလေသည် လေးနှင့်
ပြားတစ်စင်းကိုပေးပြီး

“ဒကာ... ပြားပစ်တတ်
သလား”

“တင်ပါ့... တပည့်တော်
ပြားပစ်အားကစားသမားပါ ဘုရား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်း
တယ်။ သူ့အသက်နဲ့ ကိုယ့်အသက်
လှတဲ့အခါမှာ သုံးပေါ့။ ဒီလေးနဲ့ပြားဟာ
လောကီအစီအရင်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ထား
တာမို့ မှော်တို့ အောက်လမ်းတို့ကို
ကောင်းကောင်းနိုင်ပါတယ်။ ကဲ...
သွားကြ အန္တရာယ်ကင်းကြပါစေ”

မိုးဇော်သည် မေဒေသားလေး
နှင့် ဆုံဆုံတို့ကို မော်လမြိုင်သို့ပို့ရန်

စီစဉ်လေသည်။ ရုံးမှ ဝန်ထမ်းလေးဦးက ကားတစ်စီးဖြင့် မိုးခေါင်ကားနောက်မှ လိုက်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ မိုးခေါင်သည် သူ့ကားဘောနက်ကို အိမ်ကိုပတ်ချည် ထားသော ပရိတ်ချည်နှင့် ဇာတိဖွယ်သီး ငါးလုံးအားဖြတ်၍ ချီထားလိုက်၏။

မော်လမြိုင် သွားမည့်နေ့တွင် မိုးခေါင်ကမောင်းပြီး ဘေးခံတွင် ဦးပဉ္စင်း လေး ပေးလိုက်သည်။ လေးနှင့်မြားကို အဆင့်ဆင့် ချထားလိုက်၏။ ကားနောက် ခန်းတွင် မေအေးတို့ သားအမိနှင့် ဆုံဆုံ တို့ လိုက်ပါလာကြ၏။

“မေ... သားကို ဂရုစိုက် နော်။ ဘာကိစ္စပဲကြုံကြုံ မကြောက်နဲ့။ ကိုရိုတယ် ဟုတ်ပြီနော်”

မိုးခေါင်တို့ ဟွန်ဒါအင်ဆိုက် ကားခရမ်းရင့်ရောင်လေး စထွက်လာ သည်နှင့် ပိတောက်ပင်ထက်မှ ကျီးကန်း တစ်ကောင်က ပျံ့လှိုက်လာလေသည်။ ကားဘောနက်တွင်ချီထားသော ဇာတိ ဖွယ်သီးများသည် ပတ်ချာလည်နေကြ လေသည်။ မိုးခေါင်တို့ကားနှင့် ခပ်ခွာခွာ

တွင် သူငယ်ချင်းလေးယောက်ပါသော ကားကလိုက်လာ၏။

(ဂ)

ကားနှစ်စီးသည် ခပ်မှန်မှန် မောင်းလာရာ ခြံအတွက် သုဿန်အနီး သို့ အရောက်တွင် ကားများအပေါ်မှ ပျံ့လှိုက်လာသော ကျီးကန်းသည် “အား... အား... အား” ဟု စူးစူးရှရှ အော်လိုက်ရာ သုဿန်သွားရာလမ်းဘေး ရှိ ကုက္ကိုလ်ပင်များပေါ်မှ ကျီးကန်းအုပ် ကြီးသည် ညာသံပေးပြီး မိုးခေါင်ကား ကို ဝိုင်းလာကြလေသည်။

မိုးခေါင်တို့နောက်မှာ ပါလာ သော သူငယ်ချင်းလေးယောက်သည် လေသေနတ်များ လေးခွများဖြင့် ကျီးအုပ်ကို ပစ်ခတ်ကြလေရာ ကျီးကန်း အုပ်ထဲမှ ကျီးကန်းအချို့ တဖုတ်ဖုတ် ကျဆုံးကုန်၏။ မိုးခေါင်ကားကို ဝိုင်းဝန်း ထိုးဆိတ်နေသော ကျီးများအနက် ကျီးကန်းကြီးတစ်ကောင်သည် ဘောနက်ပေါ်နားပြီး ရေမှန်ကို

တောင်ပံနှစ်ဖက် ဖြန့်ကာထားလိုက်ရာ မိုးခေါင်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူ မျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကြီး ဖြစ်နေ လေသည်။ မိုးခေါင်၏ ကျောတပြင်လုံး အေးခဲနေပြန်သွားပြီး အကြိတ်ကာ လီဟာ ကို ဖိနှင်းလိုက်လေသည်။

ကားမှန်များတင်ပြီး သော့ချ ထား၍ ကျီးကန်းများမှာ ကားအမီးနှင့် ဘော်ဒီများကို နှုတ်သီးဖြင့်ပေါက် တောင်ပံဖြင့် ရိုက်ကြလေသည်။ မိုးခေါင် သည် ရှေ့ကို မမြင်နိုင်တော့၍ ကားစက် ရပ်လိုက်ရလေသည်။ နောက်မှ ကား ကလည်း ကျီးကန်းတစ်အုပ်ဖြင့် အပြင်း အထန် ပစ်ခတ်နေကြ၏။

ကားရပ်သွားသည်နှင့် လူမျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကြီးသည် ကားကို ဟိုဘက်တွန်း၊ ဒီဘက်တွန်းဖြင့် ကားမှောက်သွားရန် ကြိုးစားလေသည်။ ကားမှောက်သွားပါက မေအေးတို့ အန္တရာယ်ဖြစ်မည်ဆို၍ မိုးခေါင်သည် လေးနှင့်မြားကိုကိုင်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

မိုးဇော် ကိုယ်တစ်ပိုင်းအတွက်

(၉)

သည်နှင့် ညာသံပေး တိုက်ခိုက်နေသော

တွင် ကျီးကန်းကြီးသည် မိုးဇော်ခေါင်းကို
ပျံ့ထိုးဆိတ်လိုက်ရာ မိုးဇော်၏ နဖူးပြင်
မှ အပြေးသည် ဗိုလ်မှူးတို့ပြီး မျက်နှာ
ပေါ် တန်းလန်းကျလာလေသည်။ မိုးဇော်
သည် စူးစူးရှရှ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး
ကားထဲပြန်ဝင်လိုက်၏။ မေအေးသည်
မိုးဇော်ကားထဲရောက်သည်နှင့် သားလေး
၏ အနီးကိုခေါက်ပြီး မိုးဇော်နဖူးကို
တင်းတင်းချည်ပေးလိုက်၏။

မိုးဇော်သည် ကားပေါ်မှ
ဖျတ်ခနဲဆင်းပြီး ဘော့နက်ကို ဝိုထား
လိုက်၏။ သွေးစက်လက်ကျနေသော
မျက်နှာ၊ သွေးပေးနေသော အင်္ကျီနှင့်
ခေါင်းကိုပုဝါဖြူနိုးကာ လေးနှင့်မြားကို
ကိုင်ထားသော မိုးဇော်ကို ကျီးကန်းကြီး
က ပျံ့ဝရင်း တိုက်ခိုက်ရန်ပြင်နေ၏။

နောက်ကားမှ လူတစ်ယောက်
သည် မိုးဇော်ကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေ
သော ကျီးကန်းကြီးကို လေသေနတ်ဖြင့်
ထစ်ဖန်ဖန်ပစ်ရာ ထိမှန်သော်လည်း
ကျီးကန်းကြီးက ပျံ့ဝတိုက်ခိုက်နေဆဲပင်။

မိုးဇော်သည် ကားဘော့နက်
ကိုခိုပြီး ကျီးကန်းများကို လိုက်ကြည့်ပြီး
လူမျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကို ရှာနေ
လေသည်။ မေအေးသည် မိုးဇော်ကို
ကြည့်နေရာမှ စိတ်မချနိုင်တော့ဘဲ
သားလေးကို ဆုံဆုံကိုပေးလိုက်ပြီး
ဖျတ်ခနဲ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။

မိုးဇော်သည် ပျံ့ဝနေသော
လူမျက်နှာနှင့်ကျီးကို တွေ့လိုက်၍
မြားဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ် မေအေးကို
မြင်လိုက်သော ကျီးကန်းကြီးက တဟုန်
ထိုးဝဲခနဲပျံ့ကာ မေအေးကို တောင်ပုံဖြင့်
ရိုက်ချလိုက်ရာ မေအေးပစ်လဲသွားစဉ်
ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ်ခြေသည်းဖြင့် ကုတ်ပြီး
မျက်လုံးကို ထိုးဆိတ်ရန်အပြုတွင်
မိုးဇော်၏ပြားသည် ကျီးကန်းကြီး၏ခေါင်း
ကို “ဒုတ်” ခနဲ ဖိုက်ဝင်သွားလေသည်။

လူမျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကြီး
သည် “အား” ခနဲအော်မြည်ပြီး မေအေး၏
ကိုယ်ပေါ် လဲကျသွားတော့၏။
ခေါင်းဆောင်ကျီးကန်းကြီး မြားချက်ထိ

ကျီးကန်းများသည် သုဿန်ရှိရာသို့
ပျံ့သန်းသွားကြလေသည်။

မိုးဇော်သည် မေအေးလဲနေရာ
သို့ ပြေးလာပြီး အပေါ်မှပိနေသော
ကျီးကန်းကြီးကို ဆွဲဖယ်ရာ မေအေး၏
ပန်းထဲသို့ ဖိုက်ဝင်နေသော ခြေသည်း
ကြီးများကြောင့် ဖယ်၍မရချေ။ နောက်
ကားမှ ပြေးလာသော လူများကလည်း
မိုးဇော်ကို ဝိုင်းကူလေသည်။ မြားဖောက်
ဝင်နေသော ကျီးကန်း၏ဦးခေါင်းကို
မကြည့်လိုက်ရာ အားလုံးကြက်သေသေ
သွားကြရသည်။ မျက်လုံးအစုံ ပြူးထွက်
ပြီး အံ့ကြိတ်ထား မျက်နှာထားဆိုးဆိုး
ကြီးသည် ကျီးကန်း၏ကိုယ်နှင့် ဆက်နေ
ပြီး မြားတံသည် နားထင်တစ်ဖက်မှဝင်
ပြီး တစ်ဖက်သို့ ဖောက်ထွက်နေလေ
သည်။

ကျီးကန်းကြီး ခြေသည်းများကို
ဖြတ်မရ၍ ကျီးခြေနစ်ဖက်လုံး စားဖြင့်
ဖြတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ကျီးကန်းတစ်ကောင်
၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မိုးဇော်နှင့် ပျံ့တစ်

ယောက် ကြီးစားပန်းစား ဆွဲချမှ မေအေး
ကိုယ်ပေါ်မှ ကျသွားတော့၏။

မေအေးကို မိုးတော်ကပွေ့ချီ၍
ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံသို့ မောင်းလေ
သည်။ လူမျက်နှာနှင့် ကျီးကန်းကြီးကို
မြွေခွံအိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်၍ ဦးပွင်း
လေးကျောင်းသို့ သယ်ဆောင်သွားကြ
၏။

မိုးတော်တို့သတင်းကို ကြား
သောအခါ ဆောက်လုပ်ရေးမှူး ဦးစီးမှူး
သည် ပိတောက်ပင်ကြီးကို အပိုင်ပိုင်
ခုတ်စေ၏။ ပိတောက်ပင် ခုတ်နေသူများ
သည် အပင်ပေါ်တွင် အံ့သြဖွယ်ရာ
“ကျီးသိုက်”ကြီးကို တွေ့ရှိရ၍ ဖျက်ဆီး
လိုက်ကြလေသည်။

ဆေးရုံမှ မိုးတော်၏ အပြော

လုပ်သွားသော နဖူးပြင်ကို အမာရွတ်
မပေါ်အောင် ချပ်ပေးပြီး မေအေး၏ ပခုံး
နှစ်ဖက်မှ ကျီးခြေသည်းများကို ခွဲထုတ်
ပေးလိုက်၏။ မေအေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်မှ
ခြေသည်းရာနှစ်ဖက်ကို တွေ့မြင်တိုင်း
“မှောင်ကျီး”ကြီးကို မြင်ယောင်မိကြလေ
သည်။

စိန်စိန်အေး

ဆုတောင်းပြည့်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဇယားညွှန်း - ယဟဂန္ဓနိဗ္ဗာန် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကဗျင်စမြ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီစရိန် (မြန်မာပြည်)

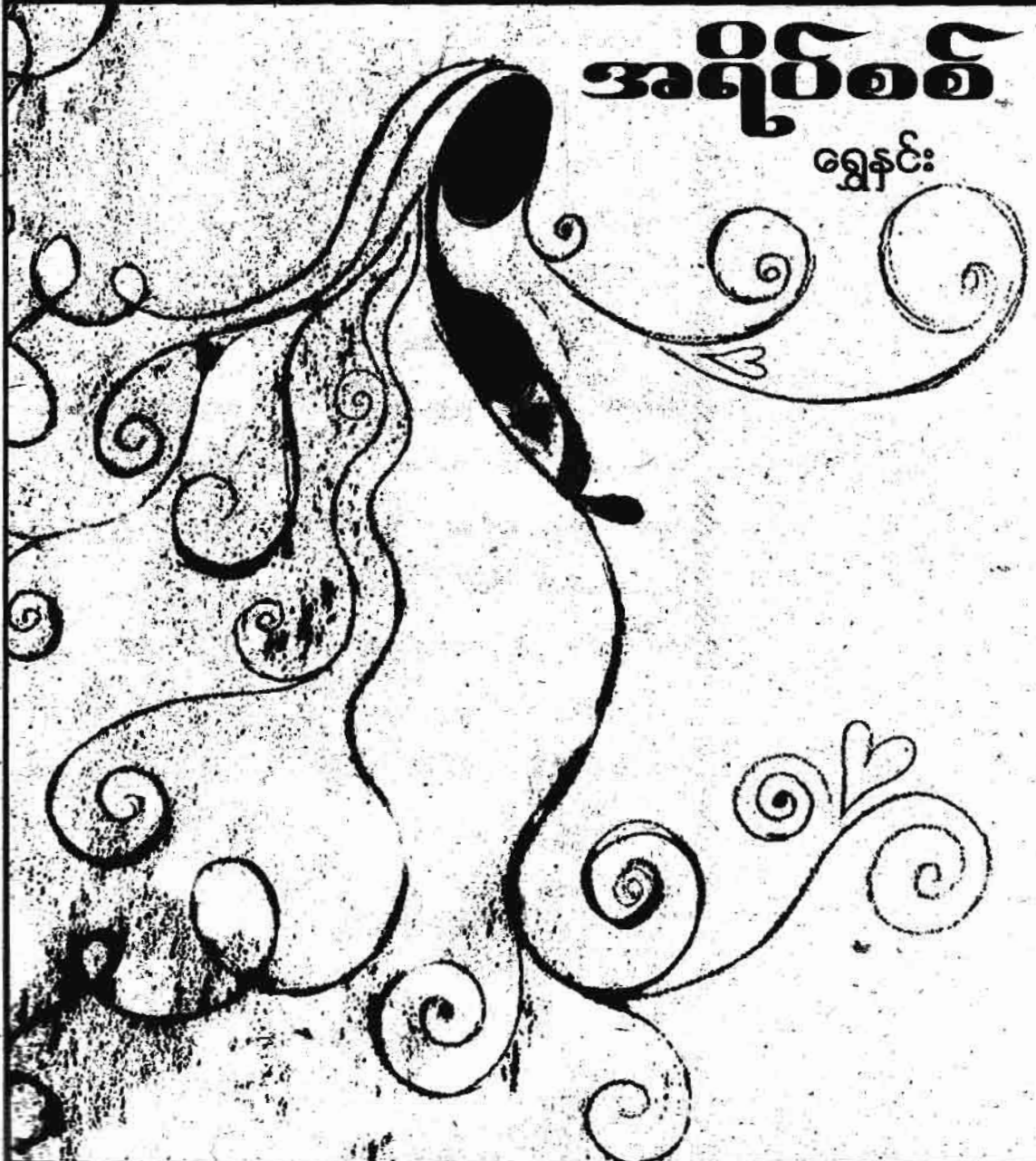
- ယဉ်း ဓာတ်မှိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရေးဆောင်လမ်းညွှန် အတိုင်ပင်သည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အခွင့်ရရှိ၍ ယောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂) အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရှမ်း - ၀၁-၅၄၀၇၂၊ ၀၉-၃၁၀၂၂၀၁၆

မိဘမေတ္တာ

အရိုက်စစ်

ရွှေနင်း

မိဘတွေရဲ့အမြင်မှာ သား
သမီးက ဘယ်လောက်ပဲ
အသက်ကြီးနေပါစေ။
ကလေးတစ်ယောက်လို
မြင်တတ်သည်မှာ သဘာဝ
ကြီးတစ်ခုဆိုတာ...

ဆောင်းရာသီ ဝင်ကာစမို့
အအေးဓာတ်လေးက နည်းနည်းအချမ်း
ပိုချင်လာသောကြောင့် ကျွန်မ အနွေး
ထည်လေးကိုယူကာ သမီးလေးကို
ဝတ်ပေးထားလိုက်ရသည်။ သမီးလေးက
အရမ်းအိပ်မောကျနေသောကြောင့်
အနွေးထည်ဝတ်ပေးတာတောင် မသိ
ရှာပါ။ အိပ်မောကျနေသော သမီးလေးရဲ့
ပါးပြင်လေးကို ကျွန်မ ဖွဖွလေး နမ်း
လိုက်မိသည်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်
ကျသွားသည်မှာ သမီးလေး ၂နှစ်
အရွယ်ပင်ရောက် လို့နေပြီ။ ကျွန်မ
အိမ်ထောင်စကျတည်းက အိမ်ခွဲ၍
ချွေပြည်သွားပြီး ဆင်ခြေဖုန်း ရပ်ကွက်
လေးတစ်ခုမှာ အိမ်ငှားနေဖြစ်ကြပါသည်။
ကျွန်မ အမျိုးသားက တတ်နိုင်
သလောက်တော့ ရှာဖွေကျွေးမွေးပါ
သည်။ သူက အိမ်ထောင်ကျခါစက
အရမ်းအလုပ် ကြိုးစားသလောက်
အခုတလော ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိပါ။
အရက်တွေ မကြာခဏ သောက်တတ်
လာပါသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်

တွေ့မြင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပဲ
ကျွန်မလည်း မပြောချင်တော့ပါ။ ကျွန်မ
သူ ပြန်လာလျှင် အဆင်သင့်စားနိုင်ရန်
အတွက် ထမင်းပွဲပြင်နေရပါသည်။
ကျွန်မ နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ ၁၀
နာရီခွဲပြီ။ ကျွန်မထမင်းပွဲပြင် အပြီးတွင်
အိမ်ရှေ့မှ အသံကြားလိုက်ရသည်။

“မိန်းမရေ...မိန်းမ”

သူ့ခွဲခေါ်သံနဲ့အတူ အိမ်နောက်
ဖေးဘက်သို့ဝင်လာသည်။

“ဇိုက်ဆာလာပြီကွာ...ထမင်း
စားတာမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစားပွဲ
ရှေ့ကို ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူ့ခဏ
အရက်နဲ့ကိုရလိုက်မိသည်။ ဒီနေ့လည်း
ဘာအတွက်ကြောင့် သောက်လာတာလဲ
ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မမေးချင်တော့ပါ။

“မောင်...ရေမချို့တော့လား”

ကျွန်မမေးတော့ သူက...

“မချို့တော့ပါဘူးကွာ၊ ဇိုက်ဆာ

နေလို့”

ကျွန်မသူ့ထမင်းစားနေသော

ခုံနေရာမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“မောင်...အခု ကျွန်မပိုက်ဆံ
ပြတ်သွားပြီ။ စုထားတဲ့ငွေလေးကလည်း
မနေ့ကအိမ်စပေါ်တင်ဖို့ ပေးလိုက်ရပြီ။
မောင်နှင်းကို ထပ်ရှာပေးပါဦး။ ဈေးဖိုး
လဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး။”

ကျွန်မပြောနေသော စကား
များကို “သူ”က မကြားဟန်ဆောင်ကာ
ထမင်းဆက်စားနေသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲ
အနည်းငယ် စိတ်တိုသွားမိသည်။
ထို့နောက် ကျွန်မသူ့ကို...

“မောင်...ကျွန်မပြောနေတာ
မြန်ပြောဦးလေ”

“သူ”က ကျွန်မကိုစိတ်မရှည်
သော အသံဖြင့်...

“ဟာကွာ... ဒီမှာထမင်းစား
နေတာ မင်းမမြင်ဘူးလား၊ ဘေးနားကနေ
အာရုံလာနောက်နေတယ်”

သူ ပြောလိုက်သော စကားက
ကျွန်မဒေါသကို လာဆွသလိုဖြစ်သွား
သည်။

“စကားကိုဘယ်လိုပြောလိုက်

ကျွန်မအလွန်ပင် အံ့သြမိပါ
သည်။ သူ တစ်ခါမှ ထိုသို့
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတွေ
ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်နေတာ
တွေ မရှိဘူးပါ။ အခု အရက်
ဝင်နေတော့ အသိစိတ်တွေ
လွတ်သွားသည်။

တာလဲ မောင်၊ ကျွန်မက အကျိုး
အကြောင်းပြောပြနေတာလေ”

ကျွန်မစိတ်တိုပြီးပြောတော့-
“မပြောနဲ့ကွာ... ဘာမှ

နားမထောင်ချင်ဘူး။ အလုပ်ကိစ္စက
တစ်မျိုး၊ မင်းကတစ်မျိုး၊ စိတ်ပျက်ဖို့
တော်တော် ကောင်းတယ်”

ကျွန်မကိုပြောပြီး သူက
စားထက်စထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ
ထမင်းခိုင်းမှ ထထွက်သွားတော့သည်။
ကျွန်မစိတ်ထဲ စိတ်တိုလွန်း၍ ထွက်သွား
သော သူ့နောက် ကိုလိုက်၍...

“မောင်...ကျွန်မဒီလောက်
လေးပြောတာကို ဒေါသထွက်နေတာ
ဆိုတော့ အရက်တွေ သောက်လာပြန်ပြီ
မှတ်လား”

ကျွန်မ မေးလိုက်သောအခါ
သူက...

“ဟာ...ဒီမိန်းမ၊ အမျိုးမျိုးကို
ပြောနေတော့ပါပဲ ဟုတ်တယ်ကွာ၊
သောက်လာတယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊
မကျေနပ်ဘူးလား ပြောလေ၊ ယောက်ျား

လေးပဲ အရက်သောက်တာ ဘာဆန်း
လို့လဲ”

သူ ကျွန်မဘာပြောပြော
အကောင်းပြန်ပြောမှာ မဟုတ်တော့မှန်း
သိလိုက်ပြီ။

“မောင်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊
ကျွန်မကဘာပြောနေလို့ ရန်စကားပဲ
တစ်ချို့လုံး ပြောနေရတာလဲ ပြောစမ်း
ပါဦး”

ကျွန်မပြောလိုက်တော့...

“ဟာကွာ...ဒီမိန်းမကတော့”

သူက ကျွန်မကို ဒေါသတကြီး
ပြောကာ ဘေးနံရံ သုံးထပ်သားပြားအား
ထိုးလိုက်ချလိုက်လေသည်။

“ဇွန်း”

သုံးထပ်သားပြား နံရံကို
ထိုးလိုက်သောအသံကြောင့် အခန်းထဲ
တွင် အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေး
လန့်နိုးလာပြီး ငိုတော့သည်။

“ဟီး...အီး...ဟီး မေမေ”

သမီးလေးက အခန်းဝမှ

ထွက်လာပြီးငိုတော့ ကျွန်မသမီးလေးကို

အရင်ကတော့ ချစ်လှပါချည်
ရဲ့ဆိုသော ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း။
အခုတော့ ကျွန်မကို မမြင်
ချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူးတဲ့
လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြည့်တော့ အတော်ပင်
မိုးချုပ်နေပြီ။

အငိုတိတ်အောင် လုပ်ရတော့သည်။

“သမီး၊ မငိုနဲ့တိတ်...ပါနော်၊

အေး...အေး၊ မေမေအနားမှာရှိတယ်”

သမီးလေးကို အငိုတိတ်

အောင် ချောနေရာမှ ကျွန်မလက်ထဲမှ

သမီးလေးကိုဆွဲလှသည်။ ကျွန်မသမီးကို

မပေးဘဲ ဆွဲထားလိုက်တော့ သမီးက

ကြားထဲက လက်မောင်းလေးများနာ၍

အော်ငိုတော့သည်။ သမီးလေးငိုတာကို

သူက...

“ဟာ...ဒီကလေး အဓိပ္ပာယ်

မရှိနိုင်တယ်၊ တိတ်စမ်း...နင့်ပါးစပ်ကို”

ကျွန်မအလွန်ပင် အံ့သြမိပါ

သည်။ သူ တစ်ခါမှ ထိုသို့ကြမ်းကြမ်း

တမ်းတမ်းတွေ ပြောဆို၊ လုပ်ကိုင်နေတာ

တွေ မရှိဘူးပါ။ အခု အရက်ဝင် နေ

တော့ အသိစိတ်တွေလွတ်သွားသည်။

ကျွန်မကို ပြဿနာကို ရှာတာကိုတော့

သည်းခံနိုင်သလောက် သမီးလေးကိုပါ

မဲလာတော့ ကျွန်မသည်းခံစိတ် ကုန်ခန်း

သွားသည်မှာ အမှန်ပင်။

“ဒီမှာ...ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊

မူရင်လည်း ကောင်းကောင်းနေပါလား။
ဘာလို့ ကလေးကိုပြဿနာရှာနေရ
တာလဲ”

ကျွန်မဒေါသတစ်ကြီး ပြော
လိုက်တော့ သမီးကိုဆွဲထားရာမှ ရုတ်
တရက်လွတ်ပေးလိုက်ရာ သမီးနှင့်
ကျွန်မ ထိုင်ရက်ကျသွားလေသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။
ပြဿနာရှာတယ်ထင်ရင် ဒီအိမ်မှာ
နေနဲ့ ဆင်းသွားကြပေါ့”

သူ့ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်မ
ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီးသည်းခံစိတ် မရှိ
တော့ပါ။ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေလျှင် အခြေ
အနေဆိုးဖို့သာရှိတော့သည်။ ဒေါသကို
အတတ်နိုင်ဆုံးလျှော့ကာ အခန်းထဲဝင်၍
စီရိုထဲမှိုက်ဆံအိတ်ကို ယူကာ သမီး
လေးကို ပွေ့ချီပြီး...

“ကောင်းပြီလေ . . . ရှင်က
နေနဲ့ဆိုလည်း ဆင်းရဲပဲပေါ့။ ရှင်လို
ထူးမှီးနဲ့လည်း ကျွန်မ မနေနိုင်ဘူး”

ကျွန်မစိတ်တိုလွန်း၍ အသား
ချွေးပင် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက်

ရှိသည်။

“အေးပါ . . . သွားပါ။ ကိုယ့်
သဘောနဲ့ကိုယ်သွားတာ ငါကဘယ်တော့
မှ ပြန်လာခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
မှတ်ထား”

သူ့စကားများကို ကျွန်မ ထပ်
မကြားချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်မှ
သမီးကိုချီကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။
ဒေါသစိတ်နှင့်ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ကြောင့်
ခံစားချက်အချို့က ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်
များအဖြစ် စီးဆင်းသွားကျလေသည်။
အရင်ကတော့ ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော
ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း။ အခုတော့ ကျွန်မကို
မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တော့ဘူးတဲ့လေ။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်တော့ အတော်ပင်
မိုးချုပ်နေပြီ။ ကျွန်မ အခု ဘယ်ကို
ဦးတည် သွားရမလဲဆိုတာကို တွေးမိ
လိုက်တော့ မိဘနှစ်ပါးအိမ်ကိုပဲ ပြေး
မြင်ယောင်မိလာသည်။ ကျွန်မ လမ်းမ
ပေါ်ရောက်တော့ အဝေးကားတစ်စီးတွေ့
တော့ လှမ်းတားလိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်
သမားက...

“ဘယ်ကိုပိုပေးရမလဲ။ အိမ်”

“မြောက်ဒဂုံကို ပိုပေးပါ

အိမ်ကို”

ကျွန်မကားသမားကိုပြောပြီး

ကားပေါ် လှမ်းတက်လိုက်တော့သည်။

“အမေ...အမေ”

အိမ်ပေါက်ဝမှ ကျွန်မခပ်
တိုးတိုးလေး ခေါ်သံကြောင့် အိမ်တံခါး
ပွင့်သွားတော့ အဲဒါသောမျက်နှာဖြင့်
အမေက...

“ဟယ်...သမီး၊ ဘယ်လို
ဖြစ်တာရတာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ
မြေးလေးလဲပါလာတယ်”

အမေအသံကြောင့် အိမ်ထဲမှ
အဖေထွက်လာသည်။

“လာလေ...သမီး၊ မြေးလေး
အဖေ့ကိုပေး”

အဖေက ကားပေါ်မှာတင်
အိပ်မောကျနေသော သမီးလေးကို

ကျွန်မအလွန်ပင် အံ့သြသွား
မိပါသည်။ အမေ စောင်လာ
ခြံပေးသည်မှာ ကျွန်မထင်
ထားသလို သမီးလေးကို
မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကိုယ်ဖြစ်
နေသည်။ ခုနက အဖေပြော
လိုက်သော ‘ကလေးကို
စောင်သွားခြံပေးလိုက်’
ဆိုတာက သမီးလေး
မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မဖြစ်နေမယ်

ပွေ့ချီ လိုက်သည်။ ကျွန်မအိမ်ထဲ

ရောက်တော့ အမေက...

“ကဲ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ပြောပါဦး၊ အမေ့ကို”

အမေမေးတော့ ကျွန်မ

အကြောင်းကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်များ
ကျလာကာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ငိုချစ်
တော့သည်။ ထို့နောက် အမေက...

“သမီးရယ်...လင်မယားအတွဲ”

တစ်ခါတလေတော့ ရန်ဖြစ်ကျတာ
ပဲလေ။ သမီးကအိမ်ထောင်ကျပြီးသွားပြီပဲ
သည်းခံရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ အမေရဲ့စကားကို
မျက်ရည်များကြားမှ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်
တော့ အဖေက...

“ကဲပါ...အမေကြီးရယ်၊

ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ သမီးစိတ်
မကောင်းဖြစ်နေဦးမယ်။ မနက်မှ ပြော
ကြတာပေါ့၊ အခုမြေးလေးလည်း အိပ်
နေပြီ၊ အိပ်ဖို့ပြင်ကျတော့လေ”

ကျွန်မတို့သားအဖိ အမေပြင်

ပေးသော ဘုရားခန်းမှအိပ်ယာလေးမှာ အိပ်ကျသည်။ အဖေနှင့်အမေက အိပ်ခန်း ထဲမှာအိပ်ကျသည်။ သမီးလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေပြီ။ အရင် အပျိုဘဝကနေခဲ့သော ဒီအိမ်လေးကို ရောက်တော့ နွေးထွေးပြီး အင်အားတွေ ရှိလာခံစားရသည်။ ကျွန်မအိပ်လို့မပျော်ဘဲ အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့်သာ...

“အမေကြီး... ရာသီဥတုက အေးလာပြီနော်။ ကလေးက စောင် တစ်ထည်တည်းနဲ့ ချမ်းနေလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ထည်သွား ခြံပေးလိုက်ဦး”

ညဉ့်နက်နေသော်လည်း အိပ်ပျော်သေးသော ကျွန်မ အဖေရဲ့ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အဖေနှင့်အမေက သမီးလေးချမ်းနေမှာကို စိတ်ချနေကြသည်။ အင်း... ပေါ့လေ။ ခြံပေးသလိုတော့လဲ ချစ်ရှာမှာပဲလေ။ အခုနောက် အခန်းထဲမှ စောင်လေး

တစ်ထည်ယူကာ ကျွန်မအခန်းကို ရောက်လာတော့ မသိ ဟန်ဆောင်ကာ အိပ်နေလို့ကံသည်။

“ဟင်”

ကျွန်မအလွန်ပင် အံ့သြသွားမိပါသည်။ အမေစောင်လာခြံပေးသည်မှာ ကျွန်မထင်ထားသလို သမီးလေးကို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မကိုယ်ဖြစ်နေသည်။ ခုနက အဖေပြောလိုက်သော “ကလေးကို စောင်သွားခြံပေးလိုက်” ဆိုတာက သမီးလေးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။ စိတ်ထဲမှာဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြင့် ပြောမပြနိုင် လောက်အောင်ပင် ခံစားချက်တို့ ဖြစ်ပေါ် လာမိပါသည်။ အမေကျွန်မကို စောင်လေး ခြံပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ တစ်ခုခုကို ဆုံနှုံးလိုက်ရသလိုပင်။

မိဘတွေရဲ့အမြင်မှာ သားသမီးက ဘယ်လောက်ပဲအသက်ကြီးနေပါစေ၊ ကလေးတစ်ယောက်လိုမြင်တတ်သည်မှာ သဘာဝကြီးတစ်ခုဆိုတာ ကျွန်မ

မေ့လျော့နေမိခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုအေးမြလှတဲ့ “အရိပ်စစ်” လေး အောက်က ဘာကြောင့်များ ပြေးထွက်ပြီး ပူလောင်မှုထဲတိုးဝင် လျှောက်လှမ်းခဲ့မိပါတယ်။ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကိုယ်က မေတ္တာပေးမှသာ တခြားလူဆီက မေတ္တာပြန်ရတာပါ။ ကိုယ်ဘက်က မပေးလဲ အမြဲရနိုင်တာကတော့ အဖေနှင့်အမေရဲ့ ကြီးမားလွန်းလှသော မေတ္တာတရားပါပဲဆိုတာ ကျွန်မသိလိုက်ရပါပြီ။ အခုဆိုရင် မိခင်နေရာကို ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သော ကျွန်မလည်း ထိုမေတ္တာမျိုးကို သမီးလေးကို ထပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကတော့ မလွဲကောက်သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အစဉ်ကြိုးစားပါဦးမည်။
ရွှေနင်း

လူထူးလူဆန်းကြီး

မာလာ
ဂျာနယ်

၁၅၀

“ဂျာအေးကို သူ့အမေရိုက်ပါလို့...”

မှောင်မိုက်မှာ ငို

တိုလူပျို ထန်ပေါက်က

ခြေထောက်ကိုဆွဲ တွဲတွဲ...”

ဆိုတဲ့ကလေးတွေရဲ့ စနောက်နေတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရင်ဖြင့် ကလေးတွေ ကြားထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာကနေတဲ့ ပြုံးရွှင် နေတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရပါ ထိမ့်မယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့အမည်က “ကိုဂျာအေး” တစ်နည်းအားဖြင့် “ထူးဆန်းသောလူတစ်ယောက်” ဝါဒယ်မမြို့ တစ်မြို့လုံး ကလေးလူကြီး မသိတဲ့သူ မရှိ၊ ထို့ပြင် ခြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြို့တော် တော်များများ၊ မြန်မာပြည်အနှံ့က လူတော်တော်များများ မသိတဲ့လူ မရှိ သလောက်အောင် ထူးဆန်းတဲ့ “ကိုဂျာအေး” ဝါး။

“ကိုဂျာအေး” သူ့ပုံစံက အထူး ညီညွတ်၊ ဝတ် ထောင်ထောင်မှောင်းမှောင်း မျက်နှာကကုလား ကပြား နှစ်ချင်း စွပ်ကျယ်အေးကိုအဖြူ လက်တိုး

‘ကိုဂျာအေး’ကို စိတ်မဆိုး သည့်အပြင် ထိုသို့ ပြုလုပ် ခံရပါက လာဘ်ပွင့် ကောင်း မွန်ကြကြောင်း ဈေးရောင်း သူများက ဈေးရောင်း ကောင်းကြောင်း...။ ထို့ကြောင့် ‘ကိုဂျာအေး’ ကိုပင် တမင်စောင့်နေကြ လေသည်။

ပုဆိုး တိုတိုး၊ ဖိနပ်ကမပါ၊ ကတုံးဆံပင် ပေါက်၊ လမ်းလျှောက်လျှင် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ၊ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ပြေး သလိုလို၊ ခုန်သလိုလို ကြည့်ယုံမျှနှင့် လူကောင်းတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန် မပေါက်၊ အရူးတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူ နေသေးသည်။

တစ်နေ့ကုန် နေပူ၊ မိုးရွာမ ရှောင် လျှောက်သွားနေပြီး လမ်း၊ ဈေး တွေသည့်နေရာတွင် မထင်လျှင်မထင် သလို လူကြီး မိန်းမ၊ ကလေးအရွယ်မရွေး ခါးတို့၍ စခြင်း၊ ပါးစပ်ဖြင့် ပြောချင်ရာ ပြောခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ အတို့ခံရသူ၊ အပြောခံရသူများကား “ကိုဂျာအေး”ကို စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ထိုသို့ ပြုလုပ်ခံရပါက လာဘ်ပွင့်ကောင်း မွန်ကြကြောင်း ဈေးရောင်းသူများက ဈေးရောင်းကောင်းကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် “ကိုဂျာအေး”ကိုပင် တမင်စောင့်နေကြ လေသည်။

“ကိုဂျာအေး”ကို ပိုက်ဆံပေး ချင်၊ လှူချင်သူ၊ ထမင်းခေါ်၍ကျွေးချင်

ကြသူများကလည်း အများသား။ သူက
ပေးတိုင်းမယူ၊ ကျွေးတိုင်းလည်းမစား။
သူလိုချင်မှတောင်သည်။ စားချင်မှဝင်
စားသည်။ အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိ၊
ပညာကလည်း မတတ်၊ သို့သော်သူ
လက်ထဲ၊ သူ့အင်္ကျီအိပ်ထဲ၊ ပုဆိုးခါးပိုက်
ထောင်ထဲတွင် ငွေမပြတ်၊ တစ်ထောင်
တန်အုပ်လိုက် အမြဲရှိသည်။ မိဘများက
လည်း ဟိန္ဒူဘာသာဝင် ကုလားကပြား
များဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်အလည်း
တည်တည်တံ့တံ့မရှိ၊ ကျပန်းလုပ်ကိုင်
စားသောက်ကြရသူများဖြစ်သည်။ “ကို
ဂျာအေး” ကိုမွေးပြီးနောက်ပိုင်း ငွေရေး
ကြေးရေး ကြပ်တည်းပါက တစ်နည်းနည်း
ဖြင့် ငွေများရလာကြောင်း “ကိုဂျာအေး”
အရွယ်လေးရလာ၍ သွားလာလှုပ်ရှားနေ
သည့်အခါများတွင် မိဘများကို ရွှေတို၊
ငွေစလေးများပေး တတ်ကြောင်း၊ ခိုးယူ
လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ တစ်နေရာရာမှ
ယူလာကြောင်း ဘယ်က ယူလာသည်ကို
မေး၍မရခဲ့ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ “ရွှေမန်ကျည်း”

သိုက်ဘုရားဟု နာမည်ကြီး
ထင်ရှားလေသည်။ အနီး
အနားရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း
များ၊ ရွာများမှ လပြည့်ည
အချိန်များတွင် ဘုရားသို့
အလွန်လှပသည့် မိန်းမပျို
ကလေးများ လာရောက်
ဖူးမြော်သည်ကို တွေ့မြင်ကြ
ကြောင်း။

တောင့်” ကဲ့သို့ ရွှေတုံးကလေးများကိုပင်
ပေးတတ်ကြောင်းကြားသိခဲ့ရဖူးသည်။
“ကိုဂျာအေး” တို့ မိသားစုသည် ဝါးခယ်ယ
မြို့တစ်ဖက်ကမ်း “သော်က” ရပ်ကွက်တွင်
နေထိုင်ကြပြီး ထိုရပ်ကွက်ရှိ မြို့ကျက်
သရေဆောင် “သော်က” ဘုရားကြီး
သည်လည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများဖြင့်
ပြည့်နေသည့် ဘုရားကြီးတစ်ဆူပင်
ဖြစ်သည်။ ရှေးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ကာ
သိုက်ဘုရားဟု နာမည်ကြီးထင်ရှား
လေသည်။ အနီးအနားရှိဘုန်းကြီးကျောင်း
များ၊ ရွာများမှ လပြည့်ညအချိန်များ
တွင် ဘုရားသို့ အလွန်လှပသည့်
မိန်းမပျိုကလေးများ လာရောက်ဖူးမြော်
သည်ကို တွေ့မြင်ကြကြောင်း၊ လိုက်လံ
ရှာဖွေရာတွင် ဘုရားများကြားတွင်
ပျောက်သွားကြကြောင်း ပြောဆိုကြလေ
သည်။ ရှေးအခါက ထိုဘုရားကြီး၏
ခြေရင်းတွင်အထက် အညာဒေသမှ
သိုက်တူးဆရာနှင့် တပည့်များ လာ
ရောက် သိုက်တူးကြရာမှ မအောင်မြင်ဘဲ
မြေပြင်ကိုရေပြင်ထင်၍ ကူးလူးနေကြရာ

တွေသည်လူများမှ အတင်းဆွဲထူ၍ ဆေးရုံသို့ ပေးပို့ပေးခဲ့ကြ၍ အသက် ဆေးသော်လည်း တချို့မှာ စိတ်မမှန် ဖြစ်သွားကြကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ရ လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုဂျာအေး ကိုလည်း ထိုဘုရားရှိသိုက်များထဲမှ လူဝင်စားတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

“ကိုဂျာအေး”တို့ မိသားစု သည် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များဖြစ်ကြ သည်။ မိဘတို့ကိုးကွယ်သည့် ဟိန္ဒူ ဘာသာရေးပွဲများတွင်လည်း ကိုဂျာအေး တစ်ယောက်မလွတ်တန်း ပါဝင်ဆင်နွှဲ ခြင်း လှူဒါန်းခြင်းများကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက် ထည်းဖြစ်ပြန်တော့ ပို၍ပင်ဘာသာရေး ထို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းလေသည်။ ဝါခယ် ဇဗ္ဗိနယ်အတွင်းရှိ ဘုရားကြီးငယ်မဟူ ထိုဂျာအေး မိသားစုမှလှူဒါန်းသည် ဆူသော ဆိုင်ဘုတ်များက နေရာမလွတ်၊ နေရာမရှေး တွေ့ရသည်။ လှူဒါန်းစရာ ငွေကြေးများ မည်သည့်နေရာ၊ မည်

သည့်အရပ်က ရလာသည်ကိုကား မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မသိနိုင် ပေ။ လှူဒါန်းထားသည့် အလှူငွေများ ကလည်း မနည်းမနော၊ ထူးဆန်းလှ ပေသည်။

ဝါခယ်မမြို့လေးတွင်တော့ ကိုဂျာအေးကို ထူးဆန်းသည့် အရူး တစ်ယောက်အဖြစ် သိထားကြသည်။ မြို့လယ်တွင်ရှိသော ဘိုးမင်းခေါင် ဘုရားတစ်ဆူသည်လည်း ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသည်။ ထိုစေတီ၏ ဘေး ပတ်လည်တွင် ရေကန်နှင့် ရေကန်ထဲ တွင် ရှင်ဥပဂုတ္တ ပြာဿနီရှိသည်။ ထိုစေတီကို ထီးတော်အသစ်တင် လှူရာတွင်လည်း ကိုဂျာအေး ဦးဆောင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထီးတော်သစ် တင်လှူပွဲ သို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက် ကြသဖြင့် အထူးစည်ကားလှပေသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးထဲတွင် မြို့ခံမဟုတ်သည့် အခြားတစ်နယ်တကျေး ရပ်ရွာမှလူများ လည်းပါသည်။ ပုံစံများမှာကြေရတတ် လှချမ်းသာများဖြစ်ကြသည်။ လာကြ

သည့်ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း သူတို့၏ ဆရာ“ကိုဂျာအေး”၏ အလှူပွဲဖြစ်၍ လာကြကြောင်းသိကြရသည်။ မြောက် မြားစွာသော ငွေများကိုလည်း လှူဒါန်း ကြသည်။ ထီးတော်ကြီးကို စေတီတော် ပေါ်သို့ တင်လှူပြီး အပေါ်ယံမှ “ကို ဂျာအေး”အပါအဝင် အလှူရှင်များက အလှူငွေများ ကြဲကြရာတွင်လည်း “ကို ဂျာအေး”၏ လက်ထဲတွင် ငွေစက္ကူ ထောင်တန်အုပ်များက အထပ်လိုက်၊ ထိုပိုက်ဆံများကိုကြိုလိုက်၊ ကုန်သွားလျှင် အောက်မှသူ၏ တပည့်ဆိုသူများက ထပ်ထည့်ပေးလိုက်နှင့် ကြိုလိုက်သည့် ပိုက်ဆံများမှာ မနည်းမနော၊ အားလုံးပင် အံ့သြကြရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်ပေ သည်။

ထို့ပြင် “ကိုဂျာအေး”သည် ရွှေပေါ်ကျွန်း ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်ရင်းဖြစ်ပြန်သည်။ ရွှေပေါ်ကျွန်း တွင် ပွဲတော်ပြုလုပ်ပါက မြို့ရှိလူ တော်တော်များများသည် ရွှေပေါ်ကျွန်းသို့ သွားကြသည်။ ပြန်ရောက်လာလျှင် “ကို

ဂျာအေး "ကိုတွေ့ခဲ့ကြကြောင်း၊ အလှူ
ငွေများ လှူဒါန်းခြင်း၊ ပြန်ကြခြင်းများ
ပြုလုပ်ကြောင်းကြားသိရသည်။ ထူးဆန်း
သည်က သူတို့ပြောသည့်အချိန်၊ နေ့ရက်
များတွင် "ကိုဂျာအေး" တစ်ယောက်
ဝါးခယ်မမြို့ပေါ်တွင်ရှိပြီး လျှောက်သွား
နေသည်ကို တစ်မြို့လုံးမြင်ကြ သိကြ
သည်။ ထို့ပြင် အရင်ပြန်လာသည့်
သူများကလည်း သူတို့ကားပေါ် (သို့)
သဘောပေါ်တွင် "ကိုဂျာအေး" ပါရှိ
ကြောင်း ပြောသည်။ အခြားမြို့မှလည်း
သူတို့မြို့တွင် "ကိုဂျာအေး" လာပြီး
အလှူပြုလုပ်သွားကြောင်း ပြောကြ
ပြန်သည်။ မည်သည်ကိုမည်သို့ ယုံကြည်
ရမည်မှန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင်
ထူးဆန်းသည့် "ကိုဂျာအေး" ပင်ဖြစ်သည်။

"ကိုဂျာအေး" ၏ ထူးဆန်းမှု
များက ပြောမဆုံးနိုင်ပေ။ "ကိုဂျာအေး"
တစ်ယောက်မြို့ပေါ်တွင် လျှောက်သွားပြီး
"အရူးတွေဖမ်းနေတယ်" "တိုင်းပြည်
ပျက်တော့မယ်" စသဖြင့် တစ်မြို့လုံးအနှံ့
လျှောက်အော်နေလျှင်တော့ မကြာမီ

အချိန်တွင် ထူးဆန်းမှုတစ်ခုဖြစ်တော့
သည်။ "ဂ" လေးလုံးအရေးအခင်း ကရင်
သူပုန်မြို့သို့ ဝင်စီးရန်ကြံစည်မှုများ
မှန်တိုင်းတိုက်ခြင်း ရေကြီးခြင်း စသည်
ဖြင့် တစ်ခုခုဖြစ်တော့သည်။ သို့သော်
မြို့ကား ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်
မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်သည့် အချိန်များ
တစ်လျှောက်တွင်ကား "ကိုဂျာအေး"
တစ်ယောက် ပျောက်ခြင်းမလို ပျောက်
နေလေသည်။ မည်သည့်အရပ်၊ မည်
သည့်နေရာကို ရောက်နေသည်ကိုကား
မည်သူမျှမသိနိုင်ပေ။ အားလုံး အေးချမ်း
တည်ငြိမ်သွားသည့် အချိန်တွင် သူကို
မြို့ပေါ်တွင်ပြန်တွေ့ရသည်။ မြို့သို့ သူ
ပြန်ရောက်လာသည်။ ဘယ်ကို သွား
နေသလဲဟု မေးလျှင်မဖြေ၊ ရယ်ကျဲကျဲ
နှင့် မြို့ကိုအန္တရာယ်က ကင်းအောင်
သူမေတ္တာ ပို့ပေးနေတာပါဟု ပြန်ဖြေလေ
ရှိသည်။

"ကိုဂျာအေး" ကား ဆရာ
တစ်ဆူဖြစ်သည်။ ဝါးခယ်မမြို့နယ်
အတွင်းရှိ စီးပွားရေးသမား အတော်

များများသည် "ကိုဂျာအေး" ကို ဆရာ
တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူလုပ်နိုင်
သမျှကို လုပ်ကြသည်။ သူကလျှံဆိုလျှင်
လှူတန်းကြသည်။ ပေးနိုင်လျှင်ပေး
ကြသည်။ သူလုပ်နိုင်သည့်ယတြာမှန်
သမျှကိုလည်း ပြုလုပ်ကြသည်။ စီးပွား
ရေး အလွန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ
သည်။ တစ်နယ်တကျေးမှ သူ၏တပည့်
အပေါင်းတို့ကလည်း ထိုနည်းတူပင်
သူကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြလေသည်။

"ကိုဂျာအေး" ၏ ထူးဆန်းမှုများ
ကား များပြားလွန်း၍ ပြောမဆုံးနိုင်
အောင်ပင်။ ကြာလေ သူ့အကြောင်း
သိလေ ထူးဆန်းလေပင်ဖြစ်သည်။
သူကို သာမန်လူများသာမက အနုပညာ
နယ်ပယ်မှ နာမည်ကြီးအဆိုတော်
ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများကပင်
ယုံကြည်ကြသည်။ ခင်မင်လေးစားကြ
သည်။ ထိုအကြောင်းများကို နောက်လ
များတွင် ဆက်လက်၍တင်ပြ ပေး
ဦးမည်။

ဒီလိုရှိတယ်ပေါ့

ပန်းတစ်ပွင့်လေး ခိုင်ယူရီ ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၃) ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

အခန်း(၁)

သို့

သက်ဆိုင်သူသီစေရန်မှာ

ရက်၊ လ၊ ခုနှစ်က အနီရောင်

သရေဖုံးနှင့် ချုပ်ထားသည့် နိုင်ယာရီ
စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ရထားပါ
သည်။

ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူအနေဖြင့် အမြဲ

လာယူပါ။

လိပ်စာအမှတ်၊ လမ်း၊ ပြို့

သတင်းစာတွင်ပါသော ကြော်ငြာလေးကို
ကျွန်တော်ပြန်ပြီး ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

ဟောင်းနွမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သော သတင်း
စာထဲမှာ ကြော်ငြာလေးကို ကျွန်တော်
ဖတ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း
တော့။

ကြော်ငြာလေးကို ဖတ်ပြီးသွားသည့်အခါ
တိုင်တွင်လည်း သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ကို
အကြိမ်ကြိမ်ချခဲ့မိသည်သာ။

သတင်းစာထဲတွင် ပါရှိသည့် ကြော်ငြာ
လေးကို ဖတ်ပြီးသွားသော်လည်း မရေ

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်
'ဒိုင်ယာရီ' စာအုပ်လေး
ကောက်ရခဲ့စဉ်ထဲက
စာအုပ်ထဲမှ စာများကို
ကျွန်တော် ဖတ်ချင်နေခဲ့
သည်။

ရာသော ကျွန်တော်အတွေးများမှာဖြင့်
ပြီးဆုံးမသွားခဲ့။

ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးသွားလေတိုင်း
“ဒိုင်ယာရီ”ဟု ရေးထားသည့် စာအုပ်
ပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော်အတွေးတွင် အမြဲ
ပုံဖော်ခဲ့မိသည်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ကျွန်တော်
ကောက်ရခဲ့သည်မှာ တစ်လခန့်ပင်ရှိ
တော့မည်။

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ကောက်ရစဉ်
ထဲမှ ယခုအချိန်ထိ စာအုပ်လေးထဲတွင်
ပါရှိသော စာတစ်လုံးကိုမှ ကျွန်တော်
မဖတ်ခဲ့။

စာအုပ်လေး ကောက်ရခဲ့စဉ်က အဖုံးကို
ဖွင့်ကာ ရှေ့စာမျက်နှာတစ်ရွက်ကိုတော့
လှန်လျှော့ကြည့်ခဲ့မိသည်မှာအမှန်။

သည်လိုလှန်လျှော့ ကြည့်ခဲ့မိသည်မှာ
လည်း စာအုပ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ၏ လိပ်စာကို
တွေ့လိုတွေ့ငြားဆိုကာ ကြည့်ခဲ့မိခြင်း
သာ။

ထိုအချိန်က စာအုပ်ပိုင်ရှင်၏ လိပ်စာကို
မတွေ့ခဲ့ရဘဲ စာလုံးခတ်ဖြုတ်ကြီးဖြင့်

နေထားသော “ပန်း”ဆိုသည့် စာလုံး
တစ်လုံးကိုသာ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းအဖြစ်
ရေးထားသော စာအုပ်မှန်းသိလျက်နှင့်
လူ့ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်
သည်ဟု အထင်ခံရမည်စိုး၍ နိုင်ယာရီ
ထဲမှစာများကို ကျွန်တော်မဖတ်ခဲ့။

ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေး
ကောက်ရပြီး နောက်တစ်နေ့မှစကာ
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတင်းစာထဲတွင်
တစ်ပတ်တိတိ ကြော်ငြာထည့်ခဲ့သည်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ထည့်ခဲ့သည်
ကြော်ငြာလေးကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်
လောက်ကစ၍ မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ
မေ့မေ့လျော့လျော့ နေခဲ့မိသည်။ သည်
အောက်တွင်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်
ခင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်နေရာမှ
တစ်နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။
ကြော်ငြာလေးတစ်ခုကြောင့် မေ့လျော့
နေသော အဖြစ်လေးကို ပြန်၍ အမှတ်ရ
နိုင်ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ရှေ့ခုံတန်းရှည်တွင်ထိုင်

ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်တည်လာရ
ခြင်းသည် ပန်းပင်တစ်ပင်မှ
အစတည်ပါသည်။ အပင်
တစ်ပင်၏အကိုင်းအခက်မှ
စတင်ကာသန္ဓေတည်လာရ
သည့် ပန်းတစ်ပွင့်သည်
ငုံရာမှ ဖူး၍ ဖူးရာမှပွင့်လာ
ရသည်မှာ သဘာဝ၏
ဖြစ်စဉ်တစ်ခုသာ။

ရင်း ခြံရှေ့ဘက်ဆီ အမှတ်မထင်
ငေးကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မနက်ခင်းချိန်ထဲက တဖွဲဖွဲ
စွေရာနေသော မိုးမှာ ခုမှ ပို၍သည်းလာ
ပါသည်။

ညှိမိုင်းနေသော မိုးကောင်းကင်
လိုပင် ကျွန်တော့်အတွေးများကလည်း
ဝေဝါးနေပါသည်။

အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်
“ဒိုင်ယာရီ” စာအုပ်လေး ကောက်ရခဲ့စဉ်
ထဲက စာအုပ်ထဲမှစာများကို ကျွန်တော်
ဖတ်ချင်နေခဲ့သည်။

ဒိုင်ယာရီထဲမှစာများကို ဖတ်
ချင်သည့်ဆန္ဒနှင့် လိုက်နာစောင့်ထိန်းရ
မည့် ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းတို့အကြား
ကျွန်တော် လွန်ဆွဲခဲ့ရသည်။

အတွေးများဖြင့် ဟိုဟိုသည်
သည် ငေးကြည့်နေရာမှ အိမ်ရှေ့ခြံစည်း
ရိုးအနားတွင် ပေါက်နေသည့် လေပင်
ဆီက ကျွန်တော့်အကြည့် ရောက်သွား
ရပါသည်။

သည်းမည်းစွာရွာနေသော မိုး

ရေစက်များအောက်တွင် ရှိနေသည်
လောင်ပင်မှ လောင်ပန်းတို့ ပွင့်နေကြသည်
မှာ အဆုတ်လိုက်အခိုင်လိုက်။ အံ့ဆက်
မပြတ် ရွာချနေသော မိုးရေစက်များ၏
သန့်စင်ပေးမှုကြောင့် လှပစွာပွင့်နေကြ
သည့် လောင်ပန်းဖြူဖြူများဆီ ကြည့်နေမိ
ရင်းမှ ပန်းတစ်ပွင့်၏ ဖြစ်စဉ်ကို
ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။

ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်တည်လာရ

ခြင်းသည် ပန်းပင်တစ်ပင်မှ အစတည်ပါ
သည်။ အပင်တစ်ပင်၏ အကိုင်းအခက်မှ
စတင်ကာ သန္ဓေတည်လာရသည့် ပန်း
တစ်ပွင့်သည် ငုံရာမှဖူး၍ ပူးရာမှပွင့်လာ
ရသည်မှာ သဘာဝ၏ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု
သာ။

ထိုသို့ ပူးပွင့်လာသည့် ပန်း

တစ်ပွင့်သည် အချိန်တန်၍မှ ခူးဆွတ်
ပန်ဆင်သူမရှိလျှင် နွမ်းကြေကျသွားရ
မည်မှာလည်း ပန်းတစ်ပွင့်၏ သဘာဝ
သာဖြစ်ပါသည်။

ပန်းတစ်ပွင့်၏ ဖြစ်စဉ်ကို

စဉ်းစားနေမိရာမှ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်

လာသည့်အတွေးကြောင့် ထိုင်နေရာမှ
ကျွန်တော် ထရပ်လိုက်ပါသည်။
ဝင်ရောက်လာသည့် အတွေးနှင့်အတူ
ဓမ္မစောက ကျွန်တော် ဝေခွဲမရခဲ့သော
ပုစ္ဆာ၏အဖြေကိုလည်း ရလိုက်ပါသည်။
ရရှိလိုက်သော အဖြေနှင့် အတူ
ကျွန်တော်ဦးတည်ရာသည်။

အခန်း(၂)

... နေ့။

လောကကို ရိုးရှင်းစွာဖြတ်

သန်းရင်း တည်ငြိမ်နေတဲ့ “ပန်း” ရင်ထဲ
ကို အဲဒီနေ့ကစလို မောင်ရောက်လာခဲ့
တယ်နော်။

... နေ့။

ပန်းနဲ့ ခင်မင်ချင်လို့ဆိုပြီး

မိတ်ဆက်ဖို့အတွက် သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်နဲ့ ရောက်လာချိန်ကစလို့ မောင်
မျက်လုံးတွေထဲမှာ ချစ်ချင်တဲ့ အရိပ်တွေ
ကို “ပန်း” မြင်ခဲ့ရတယ်လေ။

ခင်မင်မှုကို အကြောင်းပြုလို့

နှစ်ယောက်သား ရင်းနှီးလာချိန်မှာ ပန်း
ကိုဆက်ဆံတဲ့ မောင်အပြုအမူတွေအား
လုံး သူငယ်ချင်းဆိုတာထက် ပိုနေတာ
“ပန်း” သိနေပါတယ်မောင်ရယ်။ အဲဒီ
အချိန်တွေထဲက တစ်နေ့ကျရင် “ပန်း”
ကို မောင်က ရင်ဖွင့်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ
လည်း “ပန်း” သိနေတယ်မောင်။

... နေ့။

ပန်းကို မောင်က “ချစ်တယ်”

လို့ ဖွင့်ပြောလာမှာ ကြိုသိနေပေမယ့်
လည်း မောင်တကယ် ဖွင့်ပြောလာတော့
“ပန်း” ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာလေ။
အဲဒီလို ရင်ခုန်မိတဲ့ အချိန်ကစပြီး
“ပန်း”လည်း မောင်ကို တကယ်ချစ်မိသွား
ပြီဆိုတာလည်း သိလိုက်ရပါတယ်နော်။

... နေ့။

ဒီနေ့က မောင်လိုချင်တဲ့အဖြေ

ကို ပေးဖို့အတွက် ပန်နာက တော်
တော်လေး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်မောင်။
“ချစ်တယ်”လို့ ပန်းအဖြေပေးလိုက်တဲ့
အချိန်က ပန်းမျက်နှာလေးပေးနေ
အရှက်သည်နေတဲ့ အမှတ်လေးကွေ့တာ

အဖြစ် နီရဲနေတာပဲလို့ဆိုတဲ့ မောင်
အပြောကြောင့် “ပန်း” ပိုလိုက်ရတယ်
လေး။

... နေ့။

ဒီနေ့က အတူတူလျှောက်
လည်ကြရင်း ဘုရားကို အတူဖူးလို့
တိုင်တည်ကာ သစ္စာထား ဆုတောင်း
စကားတွေလည်း ခြွဲခဲ့ကြတဲ့နေ့ပေါ့
မောင်ရယ်။ ချစ်သူတွေဘဝနဲ့ အတူနေရ
တဲ့ ကာလများမှာလည်း ကြင်နာတတ်တဲ့
မောင်အပြုအမူတွေဟာ ပန်းအတွက်
တော့ ချိုမြိန်သောအချိန်တွေပါမောင်။

... နေ့။

ဘာလိုလို့နဲ့ ပန်းတို့နှစ်ယောက်
ချစ်ခဲ့ကြတာ ရက်တစ်ရာပြည့်ခဲ့ပြီမောင်။
ဒီနေ့ဟာ ပန်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သက်
တစ်ဆက်တစ်ရာပြည့်ဆိုတာ သိနေပေ
မယ့် မောင်ကတော့ သတိမရရဲလားလို့
နီသွေးနေမိတယ်။ အဲဒီလို ပန်းတွေ
အချို့မှာပဲ လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံပြည့်
သံတယ်လေး။ ဖုန်းမျက်နှာပြင်မှာ
မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့

ပန်းသိပ်ချစ်ရတဲ့ မောင်သင်္ကေတ ဖုန်း
နံပါတ်လေး။ မောင်သိကာ ဖုန်းနံပါတ်
နဲ့ “ပန်း” ရင်ထဲမှာ အပျော်တွေက
ဟီးလေးခိုလာတယ်လေး။ ဖုန်းကို ဖွင့်
လိုက်ရင်ပဲ “ပန်းရေ ဒီနေ့က မောင်တို့
ရဲ့ ချစ်သက်တစ်ဆက်တစ်ရာပြည့်နေ”
ဆိုတဲ့ မောင်အသံကို ကြားလိုက်ရရင်ပဲ
ပန်းရင်ထဲမှာ အပျော်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွား
ခဲ့ရတယ်မောင်။ “ချစ်သက်တစ်ဆက်တစ်
ရာပြည့် အမှတ်တရလေးဖြစ်ရအောင်
မောင်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာကို
အပျော်ခရီးသွားကြမယ်။ ပန်းကို မောင်
လာခေါ်မယ်” ဆိုတဲ့ စကားကြားအပြီးမှာ
မောင်နဲ့တွေ့ဖို့ ပန်းစောင့်နေမယ်မောင်။
ဪ... မေ့တော့မလို့ မောင်နဲ့တွေ့ရင်
မောင်ကို ပန်းဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆို
တဲ့အကြောင်း သက်သေပြဖို့ ပန်းရေး
ထားတဲ့ ခိုင်ယာရီလေး မောင်ကို
ပေးဖတ်မယ်နော်။ ပန်းရေးထားတဲ့
ခိုင်ယာရီထဲက စာတွေကို မောင်ဖတ်ပြီး
ရင် မောင်ကို ပန်းဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့
တယ်ဆိုတာ မောင်သိမှာပါလေ။

ခိုင်ယာရီထဲတွင် ရေးထားခဲ့
သည့် မှတ်တမ်းလေးက သည်မှာတွင်
ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ခိုင်ယာရီထဲမှစာက
ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်
အတွေးများက မဆုံးသေး။ ခိုင်ယာရီထဲ
တွင် ပါရှိသော “ပန်း” ဆိုသည့်
မိန်းကလေးအနေဖြင့် သူ့ချစ်သူနှင့် ဆုံခဲ့
သည်လား။ မဆုံဘဲနှင့် လွဲခဲ့သည်လား
ဆိုသည်ကိုတော့ မရေမရာ အတွေးများ
ဖြင့် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါသည်။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အမှန်ရှိသော
ဆန္ဒများဖြင့် ဆိုရပါလျှင် “ပန်း” ဆိုသည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ချစ်သော
မောင်နှင့် ဆုံစည်းနေပါစေဟုသာ
ဆုတောင်းနေမိပါသည်လေ။

အခန်း(၃)

နံနက်ရှစ်နာရီထိုးသည်နှင့်
ကျွန်တော်အကျင့်က လက်ဖက်ရည်
သောက်ရရေးသာဖြစ်သည်။ မျက်နှာသစ်
သွားတိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်

သောက်ရန်အတွက် သွားနေကျ ဗျာ

“ထွန်း” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟာ . . . စာရေးဆရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမလိုလား”

“ဟုတ်တယ်... ကိုမြကြိုင် ရေး၊ မိုးလင်းတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ပြေးတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီဗျ။ ဒါနဲ့ ကိုမြ ကြိုင် ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

လမ်းအကွေ့လေးသို့အရောက် တစ်ဖက်မှ ချိုးကွေ့ဝင်လာသော ကိုမြ

ကြိုင်ကို ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် တွေ့လိုက်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်မေး

လိုက်မိသည်။ “မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေးနဲ့သွားလို့ တစ်လပြည့်

ရက်လည်ဆွမ်းကပ်က ပြန်လာတာ စာရေးဆရာ”

“အို... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... စာရေးဆရာ လူရင်းတွေဖြစ်လို့သာ သွားရတယ်။

မိတ်ဆွေလင်မယားကို ကြည်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းလိုက်တာ

“ဒါပေါ့... ကိုမြကြိုင်ရယ်။

သာသမီးဆိုတော့ ဝမ်းနည်းနေပြောကြမှာ ပေါ့” ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့်

ကျွန်တော်လည်း အနံ့ပင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိသည်။

“စာရေးဆရာ ပြောသလိုပဲ သူတို့သမီးက နှမြောစရာလေးဗျ။

ရုပ်ကလေးကလှသလို အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။

ပြီးတော့ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူလေးဗျ”

“ဪ...”

စကားကြော့ ရှည်နေသည့် ကိုမြကြိုင်ကို အလိုက်သင့်သာ ပြောနေ

ရသော်လည်း ကျွန်တော်ကဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားလိုလှပြီ။

ကောင်မလေးက လှသလို သူမိဘတွေပေးထားတဲ့ နာမည်လေးက

လည်း လှတယ်ဗျ”

“ဟုတ်လား”

လေရှည်နေသည့် ကိုမြကြိုင်

ကိုကြည့်ကာ-ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွား ရသည်။

“နေပါဦး ကောင်မလေးနာမည် က”

ကိုမြကြိုင်က စဉ်းစားသလို လုပ်ရင်း ခေါင်းကိုငုံထားရာ ဖျတ်ခနဲ

ပြန်မော့လာပြီးနောက် သတိရသွားဟန် ဖြင့်။

“ပန်းဒဏ္ဍာရီ... ဟုတ်တယ် ပန်းဒဏ္ဍာရီလို့ ခေါ်တယ်ဗျ”

“ဗျာ... ပန်းဒဏ္ဍာရီ ဟုတ် လား”

ကိုမြကြိုင်ဆီမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော မိန်းကလေးအမည်

ကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးများက ဆူပွက်သွားရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ပန်းဒဏ္ဍာရီ လို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ နေပါဦး ကောင်မလေး

နာမည် ပြောလိုက်တုန်းက စာရေးဆရာ ပုံစံက အလွန်တကြားပါလား”

“ဗျာ... ဟိုလေ နာမည်လေး ကဆန်းလို့ အံ့ဩသွားတာပါ”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသော

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဦး”

“ဗျာ... စိတ်မကောင်းလိုက်

ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ရင်း မေးလာသည်

“ကောင်မလေးနဲ့ဖြစ်နေတဲ့

တာဗျာ”

ကိုမြကြိုင်ကို အိမ်ရှေ့ဆယ်ကာသာ ပြော

ကောင်လေးကလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်နဲ့

“ကဲ . . . စာရေးဆရာ

လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာဖြင့်

ခေတ်ပညာတတ်လေးပါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြော

ကျွန်တော်ပြန်ဦးမယ် ဟုတ်လား”

ဒိုင်ယာရီနှင့် သတင်းစာရှိနေသည်

ရရင် သူတို့ချင်း ချစ်ကြသလို နှစ်ဖက်

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ဆီသို့သာ အမြန်ပြေးသွားချင်မိ

မိဘတွေကလည်း သဘောတူထားကြ

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ

သည်။

တယ်ဗျ”

ထွက်ခွာသွားသည် ကိုမြကြိုင်ကို

“ကိုမြကြိုင်ကို ကျွန်တော်

“အာ... ကိုမြကြိုင်ကလည်း

တစ်ခဏကြာကြောင်ပြီး ရပ်ကြည့်နေမိ

တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်”

ကျွန်တော်သိချင်တာက”

သည်။ လမ်းချိုးလေးထဲ ကွေ့ဝင်သွား

“ဟာ... မေးပါ... ရပါ

“ပြောပြမယ် စာရေးဆရာ။

သော ကိုမြကြိုင်ကို မတွေ့ရတော့သည်

တယ်။ စာရေးဆရာက ဘာမေးချင်တာ

ခဏလေး... ဒါမှ ဘယ်လိုဆုံးသွားရ

အခါမှ အိမ်သို့ပြန်ရန် ကျွန်တော် သတိ

လဲ”

တယ်ဆိုတာ နားလည်သွားမယ်”

ရလိုက်မိသည်။ လာရာလမ်းအတိုင်း

“ဒီလိုပါ။ ကိုမြကြိုင်ပြောတဲ့

ကိုမြကြိုင်၏ အကြောင်းပြ

ပြန်လှည့်လာရင်း ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး

ပန်းဒဏ္ဍာရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက

စကားကြောင့် ကျွန်တော်အသံတိတ်ကာ

ကောက်ရခဲစဉ်ကအဖြစ်ကို ပြန်ပြီး

ဘယ်လိုဆုံးသွားတာလဲဆိုတာ သိချင်လို့

ခေါင်ညှိတ်လိုက်ရသည်။

စဉ်းစားခဲ့မိသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်လ

ပါ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က

ခန့်လောက်က ဈေးသို့သွားရင်း အပြန်

ကျွန်တော့်စကား အဆုံးတွင်

ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ဆိုင်ကယ်

တွင် မြေးဖြစ်သူအတွက် ကော်ဘော်လုံး

ကိုမြကြိုင်ပုံစံက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

အတူစီးပြီး ခြုံထဲကပြန်အလာ ကျောင်း

လေးတစ်လုံး ကျွန်တော် ဝယ်လာခဲ့

အန် ပေါ်လာပြီးနောက်...

ကုန်းတံတားနားကိုအရောက် တစ်ဖက်

သည်။ စက်ဘီးစီးလာရင်း ကျောင်းကုန်း

“ဒီလိုဗျ။ ကောင်မလေးက

ကလာတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်မိသွားလို့

တံတားနားအရောက် အရှိန်ပြင်းပြင်း

ဆောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူတွေ

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ခါတည်း သေသွား

မောင်းနှင်လာသည့် ကားအရှိန်ကြောင့်

ဖြစ်နေကြတယ်ဗျ”

ကြရတာပဲ စာရေး ဆရာ”

စက်ဘီးရေခြင်း ထဲရှိ ပစ္စည်းများပေါ်တွင်

တင်လာသော ကော်ဘော်လုံးက လမ်း သွက်လေး သွားလိုက်ဖို့ပါသည်။
 ဘေးတစ်ဖက် မြောင်းစပ်နားဆီ လွင့်ကျ ထို့နောက် သတင်းစာကို အမြန်လှန်
 သွားပါသည်။ လွင့်ကျသွားသည့် ကော် လျော့ရင်း နာရေးပါသော ကြော်ငြာများ
 ဘော်လုံးကို ပြန်ကောက်ချိန်အတွက် ကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေရာမှ တစ်နေရာ
 ကားလမ်းနံဘေး မြောင်းစပ်နားဆီ သို့ အရောက်...

“ဟင်”

ကော်ဘော်လုံးကျနေသည့်
 နေရာအနီးမှ တတောင်သာသာ ချုံမှတ်
 လေးများအကြားတွင် အနီရောင်
 မှတ်တမ်း စာအုပ်လေးတစ်အုပ်ကို
 တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ကောက်ယူ
 လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရဲ့။
 အဖေ... ကိစ္စလေးရှိလို့ အမြန်လာခဲ့
 တာ”

အိမ်ပေါ်သို့ အမြန်လေးတက်
 လာသည့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရင်း
 စူးစမ်းသလို မေးလာသော သမီးငယ်ကို
 အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပြီး
 နောက် သတင်းစာများရှိရာသို့ ခပ်သွက်

ချစ်သမီးလေး ပန်းအလွှာရီ

...ရက်...နေ့...လကနေ
 စလို့ သမီးလေးမိသားစုကို
 ခွဲခွာသွားတာ တစ်လပြည့်ခဲ့ပြီနော်။
 သမီးလေး ရောက် ရာဘုံဘဝမှာ
 ရောက် ရီခဲ စားနိုင် ပါစေလို့
 ဆုတောင်းရင်း သမီးလေးအစွဲက
 ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြပေးနေပါတယ်
 ကွယ်။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် ကိုကို၊ မမများ
 သမီးလေးပန်းအလွှာရီရေ
 အမျှ... အမျှ... အမျှ

သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာလေး

ကို ဖတ်၍အပြီး “ပန်းအလွှာရီ”ဆိုသော
 မိန်းကလေးအတွက် ကျွန်တော် စိတ်
 မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။ ပန်း
 အလွှာရီ ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှာ
 လူလောကတွင် မရှိတော့သော်လည်း
 သူမအနေဖြင့် ရင်နှင့်အမျှ ခံစား
 ရေးသားထားခဲ့သည့် ဗိုင်းယာရီလေးက
 ကျွန်တော့်ဆီတွင် ရှိနေပါသည်။
 သက်ဆိုင်သူ မရှိတော့သည့် ဗိုင်းယာရီ
 စာအုပ်လေးက မသက်ဆိုင်သူ
 ကျွန်တော့်ဆီတွင် ရှိနေပါသည်။
 ထို့အတူ နောင်အခါ ကာလများတွင်
 လည်း ကျွန်တော် အသက်ရှူ မရပ်
 သရွေ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ဗိုင်းယာရီ စာအုပ်လေး
 သည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အမြဲရှိနေပါ
 မည်လော။

ရိုးသားစွာကြိုးစားသွားပါမည်။

ဝင်းတင်

(ရွှေရောင်ဇွဲ)

ကာလမိုင်းတော

ဝဋ်

ညွန့်မောင်ဦး(အကျိုးဆောင်)

ရွှေတိဂုံစေတီတော်၏ ည
 စုခင်းသည် အလွန်တရာကြည်နူး
 ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။
 ဘုရားကြီးသို့ ညဘက်တက်သူများ
 ပုတီးစိပ်သူများနှင့် တရားထိုင်သူများ
 သည် နေ့ခင်းဘက်ထက် ပိုမိုများပြား
 သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ညဘက်တက်သူ
 များတွင် မိသားစုအဖွဲ့အစည်းများနှင့်
 လာရောက်သူများလည်း ရှိကြပါသည်။
 အခါအားလျော်စွာ ကျယ်ဝန်းသော
 ဘုရားကြီးရင်ပြင်ပေါ်တွင် ဘုရားဖူးများ
 ပြည့်နေတတ်ပါသည်။ ထိုအတူ ဘုရားဖူး
 လာသူများ၏ လှူဒါန်းပေးကမ်းမှုကို
 မျှော်လင့်နေကြသော သက်ကြီးရွယ်အို
 များနှင့် ဒုက္ခိတများကိုလည်း တွေ့ကြရ
 မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူစုထဲတွင်
 မျက်မမြင် ဦးတလုပ်လည်း ပါဝင်ပါသည်။
 ဦးတလုပ်ကြီးသည် တစ်ချိန်က ကျေးရွာ
 ကြီးတစ်ရွာမှ သူကြီးသားဖြစ်ပါသည်။
 သူ၏မကောင်းသော လုပ်ရပ်များကြောင့်
 ဘဝမခြားဘဲ ဝင့်ခံနေရပုံများကို ယခုလို
 ပြောပြပါသည်။

တလုပ်ကြီးမှာ သူကြီးသား
 ဖြစ်၍ အသောက်အစား
 အပျော်အပါး များသူဖြစ်
 သည်။ သူ၏ အလုပ်မှာ
 ရွာစဉ် လှည့်၍ ကြက်တိုက်၊
 ဖဲရိုက်ပြီး မိန်းကလေးများ
 ကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက် အရှုထင်ကုလားတက်
 ခေါက်သံကြားသည်နှင့် ညိုမြအိပ်ရာမှ
 ထရပါသည်။ ညိုမြမှ မဟုတ်ပါ။ သူမတို့
 ရွာရှိအမျိုးသမီးတိုင်း ထကြ၍အာရုဏ်
 ဆွမ်းချက်ကြရပါသည်။ ဝေလီဝေလင်း
 ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာတော်များကို
 ဆွမ်းလောင်းကြရပါသည်။ ဆွမ်းလောင်း
 ပြီးသည်နှင့် အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်ကြရ
 ပါသည်။ ညိုမြတို့ရွာမှာ မိုးရာသီ
 ကောက်စိုက်၍ ဆောင်းရာသီမှာ
 ရာဘာစေးခြစ်သော လုပ်ငန်းသည် နေ
 ဝက်သာလုပ်ရသဖြင့် မိန်းကလေး
 အများစုလုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ ထိုလုပ်ငန်း
 ၏ အလုပ်ချိန်မှာ နံနက်(၅) နာရီခန့်မှာ
 အလုပ်ဝင်ရပါသည်။ ရာဘာခြံများသည်
 ရွာနှင့်မနီးမဝေး တောစပ်များမှာရှိနေ
 တတ်ပြီး တချို့ခြံများမှာ သင်္ချိုင်းနှင့်
 တစ်ဆက်တည်းရှိနေသဖြင့် ကြောက်
 တတ်သော မိန်းကလေးများမလုပ်နိုင်
 ကြပါ။ ရာဘာကို နံနက်စောစော ခြစ်
 ထားနိုင်မှသာ အစေးများရရှိပါသည်။
 အစေးထွက်နှုန်းကောင်းမှသာ ပြုရှင်က

သဘောကျပါသည်။ ရာဘာစေးသိမ်းချိန်
မှာ နံနက် (၁၁)နာရီခန့် သိမ်းရပြီး
(၁၂)နာရီမှာ အစေးကြိတ်ရုံသို့ ပို့ပြီးလျှင်
တစ်နေ့တာ အလုပ်ပြီးပါသည်။

“ညီမြ...နင့်ကို ငါပြောစရာ
ရှိတယ်”

“ဘာလဲ...ပြော”

“နင့်ကို . . . တလုပ်ကြီးက
သဘောကျနေလို့ ပြောပေးပါတဲ့”

“သူလိုအရက်သမားကို စိတ်
မကူးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“နင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊
ငါလည်း ဒီကောင်ကို ကြည့်လိုမရဘူး”

“မိဘငွေ ထိုင်ဖြုန်းပြီး မိန်းက
လေးတွေ ဖျက်ဆီးနေတဲ့ကောင်ကို
ကြိုက်တဲ့မိန်းမတွေလည်းရှိသေးတယ်”

“အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့၊ ကိုယ်
မကြိုက်လည်း အလိုက်အထိုက်နေ၊
ဒီကောင်က မိုက်ကန်းတယ်”

“သူကြီးသားဆိုပြီး မတရား
လာလုပ်လို့ မရဘူး၊ ညီမြအကြောင်း
သိသွားမယ်”

“နင့်မလဲ စံဒုတ်ရှိနေတာ ငါ
သိပါတယ်။ အလိုက်အထိုက်နေဖို့
ပြောတာပါ”

နင် . . . ဒုလို သတိပေးတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါကြည့်နေပါ
မယ်”

“အင်း . . . တလုပ်ကြီး
တစ်ယောက်ရှိနေတာ မိန်းကလေးတွေ
တော်တော်အန္တရာယ်များတယ်”

တလုပ်ကြီးမှာ သူကြီးသား
ဖြစ်၍ အသောက်အစား အပျော်အပါးများ
သူဖြစ်သည်။ သူ၏ အလုပ်မှာရွာစဉ်လှည့်
၍ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ပြီး မိန်းကလေးများ
ကို ဖျက်ဆီးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖခင်
သူကြီးမှာ စိတ်ကောင်းရှိပြီး ပြောင့်မတ်
သူဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားများ၏ ချစ်ခင်
လေးစားမှုကို ခံရသူဖြစ်သည်။ သူကြီးမှာ
တလုပ်ကြီးကို အမျိုးမျိုးဆုံးမသော်လည်း
ဘယ်လိုမှဆုံးမ မရတော့၍ အိမ်မှနှင့်ချ
ထားပါသည်။ အိမ်မှနှင့်ချထားသော်လည်း
သူကြီး၏မျက်နှာကြောင့် ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက် ထောက်ပံ့သူများက ရှိနေသဖြင့်

တလုပ်ကြီးနောင်တမရဘဲ ဆိုးမြဲဆိုးနေ
ပါသည်။ တလုပ်ကြီး အရက်သောက်၊
ဖဲရိုက်ရန် ငွေလိုသောအခါ လူလွှတ်၍
ငွေတောင်းခိုင်းလျှင် သူ့ခိုခင်က သူကြီး
မသိအောင် ခိုးပေးလိုက်ပါသည် တလုပ်
ကြီးဘဝမှာ ဘာမှပူပင်ရမှန်း မသိပါ။
တစ်နေ့ . . . တလုပ်ကြီးတို့လူစု ရွာထိပ်
ထန်းရည်ဆိုင်မှာ ထန်းရည် သောက်
နေကြစဉ် ညီမြတို့ မိန်းကလေးတစ်စု
အလုပ်မှအပြန် ထန်းရည်တဲအနီး ဆုံမိ
ကြရာ . . .

“တောက် . . . ညီမြကလေး
ဟာ တစ်နေ့တခြား လှလာတယ်။ တို့
ရွာမှတော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပဲဟေ့”

“ဟေ့ကောင် . . . သောက်မှာ
သောက်စမ်း။ အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်
ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး လှတာမကြည့်
ဘူးလား။ မင်း သဝန်တိုလှသည်လား”

“အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး
လို့ ပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား”

“ငါ့အလုပ် မဟုတ်လို့ဘာပဲသူ

အလုပ်လဲ”

“ဆရာတလုပ် အလုပ်ကွ၊
နားလည်ပြီလား။ ဒါကြောင့် . . .
သောက်မှာသာ ဆက်သောက်”

“ဆရာတလုပ် လုပ်ငန်းမစ
သေးဘူးလား။ ကြာနေရင် သူများဦးသွား
လိမ့်မယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ . . . အချိန်
တန်ရင် မင်းတို့မြင်ရမှာပေါ့”

“တို့ဆရာက ဒီဘက်မှာ
စိတ်ချရပါတယ်”

“ညီမြနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့မြင်
ရတာ ပြောရဦးမယ်။ ဟိုဘက်ရွာက
စံဇုတ်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ညီမြတို့နှစ်ယောက်
တည်း တောထဲမှာ စကားပြောနေကြတာ
ငါ့မြင်ဖူးတယ်”

“မင်းမြင်တာ သေချာရဲ့လား။
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိသေး
တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်
ပဲ”

“ဒီကိစ္စ သေချာရင် ဆရာ

အတွက် ငါရှင်းမယ်”

“အင်း... မြအောင်ပြောတာ
ဖြစ်နိုင်တယ်။ ညီမြကို ငါ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်နဲ့ပြောခိုင်းတာ လက်မခံ
ဘူး”

“လက်မခံရင် သူ့အကောင်ကို
ရှင်းမယ်ဗျာ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တာဝန်
ယူတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြတာပေါ့
ကွာ။ ကဲ... သောက်ကြ၊ လိုရင် ထုပ်
ယူကြဦး”

ထိုနေ့က တလုပ်ကြီးတို့လူစု
နေကုန်မှ ထန်းတောထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြပါ
သည်။ စံဇုတ်မှာ ညီမြတို့ရွာအနီးရှိ
ညောင်ပင်သာရွာသား ဖြစ်သည်။
ညောင်ပင်သာရွာသည် ရာဘာခြံနှင့်
နီးသဖြင့် ရွာသူရွာသားအများစုမှာ
ရာဘာခြံနှင့် နီးသဖြင့်ရွာသူရွာသား
အများစုမှာ ရာဘာစေ့ခြစ်လုပ်ငန်းတွင်
ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူ များပါသည်။
စံဇုတ်မှာ ထိုခြံမှအစေးကြိတ်သမားဖြစ်
၍ ညီမြနှင့်ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ စံဇုတ်နှင့် ညီမြတို့ချိန်းတွေကြ
ရာ...

“မခွဲနိုင်တော့ဘူး ညီမြရယ်။
တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါတော့”

“စောင့်ပါဦး ကိုစံဇုတ်ရယ်။
အမေနေကောင်းတာ မကြာသေးလို့ပါ။
နောက်ပြီးကျန်မမှာ သူများကြွေးမြီ
ကလေးတွေလည်း မကြေသေးဘူး”

“ငါ ဆပ်ပေးပါ့မယ်။ နောက်
ပြီး နင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်ကို ငါ
လုပ်ကျွေးပါ့မယ်”

“မဖြစ်နိုင်သေးလို့ပါ ကိုစံဇုတ်
ရယ်။ ကျွန်မ ကိုစံဇုတ်ကလွဲပြီးဘယ်သူမှ
မယူဘူး။ စိတ်ချနေပါ”

“စိတ်မချနိုင်ဘူး ညီမြရယ်။
တလုပ်ကြီးက နင်ကိုကြိုက်နေတယ်
ဆိုတော့ ပိုပြီးစိတ်မချနိုင်သေးတယ်”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ကိုယ်
ကြိုက်မှဖြစ်တာ။ ကဲ ဒီလောက်တောင်
ဖြစ်နေမှတော့ (၃)ရက်နေ့ နံနက် (၆)
နာရီမှာ လက်ပံပင်ကြီးအောက်မှာစောင့်
ကျန်မလိုက်ခဲ့တော့မယ်”

ဆောင်းဝင်စ နံနက်ချိန်မှာ
 နှင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲကျနေ၍ လူလုံးမကွဲ
 ဘဲရှိနေပါသည်။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်
 နိုင်အောင် အပျော်ကြီးပျော်နေသော
 စံဒုတ်တစ်ယောက် လက်ပံပင်ကြီး
 အောက်မှာ ဆုံကြပြီးတစ်နေရာကိုသွား
 ကြရန် ချိန်းထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 ထိုသို့ မျှော်နေစဉ်မှာပင် စားကိုင်ထား
 သော လူနှစ်ယောက် အနားရောက်လာ
 ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ
 တွေ့လား၊ စား၊ ငါတို့နဲ့ဟိုနားလိုက်ခဲ”
 “မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျား၊ ကျွန်တော်
 လူကောင်းပါ၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့”
 “လျှာရှည်တယ်ကွာ၊ ငါထိုး
 ထိုက်လို့ လာလိုက်ခဲ”
 “ရှိခိုးပါတယ်၊ ချိန်ဆိုလည်း
 ထိုက်ခဲပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်
 ဒါနဲ့”

လူနှစ်ယောက်မှာ စံဒုတ်ကို
 ချိန်၍ ခေါ်သွားပြီးတော့ထဲအရောက်မှာ
 နှစ်ယောက်စက်စက် ခုတ်သတ်လိုက်ကြပါ

သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အထုပ်ကလေး
 ပိုက်၍ ညှိမြဲလက်ပံပင်ကြီးအောက်သို့
 ရောက်လာပါသည်။ ချိန်းထားသည့်နေရာ
 မှာ စံဒုတ်ကိုမတွေ့၍ ဟိုကြည့်သည့်ကြည့်
 ရှာနေပါသည်။

“ညှိမြဲ...နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”
 “ဟင်...ဘာမှမရှာပါဘူး၊ ဟို
 ဟို လူတစ်ယောက်”
 “တို့...ရောက်နေတာကြာပြီ၊
 ဘယ်သူမှ မတွေ့ပါလား”

“ဟေ့ကောင်တွေ ကြာတယ်
 ကွာ၊ ဝင်ဆွဲပြီး လှည်းပေါ်တင်ကြ”
 “အို...ရှင်တို့ဘာလုပ်တာလဲ
 လွှတ်...လွှတ်...ကျွန်မ မလိုက်ဘူး”
 “ဟေ့...ဟေ့ တစ်ယောက်
 က ပါးစပ်ပိတ်၊ နှစ်ယောက်က မ၊ကွာ၊
 မြန်မြန်လုပ်ကြ”

ရှင်တို့ ဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူး။
 အသေခံမယ်၊ လွှတ်...လွှတ် ကဲဟာ”
 “အား . . . ကိုက်တယ်ဗျာ

အမယ်လေး လက်ပြတ်ပါပြီ”
 “ရှေ့ ဒီပုဝါနဲ့ ပါးစပ်ကိုစည်း

ထားလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ကိုက်ရင်ပိတ်
 ရိုက်ကွာ”

တလုပ်ကြီး အပိန်ပေးသည့်
 အတိုင်း လှည်းပေါ်တင်၍ အင်းရွာဘက်
 သို့ ထွက်ခွဲကြပါသည်။ အင်းရွာမှာ
 ညှိမြဲ တို့ရွာနှင့် တစ်နေခရီးလောက်သွားရ
 သဖြင့် မိုးချုပ်မှရောက်ကြပါသည်။ ရွာ
 ရောက်သောအခါ တဲတစ်လုံးထဲမှာ
 ညှိမြဲကိုကြီးတုတ်ထားပြီး တလုပ်ကြီးတို့
 အဖွဲ့ ရွာခံလူမိုက်များနှင့် ပေါင်း၍
 တပျော်တပါးချက်ပြတ် စားသောက်ကြပါ
 သည်။ စားသောက်ပွဲပြီးသောအခါ လူစု
 ခွဲလိုက်ကြသည်။ စံဒုတ်ကို သတ်သော
 မြမောင်နှင့် ထွန်းဟန်တို့ နှစ်ယောက်
 အား တလုပ်ကြီးက ငွေပေး၍ ပဲခူးနယ်
 ဘက်သို့ လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကျန်လူ
 များကို- ရွာသို့ပြန်၍ သတင်း နား
 ထောင်ရန် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ထို
 ညမှစ၍ ညှိမြဲမများအလို မတူဘဲ
 တလုပ်ကြီး၏ မယားဖြစ်သွားရှာပါသည်။
 အင်းရွာမှာတစ်ပတ်ခန့် ညှိမြဲခရဲခဲနေရ
 စဉ်မှာ သက်ဆိုင်ရာရဲများ လာရောက်ခေါ်

ယူ၍ တလုပ်ကြီးနှင့်အတူ ရွာပြန်ရောက်
လာပါသည်။ ရဲစခန်းမှ ညိမြအား
ခေါ်ယူစစ်ဆေးသောအခါ တလုပ်ကြီးက
မိမိအားအလိုမတူဘဲ ခိုးယူသွားကြောင်း
နှင့် စံဒုတ်အသတ်ခံရသည်ကို မိမိ
မသိကြောင်း အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို
ပါသည်။ တကယ်လည်း စံဒုတ်အသတ်ခံ
ရသည်ကို ညိမြမသိရှာပါ။ တလုပ်ကြီး
အား စစ်ဆေးသောအခါ ညိမြကိုခိုး
သည်မှာ မိမိမသိကြောင်း အစစ်ခံပါ
သည်။ ရဲစခန်းက တလုပ်ကြီးနှင့်
အပေါင်းအပါများအား ချုပ်ထားပြီး
ညိမြအားပြန် လွှတ်လိုက်ပါသည်။
ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိရည်းစားအား သတ်
သူမှာ တလုပ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း ညိမြ
စဉ်းစားမိပါသည်။ ရဲအားဖွင့်ပြောချင်သော်
လည်း မျက်မြင် မဟုတ်၍ ပြောရခက်နေ
ပါသည်။ သည်အချိန်မှာပင် သုမ၏
မိခင်နှင့် တလုပ်ကြီးအမေက မထူးတော့
ပြီဖြစ်၍ တလုပ်ကြီးအားယူရန်၊ တလုပ်
ကြီးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မင်္ဂလာ
ဆောင်၍ ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ပိုင်း၍

ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က
အသတ်ခံရသည့် စံဒုတ်က
သူ့ရွာမှာဝင်ပူးပြီး သူ့အား
သတ်သူမှာ တလုပ်ကြီးဖြစ်
ကြောင်းနှင့် ထွက်ပြေးသူ
နှစ်ယောက်ရှိသည့် နေရာ
ကိုပါ ပြောပြပါသည်။

နားချကြပါသည်။ မိခင်ကြီး၏စကားကို
နားထောင်လိုက်သဖြင့် တလုပ်ကြီး
တို့လူစုမှာ အချုပ်မှလွတ်လာကြပါသည်။
မြအောင်နှင့် ဟန်ထွန်းတို့နှစ်ယောက်မှာ
ရွာမှ ပျောက်နေသဖြင့် လူသတ်တရားခံ
များအဖြစ် သတ်မှတ်ခံကြရပါသည်။
တလုပ်ကြီး အိမ်ပြန်ရောက်၍
သူ့ဒီဘများက မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်
ရွက်ပေးသော်လည်း ညိမြက တလုပ်ကြီး
မျက်နှာကို လုံးဝကြည့်မရအောင် မုန်း
နေ၍ စကားဆုံးဝမပြောပါ။ တလုပ်ကြီး
ကလည်း ညိမြကိုမပေါင်းချင်ဘဲ စံဒုတ်
ကိစ္စပေါ်မှာခိုး၍ အလိုက်အလိုက် ပေါင်း
နေပါသည်။ တစ်နေ့ တလုပ်ကြီး အပြင်
မှ ပြန်လာပြီး...

“ညိမြ ထမင်းခူးစမ်း။ ငါ
ထမင်းဆာတယ်။”

“ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ်ခူး။
မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။”

“အောင်မယ် လုပါးဝလို့ ငါ
လုပ်လိုက်ရရင် သေတော့မယ်”

“လုပ်ကြည့်ပါလား။ ညိမြ

အကြောင်းသိသွားမယ်”

“လူပါးတဲ့ကောင်မ...ကဲဟာ

ဖြန်း...ဖြန်း... ဖြန်း”

“ငါ့ပါးကိုရိုက်တယ်၊ ကဲရိုက်

ဦး...ဖုန်း...ဖုန်း...ဖုန်း”

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း... ခုန်း...

ခုန်း”

“အား...အမလေးဗျ၊ မျက်စိ

ကိုကုတ်တယ်။ ကန်းပါပြီဗျ၊ ကောင်မ

နှင့်ကိုသတ်မယ်”

“လာ...သတ္တိရှိရင် ရေတိုးခဲ့၊

ငါလည်း နင့်ကိုသတ်ရမှ ကျေနပ် မယ်”

“တော်ကြပါတော့၊ ဆွဲကြပါဦး။

တဲ့...ဘာလို့ကြည့်နေကြတာလဲ”

တလုပ်ကြီးအမေ အော်ခေါ်

သဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းများရောက်လာပြီး

ဝိုင်းဆွဲ၍ ရန်ပွဲပြီးသွားပါသည်။ ရန်ဖြစ်၍

ယောက်သား ဖက်လုံးကြစဉ်မှာ

ထဲထုပ်ကြီးက ညိုမြလည်ပင်းကို ညှစ်

ထားစဉ်မှာ ညိုမြက တလုပ်ကြီး

မျက်လုံးအား ကုတ်လိုက်ရာမျက်လုံးထဲမှ

သွေးများထွက်လာပါသည်။ တလုပ်ကြီးမှာ

မခံရပ်နိုင်အောင် နာလွန်း၍ အော်ဆဲနေ

ရာ သူ့၏အပေါင်းအသင်းများက

ချောမောခေါ်သွားပြီး မျက်စိကုဆရာ

အိမ်ရောက်သွားပါသည်။ ဆရာက

ဆေးထည့်ပြီး မျက်စိကိုစည်းပေးထားစဉ်

မှာပင် ဒဏ်ရာကပြင်းလွန်းသဖြင့်

ကျန်မျက်စိတစ်ဖက်ကိုပါ ကူးသွားပြီး

တလုပ်ကြီးမျက်မမြင်ဘဝ ရောက်သွားပါ

သည်။ ထိုထက် ပိုဆိုးသည်က အသတ်

ခံရသည့်စံဒုတ်က သူ့ရွာမှာဝင်ပူးပြီး

သူ့အားသတ်သူမှာ တလုပ်ကြီးဖြစ်

ကြောင်းနှင့် ထွက်ပြေးသူနှစ်ယောက်ရှိ

သည့် နေရာကို ပါ ပြောပြပါသည်။

ရွာသားများက မယုံကြည်၍ မေးမြန်း

ကြသောအခါ သူ့အား သတ်သည့်နေရာ

နှင့် ဝှက်ထားသော စားရှိသည့်နေရာ

ကိုပါ ပြောပါသည်။

သက်ဆိုင်ရာမှ အမှုကိုဖော်

ထုတ်သောအခါ တလုပ်ကြီးမှာမျက်မမြင်

ဘဝဖြင့် ထောင် ၁၀ နှစ်ကျသွားပါ

သည်။ ထောင်မှလွတ်သောအခါ

မိဘများမှရှိတော့၍ တောင်းရမ်း စား

သောက်ရသည့် ဘဝရောက်လာရခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။

“အဘ အဖြစ်အပျက်ကတော့

ဒါပါပဲကွယ်။ ဝင့်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်ဖို့

ကောင်းတာ”

“ဒါနဲ့ဟို . . .ဒေါ်ညိုမြရော

ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ အဘနဲ့ မတွေ့ဘူး

လား”

“သူ ရှိတာ မတွေ့တော့ပါ

ဘူး”

“အင်း . . .အဘအကြောင်း

ကြာရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ကွာ။

အဘ ဒီဝင့်ကြွေးပေးဆပ်နေရပြီ။ နောင်

ဘဝရောက်ရင်လည်း ပေးဆပ်ရဦးမယ်

ဆိုတာ အဘသိပါတယ်။ ငါ့တူကို

ပြောချင်တာက ဘဝမှာ ဝင့်နဲ့ပတ်သတ်

လာ ကြုံလာရင်ရှောင်ပါလို့ ပြောချင်ပါ

တယ်။ ဪ ဝင့် . . .ဝင့် . . .ကာလ

မဆိုင်ဘဲ လိုက်တတ်တဲ့ဝင့်ပါပဲကွယ်”

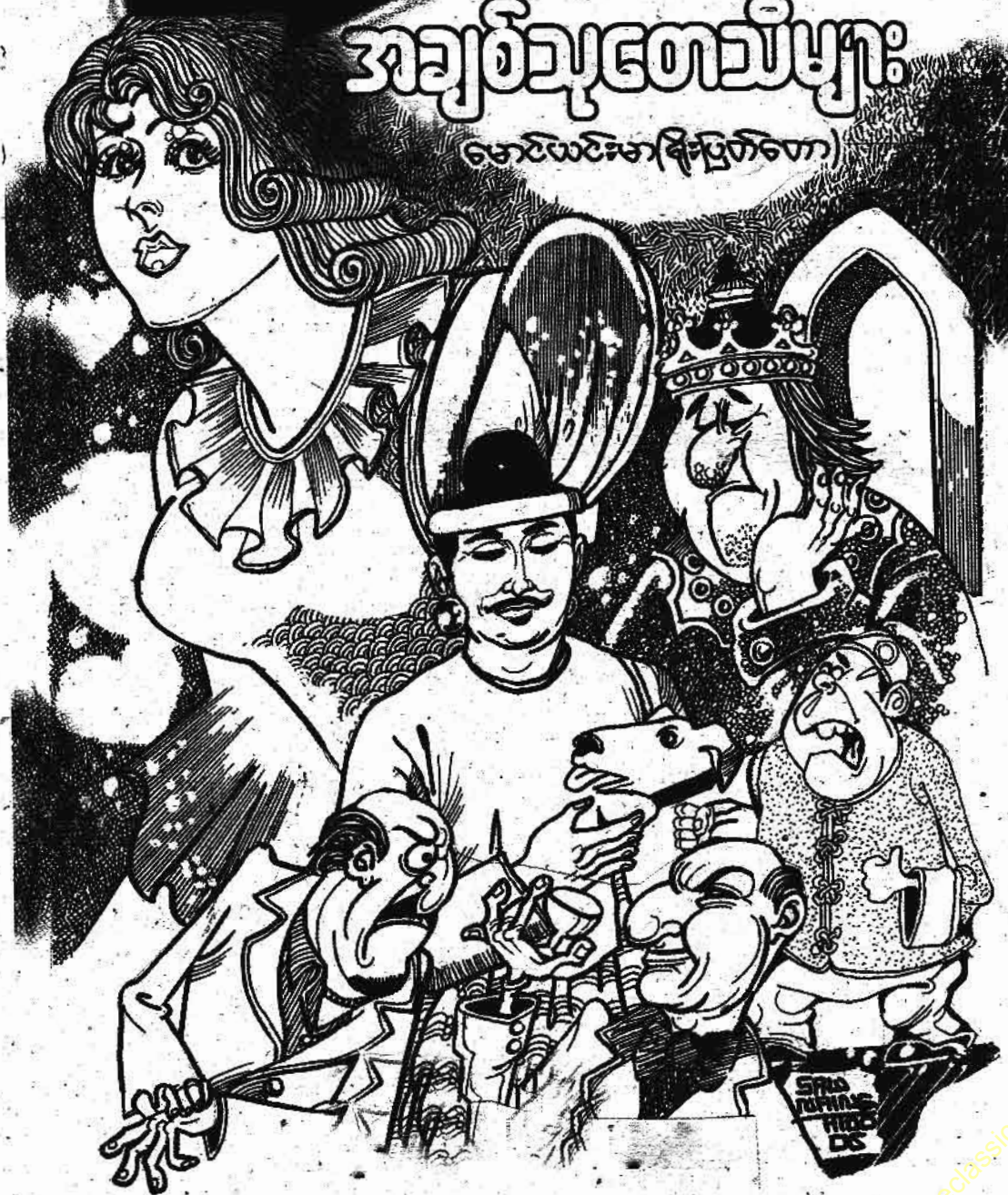
ညွန့်မောင်ဦး(အကျိုးဆောင်)

ထူးခြားဆန်းပြားသော

အချစ်သုတေသီများ

(မောင်ယင်းမောင်ချစ်ပြန်တာ)

မြစ်ရပ် (၁)

အင်္ဂလန်မှ “ရစ်ဗားအားလ်” ဇာတိသမီးချောကလေး “ဝီနီလုပ်(ပ်)ဒါစီ” သည် မိမိအားချစ်လှပါသည်ဟု ချစ်ရေးဆိုလာကြသော အမျိုးသားသုံးဦးကို တစ်ယောက်မှမငြင်းဆန်ဘဲ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လက်ထပ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ရပ်မှာ တစ်ရံရောအခါက အင်္ဂလန်ပြည်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုခေတ်ထိုအခါက အင်္ဂလန်ပြည်၏ ဓလေ့ထုံးစံမှာ ယင်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား သုံးလေးဦးစီ ချစ်ရေးဆိုနေလျှင် အမျိုးသမီးဆန္ဒအရသော်လည်းကောင်း သို့မဟုတ် ချစ်ရေးဆိုနေသူ အချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း သဘောတူ လူစွမ်းကောင်း ပြိုင်ပွဲကျင်းပလေ့ရှိ ကြသည်။ သွေးထွက်သံယိုမှုဖြင့် အနိုင်ယူ၍ ချစ်သူမိန်းကလေးအား သိမ်းပိုက်လေ့ရှိကြသည်။ ယင်းဓလေ့ထုံးစံ အတိုင်းပင် “ဝီနီလုပ်(ပ်)အား ချစ်ရေးဆိုနေကြသော ဆာဂျော့ထရန်ချတ်(စ်)နှင့် ဆာဝီလျံဟာဗေးတို့သည်

လည်း ဝီနီလုပ်ကို သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် သတ္တိချင်းပြိုင်၍ အနိုင်ယူကြရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ကာယကံရှင် ဝီနီလုပ်(ပ်)ကမူ ထိုသို့သွေးထွက်သံယိုမှုဖြင့် သူမအား အနိုင်ယူ၍ယူခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေးလေးနက်နက် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့အချင်းချင်း သည်းခံပြီး မအောင်နိုင်ကြဘူးလား။ အားလုံးကိုပဲ ကျွန်မ လက်ထပ်ပါမယ်” ဟု ပြောရာ ချစ်ရေးဆိုသူ သုံးဦးလုံးကလည်း မိန်းမချောလေး၏ ဆန္ဒကိုတညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝီနီ

လုပ်(ပ်)သည် ဆာဂျော့ထရန်ချတ်(စ်)အား ရှေးဦးစွာလက်ထပ်လိုက်သည်။ ကျန်သူနှစ်ယောက်မှာ စိတ်ဓာတ်မပျက်ဘဲ မင်္ဂလာပွဲကိုပင်တက်ကြွစွာ အောက်ခြေသိမ်းပါဝင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဆာဂျော့ထရန်ချတ်(စ်)သည် ဝီနီလုပ်အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ် ၁၆၀၇ ခုနှစ်တွင် မုဆိုးမအဖြစ်နှင့်ထားခဲ့သည်။ ဤတွင်သူမသည် ဒုတိယချစ်သူ ဆာဂျွန်ဂိတ်(ချ်)အားရွေးချယ်၍ အိမ်ထောင်ဘက် ပြုလိုက်ပြန်သည်။ ဆာဂျွန်ဂိတ်(ချ်)သည် ချစ်သူဝီနီလုပ်(ပ်)နှင့် လက်ထက်ပြီးနောက် ၂၅ နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ရေး သုခကို ခံစားစံစားခဲ့သည်။ ဆာဂျွန်ဂိတ်သည် ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၃၂ ခုနှစ်တွင် သူချစ်ဇနီးအား စွန့်ခွာသွားရပြန်သည်။

ယခုသော်ကား ဆာဝီလျံဟာဗေး၏ အလှည့်ကြုံလာတော့သည်။ လေးဆယ်ကျော်မှ ကံပေါ်လာသော ဝီနီလုပ်(ပ်)သည် ချစ်သူဟာဗေး၏ လက်ထပ်ရေး တောင်းဆိုချက်အရ ထိုနှစ်၌ပင် တရားဝင် လက်ထပ်ခြင်း

ပြုလုပ်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နောက်ဆံတင်းဖွယ်မှ ရှိတော့ဘဲ ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင် သွားကြသည်ဆိုပါသည်။

ဖြစ်ရပ် (၂)

ပဒေသရာဇ်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ တွင် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် နောက်ဆုံး ဘုရင်ဖြစ်သော သီပေါမင်းတရားသည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး နောက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၂) ရက်နေ့တွင် အိန္ဒိယပြည် ရတနာဂီရိမြို့သို့ ဆောင်ယူသွားခြင်း ခံရသည်။ သီပေါမင်းသည် ရတနာဂီရိ တွင် အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေထိုင်စဉ် အင်္ဂလိပ် သူတောင်းစားတစ်ဦးက စကော့တယ်ရီယာ အပျိုးအစား အမဲလိုက်ခွေးလေး တစ်ကောင်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေး သည်ဆို၏။ ထိုခွေးကလေးအား သီပေါဘုရင်သည် လွန်စွာချစ်ခင်မြတ်နိုးတော်မူသည်။ မြို့စား ရွာစားဘွဲ့ထူးများ ပေး၍လည်း

ချီးမြှင့်တော်မူသည်။ ထိုခွေးကလေး သေဆုံးသော အခါ သီပေါဘုရင်သည် အလွန်သံယော ဇဉ်ကြီးလေရကား မင်းသားတို့ အဆောင် အယောင်ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုတော်မူ သည်။ ထိုမျှမက ခွေးကလေးအား အုတ်ဂူသွင်းလျက် အမှတ်တရစီစဉ်တော် မူခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ရတနာ ဂီရိမြို့၌ တွေ့မြင်နိုင်ကြသည် ဆိုပါ သတည်း။

ဖြစ်ရပ် (၃)

ချစ်လွန်းသူကို (Sweet Heart) ဟု တင်စားခေါ်ခဲ့သော ဝေါဟာရ

စကားလုံးသည် ချစ်တတ်လွန်းသူတစ်ဦး ထံမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ် သည်။ စကော့တလန်ပြည်၊ အင်ဖရိုင်း(စ်) မြို့တွင် ဂျွန်ဘာလီဝိုင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဂျွန်ဘာလီဝိုင်း၏ ဇနီး အမည်မှာ “လေဒီဗီဗော့ဂီလာ” ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဘာလီဝိုင်းမှာ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၂၆၉ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ သည်။ ထိုအခါ အချစ်သမား မုဆိုးမလေး လေဒီဗီဗော့ဂီလာသည် သူ့ခင်ပွန်း၏ အသည်းကို ဝမ်းတွင်းမှထုတ်ယူကာ မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးရည်စိမ်လျက် ဆင်စွယ်ကြုတ်တစ်ခုအတွင်း ထည့်သွင်း ပြီး ရင်နှင့်မကွာ သွားလေရာသို့ ယူ ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။ သူမသည် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့်တွေ့တိုင်း “ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ ချီးမွမ်းတဲ့အသည်းနဲ့ အေးဆေး တည်ငြိမ်တဲ့ အပေါင်းအဖော်ပါ ပဲ” ဟု ပြောရင်း သူမရင်ခွင်ကြားရှိ ဆင်စွယ် ကြုတ်ကိုထုတ်ကာ အတွင်းမှ အသည်း ကိုပြလေ့ရှိသည်။ ထိုမျှမက သွေးသားသံ မှ ယုံကြည်စိတ်ချရသူ တစ်ဦးကို

ရွေးချယ်ကာ ဤသို့အထပ်ထပ်မှာကြား
တတ်သေး၏။

“ဒီအသည်းကို ကျွန်မသေတဲ့
အချိန် ကျွန်မရင်အုံပေါ်မှာ တင်ထားပေး
ပါ။ ဒါမှ အသည်းနှစ်ခုဟာ အတူပူး
ကပ်ပြီး နောက်ရာသက်ပန် အတူတကွ
ရှိသွားကြပါလိမ့်မယ်” ဟူ၏။

သူမသည် ထိုသို့မှာကြားပြီး
နောက် စကော့တလန်ပြည် ဧဗရိုင်း(စ်)
မြို့တွင် သူမအလောင်းနှင့် ခင်ပွန်းသည်
အသည်းကို မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ရန်
အဆောက်အအုံတစ်ခုအား ခမ်းနား
ကြီးကျယ်စွာကြိုတင်၍ ဆောက်လုပ်ထား
ခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံ၏ အမည်
အား လက်တင်ဘာသာဖြင့် (Dulce
Cor) “ခါ(လိစ်)ကော်” ဟု ခေါ်တွင်စေပါ
သည်။ ထိုသည်နောက်မှ ချိုသော
အသည်း သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ
ဘန်းစကားအရ ရည်းစားဟု ပြောင်းလဲ
ခေါ်တွင်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောက်
အအုံရဲ့တိုက် ကြီး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်မှာ
လည်း အသည်းပုံပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ခရစ်နှစ် ၁၂၉၀
ပြည့်နှစ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့
သည်။ ယခင်ကပင် အထပ်ထပ်မှာကြား
ထားခဲ့သည့် စကားအတိုင်း သူမ
အလောင်း ရင်အုံပေါ်တွင် တင်ထားသော
ခင်ပွန်းသည်၏ ဆေးရည်စိမ်အသည်း
နှင့်အတူ သူ၏အလောင်းအား သူမ
ဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် (Sweet Heart)
အဆောက်အအုံကြီးအတွင်း ဂူသွင်း
သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ သူမသေဆုံး
သည့် အချိန်မှစ၍ ချစ်သူနှစ်ဦးအား
တင်စားသော အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ စကား
အရ (Sweet Heart) ရည်းစားဟု
ပထမဦးဆုံး အင်္ဂလိပ်စာပေနယ်တွင်

စတင်အသုံးပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ရပ် (၄)

ဤကမ္ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်
သော အမျိုးသမီးများ အကြောင်း
မှတ်တမ်းတွင် ဤ တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
ကိုကား ချန်လှပ်ထား၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။
ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် (၅၂)နှစ်လုံးလုံး
စစ်မှုထမ်းခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား
အမျိုးသမီး စစ်သည်ဟု မသိဘဲ
အမျိုးသားစစ်မှုထမ်း ထင်မှတ်ကာ
စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်အထိ ရာထူးများ
ပေးအပ်ထမ်းဆောင်စေခဲ့သည့် အဖြစ်
အဖျက်မှန် တစ်ရပ်သည် (၁၈) ရာစုနှစ်
က အင်္ဂလန်ပြည်၌ပေါ် ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။
သူမ၏အမည်အား အီဒင်ဘတ်မြို့သား
“ဒေါက်တာ ဂျိမ်းဘာရီ (၁၇၉၆ -
၁၈၆၅)” ဟု ပြောင်းလဲထားခဲ့သည်။
သူမသည် စကော့တလန်ပြည်မှ မှူးကြီး
မတ်ကြီးတစ်ဦး၏ မြေးမဖြစ်သည်။
ဆံပင်နီ၍ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်သည်။
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချဉ်းလျှင် မဖြစ်

မနေလုပ်ကိုင်တတ်သည်။

ဤသို့ မိန်းမစင်စစ်က
 ယောက်ျားအဖြစ် အမည်ပြောင်းလဲ၍
 စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းမှာ
 လည်း ကြေကွဲဖွယ်နောက်ခံသမိုင်း
 ကြောင်းရှိသည်။ သူမသည် ချစ်သော
 ချစ်သူရည်စားဦးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့
 သည်။ အသည်းနှစ်အောင်ချစ်ခဲ့လေသူ
 ၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကိုခံရသည်။ အချစ်
 ခဏ်ရာက အသည်းညှာအား သည်းမခံ
 နိုင်လောက်အောင် ညည်းပန်းနိုင်စက်ခဲ့
 သည်။ သို့ရာတွင် သူမသည်စိတ်ဓာတ်
 ပျော့ညံ့သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
 မဟုတ်သဖြင့် ယောက်ျားအသွင်နှင့်
 ယောက်ျားအမည်ပြောင်းကာ ခရစ်
 သက္ကရာဇ် ၁၈၁၃ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှ
 စစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။
 သူမသည် တပ်တွင်းစာမေးပွဲများကို
 အဆင့်ဆင့် ဖြေဆိုအောင်မြင်ခဲ့သည်။
 နောက်ဆုံးသော် ဗြိတိသျှဆေးတပ်တွင်
 စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးအဆင့်အထိ တိုးတက်
 လာခဲ့သည်။ သူမသည် သူရဿတ္တိကောင်း

၍ စိတ်တိုလက်မြန်သူဖြစ်သည်။
 နှစ်ယောက်ချင်း ဓားခုတ်ပြန်ပွဲများတွင်
 ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရာ၌ သူမပင်အနိုင်ရရှိ
 ခဲ့သည်။ သူမနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရဲသူ မရှိ
 သလောက် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည်။
 သူမသည် ဓားခုတ်တော်ရံမျှမက
 ဆေးဝါးကုသရာ၌ အကျွမ်းကျင်ဆုံး
 ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။
 ယောက်ျားများနှင့် ရင်ဘောင်တန်း၍
 စစ်မှုရေးရာမှန်သမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ
 ဖြစ်သည်။

သူမသည် ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင်
 အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ လန်ဒန်မြို့၌ နာမကျန်း
 ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူမကွယ်လွန်

သည်အချိန်တိုင်အောင် သူမအား
 ယောက်ျားဟု လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တပ်သား
 အကြပ်၊ ဗိုလ်၊ ဗိုလ်မှူးများက ထင်မှတ်ခဲ့
 ကြသည်။ ယုတ်စွအဆုံး နှစ်ပေါင်း ၅၀
 လုံးလုံး အနီးကပ်ဆက်ဆံနေရသော
 အစောဆုံးသည်ပင်လျှင် သူမအားယောက်ျား
 စင်စစ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်ဆိုပါသ
 တည်း။

ဖြစ်ရပ် (၅)

အချစ်အတွက် ထီးနန်းကို
 စွန့်ကာ သာမန်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင်
 တော်ဝင်အမျိုးအနွယ် မဟုတ်သော
 ချစ်သူမိန်းကလေးနှင့် လက်ထက်ပြီး
 သာမန် အရပ်သားတစ်ဦးအသွင်ဖြင့်
 ပျော်ရွှင်စွာနေသွားခဲ့သော တရုတ်
 ကေရာဇ်တစ်ပါးသည် သူ၏ရာပေထွင်
 ထက်တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀ မျှထီးနန်း
 စည်းစိမ်ကို ခံစားခွားသည်ဟုဆိုလျှင်
 ယုံမှားသံသယရှိစရာ ဖြစ်တော့သည်။
 အောက်ပါ ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းအရာ
 ကို ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါလေ။

တရုတ်ပြည် ပီပင်မြို့တော်တွင်
ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၄၄ ခုနှစ်က အသက်
၄ နှစ်အရွယ်၌ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သော “ရှုချီ”
အမည်ရှိ တရုတ်ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်
ခဲ့၏။ ရှုချီသည် တရုတ်ပြည်ကြီးအား
၄ နှစ်သားအရွယ်မှ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်
ထိ မင်းလုပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ အသက် ၁၇
နှစ် အရွယ်တွင် ဘုရင်ရှုချီသည်
မန်ချူးမင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟုတ်သော
အောက်တန်းလွှာ တရုတ်အမျိုးသမီးငယ်
“တန်ကူအီဖီအီ”အား တန်းတန်းခွဲချစ်ရေး
ငင်ခဲ့ရာ ရွှေနန်းတော်သုံး စည်းမျဉ်း
စည်းကမ်းများအရ လက်ထက်ခွင့်မရှိဖြစ်
နေလေသည်။ ဤတွင် ဘုရင်သည်

ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်နိုင်ရန် ထီးနန်း
စည်းစိမ်အား စုတ်ပြတ်၍သုံးမဖြစ်သော
ဖိနပ်တစ်ဖက်ပမာ သဘောတိုက်၍
စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ထို့နောက် ဘုရင်ကလေးသည်
ပီပင်မြို့မှ မိုင်ပေါင်း (၅၀)ဝေးကွာသော
“တိန်တယ်စု ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း”
သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍
သူ့ဘဝကို ချစ်သူတန်ကူအီဖီအီ၏
ရင်ခွင်သို့ မြှုပ်နှံကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ
နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဘုရင်ကလေးမှာ
ချစ်သူနှင့် သက်ဆိုးရှည်စွာမပေါင်းရဘဲ
ဝေဒနာခွဲကပ်ကာ နတ်ရွာစံသွားရှာ၏။
ပီပင်မြို့တော်တွင်မူ နောက်ထပ်

ဘုရင်သစ် မတင်မြှောက်တော့ဘဲ ဘုရင်
ကလေး၏ ရုပ်အလောင်းကို မပုပ်မသိုး
အောင် ဆေးရည်စိမ် မင်းမြှောက်
တန်ဆာပလာမများ ဆင်ယင်ပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေမှုန်ဖြူးကာ အစိုး
ပြုလုပ်ထားသော ရာဇပလ္လင်ထက်တွင်
ထိုင်နေသကဲ့သို့ ပြုပြင်ထား၏။ ဘုရင်
ကလေး၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာမှာလည်း
အသက်ထင်ရှားရှိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရ၏။
ဘုရင်ကလေး၏ အလောင်းမှာနှစ်ပေါင်း
၃၀၀ တိတိ ရာဇပလ္လင်ပေါ်တွင် ရှိနေ
ခဲ့၏။

အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့်
ချစ်သူနှင့် မပေါင်းသင်းနိုင်ကြသော
အမျိုးသား အမျိုးသမီးများသည် ဘုရင်
ကလေး၏ ရုပ်အလောင်းကိုသာ ရောက်
ကြည့်ရှုကြ၏။ အချစ်အတွက် ထီးနန်း
စည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်သွားရှာသော အချစ်
သမား ဘုရင်ကလေး ကောင်းရာ
သုတေသီသို့ထားပါစေဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ
ပြုကြသည်ဆို၏။

မောင်ယင်းမာ (ရိုးပြတ်သော)

မောင်အင်းစိန်

လက္ခဏာသစ် သန်းစစ်စစ်အချိန်

ကံမွန်ရွာနှင့်သဲဖြူစုရွာ၊ ထို
 နှစ်ရွာက မသကာဝေးလှ တစ်ဝိုင်းသာသာ
 လေး။ ထိုနှစ်ရွာကို ကူးလူးဆက်သွယ်
 သွားလာရန် ရွာချင်းဆက်၊ လှည်း
 လမ်းကြောင်းကို သဲဖြူချောင်းတစ်ခုက
 ဖြတ်တားထားသည်။ ဒေါ်စိန်ဥဆီသော
 ငွေကြေးပြည့်စုံသူ တစ်ဦးက ချောင်းကို
 ဖြတ်၍ ကြီးမားခန့်ထည်သော သစ်သား
 တံတားကြီး တည်ဆောက်လှူဒါန်းထား
 သည်။ ဒေါ်စိန်ဥကို အစွဲပြု၍ “စိန်ဥ
 တံတား”ဟု အတိုကောက်ခေါ်ကြသည်။
 သဲဖြူချောင်းအစုန်ဘက်တွင် သဲဖြူစုရွာ
 အနီး ကွေ့ဝိုက်စီးဆင်းသွား၍ ထိုရွာကို
 သဲဖြူစုရွာဟုခေါ်တွင်နေသည်။

ကံမွန်နှင့်သဲဖြူစုက နှစ်ရွာ
 တစ်ရွာလို စည်းလုံးညီညွတ်ကြသည်။
 တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အကြောင်းဆက်
 ဖော်ဖက်သူများရှိကြ၊ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်
 ထောင်ကြ၊ ကံမွန်ဇာတိသားများရှိကြ
 သည်။ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ဆိုစကား
 အတိုင်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာပေါင်းစည်း
 ဆွေလမ်းငွေလမ်းခင်းထားသည်။

ကံမွန်ရွာသူ အချောအလှ ရွာတွင်
 လေး မပန်းအိဖြူနှင့် သဲဖြူစုရွာသား
 မောင်တိုးတို့ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ခင်
 စုံမက်နေကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများ
 ကလည်း ကြေးရတက်၊ စီးပွားပြိုင်များဖြစ်
 ၍ ကန်ကွက်မှမရှိကြ၊ မိဘချင်းတိုင်ပင်ပြီး
 သဘောတူခွင့်ပြုကြသည်။ နေ့ကောင်း
 ရက်သာ မင်္ဂလာအခါ မရွေးရသေး။
 နှစ်ဦး နှစ်ဖက်ခေါင်းခဲစရာ အဖုအထစ်
 လေးက ပြီနေသည်။ ပန်းအိမိဘများက
 သမီးရှင် ဖြစ်၍ ကံမွန်ရွာတွင် မင်္ဂလာ
 ပွဲပြုလုပ်ချင်သည်။ မောင်တိုးဘက်မှ
 အသိုင်းအဝိုင်း ကလည်း သဲဖြူစုတွင်
 မင်္ဂလာပွဲလုပ်ရန် အာသီသရီကြသည်။
 ထိုအကြောင်းပြချက် ကြောင့် ကာယကံ
 ရှင် လူငယ်နှစ်ဦး အခက်တွေ့နေရသည်။

လူငယ်တို့ဆုံဆည်းရာ ထန်း
 တောတွင် နှစ်ဖက်လူငယ်များ သောက်
 ကြ စားကြရင်းမှ စိန်ခေါ်ပွဲတစ်ခု အမှတ်
 မထင်ပေါ်ထွက်လာသည်။ စိန်ခေါ်ပွဲက
 ရန်ပွဲမဟုတ်သော အကဲစမ်းပွဲဖြစ်သည်။
 အောင်ပွဲခံနိုင်သူများဘက်က သူတို့

ရွာတွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပရန် သဘော
 တူကြသည်။ ထန်းရည်ဝိုင်းတွင် ပန်းအိ
 အစ်ကို စံမောင်ကြီးအဖွဲ့နှင့် မောင်တိုး
 အဖွဲ့က အထူး စိန်ခေါ်ပွဲကို လက်ခံလိုက်
 ကြသည်။

စိန်ခေါ်သောပြိုင်ပွဲက ရှင်း
 သည်။ မောင်တိုးက ပန်းအိကိုလူမသိ၊
 သူမသိ ရွာမှခေါ်ထုတ်ခိုးပြေးနိုင်လျှင်
 မင်္ဂလာပွဲကို သဲဖြူစုရွာတွင်လုပ်ရမည်။
 လူမိသွားလျှင် ကံမွန်ရွာတွင်လုပ်ရမည်။
 ရှုံးသူနိုင်သူ နှစ်ဖက်စလုံး ရန်လိုမှန်းတီး
 ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း လုံးဝမရှိစေရ။
 ဉာဏ်ရည်ခြင်း ပြိုင်သော စွန့်စားခန်း
 သက်သက်ဖြစ်သည်။ လူငယ်ချင်း
 သဘောတူသည်ကိစ္စက နှစ်ရွာစလုံး
 သတင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အတိ အလင်း
 စိန်ခေါ်ထား၍ နောက်ဆုတ်ရန် မဖြစ်
 တော့။ လူကြီးများသာ အခက်ကြုံရ
 တော့သည်။ စံမောင်ကြီးကို သူ့အဖေဦး
 ကြီးစိန်က လှိုင်းဆူပါတော့သည်။

“မင်းကွာ . . . တော်တော်
 ခုံးဝေးတဲ့အကောင်၊ နှစ်ဖက်မိဘလွှာ

သဘောတူထားတဲ့ကိစ္စ မင်္ဂလာနေရာက
ဘယ်မှာလုပ်လုပ်ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့
ရင်ဆိုင်တိုးမိကြပါပြီတဲ့ လက်လွန်
ခြေလွန်တွေဖြစ်ကုန်ရင် ရုံးရောက်၊
ဆေးရုံရောက်၊ သင်္ချိုင်းရောက်ဖြစ်ကုန်မှာ
ပေါ့ကွာ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတဲ့ကောင်”

“ခြေလွန်လက်လွန် ကိစ္စမျိုး
မရှိပါဘူးအဘရာ၊ မိသွားရင်သူတို့အရုံး
လွတ်သွားရင် ကျုပ်တို့အရုံးခါဘဲ။ ကျုပ်
ယောက်ဖလောင်းကို ခုကွဖြစ်အောင်
လုပ်ပါ့မလား။ သူတို့ဘယ်လောက်
တော်တော် ကျုပ်တို့ရွာကလည်း မည့်
ဘူးဆိုတာ ပြချင်ရုံလေးရယ်။ လက်ရုံး
ရည် မပါဘူး။ ဉာဏ်ရည်ချင်းမြိုင်ရုံ
သက်သက် ပါဗျာ”

“တော်ပါကွာ။ မင်းအသုံးမကျ
တာနဲ့ မင်းနှမအရှက်ကွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ
ထည့်မတွက်ဘူးလား။ မခံချင်စိတ်တစ်ခု
တည်းနဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေဖြစ်
လာမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူးအဘရာ နှစ်ဖက်
စလုံးက ကတိပေးပြီးသား။ ခုကိစ္စက

မင်္ဂလာပွဲနေရာ မဲနှိုက်တဲ့သဘောပါ”
“ငါထကန်လိုက်ရ သေဖြစ်
တော့မယ်၊ သွားကွာ...ဘာမှလာပြော
မနေနဲ့”

ထိုကိစ္စတွင် ရင်တုန်ပန်းတုန်
မျက်ခုံးလှုပ်ရသူက ပန်းအိ၊ ခိုးမည့်သူ
မောင်တိုးက ရောက်လာနိုင်သည်ထား
မတော်၍မိသွားခဲ့လျှင် အရှက်ကွဲစရာ၊
ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဟုဆိုသော်
လည်း ကံသေကံမ စိတ်ချ၍မဖြစ်၊
ခင်ပွန်းလောင်း မောင်တိုးကိုလည်း တွေး
ရင်း ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ သူမအစ်ကို
စံမောင် ကြီးကိုလည်း တိုးတိုးတိတ်
တိတ်ကြိတ်၍ မျောင်းဖျှ နားချရသည်။

“စိတ်ချစမ်းပါ ပန်းအိရာ၊
တို့ရွာက လူငယ်တွေ ရန်မဖြစ်စေရဘူးလို့
ကတိပေးထားပြီးသား။ မောင်တိုးကို
လည်း မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းစေရဘူးလို့
အာမခံ ထားတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံး
သဘောတူ ပြီးသားပါဟာ။ တို့နိုင်ရင်
ဒီရွာမှာ နှင်မင်္ဂလာဆောင်ကို အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြမှာ”

မောင်တိုးအဖေဦးထူးမောင်
ကလည်း မောင်တိုးကိုဆဲဆို အပြစ်တင်
ကြိမ်းမောင်းသည်။ စကားလွန်ထားကြပြီ
ဖြစ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်
အကဲခတ်ရပေတော့မည်။ မောင်တိုးက
ကံမွန်ရွာ၏ အခြေအနေ၊ လူအဝင်
အထွက်၊ ရွာတောင်ဘက်နှင့် မြောက်
ဘက် ဝင်ပေါက်တံခါး၊ မီးကင်းစောင့်တဲ
လုံခြုံရေး စသည်တို့ကို ဂရုစိုက်လေ့လာ
ထားသည်။ လကွယ်ညတွင် ပန်းအိကို
လာခိုးမည့် အကြောင်းကြားထားပြီးဖြစ်၍
ပန်းအိခမျှာ ဆောက်တည်ရာမရ
ဖြစ်နေသည်။ အဆင်မပြေလျှင် အရှက်
ကွဲရမည့် ကိစ္စကြီး။ ထိုသတင်းကလည်း
စံမောင်ကြီးနှင့် ရွာလူငယ်များထံ
လျှို့ဝှက်စွာသတင်းရောက်လာသည်။

xxx

စံမောင်ကြီးက နွားလည်းကို
ရွာဘက်သို့ မောင်းလာသည်။ လယ်
ကိစ္စကို အပြီးသတ်၊ လက်စသိမ်းနေ၍
မှောင်စပျိုးမှ လှည်းကိုအယော့နှင်လာ

ရသည်။ လဲကွယ်ညဖြစ်၍ အမှောင်ထုက
စိုးလွှမ်းသွားသည်။ တောင်ဘက်တံခါး
သို့ ဦးတည် မောင်းလာစဉ် လယ်ကန်
သင်းရိုးတွင် ဝပ်လျှိုးပုန်းအောင်းနေ
သော အရိပ်မည်း တစ်ခုက လှည်း
နောက်သို့ ရုတ်တရက် ပြေးကပ်ပြီး
လှည်းအောက်မှ ငုံ့လျှိုး လိုက်ပါလာ
သည်။

လှည်းခွံချည်း သက်သက်
မောင်းလာသော လှည်းပေါ်တွင် စံမောင်
ကြီး တစ်ယောက်တည်းသာပါသည်။
လှည်းအောက်မှ ကပ်ပါလာသော အရိပ်
မည်းကို လုံးဝသတိမထားမိ။ တောင်
ဘက် တံခါးဝတွင် လှည်းကိုရပ်လိုက်စဉ်
လှည်း အောက်မှ အရိပ်မည်းက
လှည်းအိမ်ကြမ်းခင်းကို တောက်တဲ့ပမာ
ဆက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ကပ်ထားသည်။

“စံမောင်ကြီးရာ၊ နောက်ကျ
ဆိုက်တာ ဒီနေ့လကွယ်ညနော်။ မင်း
အိပ်လည်း သတိပီရိယနဲ့နေဦး။
အော်ကြာပါသွားလို့ တို့အရက်ကွဲ
နော်”

“စိတ်ချပါကွာ...မင်းတို့ဘက်
ကလည်း စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ထား
ကြ။ မိသွားရင်ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့။
တို့ကသတိ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြရုံလေးပါ”
“စိတ်ချပါစံမောင်ကြီးရာ၊ မင်း
ယောက်ဖလောင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။
ငါတို့ကပဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေး
မှာပါ”

“ကဲ ငါသွားမယ်။ အခုတော့
အချိန်စောသေးတယ်။ ညဉ့်နက်ရင်
သတိထား”

စံကြီးမောင်က ရွာအတွင်းသို့
လှည်းမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ လှည်းကြမ်း
ခင်းအောက်တွင် တွယ်ကပ်နေသော
အရိပ်မည်းကို မည်သူမျှသတိမပြုမိခင်
လှည်းကရွာတွင်း မောင်းဝင်သွားသည်။
စံမောင်ကြီး အိမ်ဝိုင်းအတွင်း လှည်းဝင်
ရောက်သွားသည်နှင့် လှည်းအောက်ကပ်
ပါလာသော အရိပ်မည်းက လျှင်မြန်စွာ
လှည်းမှခွာ၍ မှောင်ရိပ်တစ်နေရာတွင်
ခိုဝင် နေလိုက်သည်။ လေးပေသုံးခန်း
ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ အရိပ်မည်း

က အမှောင်တွင်းမှ တဖြည်းဖြည်းရွေလျား
ရင်း နောက်ဖေးဘက်ရှိ စပါးကျိုပုတ်ထဲ
ခိုဝင် ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။ အိမ်
အောက် ခုံတန်းတွင်ထိုင်နေသော
စံမောင်ကြီးအနီးသို့ ပန်းအိရောက်
လာသည်။

“ဟဲ့ . . . ပန်းအိ၊ အဖေနဲ့
အမေကော”

“အိမ်ပေါ်မှာရှိတယ်”
“နင်ခြံအပြင်ကို မထွက်နဲ့
နော်”

“အင်းပါ”
“ငါထမင်းစားမယ်၊ အောက်ကို
ယူလာခဲ”

အိမ်အောက်တွင် စားပွဲခုံတန်း
ရှည်က ရှိနှင့်ပြီးသား။ ရေနွေးအိုးလည်း
အဆင်သင့်၊ ပန်းအိက အပေါ်ထပ် မီးဖို
ချောင်ဝင်ရန် နောက်ဖေးလှေခါးမှ
တက်မည်အပြု...

“ပန်းအိ...ပန်းအိ၊ ငါပါ..
ကိုတိုးပါ”
ရုတ်တရက် တိုးတိုးတီးတီး

တိတ် ခေါ်သံကြောင့် ပန်းအိခေါင်းနပမ်း
ကြီးသွားသည်။ မောင်တိုးမုန်းသိလိုက်၍
သက်ပြင်းချရင်း စပါးပုတ်ကြီးနားကပ်
သွားသည်။

“ကိုတိုး...ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ရောက်လာတာလဲ”

“မေးမနေနဲ့ ငါဒီမှာရှိနေတာ
နှင်သိထားရင်ပြီ၊ နောက်မှ မီးစင်ကြည့်
ပြီး လှုပ်ရှားကြတာပေါ့”

“အင်းပါ...ပန်းအိ သွားတော့
မယ်နော်”

ပန်းအိက စံမောင်ကြီးအတွက်
ထမင်းပွဲပြင်ပေးပြီး မသိမသာ အိပ်ပေါ်
ပြန်တက်သွားသည်။ စံမောင်ကြီး ထမင်း
စားပြီး ခုံတုန်းပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်၊ သူ
တာဝန်က ပန်းအိကိုအနီးကပ်စောင့်
ကြည့်ရန်သာဖြစ်သည်။ ရွာရှိလူငယ်များ
က သူတို့သတ်မှတ်နေရာများတွင်
စောင့်နေကြသည်။ မောင်တိုးက
ပန်းအိကို ခိုးပြေးစဉ် ဝိုင်းဖမ်းလိုက်လျှင်
စိန်ခေါ်ပွဲက အနိုင်နှင့် အဆုံးသတ်ရ
သာဖြစ်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာဝင် ရွာ

ထွက်လမ်းတွင် စောင့်နေသူများ
မောင်တိုးအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ကြ
သေး။

တိုင်ကပ်နာရီကြီးက ညတစ်
ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ပြီဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ
နေသည်။ ပန်းအိမိဘများကလည်း
အိပ်ရာဝင်တော့မည်။ ပန်းအိက
လင်ဗန်းတစ်ချပ်ကိုငံ၍ နောက်ဖေး
လှေကားမှ ဆင်း မည်အပြုတွင်...

“သမီး ဘယ်လဲ”

“အကိုအတွက် ရေခွေးကြမ်း
နဲ့ထန်းလျက်ခဲ သွားပေးမလို့ပါအမေ”
ပန်းအိ အိပ်ပေါ်မှအဆင်းတွင်
သူမလက်တံတောင်ဆစ်ကွေး၍ လက်ဆွဲ
အိတ်တစ်လုံး ချိတ်ပါလာသည်။
လက်ဆွဲအိတ်ကို အမှောင်ရိပ်တွင်
ချထားပြီး သူ အစ်ကိုရှိရာလျှောက်လာ
သည်။

“ဘာလဲဟ”

“အစ်ကို နင်အိပ်ငိုက်နေမှာ
စိုးလို့ ရေခွေးကြမ်းနဲ့ထန်းလျက်လာပေး
တာ။ တော်ကြာအိပ်ပျော်သွားလို့ကတော့

ယောက်ဖလာတာ မသိလိုက်ဘဲဖြစ်နေ
မယ်”

“နင့်ကောင် မြေလျှိုပိုးပျံနိုင်မှ
ခြံထဲရောက်မှာပါဟာ။ ရွာထဲမှာလည်း
ငါ့ ကောင်တွေ ကင်းလှည့်နေတယ်။ ဝင်
ပေါက်ထွက်ပေါက်မှာလည်း ကင်းသမား
တွေရှိတယ်။ ရွာပြင်မှာလည်းရှိတယ်။
စိန်ည တံတားမှာလည်း အစောင့်ချထား
တယ်။ နင့်ကောင်ဘယ်လိုဝင်မှာလဲ”

ပန်းအိ မရယ်မိရန် မနည်း
ကူခြေဆည်ထားရသည်။ စံမောင်ကြီး
စကားကြောင့် သူတို့အစီအစဉ်များကို
သိ လိုက်ရသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်က
ပေါက် ကြားလေပြီ၊ ပန်းအိ ဘာမျှမပြော၊
အပြုံးနှင့် ခေါင်ညိတ်၍ နောက်ဖေးဘက်
က အမှောင်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။
အချိန်က တော်တော်လေး ညဉ့်နက်
လာသည်။ ရွာထဲကင်းလှည့် နေသော
လူငယ်နှစ်ဦး စံမောင်ကြီးအိမ်ရှေ့
ရောက်လာသည်။

“စံမောင်ကြီး . . . အိပ်နေလို့
နေပြီလား”

www.burmeseclassic.com

“မအိပ်နိုင်ပါဘူးကွာ...မင်းတို့
ဘက်ကဘာထူးလဲ”

“အတွင်းအပြင် ဘာမှထူးခြား
တာ မရှိသေးဘူး။ မင်းယောက်ဖလောင်း
လာဝံ့မယ် မထင်ပါဘူး”

ခြံဝင်းအတွင်းအပြင် စကား
ပြောသံကြောင့် စံမောင်ကြီးအမေ ဒေါ်
သောင်းရင် လန့်နိုးပြီး အိမ်အောက်ဆင်း
လာသည်။

“ဟဲ့...အကောင်၊ နင်ကသာ
မထူးခြားဘူးပြောနေ။ နင့်နမကပါသွားပြီ။
နင့်ကိုတောင်နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်”

“အမေကလည်း ပေါက်ပေါက်
ရှာရှာ၊ ကျွပ်ဒီမှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်စောင့်
နေတာ”

“နင့်ကို ရေနှေးကြမ်းလာပို့ပြီး
ကတည်းက အိမ်ပေါ်ပြန်တက်မလာ
သေးဘူး။ နောက်ဖေးတံခါး ဟောင်း
လောင်းကြီး တော်လိုက်တဲ့ငါသား။
နင့်ကိုပါ ခေါ်မသွားဘာကျော့ဦးတင်”

အိပ်မောကျနေသော ရွာသည်
ဇုတ်တရက်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား

သည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်အုပ်စုက
အချင်းချင်း လက်တို့အသိပေးရင်း
ရွာတွင်းရွာပြင် ဝိုင်းပတ်ရှာကြတော့သည်။
ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ကြ
သည်။ စိန်ဥ တံတားတွင်လည်း
မလစ်လပ်အောင် စောင့်နေကြသည်။
လကွယ်ညသန်းခေါင်ယံ မှောင်မိုက်ထဲ
တွင် ရွာသူများက ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနှင့်
ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော နေရာမှန်သမျှ ဟာ
ကွက်မရှိအောင်ရှာ ကြသည်။

မောင်တိုးနှင့်ပန်းအိတို့ အဖြစ်
ကလည်း ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်ရသည်
မဟုတ်။ အခက်အခဲ၊ အတားအဆီးများကို
ကွေ့ရှောင်ကျော်ဖြတ်ရသည်။ ပထမဦး
ဆုံး ဆွဲအိတ်တစ်ဖက်နှင့် ပန်းအိလက်ကို
ဆွဲရင်း နောက်ဖေးခြံစည်းရိုး ခွေးတိုး
ပေါက်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးထွက်ထွတ်
မြောက်လာခဲ့သည်။ ရွာပြင်ရောက်အောင်
သတိရှိရှိ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ထွက်
လာနိုင်သော်လည်း အခြေအနေက
မလွယ်။ ရှေ့နောက် ဝဲယာတွင် ဓာတ်မီး
ရောင်နှင့် လူရိပ်များ နီးလိုက်ဝေးလိုက်

ဖြစ်နေသည်။ အရဲကိုး၍ ထိုးဖောက်
ထွက်လျှင် ကျိန်းသေမိနိုင်သည်။
ပန်းအိကိုယ်ပေါ်တွင် လှုပ်ခုပ်
စောင်တစ်ထည် လွှမ်းခြုံပတ်ထားသည်။
မောင်တိုးက ထိုစောင်ဖြင့် ပန်းအိ
တစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သည်။
လက်ဆွဲအိတ်ကို လည်ပင်းစွပ်၍
ရင်ဘတ်တွင်ထားပြီး ပန်းအိကိုကျောပိုး
တော့သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားကို တိုးရယ်၊
မိသွားရင် အန္တရာယ်မရှိပေမယ့် ရှက်
စရာကြီး”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ပါအောင်
ခေါ်လာခဲ့ပြီးမှတော့ လွတ်အောင်ပြေး
ကြတာပေါ့။ ခေါင်းကိုသေသေချာချာခြံ
ထား။ လူမမြင် စေနဲ့”

ပန်းအိကိုကြောပိုး၍ ပြေး
သည်။ လွတ်လမ်းမမြင်၍ အများက
မထင်မှတ်သော လမ်းကြောင်းကို ရွေး
ပြီးပြေးရသည်။ ရှာဖွေရေး ဓာတ်မီး
ရောင်များဝေး၍ ကျန်ခဲ့စဉ်က
အဆောက်အဦးဟောင်းတစ်ခုပေါ်

တက်၍ ခေတ္တအမောမြေကြသည်။

“ပန်းအိ ဒီမှာပဲခဏနားကြစို့။
လှဲပြီးအိပ်နေ၊ လူရိပ်မြင်သွားရင်ခက်မယ်။
ကိုတိုးပန်းအိအနားမှာ ထိုင်စောင့်နေ
မယ်။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့”

မောင်တိုးက ပန်းအိကိုလှဲသိပ်
ပြီး ဂျပ်စောင့်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးမြဲပေးထား
သည်။ သူတို့ရောက်နေသော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ပန်းအိမမြင်စေလိုကြောင့်
ပန်းအိ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ
စိုးရိမ်သည်။

“ကိုတိုး ဘယ်အချိန်သွားမှာ
လည်း”

“သူတို့ ရှာနေကြတုန်းပဲ၊
အရုဏ်တက်ချိန်လောက်မှ ရွာဘက်
ဆက်ကျွေးကြတာပေါ့”

မောင်တိုးက ပန်းအိဘေးတွင်
ထိုင်ဝိုက်ရင်း အခြေအနေကိုအကဲခတ်
ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကိုမပြတ်
သတိပြုနေရသည်။ သူတို့ရောက်နေသော
နေရာက ဘယ်သူမှစိတ်မကူးဝံ့သော
နေရာ၊ အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်

သွားသည်။ ရှာဖွေသူများ လက်လျော့သွား
လောက်ပြီဖြစ်သည်။ အလွန်ဝေးသော်
လည်း စိန်ဥတံတာတွင် မီးရောင်တစ်
လက်လက်ကို မြင်နေရဆဲ။

မောင်တိုးကသူနှင့်ချိတ်ဆက်
ထားသော ကိုပါလေးလယ်ထဲရှိရာသို့
အမြန်ဆုံးရောက်နိုင်မည့် လမ်းကြောင်း
ကို စဉ်းစားသည်။ အရုဏ်ဦး ကြက်
တွန်သံ ပေါ် ထွက်လာသည်နှင့်
ပန်းအိကိုနှိုး၍ ခရီး ဆက်ရန်ပြင်ကြသည်။

“အောင်မလေး...ကယ်တော်
မူပါ”

ပန်းအိကထထိုင်ရင်း ပတ်
ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတွေကြည့်လိုက်စဉ်
အမှောင်ထဲကျင့်သားရနေ၍ မြင်လိုက်ရ
သော ပတ်ဝန်းကျင်က သင်္ချိုင်းကုန်းတွင်း
ရှိ အုတ်ဂူများ၊ မုတ်တိုင်များနှင့် သူမ
ရှိနေသောနေရာက သင်္ချိုင်းဇရပ်ဖြစ်နေ
ကြောင်းသိရ၍ လန့်အောင်ရင်း သတိ
လစ်သွားသည်။

“ဟာ . . . ဗန္ဓုလသွေးနဲ့မှ
ဖူးစာဆုံတော့တယ်ကွာ”

မောင်တိုးက ပြေးလမ်းလွတ်
လမ်းမမြင် ချောင်ပိတ်မိခံရမည်စိုး၍
မည်သူမှစိတ်မကူးဝံ့သော သင်္ချိုင်းကုန်း
ဘက် အရဲစွန့်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ပြေးလာခဲ့စဉ်က ပုံစံအတိုင်း ပန်းအိကို
ကြောပိုး၍ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာ
ခဲ့သည်။ လမ်းတွင်ပန်းအိက သတိမရ
တစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ဖြစ်နေသည်။ စိန်ဥ
တံတားဘက်ဦးလှည့်၍မဖြစ် သဲဖြူ
ချောင်းရေက ခြေကျင်းဝတ်မြှုပ်ရံသာ
ရှိသော်လည်း ဖြတ်ကျူးရန်အခက်ခဲမရှိ။
ချောင်းကမ်းပါးနှစ်ဖက်က တောက်
နက်၍သာ အဆင်းအတက် အခက်အခဲ
ဖြစ်နေသည်။ မောင်တိုးကမူတော့။
ထိုအခက်အခဲကို ငွဲနှင့်ကျော်ဖြတ်၍
ကိုပါလေး လယ်ထဲသို့ သုတ်ခြေတင်ရ
တော့သည်။

“ကိုပါလေး...ကိုပါလေး”
“မောင်တိုးလား”
“လှည်းဆင်တော့။ အမြန်ဆုံး
သွားမှဖြစ်မယ်”
မကြာမီ ကိုပါလေးလယ်ထဲမှ

နွားလှည်းတစ်စီး သဲဖြူစွာဘက်သို့
ခန်းစိုင်းမောင်းနှင့် ထွက်ခွာသွားသည်ကို
စိန်ဥတ်တားပေါ်မှ စောင့်နေသူများကတွေ
ကြသည်။ သူတို့နှင့်ပတ်သတ်သော ကိစ္စ
ဟုမထင်ကြ။ အလှမ်းဝေးလွန်း၍ ဘာမှ
သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ကြ။ နွားလှည်းက
မောင် တိုးအိမ်ရှေ့ရပ်သည်နှင့် သူ
အမေခေါ်အေးရှင် ဆင်းလာသည်။

“လူလေး...မောင်တိုးလား”

“ဟုတ်တယ်အမေ”

မောင်တိုးက ပန်းအိကိုပွေ့ချီ
အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်ရောက်
သည်နှင့် ဘာဖြစ်မှန်းမသိသော ပန်းအိ
ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုမှု ကောင်းစွာ သတိ
ပြန်ရလာသည်။

ပန်းအိသတိရကောင်းစွာ
ရလာ သည်နှင့် ခေါ်အေးရှင်ရင်ခွင်တွင်း
တိုးဆင်ရင်း ကြေကွဲစွာငိုဖို့ကတော့သည်။

“ကြီးမေ...ပန်းအိကြောက်
ထယ်၊ ဟိုလေ သူ...သူ...ပန်းအိကို”

ပန်းအိကြောက်လန့်နေပုံကို

မြင်ရလျှင် ဦးထူးမောင်ဒေါသက

မောင်တိုး အပေါ်ပိုကျတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်...သူများ
သားသမီးကို မင်းအတင်းအဓမ္မ နိုင်
ထက် စီးနင်း”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူးအဖေ။
အထင်မလွဲနဲ့ အဖြစ်ကစီလို...ဒီလိုပါ”

မောင်တိုးက ရွာထဲဝင်ပုံ၊
ရွာထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပုံကို လုံးစေ့ပတ်စေ့
ရှင်းပြနေတော့မှ ဇာတ်ရည်လည်
တော့သည်။

“မိုက်လိုက်တဲ့ကောင်၊ သင်္ချိုင်း
ကုန်းဘက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားရတယ်လို့
ကွား၊ မတော်လို့အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်ရင်
ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်ပါကွယ်၊ ပန်းအိခပြာ
ကြောက်ရှာမှာပေါ့၊ မတော်လို့လိပ်ပြာ
လွင့်သွားရင် လူကြီးတွေတယ်လိုရင်ဆိုင်
ကြမယ်၊ ချောချောမောမောရောက်လာလို့
တော်ပါသေးရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း လွတ်ရာ
လွတ်ကြောင်း ဘယ်သူမှမတွေးခံတဲ့
လမ်းကို ရွေးခဲ့ရတာ”

“ကဲ...ကဲ၊ ပန်းအိလည်း

အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ ရောက်လာပြီပဲ။
ဘာမှတွေးပြီး ဝိုင်းမနေနဲ့တော့။ ကြီးမေ
လုပ်သင့်တာတွေလုပ်ပေးမယ်။ ဆိုင်ရာ
ဝိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း ကန်တော့ပွဲ
ပြင်ပြီး တောင်းပန်ပေးမယ်။ သမီးလည်း
ဘာကိုမှတွေးပြီး ကြောက်လန့်မနေနဲ့
တော့နော်။ သမီးအနားမှာကြီးမေရှိနေ
ပြီပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးမေ၊ ကိုတိုး

ကိုလည်း အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့”
မောင်တိုးကပန်းအိကို အောင်
မြင်စွာ ခိုးလာနိုင်ခဲ့၍ သဲဖြူစွာကာလ
သားများ စုံပြုရောက်လာကြသည်။

ပန်းအိကို ခေါ်ထုတ်လာသော ဖြစ်စဉ်ကို
မိသားစုနှင့် ကိုပါးလေးသာသိ၍ နှုတ်
ပိတ်ထားရန် ကိုပါးလေးကို တောင်းပန်
ထားရသည်။ ကာလသားများက
မောင်တိုးရွာထဲဝင်ပုံကို ကြားရ၍
ချီးကျူးကြသည်။ ပြန်ထွက်လာပုံ
ကိုတော့ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုပုံနှင့် ရောချ
လိုက်သည်။

“ရွာထဲရောက်ပြီးမှတော့ကွာ။ ပြန်ထွက်တာ ဘာမှမခဲယဉ်းဘူး။ သူတို့ ဒီလိုရှောင်ပြီး ထွက်လာရုံပဲ။ ယုန်တောင် ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်ပေါ့။ လွယ်ပါ တယ်”

နှစ်ဖက် မိဘများကလည်း သဘောတူပြီးသားဖြစ်၍ မောင်တိုးနှင့် ပန်းအိတို့မင်္ဂလာပွဲက အထစ်အငေါ့မရှိ အောင်မြင်သွားသည်။ ဦးထူးမောင် သဘောတူခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကံမွန်ရွာတွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပကြသည်။ သဲဖြူစုရွာသား များကလည်း ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိ။ နှစ်ရွာ တစ်ရွာ မင်္ဂလာပွဲပြီးမြောက်သွားသည်။

နှစ်ဖက်ရွာသားလူငယ်များ စိတ် ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေသော ပန်းအိ က မောင်တိုးနှင့်လိုက်ပြေးခြင်း ကိစ္စတွင် ကံမွန်ရွာလူငယ်များ အသေ အချာ စောင့်ကြည့်နေသည်ကြားမှ ပန်းအိပါသွားခြင်းအတွက် ပဟောဉ်ဖြစ်နေ လေသည်။ မည်သူမျှတိတိကျကျမပြော နိုင် စံမောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က သူ လည်းအောက်မှ ပါလာခြင်းကို မသိ

သလို ဘယ်အချိန်ဘယ်လို ထွက်သွား သည်ကို မသိလိုက်၍ အတော်လေး ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည်။ စံမောင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က ယောက်ဖလောင်းကို ခေါ် သွင်းလာသည်ဟု စွပ်စွဲခံရသေးသည်။

အချိန်ကာလ အတော်လေး ကြာညောင်းသွားသည်တိုင် နှစ်ဖက် လူငယ်များကြားတွင် ပန်းအိကိုခေါ် ထုတ်သွားသည့်ကိစ္စ အစရှာမရဖြစ်နေ သည်။ ကိုပါလေးကိုမေးလျှင်လည်း အဖြေက မသေချာ။ မရေရာ။ တစ်နေ့ လူငယ်များ အပန်း ဖြေစုဝေးရာ ထန်းတောသို့ ကိုပါလေး ရောက်လာ သည်။ နှစ်ဖက်လူငယ်များကလည်း ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ်ပိုင်ဖွဲ့နေကြသည်။ ကံမွန်ရွာ လူငယ်ပိုင်းတွင် စံမောင်ကြီး လည်း ရှိနေသည်။ အကြံတူသူ များပီပီ ကိုပါလေးကိုပိုင်း၍ ထန်းရည်ခါးနှင့် ညှော်ခံကြသည်။ ထန်းရည်မှူးလျှင် ထုံစံ အတိုင်း ကျွဲခိုးပေါ်လာတော့သည်။ ကိုပါ လေးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်း မေးကြမှ အဖြစ်မှန်ပေါ်တော့သည်။

“အေးကွ။ ပြောရတာပေါ့။ အခု ဆိုရင်ပန်းအိလည်း ကလေးအမေ ဖြစ်တော့မယ်ဟာ။ ဖုံးထားလိုလည်း မလိုတော့ပါဘူး။ မောင်တိုးရွာထဲဝင်လာပုံ တော့ မင်းတို့သိပြီးသားပါနော်”

“ဟုတ်တယ်။ သိပြီးသား။ စံ မောင်ကြီး လည်းအောက်ကခိုပြီး ဝင်လာတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ထွက် သွားမှန်း မသိဘူး။ အခုထိအဖြေရှာမရ ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း ပါ ကိုပါလေး။”

“မင်းတို့က သေသေချာချာမှ မရှာကြဘဲဟာ”

“ရှာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာတွင်းရွာပြင် နေရာအနှံ့ မလစ်လပ် ပါဘူး။ စိန်ဥတံတားပေါ်မှာဆိုရင် အရုဏ် တက်အထိရှိတယ်။ ကိုပါလေးတဲကနေပြီး ရွာဘက်လှည်းမောင်းသွားတာကိုတောင် မြင်လိုက်သေးတယ်”

“မင်းတို့ ရှာတဲ့ အထဲမှာ သင်္ချိုင်းကုန်ဘက်ကို ဘယ်သူသွားခဲ့သေး လဲ”

“ဟာဗျာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ နဲ့ ပန်းအိကပုန်းနေတာကွ။ အရုဏ် လန်ဖြန်နေလို့ မနည်းနာနပ်ယူရတယ်”
 ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သင်္ချိုင်းကုန်းဘက် တက်ချိန်လောက်မှ သဲဖြူချောင်းထဲက “ဟင်...ဟာ။ တကယ်ကို
 ဘယ်သူကသွားရဲမှာတုန်း” ဖြတ်ပြီး ငါ့တံကိုရောက်လာလို့ ရွာထဲ မယုံနိုင်စရာ။ အာကသတ္တိခံလင်မယား”
 “အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မင်းတို့ လိုက်ဖို့ ပေးရတယ်ဟေ့၊ ရှင်းပြီလား” နားထောင်းနေသူများအားလုံး
 စိုင်းပတ်ရှာနေတဲ့အချိန် ဘယ်သူမှမသွား “တကယ်လား ကိုပါလေးရ” မျက်လုံးပြူးကုန်ကြတော့သည်။
 ရဲတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းစရပ်ပေါ်မှာ မောင်တိုး “ဟုတ်ပါဗျာ၊ ပန်းအိတောင်မှ မောင်အင်းစိန်

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အပယ်မကျလေးဌာန မြေမြတ်မဟာမဇ္ဈိမတည် (၅)

ချစ်ဆန်းသစ်

သာဝတ္ထိ (အလွန်ပြည့်စုံသော
 ၆၂) လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀
 ကျော် ဘုရားရှင်လက်ထက်ကပင်
 လူပရိသတ်ခုနစ်ကုဋေ၊ အရိယာကင်း
 ကုဋေ မှီတင်းနေထိုင်သည်။ အစီရဝတီ
 မြစ်ကမ်းတွင်ရှိကာ ကုန်စည်ဖလှယ်ရာ
 အချက်အချာကျသဖြင့် ကုန်တင်လှည်း
 အစီးငါးရာရှိ ကုန်လှောင်ရုံကြီးရှိကာ
 တောင်ဘက်ဗာရာဏသီ ပါဠိလိပုတ်
 (ပတ္တနား)နှင့် ဂင်္ဂါမြစ်ဝှမ်းအထိ ပြောက်
 ဘက် ဟိမဝန္တာအစပ်ထိ ခရီးဆန်ကြ
 သည်ဆို၏။ အရင်လက သာဝတ္ထိ
 နောက်ခံသမိုင်း၊ ပသေနဒီ ကောသလ
 မင်းကြီးနှင့် ဝိဇ္ဇုဋ္ဌာတို့၏ ရင်နင့်ဖွယ်
 သံဝေဂရဖွယ် သင်္ကန်းများ ဖတ်ခဲ့ခြင်းမှ
 နှင့် လူသားမျိုးဆက်တို့အပေါ် သက်
 ရောက်မှုများ ဗုဒ္ဓဂေါတမနှင့် တိတ္ထိတို့၏
 အဓိဋ္ဌာန်ရပ်များ စသည် အကျဉ်းမျှ
 ဖော်ပြပြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ဗုဒ္ဓဘာသာ
 အတွက် ဂုဏ်ယူဖွယ်၊ သံဝေဂ
 ဘာသာရေးအဆောက်အအုံ

ကျောင်းတော်ရာများ အထိမ်းအမှတ်
 နေရာများ အောက်မေ့ဖွယ် အမှတ်တရ
 အဆောက်အအုံ (Monuments) များ
 ဖော်ပြပါမည်။
 ဇေတဝန် (ဇေတ-ဝနေ)
 (ဝန-ဝန်)-ကျောင်းတော်၊ (ဇေတ-ဇေတ
 မင်းသား၏) (ဝနေ)- (ဥယျာဉ်နေရာတွင်
 ဆောက်လုပ်ထားသော) ကျောင်းတော်
 ကြီးဖြစ်သည်။ (ဧကသမယံ ဘဂဝါ
 သာဝတ္ထိယံ ဝိဘရတိ၊ ဇေတဝနေ
 အနာထပိတ္ထိကဿ အာရာမေ။) ပထမ
 သင်္ဂါယနာတင်စဉ်က ရှင်မဟာ ကဿပ
 မထေရ်ကြီး၏ အမေးကို ရှင်အာနန္ဒာက
 ဖြေရာ၌ (ဘာသိတဝိ သာဓုနာပါဠိတော်)
 အရအနာထပိဏ် သူဌေး ဆောက်လုပ်
 လှူဒါန်းသော နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ဖြစ်
 သော ဇေတဝန်ဥယျာဉ်၊ ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်ကြီး၌ မင်္ဂလာသုတ်ကို
 ဟောကြားခဲ့သည်။ မူလတန်း
 ကျောင်းသားအရွယ် ဝိုင်အိမ်ဘီအေ
 မင်္ဂလစာမေးပွဲအတွက် မျက်စိမှိတ်

အော်ကျွက်ခဲ့ရသည်။ ခရိုင်အဆင့်
 ငွေတံဆိပ်ဆုရ၍ သမ္မတအိမ်တော်
 ဥယျာဉ်ပါတီပွဲ (Garden Party) တက်၊
 စားစရာတွေ၊ မဲဖောက်က စားစရာနဲ့
 စာအုပ်တွေရခဲ့သည်။ ကြာပါပြီ။ လွန်ခဲ့
 သော နှစ်ခြောက်သွယ်ကျော်က။
 သူဌေးကြီး အနာထပိဏ်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတက်ဖြစ်ဖို့ အားစိုက်မှု
 ကို ကြည့်ပါဦး။ ဘုရားရှင်အတွက် ဤ
 ဇေတမင်းသားပိုင် နှလုံးမွေ့လျော်
 ပျော်ဖွယ်ရာ သစ်ပင်ပန်းမန် ကျေးဇူး
 သာရကာတို့ ရွှင်ခြူးရာ ဇေတဝန်ဥယျာဉ်
 ကိုမှ လိုချင်၊ ကျောင်းဆောက်ပေးချင်
 တယ်။ မင်းသားက ငွေမလို၊ မရောင်း။
 သူဌေးကြီးက အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဝန်
 ကြိုက်ရှေးပေးပို့မယ်ပြော ဇေတမင်းသား
 စိတ်တိုလာ။ ကဲ... သူဌေးကြီး ကျုပ်
 ဥယျာဉ်မြေအပြည့် ရွှေခွက် (ထိုခေတ်
 ရွှေဒါးမဟုတ်သေး)။ အပြည့်ခင်းနိုင်
 မလာ။ တန်ဖိုးချေးခေါ် သူဌေးကြီးက
 ခင်းပေးနိုင်တယ်ပြော၊ အရောင်းအဝယ်

တော့တော့ဆိုင်ဆိုင်ကျတော့ မင်းသားက
စကားလွှဲ ကျွန်က ရောင်းမယ်ပြောတာ
မဟုတ်။ မြေပေါ်ရွှေခင်းခိုင်းမလား မေးရုံ
မေးကြည့်တာ မရောင်းဘူး။ ဒီတော့
သူဌေးက မခံနိုင် တရားရုံးရောက်ရော။
ဟိုတုန်းက တရားရုံးတွေ လေးစားစရာ
ဥပဒေအထက်မှာ မင်းသားမရှိ၊ ခေါ်စေ့
အတိုင်း ရွှေခွက်ကိုခင်းပြတဲ့ အနာ
ထပ်ထပ်နိုင်စေ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒီတော့
လည်း မာနကြောင့် ငုတ်နေတဲ့ ဇေတ
မင်းသားရဲ့ စေတနာက ပြန်ပေါ်လာတယ်။
သူဌေးကြီး မြေတစ်ဝက်ပဲ ရွှေခင်းပါ။
ကျန်မြေတစ်ဝက် ကျွန်လုပ်ပါတယ်တဲ့။
မြေကော ၃၀ မှာ ၁၅ ကေဖိုးပဲ ချေရ
တယ်။ သူဌေးရော မင်းသားပါ တော်ကြ
ပါပေတယ်။

ဟိုခေတ် ၁၅ ကော တန်ဖိုးက
ငွေ ၁၀ ကုဋေတဲ့ ဇေတဝန်ကျောင်းကြီး
ဆောက်လိုက်တဲ့တန်ဖိုးက ၁၀ ကုဋေ၊
ကျောင်းပြီးကို ကျောင်းရေစက်ချ အလှူ
ကြီးက ၁၀ ကုဋေ စုစုပေါင်း အလှူကြီး

၅၄ ကုဋေပါတဲ့ ကျောင်းကြီးက
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ ဂန္ဓကုဋီခေါ်
(နံ့သာဆောင်)သည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ပါ၏။
ဂန္ဓကုဋီတွင် ရုပ်က ဘုရားရှင်အမြဲလို
သီတင်းသုံးတဲ့အခါ ဖူးမြော်ရန်လာသူတွေ
ပန်း ဆီမီး နံ့သာအမွှေးတို့ ထူထောင်
လာတော့ ရနံ့များ သင်းထုံနေ၍ဖြစ်သည်။
ရေခဲတက်ပင်ရှိရာ ကရေရီကုဋီ၊
ကောသလမင်းလှူဒါန်းသည့် သလ္လာ
လဂါ ရကုဋီ၊ ကြို့ပင်ရှိရာ ကောသမ္ဗက
ကုဋီ စသည့် ကျောင်းအဆောင်ဆောင်
အပြင် ဂန္ဓကုဋီတော်ရှေ့တွင် သံဃာ
စည်းစေးရာနေရာ ဥပအနသာလာလည်း
သီးသန့်ရှိ သည်။

အနာထဝိဏ် သူဌေးကြီးသည်
မူလ သာဝတ္ထိနှင့် ရာဇဂြိုဟ်ကုန်းဖလှယ်
ကုန်သွယ်ရာမှ ကုန်သည်သူဌေးကြီး
အဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ အလှူအတန်း
ဝိသနာပါ၍ အနာထဝိဏ္ဏ (အားကိုးရာ
မဲ့သူများအား အစာရေစာ ကျွေးမွေးစောင့်
ရှောက်၍ အားထားရာဖြစ်သဖြင့် အနာ

ထဝိဏ်)ဟု တွင်ပြီး သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးဖြစ်သည်။ လူဥပသာတွင် ယောက်ျား
အနာထဝိဏ်၊ အမျိုးသမီးဆိုက ဝိသာခါ
တို့ ထိပ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဇေတဝန်ဆောင်
ကြီး ရေစက်ချတာများ ၁၀ ကုဋေ
ကုန်ရသလား မေးကြလျှင် သူရေစက်ချ
တာက တစ်ရက်တစ်မနက် မဟုတ်ပါ
ကိုးလတိုင် အလှူကြီးပေးနေစဉ်
ရေစက် ချ အမျှပေ သာဓုအနုမောအနာ
ခေါ်လို့ အားမရနိုင်တာကြောင့် ၁၀
ကုဋေ ကုန်လောက်ပါသည်။ ဘုရားရှင်
တော် သာဝတ္ထိမှာ ၂၅ ဝါအနက်
ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ၁၉ ဝါ
တိုင်တိုင် ဝါဆိုဝါကပ်တော် မူပါတယ်တဲ့။

ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော်ကြီး
နေရာအား ရှေးဟောင်းသူတေသန
အနက် တူးဖော်တွေ့ရှိချက်အရ မူလ
သစ်သား ဘုံခုနစ်ဆင့် ပျက်စီးတဲ့အခါ
သစ်နံ့နစ်ကြိမ် အုတ်ဖြင့် ငါးကြိမ်
ပြန်လည်မွမ်းမံတဲ့ လက်ရာတွေတွေ့
ကြောင်း သိရတယ်။ ဇေတဝန်နဲ့

စိဉ္ဇမာနတို့ မြေမျိုတဲ့နေရာများဟာ
ဝေတဝန် ဆောင်ပေါက် အနီးရေအိုင်
လေးများအဖြစ် ခန့်မှန်းပြောနိုင်ပြီး
အချိန်မရ၍ ဘုရားဖူးအဖွဲ့အား ဆရာ
တော်က ကားပေါ်မှပင် လှမ်း၍ ညွှန်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘုရားရှင်တော်မြတ်သည်
နေ့စဉ် အပြင်ဆွမ်းခံမှအပြန် ဂန္ဓကုဋီ
ဆောင်ရှေ့ ရေတွင်း၌ အမြဲခြေလက်သန်
စင်တော် မူလေ့ရှိ၏။ (ထိုရေတွင်းအား
ယခုသံတန်းဖြင့် အုပ်ထားသည်။)
ရေတွင်းအနီး အင်ပျဉ် (အင်ကြင်။
ကျောက်ပျဉ် ဖြစ်နိုင်ပါသည်)တွင်
ခြေဆေးရင်း တပည့်သား သံဃာတို့အား
ဒုလ္လဘတရားငါးပါးကို သတိမူရန်
ဟောလေ့ရှိသည်ဆို၏။ လောကရှိ (၁)
ဘုရားဖြစ်ရန် (၂) လူ့ဘဝရရန် (၃)
သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံရန် (၄) ရဟန်း
အဖြစ်ရရန် (၅) သူတော်ကောင်းတရား
နာကြားခွင့်ရရန်တို့သည် ခက်ခဲလှ
(အတ္တတရား)သည်ဖြစ်၏။ ယင်းအနက်

နောက်ဆုံးအချက် သူတော်ကောင်းတရား
နာကြားခွင့်ရရန်သည် အခက်ခဲဆုံးဖြစ်
သည်ဟူ၏။ ဘုရားရှင်သည် နေ့တစ်နေ့
ခြေဆေးရာတွင်ပင် တပည့်သားသံဃာတို့
အတွက် အချိန်အလဟဿ အကုန်မခံ၊
အကျိုးရှိစေမည့် စံအလေ့အကျင့်
တစ်ခုအဖြစ် မှတ်သားလိုက်ကြပါ
သည်။

ဝေတဝန် ရေတွင်းအနီးက
ဓမ္မာရုံ (ဓမ္မသာလ/ ဥပဌာနသာလ)
တွင်

* ညနေခင်း - လူပရိသတ်အား တရား
ဟော

* ညဉ့်ဦးယံ - ရဟန်းတော်များအား
အမေးပုစ္ဆာတို့ကိုဖြေ

* သန်းခေါင်ယံ - (နတ်ဗြဟ္မာ ပရိသတ်
အား တရားဟောသည်။ ဂန္ဓကုဋီသို့
ပြောင်း)

၎င်းနောက် ဘုရားရှင်သည်
ခေတ္တမျှ ဖလသမာပတ်ဝင်စားကာ

* ဝိသောကယံတွင် စကြာဝဠာအတွင်း

ကျွတ်ထိုက်သူများကို ဉာဏ်တော်ဖြင့်
ကြည့်ရှုတော်မူသည်။ အထက်ဖော်ပြပါ
ဓမ္မသာလတွင် “ပဏ္ဍာစာရီ”ကို အက္ခရာ
တရားရစေခဲ့၍ “စိဉ္ဇမာန”ကို အောင်မြင်
ခဲ့သည်။ ပိဋကတ်တော်က သုတ်တော်
များအနက် ဝေတဝန်တွင် ဂဌဂ သုတ်
ဟောကြားခဲ့သည်။ မင်္ဂလသုတ်ကို ဂန္ဓ
ကုဋီတွင်လည်းကောင်း၊ မေတ္တာသုတ်နှင့်
ဝေဠုသုတ်တို့ကို ဓမ္မာရုံ(ဓမ္မသာလ)တွင်
ဂရုဏာရေးရှ် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ
သည်။

ဤတွင် အနာထပိဏ်သူဌေး
ကြီး အမှတ်မထင် ဘုရားရှင်နှင့် တွေ့ဆုံ
ခဲ့ပုံကို စာရေးသူ၏ စာပေမိတ်ဆွေကြီး
ဆရာစံသိန်း (မောင်စံသိန်း၊ ဒဿနိက)
၏ “ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းတင်ခရီး”
စာအုပ်ပါ အချက်လေးများ ဖြည့်
ပြောလိုပါသည်။ ဆရာက စစ်သံတာဝန်
ဖြင့် အိန္ဒိယရောက်တာနဲ့ အခါအခွင့်
စောင့်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာကို မိသားစုသွားကြ
တယ်။ သာဝတ္ထိမှာ ဦးကလျာဏအပိုင်

တာ မြန်မာကျောင်းမှာ ရှိတယ်။ ပြတဲ့ အချက်တွေထဲက အနာထဝိဏ် တစ်သိန်းတန် ကျောင်း (၉၇၀)ကြီးတွေ
 တွေအောင်ရာ အကူအညီတောင်းလို သူဌေးကြီးနဲ့ ရှင်တော်ဂေါတမ အမှတ် ၄၅ ကျောင်းဆောက် အဆင့်ဆင့်ပင့်ပါ၍
 ဝိုင်းမှာကြလို့ သာဝတ္ထိရောက် မြန်မာ မထင် ဆုံကြပုံက စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ သာဝတ္ထိ ရောက်တော့ ဇေတဝန်ကျောင်း
 ကျောင်းကိုသွား ခိုတိဝတ်ပေါက်တူး အနာထဝိဏ်က သာဝတ္ထိနဲ့ ရာဇဂြိုဟ် ဂန္ဓကုဋ်မှာ ဘုရားရှင်ကို သီတင်းသုံး
 ထမ်းလာတဲ့ ကုလားကြီးကို ဦးကလျာ ကုန်ကူးတဲ့အခါ ရာဇဂြိုဟ်ရောက်ရင် စေကာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုတယ်။
 ထာ တွေ့လိုကြောင်း အကူအညီ သူဌေးကွတော်သူ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံ အနာထဝိဏ်ရဲ့ ဥပသကာစိတ်ဓာတ်ဟာ
 တောင်းတယ်။ ကုလားကြီးက တည်းတယ်။ သူတို့က မောင်လှယ်၊ ခံပြုလောက်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်
 ဓာဟားဟားရယ်ရင်း ဦးကလျာထာဆို နမလှယ် ယောက္ခတွေဆိုတော့ ရင်းနှီး ၂၆၀၀ ကျော်က သာဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန်
 တာ ကျွပ်ပဲပြော သူဇာတ်ကြောင်းရှင်းပြ ကြတာပေါ့။ မဟာသက္ကရာဇ် ဆယ်ဆယ့် ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဘုရားရှင်နဲ့ လူ
 တယ်။ ဦးကလျာထာဟာ ကျောင်းထိုင် ပရိသတ်၊ ရဟန်းတော်များ၊ နတ်ဗြဟ္မာ
 နေရာက ဆွမ်းကွမ်းအခက်အခဲကို ပရိသတ်များ တရားဓမ္မနဲ့ မွေ့လျော်
 မဖြေရှင်းနိုင်တဲ့အဆုံး လူဝတ်လဲ၊ မြန်မာ စည်ကားနေပုံကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်
 ပြည်က ပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ ရင် အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးဖွယ်
 အိမ်ထောင်ကျ ခြံစိုက်ရင်း “ကလျာထာ ရှိလှပါတယ်။”
 ဆင်း” နာမည်နဲ့ဖြစ်နေကြောင်း ဆရာစံ
 သိန်းကို သာဝတ္ထိခရီးစ/ဆုံး လိုက်ရှင်းပြ
 ကူညီတယ်။
 စကားချက်- ဆရာစံသိန်းဟု နှုတ်ကျီး
 နေပါသည်။ အငြိမ်းစားယူသည့်အခါ
 တပ်မတော်အရာရှိကြီး ဖြစ်ပါမည်။
 အဆင့်မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကလျာထာဆင်းရှင်း

ပြတဲ့ အချက်တွေထဲက အနာထဝိဏ် သူဌေးကြီးနဲ့ ရှင်တော်ဂေါတမ အမှတ်
 မထင် ဆုံကြပုံက စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ အနာထဝိဏ်က သာဝတ္ထိနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်
 ကုန်ကူးတဲ့အခါ ရာဇဂြိုဟ်ရောက်ရင် သူဌေးကွတော်သူ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံ
 တည်းတယ်။ သူတို့က မောင်လှယ်၊ နမလှယ် ယောက္ခတွေဆိုတော့ ရင်းနှီး
 ကြတာပေါ့။ မဟာသက္ကရာဇ် ဆယ်ဆယ့် ရာဇဂြိုဟ်နားက မကုလတောင်မှာ
 ဘုရားရှင် ဆဋ္ဌမမြောက်ဝါကင်စဉ် အနာ ထဝိဏ်ရဲ့ယောက္ခမ ဝိသာလသူဌေးကြီး
 က ဘုရားရှင်နဲ့တကွ နောက်ပါသံဃာ တော်များကို ဆွမ်းဖိတ်ကျွေးတယ်။
 အဲဒီမှာ အတူရှိနေတဲ့ အနာထဝိဏ်က ဘုရားရှင်က လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
 အနာထဝိဏ်ကြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ (ရာဇဂြိုဟ်-သာဝတ္ထိ) ၄၅ ယူဇနာ
 ခရီးလမ်း တစ်လျှောက် ဘုရားရှင်နဲ့ နောက်ပါ တပည့်သာဝက ရဟန်းတော်
 တွေ့နားဖို့ တစ်ယူဇနာခြား အသပြာ

တစ်သိန်းတန် ကျောင်း (၉၇၀)ကြီးတွေ ၄၅ ကျောင်းဆောက် အဆင့်ဆင့်ပင့်ပါ၍
 သာဝတ္ထိ ရောက်တော့ ဇေတဝန်ကျောင်း ဂန္ဓကုဋ်မှာ ဘုရားရှင်ကို သီတင်းသုံး
 စေကာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုတယ်။ အနာထဝိဏ်ရဲ့ ဥပသကာစိတ်ဓာတ်ဟာ
 ခံပြုလောက်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့သောနှစ် ၂၆၀၀ ကျော်က သာဝတ္ထိ၊ ဇေတဝန်
 ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဘုရားရှင်နဲ့ လူ ပရိသတ်၊ ရဟန်းတော်များ၊ နတ်ဗြဟ္မာ
 ပရိသတ်များ တရားဓမ္မနဲ့ မွေ့လျော် စည်ကားနေပုံကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်
 ရင် အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးဖွယ် ရှိလှပါတယ်။
 ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ရာ
 သာဝတ္ထိမြို့၊ အရှေ့ဘက်၌
 တည်ရှိ၍ ပုဗ္ဗာရုံအမည်ရ ကျောင်းတော်
 ကြီးက ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ၏
 ကုသိုလ်တော် ဖြစ်သည်။ ဝိသာခါသည်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ခြံငါးစွာ

ဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် တရားနာရန် အမြဲသွားလေ့ရှိ၏။ တစ်ရက်၊ တရားအစဉ် ချွတ်ထားလေ့ရှိသော သူမ၏ မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ရ မဏ္ဍိကာတန်ဆာ (မဟာလတာ)အား ကျောင်း၌မေ့ကျန်ခဲ့ရာ အရှင်အာနန္ဒာက သိမ်းထား၏။

ဝိသာခါက အယုလွတ်ကာ ရရှိလာလျှင် မဏ္ဍိကာတန်ဆာသည် မြင့်မြတ်သူလက်နှင့် ထိတွေ့ပြီးဖြစ်၍ မိမိပြန်မဝတ်လို၊ မဝတ်အပ်တော့၊ ယင်းပစ္စည်းရောင်းပြီး ကျောင်းဆောက်လှူမည် ဟု ရောင်းတဲ့အခါ သာဝတ္ထိမှာ အဖိုးဖြတ်ဝယ်ယူနိုင်သူမရှိ၊ ဒီတော့ သူမဘာသာ ကိုးကုဋေနဲ့ ပြန်ဝယ်လိုငွေစိုက်၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကြီးဆောက်ဘုရားကို လှူတာ ၂၇ ကုဋေကုန်တယ်။ ဘုရားရှင်သာဝတ္ထိမှာ စံနေစဉ် ပုဗ္ဗာရုံမှာ “င” ဝါ ဝါကပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွင်းကရဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ဒီဘက်ပိုင်းကာလ အစီရဝတီမြို့ရေလွှဲမြောင်းဖောက်ရာမှာ ရေတိုက်အပြီး သဲသောင်ဖုံးသွားခဲ့တယ်။

ရှေးစဟောင်းသူတေသနက ကောက်ချက်အရ အစီရဝတီ မြစ်လယ်မိုင်ဝက်ခန့်မှာ ပုဗ္ဗဝရုံကျောင်း အစိတ်အပိုင်းလို့ ယုံကြည်ရတဲ့ အုတ်အကျိုးအပဲ့တွေ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့တယ်။

သူဌေးသမီးဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးမှာ သားသမီးနှစ်ဆယ်၊ မြေးလေးဆယ်၊ မြစ်ရစ်ရာရှိသည်ဖြစ်လို့ သားမြေး စဉ်ဆက် အခက်အလက်ပေါများသူ (ဝိသာခါ)ရယ်လို့ အမည်ရခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ရာဇိကာရုံကျောင်းတော်ရာ

ဘုရားရှင်လက်ထက် သာဝတ္ထိတွင် ဘိက္ခုနီမသာသနာ အထူးထွန်းကားခဲ့သည်။ ဇေတဝန်ကျောင်း ဂန္ဓကုဋ်သို့ သာဝတ္ထိပြည်သူတွေ အဝင်အထွက်များတာကို မရူစိမ့်တဲ့ တိတ္ထိတက္ကသိုလ်တွေ ဇေတဝန်ကျောင်းဝကို မလှမ်းမကမ်းက ပိတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆောက်ဖို့ ကောသလမင်းကြီး

အား လာဘ်သပ်ပကာများစွာထိုး၊ မြေဝယ်ကျောင်းဆောက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်။ ဒီအကြောင်း ယခင်ဆောင်းပါးမှာ အမြွက်ဖော်ပြပြီးဖြစ်၏။ ရေမြေသနင်းပင် လာဘ်လာဘာကို နှစ်ခြိုက်ကြတာ သတိပြုရဖွယ်ပင်။ ဂျိန်ဘုန်းကြီးများ၏ ကိုယ်လုံးတီးအကျင့် နေထိုင်မှုကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးတို့ အခက်ကြုံနေ၍ ဇေတဝန်အဝင်အထွက် ခက်နေသည်။ ဘုရားရှင်၏ အကြိမ်ကြိမ် ကောသလထံ စေလွှတ်ပြောကြားမှုကြောင့် မင်းကြီးက တိတ္ထိတို့ထံမှာ မြေပြန်သိမ်းခံရမက ရာဇိကာရုံကျောင်းကြီး ဆောက်လှူခဲ့သည်။ ဘိက္ခုနီမတို့အတွက် ရည်ရွယ်ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ အစီရဝတီ မြစ်ကမ်း၌ ပဋာမြေလူးဖြစ်ခဲ့သည့် ပဋာစာရီသည် ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့တရားရေအေးကြောင့် /ငြိမ်းချမ်း။ ဘိက္ခုနီမဖြစ်လာရတဲ့အခါ ဝိနည်းအရာ (ဘိက္ခုနီမတို့တွင်) တေဒင်္ဂီရခဲ့တာ ဤကျောင်းတော်၌ဖြစ်သည်။

ရာဇကာရာမကျောင်း

ကောသလမင်းကြီး ကုသိုလ်
 တော်ပင်ဖြစ်၍ ရာဇကာရာမခေါ်
 ဘိက္ခုနီမများအတွက် ကျောင်းကြီးတစ်
 ဆောင် ရှိသေးသည်။ ကျောင်းဆောက်လျှာ
 ရခြင်း၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖတ်ကြောင်း
 ရှိ၏။ သာဝတ္ထိသူဌေးတစ်ဦး၏ 'သမီး
 ဥပုလဝဏ် (ကြာပွင့်ကဲ့သို့လှပသော
 အဆင်းရှိသူ)သည် ရုပ်အဆင်းလှပမှု
 သတင်းကြောင့် အမျိုးလေးပါး လှလင်
 တို့က ကမ်းလှမ်းသည်ကို ငြင်းကာ
 ဘိက္ခုနီမဝတ်သည်။ မဟာဘူတဓာတ်
 ကြီး လေးပါးနှင့် ဝက္ကာ၊ ဂန္ဓ၊ ရသ၊
 သြဇာ၊ ကလပ် စည်းရမ်းမျိုးအား
 ဆီမီးခွက်မီးလျှံကို ကသိုလ်ထီးရှစ်ခြင်းကာ
 ဝိပဿနာပွားရင်း ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သည်။
 တူမအား ဦးလေးတော်၏သား (မောင်
 နှမဝမ်းကွဲတော်သူ နန္ဒလှလင်က
 လက်ထပ်လိုသည်။ ကြိုးပမ်း၍မရသည့်
 အခါ ရဟန္တာမကြီး ဆွမ်းခံထွက်စ၍
 ကျောင်းပေါ်၌ ပုန်းခိုနေ၊ ဆွမ်းခံအပြန်

အတင်း အဓမ္မပြုကျင့်သည်။ နေရာကား
 အန္ဓဝင်တောဖြစ်၍ ဘိက္ခုနီမကျောင်း
 များသာရှိ၊ လူပြတ်သည်။ ကာမဘီလူး
 နန္ဒလှလင်သည် ရဟန္တာ သူတော်စင်အား
 ပြစ်မှားသည် ကာမေသုမိစ္ဆာကံဖြင့်
 ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ မြေသို့ဆင်းသည်
 နှင့် မြေမျိုခံရသည်။ ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့်
 ဘိက္ခုနီမများ အန္ဓဝင်တော၌ မနေရန်
 ပညတ်လိုက်သည်။ ကောသလမင်းက
 လည်း သာဝတ္ထိမြို့တွင်း ဘုရင့် ဥယျာဉ်
 မြေအားပိုင်း၍ ဘိက္ခုနီမကျောင်း
 ဆောက်လှူခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

အာနန္ဒာဗောဓိ

သာဝတ္ထိ၏အထင်ကရ၊ ပရိ
 ဘောဂစေတီတိုက်သော အာနန္ဒာဗောဓိ
 ပင်ကြီးကို မဇ္ဈိမဒေသ ဘုရားဖူးအဖွဲ့တိုင်း
 ဝင်ရောက်ဦးခိုက်ကြ လိုရာအောင်ဆုပန်
 ကြ၊ အောင်မြေအဖြစ် မြေမှန်ပြေစိုင်းခဲ့
 ကောက်ယူကြ၊ ညောင်ရွက်ကြွေစောင့်
 ကောက်ကြတာ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ဖြစ်

သည်။ မူလဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပထွင်မှ
 မျိုးရင်းအဖြစ် ဤအာနန္ဒာဗောဓိနှင့်
 သီရိလင်္ကာမှ ဒက္ခိကာသာခါဗောဓိတို့
 အထင်ကရဖြစ်ကြောင်း သံဃာကင်း
 ကင်း ယုံကြည်လက်ခံခဲ့ကြသည်။

အာနန္ဒာဗောဓိအကြောင်းပြော

လျှင် အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်နှင့်
 ပဿနဒီကောသလမင်းကြီးတို့၏ ပညာ
 ဉာဏ် အမြော်အမြင်ကြီးမူတို့ကို
 လေးစားဖွယ် မှတ်သားသိရှိကြရမည်။
 ဖြစ်စဉ်မှာ ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိ၌
 ဝါတွင်းကာလ ပရိသတ်သုံးပါးအား
 တရားဓမ္မဟောကြားပြီး ဝါပကာလ၌
 အခြားတစ်ပါးအရပ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီ
 လေ့ရှိရာ ဘုရားရှင်သာဝတ္ထိ၌ မရှိခိုက်
 ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့လာသော
 ရဟန်းရှင်လူတို့မှာ ဘုရားနှင့်မတွေ့သည့်
 အခါ ပန်းနံ့သာလှူဖွယ် ဝတ္ထုအစုစုကို
 တံခါးဝ၌ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြရသည်။
 ထိုအကြောင်း ညီတော်အာနန္ဒာက
 ဘုရားကိုလျှောက်တင်ရာ မိမိမရှိခိုက်

ဟေမိပင်အား ကိုယ်စားပုတော်ကြဟု
ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ဤခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာ
သည် ဗုဒ္ဓဂါယာမှ မဟာဟေမိမျိုးစေ့ကို
ယူဆောင်ပေးပါရန် ရှင်မောဂ္ဂလန်မထေရ်
ကျောင်းအား ပန်ကြားသည်။ မထေရ်
မြတ်သည် အဘိညဉ်တန်ခိုးဖြင့် ဗုဒ္ဓ
ဂါယာမှ ဟေမိမျိုးစေ့ကို သက်ကာရှင်
အာနန္ဒာလက်သို့ အပ်၏။ ရှင်အာနန္ဒာက
စိုက်ပျိုးမှုကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ဘုရင်
ကောသလကို တာဝန်ပေးသည်။
ကောသလမင်းကြီးက ရေရှည်ကို
မျှော်တွေးရာ၌ ဘုရင်မျိုးနွယ်ဟူသည်
အစဉ် အသက်အိုအိမ်စည်းစိတ်
တည်တံ့ရန်ခက်၏။ သူဌေးသူကြွယ်
တုန်သည်မျိုးနွယ်တို့မှာ အစဉ်အဆက်
စောင့်ရှောက်ရန် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု
စဉ်းစားချင့်ချိန်ကာ အနာထပိဏ်
သူဌေး ကြီးအား စိုက်ပျိုးစေသည်။
အာနန္ဒာ ဖြင့်လည်း သူဌေးကြီးသည်
အာနန္ဒာ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ပါ။ သူ့လက်နှင့်

ဟေမိ မျိုးစေ့ချလိုက်သည်နှင့် ဟေမိ
ညောင်ပင်ကြီးမှာ ခက်မင်းဖြာနှင့်
အတောင်ခြောက်ဆယ်ထိပေါက်လာ၊
ဘုရားရှင်အား သွားရောက်လျှောက်တင်
လျှင် ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ကြွလာပြီး
ညလုံးပေါက် ညောင်ပင်ရင်းနှီး ဖလ
သမာပတ် ဝင်စားခဲ့သည်။ သာသနာ
၂၅၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ
ဝန်ကြီးချုပ်(ဟောင်း) ဦးနုက အနန္ဒာ
ဟေမိသို့ မြေဆီ၊ ဓာတုဆေးဝါးများ
လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ကြောင်း မှတ်တမ်းများ
ရှိပါသည်။ အရှင်အာနန္ဒာ၏ ကြီးကြပ်
စီစဉ်သည့် ဟေမိပင်ဖြစ်၍ အာနန္ဒာ
ဟေမိဟုခေါ်ကြသည်။

ရှင်တော်ဂေါတမသည် ယင်း
အနန္ဒာဟေမိပင်ရင်း၌ ဖလသမာပတ်
ဝင်စားလေ့ရှိသကဲ့သို့ ကောသလမင်းကြီး
နှင့်တကွသော အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး
ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါတို့
နှစ်စဉ်ဗုဒ္ဓမွေးနေ့ တစ်နည်းအားဖြင့်
ဖွားဖက်တော် ညောင်ဗုဒ္ဓဟေ(ဟေမိ

ညောင်ပင်ကြီး)မွေးနေ့၊ ကဆုန်လပြည့်
နေ့ ရောက်တိုင်း ဤအာနန္ဒာဟေမိပင်ကြီး
ရှင်သန်ရန် ရေသွန်းခဲ့ကြသည်။ ဤ
အစဉ်အလာကြောင့် ကဆုန်ညောင်ရေ
သွန်းပွဲ စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင်
ပင် သို့ပါ၍ “ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲ
အစ အာနန္ဒာဟေမိက”ဟု ဆိုစမှတ်ပြု
ကြပါသည်။

အင်္ဂုလိမာလစေတီ
ဘုရားဖူးအဖွဲ့ အင်္ဂုလိမာလ
စေတီပျက်ကြီးကို ရောက်ခဲ့၏။
ဝင်ပေါက်ကို သံတံခါးပိတ်လျက်
တွေ့မြင်ရသည်။ အေဒီ ၁၉ ရာစုက
မူဆလင်ဘုန်းကြီး တစ်ပါး စေတီပျက်
အုတ်ပုံကြီးပေါ် တက်နေသည့်အခါ
ပါကစ်ကုဒို (Pakki kuti) ဟု ခေါ်ကြပြီး
အင်္ဂုလိမာလ အမည်ပျောက်ခဲ့သည်။
သာသနာ သက္ကရာဇ် ၂၅၀၀ ပြည့်
(၁၉၅၆) တွင် အိန္ဒိယအစိုးရသည်
ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီး မေတ္တာရပ်ခံချက်

အရ အနာထပိဏ် သူဌေး (မူလ အမည်ရင်းသူဌေး) အထိမ်းအမှတ် တည်ခဲ့သည် သုတ္တ ခေတီပျက်ကြီးပေါ်ရှိ ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း ကာကစ်ကုဒီ (Kach chi-kuti) ကို ဖယ်ရှားစေရာ ပါကစ်ကုဒီပါအတူ ဖိတ်စေပြီး မူလ (ခေတီများအတိုင်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစေ ခဲ့သည်။ ကုလသမဂ္ဂ၏ တွန်းအားပေး မှုတွင် ထိုစဉ်ကာလ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်မှာ ဦးသန်းဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်မာလအကြောင်း သိ ကြပြီဖြစ်၍ အကျယ်မခွဲလိုသော်လည်း ခရီးစဉ် 'လမ်းညွှန်ဆရာတော် ဟောပြော ချက်အချို့ကို ဗဟုသုတအလိုရာ ဖော်ပြ ပါမည်။ အင်္ဂလိပ်မာလ အမည်ရင်းမှာ အဘိသကဖြစ်၍ "လက်ညှိုးတွေ ပန်းနယ်သီလည်မှာခွဲသူ" ဖြစ်၍ အင်္ဂလိ မာလဟု ခေါ်ကြသည်။ တက္ကသိုလ် (ဒီသာပါမေက္ခဆရာကြီး)ထံ စာသင်စဉ် စာတော်လွန်း၍ ပညာသင်ဖော်ချင်းကုံး စကားကြောင့် ဆရာတ သူအား မာတာ

ကံထိုက်စေရန် ဥပါယ်တမ္ပဉ်သုံး လူသတ်လက်ညှိုး ဖြတ်ခိုင်းသည်။ ၉၉၉ ချောင်းပြည့် တစ်ချောင်းအလို မိခင်နှင့် ဆုံ ကံကြီးထိုက်မည်ကို ဘုရားကသိ သံဃာဖြစ် ဘုရင်ကသတ်မည်ကို သင်္ကန်းဝတ်ကြောင့် အသက်ချမ်းသာ၊ ဆွမ်းခံထွက်ရာ ဆွမ်းမရ တုတ်ခဲတို့နှင့် ပစ်ပေါက်တာခံရ ဆွမ်းတော်ကိုယ်တော် ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဘုရားရှင် ကရုဏာသက် အင်္ဂလိပ်မာလသုတ် (သစ္စာပြုသည့်ဂါထာ ၂ သင်ပေးသည်။ အဓိပ္ပာယ်လိုရင်းမှာ "ငါသည် ရဟန်းဖြစ်သည်ကစ" သူတစ်ပါး အသက် မသတ်တော့ပါ။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် . . . ဖြစ်ပါစေ သတည်း။ သစ္စာစကား လေးနက် ထိရောက်လှ၏။ သာဝတ္ထိမြို့ထဲ လမ်း တွေ့သည့် ကလေး မမွေးနိုင် ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာ မိခင်လောင်းကို အင်္ဂလိ မာလ မထေရ်မြတ် သစ္စာဆို (အင်္ဂလိ မာလသုတ်ရွတ်) ကူညီ၍ အရှင်၏

မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ စေတနာအပြင် သစ္စာအကျိုးထိရောက် မီးပွားနိုင်ခဲ့၏။ ခရီးစဉ် လမ်းညွှန်ဆရာ တော်က ခေတ်လူငယ်တွေ နားလည် လွယ်ရန် ဆက်၍မိန့်ကြားသည်မှာ တကယ်တော့ တရားနာပရိသတ်ရေ ဘုရားက အင်္ဂလိမာလကို အိုဂျီ (OG) ဂါထာ သင်ပေးလိုက်တော့ ကလေး အလွယ် မွေးနိုင်တာပေါ့တဲ့။ အင်္ဂလိမာလ ကိုယ်တော်ကြီး သုတ်တော်ရွတ်လို့ ခုက္ခ သည် မိခင်လောင်းကို အောင်မြင်စွာ မီးပွားနိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ အုတ်ခုံလေး အမှတ်အသား ထားခဲ့ရာက နောက်တော့ အင်္ဂလိမာလ ခေတီတည်ဖြစ်လာပါတယ် တဲ့။

ဆရာတော်ရဲ့ သွားရင်းလာရင်း ကြုံသလို မိန့်ကြားတဲ့ မှတ်စရာလေးတွေ ပြန်ဝေမျှရရင် အနာထပိဏ်နဲ့ပတ်သက် လို့ သူ့ရဲ့မူလအမည် သုတ္တဆိုတာ ရှေ့မှာပြောခဲ့ပြီပါပြီ။ (၎င်းရဲ့ သာဝတ္ထိ ကနေ အိမ်ကို သုတ္တပါသာ ခေါ်ကြ

အဝိဇ္ဇာတိ (၄) ဌာန

ဗုဒ္ဓဂယာ	မိဂဒါဝုန်	ဂန္ဓာကုဋိက	သင်္ကသ	အဝိဇ္ဇာတိအင်္ဂါ
သိ	ဟော	မြနေ (သာဝတ္ထိ)	ဆင်းနတ်ပြည်	လေးထွေဌာနအဝိဇ္ဇာတိ

တယ်။ သူပင်ကိုယ်စိုက်က သူများကို ကူညီပုံစံမယ်။ လူ့မယ်စတဲ့ စိတ်ကောင်း ရှိသူဖြစ်တယ်။ ဘုရားရှင်ကို သွားဖူးမယ် ဆို ကြံစည်ပြီး ထလိုက်တော့ မှလဲသွား တာ (သူ့ရဲ့ကုသိုလ်စိတ် အဟုန်ကြောင့်) ကိုယ်က အရောင်အဝါတွေ ထွက်လာ တယ်။ ဘုရားရှင်နဲ့တွေ့ မပြောဘဲ ဘုရားမှန်လိမ့်မည်၊ ဖူးမျှော်ရင်း ရင်ထဲက ဆုတစ်ခု ပန်လိုက်တယ်။ “ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပါရင် ငါ့အမည်တွင်ပါစေသော်” အဲဒီဆုတောင်းကြောင့် မူရင်းသူဘဒ္ဒ အမည်မိန် အနာထပိဏ်ဆိုပြီး ကျော် ကြားခဲ့တယ်။ (အနာထ-ပိဏ္ဏ) အားကိုးမဲ့သူများအား အစာရေစာ ကျွေးမွေးထောက်ပံ့သူ တွင်ခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်က “ဟေသုဒတ္ထ” ခေါ်ကာ

သောတာပန်ဖြစ်သွားပါတယ်။
နောက် . . . သာဝတ္ထိဟာ အဝိဇ္ဇာတိ ဘုရားအဆူဆူ မစွန့်ပယ်အာ လော အရဟ(နေရာ)လို့ ဆိုပါတယ်။ (ဝိဇ္ဇာတိ-စွန့်ခြင်း၊ ပယ်ခြင်း၊ အ-မ)။ အဝိဇ္ဇာတိ လေးနေရာကို သာဝတ္ထိ မြန်မာကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာ သကတော့ အလွယ်မှတ်ဖို့ ယေးလေးနဲ့ ပြပါတယ်။
တစ်ဖန် သာဝတ္ထိမှာ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးအနက် အောင်ခြင်း လေးပါး အောင်ရာမြေ အင်္ဂုလီမာလာ စိဉ္ဇမာန ဗကဗြဟ္မာကြီးနဲ့ အာဠာဝက (ဆင်ကြီး)တို့ကို အောင်နိုင်ခဲ့ရာ မြေတူး ဖြစ်ပါတယ်။
ဘုရားဖူးအဖွဲ့ဟာ ကျောင်း

တော်ရာများနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ပုတိယ ရဟန္တာစေတီ (ပုတိယ - ပုတ်သော ရဟန္တာဖြစ်သည်။ တိုင်-ခန္ဓာ ပုတ်အောင် လော) ရဟန္တာကြီး၏စေတီ၊ “အတိတ် အကုသလကမ္မကြောင့် ခန္ဓာပုတ်သော် လည်း”၊ “ကုသိုလ်အကျိုးအားကြီး၍ ရဟန္တာဖြစ်ရသည် ရဟန္တာကြီး” စေတီ ကိုလည်းကောင်း ကျောင်းတော်အမှတ် ခုနစ် ရှင်သီဝလိကျောင်းဆောင်နှင့် ရှင်သီဝလိ ရဟန္တာကြီးနောက်ကြောင်း သမိုင်းတို့ကိုလည်း အတူလိုက်ပါသော ဆရာတော်ရှင်ပြု၍ သိခဲ့ပါ၏။ ရှင်သီဝလိ ရဟန္တာကြီးမှာ “အရဟံပုဏ္ဏားလတ် မိုးရွေ”ဟူသော စကားစာမျိုးလေးနှင့် အညီ လာဘ်လာဘပေါများ တန်ခိုးကြွယ် သည့်အရာ၌ ဘုရားပြီးလျှင် တေဇဝရ ပုဂ္ဂိုလ်အကျော်ဖြစ်၏။ အတိတ်ဘဝ တစ်ခုတွင် တောင်ပိုတစ်ခုကို ပိတ်ခဲ့ သည့် ဝဋ်ကြွေးကြောင့် အဝိဝမ်းတွင်း ပဋိသန္ဓေ ခုနစ်နှစ်နေပြီမှ ဖွားမြင်ခဲ့ရ သည်။ “စာရေးသူငယ်ဝဋ် အသွား

နှုတ်တိုက်ချပေး၍ “သီဝလီမဟာနာမံ
သဗ္ဗလာဘံ ဘဝိဿတိ၊ ထေရဿ
အာနန္ဒဘာဝေန၊ သဗ္ဗဟောန္တပီယံမေ”
အစချီ ဆယ်ဂါထာကို အလွတ်ရခဲ့ပါ၏။
အသက်ခုနစ်ဆယ်စွန်း ဇရာနှင့်အတူ
အမှတ်သညာကို ယခု လျော့ပါးသွားခဲ့ပြီး
အနတ္တတရား ထင်ရှားလှပါ၏။

ကျောင်းတော်ရာတွင် စေတီ
အမှတ် ၁၈ သည် ရှင်သာရိပုတြာ
ရဟန္တာစေတီဟု သိရသည်။ ထိုစေတီ၌
သပိတ်နှင့် ဓာတ်တော်များစွာ ပနာထား
သည်ဆိုပါသည်။

စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့
ကျောင်းတော်လာများ သရက်ဖြူကုန်း
စသည် စုံအောင်သွားရောက်ကြည့်ညိ
ပြီးသည့်အခါ နေ့လယ်စာအချိန်ရောက်
ပြီး သာဝတ္ထိကျောင်းကိုပြန် နေ့လယ်စာ
သုံးဆောင် ကျောင်းရှေ့အမှတ်တရ
သီးနှံအရောင်းဆိုင်များက လိုတာပြေး
ဝယ်၊ စာရေးသူအတွက် အရေးကြီးဆုံး
ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသ အပတ်

တကုတ် ကြိုးစားရှာဖွေ ပြုစုထားသော
(ဘယ်မှာမှမရနိုင်သော) မဇ္ဈိမဒေသ
မြို့ပြများအကြောင်း စာအုပ်ဝယ်၊ ဆရာ
တော်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ဂါရဝ လှူဖွယ်
ပစ္စည်းများနှင့် ကန်တော့အပြီး ရှေ့ခရီး
(လုမ္ဗနီ)ကို ဆက်ရေးအထုပ်အပိုး
ပြင်ကြရတော့သည်။ ကားထွက်ခါနီး
သင်္ကြန်ပထမ အကြိတ်နေ့ဖြစ်လို့
ကျောင်းရှိဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်နေ
သော မြန်မာများ အလွမ်းပြေ ရေပက်
ကစားကြတာလည်း အမှတ်တရရှိခဲ့ပါ
တယ်။

ဤတွင် သာဝတ္ထိကျောင်း
ဆရာတော်ကြီး အမှတ်တရ စကားလက်
ဆောင် မှာကြားချက်တစ်ခု (နောင်ဗုဒ္ဓ
ဂယာ ဘုရားဖူးများအတွက်) မျှဝေလို
သည်။ ဆရာတော်ကြီးက ဗုဒ္ဓဂယာ
ဆိုတာ လူဦးရေသန်း ၁၃၀၀ ကျော်ရှိတဲ့
ကုလားနိုင်ငံ၊ မြန်မာတွေရောက်ဖို့
ခက်တာပေါ့။ တကယ် (ထက်ပြီး)
ရောက်ချင်ရင် နည်းတစ်ခုပေးမယ်။

အမြန်ဂယာဝင်တဲ့အခါ မဟာဗောဓိ
ညောင်ပင်ကြီးဆီ ရောက်အောင်သွား။
ညောင်ပင်စောင့်နတ်ကြီးကိုတိုင်တယ်။
သရဏဂုံ ဆောက်တည်၊ သီလယူ၊
မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပြီး (ညောင်ပင်စောင့်
နတ်ကြီး) ကျွန်ုပ်ဂယာကို ထပ်ရောက်လို့
ပါသည်။ ရောက်ရပါလို့ဆိုလို့ ယုံယုံကြည်
ကြည် ဆုတောင်းပေတော့ ဓမ္မာစရိယ
ဦးဌေးလှိုင်(ပြောပြတဲ့) လက်တွေ့နည်း။
သူဒီနည်းနဲ့ ဗုဒ္ဓဂယာကို စရိတ်ငွေကြေး
မကုန် ဆရာမများပဲ ၂၃ ကြိမ် ရောက်ခဲ့
သတဲ့။ စာရေးသူတုန်းဘုန်း မိန့်ကြားတာ
အရအဓိမုတ်သားပြီး ဂယာရောက်တော့
(အမှတ်မဲ့ကာ) မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သေဟဲ့
နန္ဒိယလို့သာ ဆိုလိုက်ချင်ပါတော့တယ်
ဗျာတို့ရေ။

ချစ်ဆန်းသစ်

ဖောင်နှင်းသွေ

ပင်တိုင်စံနှင့် မြကျောက်စီရွှေဘီး

ယခင်လမှအဆက်

ကေနဲ့။

ခွက်ဝင် သွားပုံလည်း ထပ်တူထပ်မျှ

သူ ဆင်မြန်းထားတာက

တူညီနေသည်သာဖြစ်၏။

အခန်း(၅)

တောင်ပင်လယ်ကမ်းခြေမှလာသော

အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးသော

ယုန်လေးသည် လုံးဝ

အဖိုးတန် ပင်လယ်ဖျံသားရေကို

အချက်မှာ...

မျက်တောင်မခတ်မီ။

ချုပ်လုပ်ထားသည့် ရွှေနန်းတွင်းပုံစံ

ယုန်လေး၏ မေးခွေထိပ်ဖျား

မြင်းရထားအိမ်ထဲသို့ မှင်
တက်မိ၍ လေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

ကိုယ် ကျယ်အင်္ကျီ အနက် ရောင်။
ဝင်းလက်တောက်ပသော ရွှေကြယ်သီး

တွင် အလွန်လှပသော အချိုင့်ကလေး
တစ်ခုရှိ၏။ ရထားအိမ်ထဲမှ လူငယ်မှာ

မိမိနှင့် သက်တူရွယ်တူ
လူငယ်တစ်ယောက်။ အသက် ၂၃ နှစ်
ခန့်။ နှုတ်ခမ်းလေးများ အလွန်ပါးလွှာလှ
၏။ အထက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မွေ့ညှင်း
နုနုလေးများ ရေးရေးရှိမ်းရှိမ်း ပေါက်နေ
သည်။

ကြီးများနှင့် တပ်ဆင်ထားသည်။
သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်မှာ
သိမ်းငှက် ရွှေတံဆိပ်နှစ်ခု။
ညာဘက်ရင်အုံပေါ်မှာလည်းပဲ
နှစ်ခု။

လည်း ဤအချိုင့်ကလေးမျိုး ထပ်တူ
ထပ်မျှ ပါရှိသည်သာပင်။
ယုန်လေးသည် အကြီး

အကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။
“ဟား... ဟား... ဟား

ရုစုပေါင်း သိမ်းငှက်သူရဲ

ဟား”

ကြည်လင်၍ ရွဲလဲနေသော

ကောင်း ရွှေတံဆိပ်လေးခု။

သူတောင်းစားကြီး ဟားလိုက်

မျက်လုံးများနှင့် သူ့နာတံလေးက
ဖြောင့်တန်းပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ အလွန်
ချောမောတင့်တယ်၍ ယောက်ျားပီသ
လွန်းသော လူငယ်တစ်ယောက်။
ဣတ္ထိယမိန်းမမျိုးလေးများအနေနှင့် ဤ
လူငယ်ကို တစ်ခါတွေ့ဖူးသည်နှင့်
နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ကြည့်ရှုလိုစိတ်
များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာရမည်မှာ

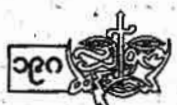
မိမိနှင့် ဤလူငယ်မှာ ရုပ်ချင်း
လုံးဝခွဲမရ၊ ဤယနေ့ညတွင် မိမိဆင်မြန်း
ထားသော ပွဲတက်ဝတ်စုံမျိုးကိုပင်
ဆင်မြန်းထားသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်
ပေါက်ချင်းလည်း အတူတူ။
ဆံပင်ပုံစံကလည်း မိမိကဲ့သို့
ပင် တစ်ပုံစံတည်း။ မေးရီးသွယ်ပုံ၊
ရယ်လိုက်သောအခါ ပါးချိုင့်များ

ရယ်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”
ဟား”

ရထားမည်းကြီးထဲမှ ယုန်လေး
နှင့် ချွတ်ခွပ်တူနေသော (ဒုတိယယုန်
လေး) ကလည်း ဟားတိုက်ရယ်သည်။

ယုန်လေးသည် ဒေါသအသိန်း
နိုင်တော့။

“ဟေ့လူ... သူတောင်းစား

ကြီး ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ။ ဟိုရထားထဲက လူကော ဘယ်သူလဲ။ ဘာညှိရွယ်ချက် နဲ့ ကျုပ်ဆီကို လာတာလဲ။ မှန်မှန်ပြော စမ်း။ ကျုပ်... ဒီည သိပ်စိတ်တိုနေ တယ်ဗျာနော်”

“ယုန်လေး”

“ကျုပ်နာမည်ကို ခဏခဏ ခေါ်မနေနဲ့။ နားငြီးတယ်”

ယုန်လေးသည် လွန်စွာအေးသ ထွက်နေတော့၏။

“အဲ့များ အဲ့ပါရဲ့ကွာ။ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ခင်ဗျားကြီးနော်။ ကျုပ်မေး တာကိုဖြေစမ်း”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

သူတောင်းစားကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ဖြင့် သပ်ချလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတု၊ မှတ်ဆိတ်မွေးတု၊ ပါးမြိုင်းမွေးတုကြီးများ ကွာကျသွားလေသည်။

“ဟင်... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား

‘ဂျင်တိုင်းဖွေကို နောက်ဆံတင်းမနေပါနဲ့ ကွာ။ မင်းကိုယ်စား ဟောဒီ သူငယ်က အယောင်ဆောင် သတို့သားအဖြစ် ပိပိရိရိ ဆက်လက် သရုပ်ဆောင်ပါ လိမ့်မယ်’

ဝမ်းအာဂျီလား”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ဟုတ်ပါတယ်ကွ ယုန်လေးရဲ့”

ဗိုက်ခွဲကြီး ဝမ်းအာဂျီသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီး၏ သိမ်းငှက်ဌာနချုပ် ကြီးမှ နိုင်ငံတော်၏ အထူးလျှို့ဝှက် တပ်သားကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

ဝမ်းအာဂျီသည် သူ့ရဲကောင်း သိမ်းငှက် ရွှေတံဆိပ်ကိုးခုတိတိ ရရှိပြီး သူဖြစ်သည်။ တိမ်တမာန် ငှက်မည်းကြီး ဟူ၍လည်း နေပြည်တော်တလွှားတွင် အလွန်နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားသူဖြစ် ၏။

အလွန်အံ့ဩနေသော ယုန် လေးက...

“ခါက... ဘာသဘောထဲ ဝင်”

“မင်းကို သိမ်းငှက်ကြီး ခေါ်နေတယ်။ ခုချက်ချင်း ငါနဲ့ ထိုးခိုက် မယ်”

“ဘာဗျ... နာ... မက်လာဆောင်နေတဲ့ဥဇာနည်”

မမြင်ဘူးလား။ သိမ်းငှက်ကြီးကရော
မသိဘူးလား။

“သူသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိစ္စ
က နိုင်ငံတော်တာဝန်တဲ့။ ရော့...”

ဒီမှာ သိမ်းငှက်ကြီးက မင်းကို ဆင့်ခေါ်
လိုက်တဲ့ အမိန့်စာချွန်ဘူး။

ယုန်လေးသည် စာကို
လျှင်မြန်စွာ ဖတ်လိုက်၏။

သူရဲကောင်း နေဂျွန်ချင်း။

နိုင်ငံတော်တာဝန်အရေကြီး။

ဝမ်းအာဂျီနှင့် ချက်ချင်းလိုက်လား။

ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ဒါပဲ။

သိမ်းငှက်

စာလုံးများရေးထားသော ပိုးစ
ပေါ်တွင် သိမ်းငှက်ဌာနချုပ် တံဆိပ်တုံး
ကြီး ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့်
ယုန်လေးမော့ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်း
ပင် မသိတော့။ သိမ်းငှက်ကြီးက ခေါ်နေ
ပြီဖြစ်သည်။ သူမလွယ်တော့။ မသွားဘဲ
နေလိုမရ။

“ဂျင်တီန်းဇေကို နောက်ဆံ

‘ကဲ... ရှောပိုင်။ မင်း...

ဟိုအထဲကို သတို့သား

အဖြစ်နဲ့ ခပ်တည်တည်သာ

ဝင်သွားပေတော့။ မှင်သေ

သေနဲ့ ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်

နော်။ ယုန်လေးကို ဌာနချုပ်

ပို့ပြီးရင် ဝါဒီကိုချက်ချင်း

ပြန်လာခဲ့မယ် ကြားလား

ဟေ့... ရှောပိုင်’

တင်းမနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းကိုယ်စား
ဟောဒီသူငယ်က အယောင်ဆောင်
သတို့သားအဖြစ် ပီပီရီရီ ဆက်လက်
သရုပ်ဆောင်ပါလိမ့်မယ်”

ဝမ်းကြီး ရှင်းပြနေစရာမလို။

မိမိနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ထပ်တူထပ်မျှတူ
သော (ယုန်လေးအတု)ကို မြင်ကတည်း
က သိမ်းငှက်ကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို
ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပြီးသား။

မိမိက သိမ်းငှက်ကြီးထံသို့

ချက်ချင်းလိုက်သွားရမည်။ ယုန်လေး
အတုက မိမိကိုယ်စား သတို့သားအဖြစ်
ဟန်ဆောင်ကျန်ရစ်ခဲ့လိမ့်မည်။

အမယ်မင်း... လုပ်ရက်ကြပါ

ပေရဲ။

“ကဲ... ယုန်လေး မြင်းရထား

ပေါ်တက် သိပ်အချိန်မရှိဘူးကွာ။ ဟဲ...
ဟဲ... ဟဲ”

ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်

လုပ်နေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည်
မဟုတ်။ သိမ်းငှက်ကြီး၏အမိန့်သည်
လျှပ်စစ်မိုးကြိုးကဲ့သို့ စူးရှပြင်းသန်လှ

သည်။

ယုန်လေးသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့
နှင့် မြင်းရထားမဲကြီးထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်
ရသည်။ ဂျင်တီနီးဗေးနှင့် နှစ်ပါးသွား
ကျန်ရစ်ခဲ့မည် ယုန်လေးအတုက
မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

“ကဲ... ရှောပိုင်၊ မင်း...”
ဟိုအထဲကို သတို့သားအဖြစ်နဲ့ ခပ်တည်
တည်သာ ဝင်သွားပေတော့။ မှင်သေသေ
နဲ့ ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်နော်။ ယုန်လေး
ကို ဌာနချုပ်ပို့ပြီးရင် ဝါ ဒီကိုချက်ချင်း
ပြန်လာခဲ့မယ် ကြားထားဟေ့ ရှောပိုင်”
“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ဝမ်း”
ရှောပိုင်အမည်ခံ သတို့သား
အတုသည် မင်္ဂလာခန်းမကြီးထဲသို့
မြူးကြွရွှင်လန်းစွာ ပြေးဝင်သွား၏။
သူက ချွန်ကင်းပြုံး၏ အလှထိပ်တင်
ဘုရင်မလေး ဂျင်တီနီးဗေးနှင့် တွဲရတော့
မည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက
ခြေပေမပေါ့။ သွက်ပေမပေါ့။

ယုန်လေးအမျှသာ ကျက်သရေ
ထူးမရှိသော မြင်းမဲရထားကြီးပေါ်မှာ

မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ပါသွားရရှာလေ
သည်။

မင်္ဂလာဦးည လှလှလေးတစ်ခု
ပျက်စီးသွားရပြီပေါ့။
အသည်းနှာစရာ ကောင်းလှပါ

ဘိ။
သည်ကြားထဲ ယုန်လေးတစ်ခု
စဉ်းစားမိလာသည်။
သတို့သားအတု ရှောပိုင်သည်
မိမိနှင့် ခွဲခွာ၍မရ။ ဂျင်တီနီးဗေးသည်
ရှောပိုင်ကို အတုလား၊ အစစ်လား
ခွဲခြား၍ သိနိုင်ရာမည်မဟုတ်။ ဤ
အတွေးဝင်လာသည်နှင့် ယုန်ကလေး၏
ရင်ထဲတွင် အပူမီးတောက်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“ဝမ်း”
“ဘာလဲ”
“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ရှောပိုင်
ကို သတို့သားအတုအဖြစ် အစားသွင်းခဲ့
တာက ဘာသဘောလဲဗျ”
“မင်းဟာ... ဒီညတွင်းချင်း
တိမ်တိုက်တွေရဲ့ တောင်ဘက်နယ်ဩ”

ထွက်ခွာသွားရမယ်။ အဲဒီလို မင်းထွက်
သွားတာကို အခြားအဖွဲ့အစည်းတွေက
မလိစေချင်ဘူး။ မရိပ်မစေချင်ဘူး။
အဲဒီတော့ အယောင်ဆောင် နေဂျွန်ချင်း
တစ်ယောက် ချွန်ကင်းမြို့မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့
လိုတယ်။ ဒါကြောင့် သိမ်းငှက်ကြီးက
အယောင်ဆောင် နေဂျွန်ချင်းတစ်
ယောက်ကို ဖန်တီးလိုက်တာပဲ။ ငါပြော
တာ ရှင်းရဲ့လား။”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ဒုက္ခမနေနဲ့ ကိုယ့်လူ။ မင်း
ဒီဒေသမှာ အနည်းဆုံး တစ်လ ကိုး
သီတင်း နေရမှာတော့ အလွန်သေချာ
တယ် မောင်ရဲ့ ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့
ဟဲ့”

မလွယ်တော့ပါလား။ ဂျင်တိန်း
ဖေနှင့် ရက်ရှည်လများ ခွဲခွာနေရမှာပါ
လား။ ယုန်လေး လွန်မင်းစွာ စိတ်ဓာတ်
ကျသွားလေသည်။

ပြီးတော့...

မိမိနှင့် ဂျင်တိန်းဖေ ကွဲကွာ
ကွေ့ကွင်းနေစဉ်...

ဟို... ရှောပိုင်ဆိုတဲ့ကောင်
နှင့် ဂျင်တိန်းဖေ။ သူတို့ဘယ်လိုများ
နေကြမှာပါလိမ့်။ သည်ကြားကာလတွင်
ရှောပိုင်က ဂျင်တိန်းဖေနှင့် နှစ်ပါးသွား
ဇာတ်ထုပ်ကလေးကနေလျှင် မခက်ပါ
လား။

မလိုလားအပ်သော ပြဿနာ
များ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပေါ်လာနိုင်စရာရှိ
သည်။ ယုန်လေး၏ ရင်ထဲမှာ ပိတ္တုပြင်း
လောင်မြိုက်လာသည်။ ဪ...
အချစ်ဆိုတာ မီးလျှံတစ်ခုပေပဲနော်။

ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်၍မထားနိုင်
တော့။

“အသည်းနဲ့လုံးထဲက ပေါက်ကွဲ
သွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး ဝမ်း။ ခင်ဗျားလူ
က စိတ်ချရပါ့မလား။ သူနဲ့ ဂျင်တိန်းဖေ
က ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ နေကြမှာ
လဲ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကျွန်တော့်ကို
ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ဒီကိစ္စ မင်း ဘာမှမပူနဲ့။
မင်းကောင်မလေးကို သက်ဗျားနဲ့ မတို့

စေရဘူး။ မဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး။
 ဂျင်တိန်းဖေရဲ့ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်အိမ်
 ကလေး အနားကို ရှောပိုင်ဆိုတဲ့ ပျား
 ပီတုန်းလေးက မရစ်ဝဲနိုင်အောင် ငါ
 ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြပ်ပြီး သံကွန်းချာ
 ဆယ်ထပ် ကာရံထားမယ်။ မင်း...
 ဘာမှ ပူနေစရာမလိုပါဘူးကွာ ဟဲ့...
 ဟဲ့... ဟဲ့

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင်ကောင်း
 ပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်လာလို့ တစ်ခုခုဖြစ်
 တယ်ကြားရင် မလွယ်ဘူးဗျနော်”

“ဟ... ကြိမ်းလှချည်လား
 ယုန်လေးရဲ့ သဝန်ကြောင်လှချည်လား။
 မင်း... တော်တော် အူတိုတဲ့ကောင်။
 ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“မရယ်ပါနဲ့ဗျာ။ ခုအချိန်မှာ
 ကျွန်ရယ်သံ၊ မောသံတွေကို မကြားချင်
 ဘူး”

“အလို... ဘုရားရေ။
 တော်တော်လာတဲ့ ကောင်ပါလား။
 အေးပေါ့လေ... ခုအချိန်တော့ မင်း
 အောက်ထောင်နေဦးပေါ့။ သိမ်းငှက်

ကြီး ရှေ့ရောက်သွားရင် အပြီးလေးကုပ်
 ပြီး ငြိမ်ကျသွားရမှာပါ။ ဟဲ့... ဟဲ့”
 “မရယ်နဲ့ဆိုရင် မရယ်နဲ့ဗျာ။
 ကျုပ်... ငိုပစ်လိုက်မိလိမ့်မယ်”

“မြတ်စွာဘုရား”
 ယုန်လေးသည် စိတ်ညစ်စရာ
 များကို ခေတ္တဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး
 မိမိအား တိမ်တိုက်တွေရဲ့ တောင်ဘက်
 နယ်မြေ (ယုန်နန်)သို့ လွှတ်မည့်အကြောင်း
 အရာများကို ဆက်လက်စဉ်းစားနေမိ
 ၏။

ဘယ်လိုတာဝန်မျိုး ထမ်း
 ဆောင်ရမှာလဲ။ အခြေအနေ အရပ်
 ရပ်ကို ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်
 တော့...

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လလောက်
 ...

သိန်းငှက်ကြီးသည် မိမိကို
 ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။
 ပန်းချီ ဆရာကြီး “ဖန်” ရေးဆွဲထားသည့်
 လူပုံတူများ မိမိသို့ပေးသည်။ ပန်းချီပုံတူ
 များမှာ အလွန်လက်ရာမြောက်သည်။

သက်ရှိလူနှင့် ခွဲခြား၍မရ။ တကယ်
 အသက်ဝင်နေသည်။ ပုံပေါင်းမြောက်မြား
 စွာကို ဖိုင်တွဲတစ်ခုအဖြစ် တွဲချုပ်ထား
 သည်။

ယုန်နန်မြို့တော်မှ အရေးပါ
 အရာရောက်သော နန်းတွင်းအရာရှိကြီး
 များ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၊ ယုန်နန် ဘုရင်
 မင်းမြတ်ကြီးနှင့်တကွ အရှင်မိဖုရားကြီး
 ရုပ်ပုံတော်။

ထို့နောက် သားတော်၊ သမီး
 တော်များ၏ ပုံတူများ။

“နေဂျွန်ချင်း မင်းအနေနဲ့
 အဲဒီပုံတူရုပ်တွေကို မျက်စိထဲမှာ
 အလွတ်ရအောင် မှတ်မိနေအောင်
 သေသေချာချာကြည့်ထား။ ရုပ်ပုံတွေ
 အောက်မှာ သူတို့ရဲ့နာမည်၊ သူတို့ရဲ့
 အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကျဉ်းချုပ်ပါတယ်။ အထူး
 သဖြင့် ကြယ်ပွင့်ပြထားတဲ့ ရုပ်ပုံတွေကို
 ပိုပြီးမှတ်မိအောင်လုပ်၊ ဒါပဲ...
 သွားတော့”

သိမ်းငှက်ကြီးသည် ရုပ်ပုံဖိုင်
 တွဲကြီးအား မိမိကို ပေးခဲ့စဉ်း

ထိုစကားများကို အလေးအနက် ပြော နော်”

စုန်ဆင်းသွားလိမ့်မယ်”

ကြားခဲ့၏။

ယုန်လေးသည် သူ့ချစ်သူ

သိမ်းငှက်ကြီး၏ စကားသံများ

ထိုရက်ပိုင်း မတိုင်မီကလည်း

အလှလေးကို ကြေကွဲရင်နှင့်စွာဖြင့်

ထုံးစံအတိုင်း လူရိပ်လူယောင်မျှပင်

သိမ်းငှက်ကြီးသည် မိမိကို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး

နှုတ်ဆက်လိုက်ရှာ၏။

မတွေ့ဝှ။ အသံဝါကြီးကိုသာ ကြားနေရ

တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံပေးခဲ့သေးသည်။

xxx

၏။

မထင်ရှားသော အညာကြာသုခမိန် ပညာ

“နေပျိုချင်း မင်းဟာ ကွမ်း

ရှင်ကြီး “ငှာဖင်ကော်” ဆိုသူဖြစ်၏။

အခန်း(၆)

ဆူ မင်းသားလေးရဲ့ ခရီးစဉ်အတိုင်း

“ဒီပညာရှင်ကြီးက မင်းကို

သိမ်းငှက် ဌာနချုပ်ကြီး

ယူနန်းဖူးကို သွားရလိမ့်မယ်။ နေပျို

ယူနန်းဖူး နန်းတွင်းခေလေ့ ရိုးရာယဉ်ကျေး

အတွင်း...

ချင်းအဖြစ်နဲ့ သွားရမှာမဟုတ်ဘူး။

မူတွေကို သင်ကြားပေးလိမ့်မယ်။ သူ့ရဲ့

ကြေးဝါလက်တွန်းစင်ပေါ်မှ

ကွမ်ဆူးမင်းသားလေးအဖြစ်နဲ့ သွား

သင်ကြားပို့ချချက်တွေကို ဂရုတစိုက်

ကွမ်ဆူးမင်းသားလေးကို မြင်နေရ၏။

ရမှာဖြစ်တယ်”

လိုက်နာလေ့ကျင့်ပါ”

ကမ္မလာအနီစတစ်ခုဖြင့် မျက်နှာကို

မိမိသည် ကွမ်းဆူမင်းသား

သိမ်းငှက်ကြီး ပြောခဲ့ဖူးသော

ဇော်လှစ်၍ လွှမ်းခြုံထားသည်။ ယုန်လေး

လေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်၍ ယူနန်းဖူးမြို့တော်

စကားတွေ။

သည် သတိမေ့နေဆဲဖြစ်သော ကွမ်ဆူး

ကြီးကို သွားရတော့မည်တဲ့ အချစ်

သိမ်းငှက်ကြီးသည် မိမိအား

မင်းသားလေးမျက်နှာကို အနီးကပ်

ဆုံးချစ်သူလေး ဂျင်တိန်းမေ့နှင့် အတော်

ယူနန်းဖူးသို့ စေလွှတ်ရန် လွန်ခဲ့သော

မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေ၏။

ကြာကြာ ခွဲခွာနေရဦးမှာပါလားကွယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြိုတင်စီစဉ်မှုများ

“သူရဲကောင်း နေပျိုချင်း

အလွန်တရာ လျှို့ဝှက်သော

ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ အလွန်ထင်ရှားသည်။

သူဟာ ယူနန်းဖူးဘုရင်မင်းမြတ်

သိမ်းငှက်ကြီး၏ အသံများက အမှောင်

“ဪ... ချစ်ချစ်ကလေး

ကွမ်တောက်ဝပ်ရဲ့ တူတော်ပဲ။ ကွမ်ဆူး

ထဲမှ ပေါ်လာပြန်၏။

ဂျင်တိန်းမေ့ရေ မောင်မောင်... ယူနန်

မင်းသားလေးဆိုတာ သူပဲ။ သူဟာ

“ယူနန်းဖူးဘုရင်မင်းမြတ် ကွမ်

ဖူးကို သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ ဟိုက ပြန်

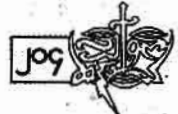
ယူနန်းဖူးမြို့တော်ကို နက်ဖြန်ကျရင်

တောက်ဝပ်မှာ ညီတော်မင်းသားကြီး

လာတော့မှ တဝကြီး ချစ်ကြတာပေါ့

ပြန်လိမ့်မယ်။ မင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း

တစ်ပါးရှိတယ်။ ဘွဲ့အမည်ဟာ ကွမ်

ရှောက်ဝပ်တဲ့။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့
ယုန်ပြည်ရဲ့ စစ်သူကြီးပဲ။ အခု စစ်သူ
ကြီး ရာထူးက အနားယူလိုက်ပါပြီ။
ဒီမင်းသားကြီးကို လူတော်တော်များများ
က ခြင်္သေ့ကြီးကွပ်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

ယုန်လေးသည် သိမ်းငှက်ကြီး
၏ စကားများကို အထူးအာရုံစိုက်၍
နားထောင်နေသည်။ သိမ်းငှက်ကြီးက
ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး ဆက်
ပြောသည်။

“အဲဒီမင်းသားကြီးကွပ်ဟာ
မင်ဇူးမြို့ကလေးရဲ့ အနောက်တက်စူးစူး
မြန်မာနိုင်ငံအစပ်အလွန် တောတောင်
ထူထပ်တဲ့ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ
စံအိမ်ကြီးတစ်အိမ် ဆောက်ထားတယ်။
သူ့ခြွေရံသင်းပင်းတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့
အဲဒီစံအိမ်ကြီးမှာ စံနေတော်မူတယ်။
ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့
စံအိမ်ကြီးရှေ့မှာ ရောမခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတစ်
ခုရုပ် ကျောက်သားနဲ့ ထုလုပ်ထားတယ်။
ဒီခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးကို အစွဲပြုပြီး မင်းသား
ကြီးကိုလည်း ခြင်္သေ့ကြီးကွပ်လို့ အများ

‘အဲဒီမင်းသမီးလေး
ကွပ်ကွပ်ကို မီးရှူးသန့်စင်
မွေးဖွားစဉ်အခါတုန်းက
မင်းသမီးလေးဟာ အမိ
ဝမ်းတွင်းက ကျွတ်လာ
တော့ လက်ထဲမှာ မြေ
ကျောက်စီ ရွှေဘီးလေးကို
ကိုင်ပြီး ထူးဆန်းစွာ ဖွား
မြင်လာသတဲ့။ ဒါကို အစွဲ
ပြုပြီး ယုန်ဖူးနန်းတော်
တွင်းက မင်းသမီးလေးရဲ့
နာမည်ရင်းကို မခေါ်ကြ
ဘူး...’

က ခေါ်ကြတယ်”

“မှန်လှပါ အရှင်သိမ်းငှက်။
ကျွန်တော်မျိုး ထမ်းဆောင်ရမယ့်
တာဝန်ပိုင်းကို မိန့်ကြားတော်မူပါ
ခင်ဗျာ”

“မင်းဟာ ကွပ်ဆူးမင်းသား
လေးယောင်ဆောင်ပြီး ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီး
ကို ရောက်အောင်သွားရမယ်။ ကွပ်ဆူး
မင်းသားလေးအဖြစ် ဝိဝိရိရိ သရုပ်
ဆောင်ရမယ်”

လူတစ်ယောက်က အခြားသူ
တစ်ယောက်နှင့်တူအောင် သရုပ်ဆောင်
ရမည်ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည်မဟုတ်။
အလွန်နက်နဲခက်ခဲမည့် တာဝန်ကြီးတစ်
ရပ်မှန်း ယုန်လေးသည် သဘောပေါက်
လိုက်မိပါ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးက ကွပ်ဆူး
မင်းသားလေးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ပြီး အဲဒီ
ခြင်္သေ့စံအိမ်ကြီးကို ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။
အမိန့်ရှိတော်မူပါ အရှင်သိမ်းငှက်”

“မင်းဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
မြကျောက်စီရွှေဘီးကို တွေ့လေလင်

ပြန်ရှာပေးရမှာပဲ”

“ခင်ဗျာ... အဲဒီမြကျောက်စီ
ရွှေဘီးက တော်တော်အဖိုးတန်လို့လား”

“မြကျောက်စီရွှေဘီးဆိုတာ
လူနာမည်။ တလွဲမတွေးနဲ့”

“မုန်လုပါ ရှင်းပြတော်မူပါဦး”

“ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းမှာ သမီးတော်
ကြီး တစ်ပါးရှိသည်။ နာမည်ရင်းကတော့
မင်းသမီးလေး ကွမ်းကွမ်းတဲ့။ တိမ်တိုင်း
ပြည်က ဆင်းသက်လာတဲ့ နတ်သမီး
လေးလို မြင်သူတကာ လေးရလောက်
အောင် အလွန်ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ ပြည့်စုံ
တယ်လို့ အဆိုရှိတယ်။ မှတ်သားရဖူး
တယ်”

ယုန်လေးသည် အလွန်
စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိ၏။

“အဲဒီမင်းသမီးလေး ကွမ်းကွမ်း
ကို မီးရှူးသန့်စင် မွေးဖွားစဉ်အခါတုန်းက
မင်းသမီးလေးဟာ အမိဝမ်းတွင်းက
ကျွတ်လာတော့ လက်ထဲမှာ မြ
ကျောက်စီ ရွှေဘီးလေးကိုကိုင်ပြီး
ထူးဆန်းစွာ ဖွားမြင်လာသတဲ့။ ဒါကို

အစွဲပြုပြီး ယုန်ဖူးနန်းတော်တွင်းက
မင်းသမီးလေးနဲ့ နာမည်ရင်းကို မခေါ်
ကြတူး။ ချစ်စနိုးအနေနဲ့ မင်းသမီးလေး
ကို မြကျောက်စီ ရွှေဘီးလို့သာ
အမည်တွင်စေကြသတဲ့”

ပို၍ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
ကောင်းလာပေသည်။

ယုန်လေးသည် ငြိမ်သက်စွာ
အာရုံပြု၍ ဆက်လက်နားထောင်နေလေ
သည်။

“အဲဒီ မင်းသမီးလေးဟာ
အလွန်လိမ္မာရေးခြား ရှိသတဲ့။ ကိုယ်
ကျင့်သိက္ခာနဲ့ အထူးပြည့်စုံသတဲ့။
သတ္တဝါ ဝေနေယျအပေါင်းကို
ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ကြင်နာတော်မူရှာ
သတဲ့။ အထူးသဖြင့်ကတော့ နူးညံ့
သိမ်မွေ့လှတဲ့ မင်းသမီးကလေးဟာ
စောင်းအတတ်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်း
ခတ် တတ်မြောက်တော်မူသတဲ့”

သိမ်းငှက်ကြီးသည် စကား
အဆက်မပြတ် ပြောနေရသဖြင့် အနည်း
ငယ် မောပန်းသွားသည့်အလား ခေတ္တ

ရပ်နားသည်။ ထို့နောက် ချောင်းတစ်
ချက်ဟန်ပြုပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်းသမီးလေးဟာ အလွန်
မှောင်မိုက်တဲ့ ညအချိန်တွေမှာသာ
စောင်းတော်ကို တီးခတ်လေ့ရှိသတဲ့။

ဒါကတော့ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ပဲ။ အဲဒီ
လို ညမိုက်ကာလတွေမှာ စောင်းတီးတဲ့
အခါကျရင်လည်း စောင်းသံကို ကြား
ရသူအပေါင်းမှာ ဂီတရဲ့ ချောမြို့ရစ်ပတ်
ဆွဲခေါ်ရာကို တစိုက်စိုက်နဲ့ မှေ့ထိုက်ထိုက်
ပါနေမိကြလို့ စောင်းသံဆုံးတော့မှသာ
မိုးတိမ်တိုက်ထဲက ဆင်းလာသလို ထင်
ရတဲ့ ဂီတရဲ့ အိပ်မက်ထဲက လန့်ဖျပ်
ပြီး နိုးကြသတဲ့”

“ဒီမင်းသမီးလေးဟာ နေမထိ
ဘူးတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို အလွန်
နူးညံ့တယ်ဆိုပဲ။ ဘယ်အထိ သိမ်မွေ့
နူးညံ့သလဲဆိုတော့ စောင်းတော်ကိုတီးပြီး
ဂီတတစ်ပုဒ်ကို မွေးဖွားပြီးတဲ့ အခါကျရင်
ပိုးကြီးနဲ့ယုန်သွားတဲ့ စောင်းတော်ရဲ့
ငွေညှိပင်ကလေးတွေကို နှိုးခတ်ဆော့
ကစားရတဲ့ မင်းသမီးလေးနဲ့ လက်ချောင်း

သွယ်သွယ် ကလေးတွေဟာ အလွန်
နာကျင်ရှာလွန်းလို့ သွေးဖြူဖြူ စီးကျ
နေပါလေရောတဲ့”

ဧညာရီတစ်ပုဒ်လို နားထောင်
နေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရပေပြီ။ ယုန်လေး
သည် မြကျောက်စီရွှေဘီး မင်းသမီးလေး
၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေ
နိုင်တော့။

“အခု... မင်းကို ယုန်နန်းဖူး
ကို တာဝန်ပေးစေလွှတ်ရတဲ့ အဓိက
အကြောင်းကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ စောင်းတော်ရှင်
မင်းသမီးလေး မြကျောက်စီရွှေဘီးကို
ပြန်တွေ့အောင် ရှာဖွေပေးဖို့ပဲ”

“ခင်ဗျာ... မြကျောက်စီရွှေ
ဘီးက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ပျောက်ဆုံး
သွားတာလဲ အရှင်သိမ်းဌာန်”

ဧညာရီပင်လေးများကို ခတ်
ဆော့ကစားရသဖြင့် လက်ချောင်တို့မှာ
သွေးဖြူဖြူ စီးကျရှာသည်ဆိုသော
မင်းသမီးလေးအတွက် ယုန်လေးသည်
ခပ်နည်းကြေကွဲနေမိလေသည်။

“ဘယ်နည်း၊ ဘယ်ပုံ ပျောက်
ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ တိတိ
ကျကျ ပြောနိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။

လစိုက်ညမတွေမှာ စောင်းသံတိတ်နေ
တာဟာဖြင့် ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီတဲ့။ မြ
ကျောက်စီရွှေဘီး ပျောက်ဆုံးရတာဟာ
သွေးရိုး၊ သားရိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီပျောက်
ဆုံးမှုရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အလွန်ဆန်း
ကြယ်တဲ့ ပဟောဋ္ဌိတစ်ခု ရှိနေမှာ အမှန်
ပဲတဲ့။ အဲဒီလို တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဌာနချုပ်ကိုလာပြီး တိုင်ကြားခဲ့တယ်”

အမောင်တိုက် အတွင်းမှ
သိမ်းဌာန်ကြီး၏အသံကို မကြားရတော့။
ခေတ္တတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍သွား၏။
ယုန်လေးသည်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်

ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိ
၏။

သို့သော် တအောင့်လောက်
အကြာတွင် သိမ်းဌာန်ကြီး၏အော်သံ
ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း”
ချောင်းဟန်သံကြီးကို အရင်
ဦးစွာကြားရပြီးမှ...

“သူရဲကောင်း နေဂျွန်ချင်း”
“မှန်လှပါ။ အဓိန်ရှိတော်မူပါ
အရှင်သိမ်းဌာန်”

“မင်းကို ငါပေးထားတဲ့ ရုပ်တူ
ပုံတူဖိုင်တွဲထဲမှာ မင်းသမီးလေး ယုဂျင်း
ဂျင်ဆိုတာပါတယ်”
“မှန်လှပါ ပါပါတယ်”

“အဲဒီမင်းသမီးလေးဟာ ယူနန်ဖုဘရင်မင်းမြတ်ကြီး ကွပ်တောက် ဝမ်းရဲ့ သမီးတော်ပဲ။ မင်းသမီးလေးဟာ မလှဘူးလား”

“စက်စက်ယိုအောင် လှပါတယ်။ ပန်းချီကားထဲမှာ သူ့အပြုံးနဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေက အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေကြပါတယ်”

“အိမ်... မှန်တယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သိပ်လှတယ်။ ဒီမင်းသမီးလေးနဲ့ ကွပ်ဆူးမင်းသားလေး ဟာ လူငယ်ချင်း တိတ်တဆိတ် ရည်ငံ နေကြတယ်။ ယူနန်ဖုဘရင်မင်းမြတ်ကြီး ရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးကလည်း သူတို့ကို စုလျှားရစ်ပတီ လက်ထပ်ပေးလိမ့်မယ်။ မင်း ဟို ကိုရောက်တဲ့ အခါကျရင် မင်းသမီးလေးက မင်းကို သူ့မောင်တော် ကွပ်ဆူးမင်းသားလေးအမှတ်နဲ့ ရင်းရင်း နီးနီး ဆက်ဆံလိမ့်မယ်ကြားလား”

“မှန်လှပါ”

“ဒီအခါကျရင် မင်းသမီးလေး

ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားပါနဲ့။ အထိုက်အလျောက်သာ ပြန်ပြီးဆက်ဆံ သင့်တယ်။ ယူဂျင်းကျင် မင်းသမီးလေးရဲ့ စူပါ ရုံကြောကွင်းထဲကို တိုးဝင်မသွား မိအောင် ရှောင်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ် လဲဟေ့ ဒီတောင်ကြီးကို ကျော်နိုင်ပါ့ မလား”

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ သိမ်းငှက် ဌာနချုပ်က နင်းအပ်လိုက်တဲ့ ထိပ်တန်း တာဝန်ကြီးနဲ့ သွားရမှာပါ”

“ကောင်ပြီ၊ မင်း... ဒီနေရာ မှာ ခဏနေဦး။ မင်းကို သုံးယောက် လာခေါ်လိမ့်မယ်။ လာခေါ်ရင် သူတို့ နောက်ကိုလိုက်သွား။ သူတို့က မင်းကို အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေ ထပ်ပြောပြ လိမ့်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာ တွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ ရုပ်ပြောင်း ပါရုံက မင်းကို ရုပ်ပြောင်းပေးလိမ့်မယ်။ ကြားလား... နေ့ရွှန်ချင်း”

ဤအချိန်မှစ၍ သိမ်းငှက်ကြီး ၏ အသံဝါကြီးကို မကြားရတော့။

သံခမောက်ချွန်များ ဆောင်းထားသော ဝတ်စုံနက်နက်နှင့် လူသုံးယောက် ရောက် လာလေသည်။

သူတို့က ယုန်လေးကို ခေါ် သွားကြ၏။ တစ်ယောက်က ကြေးဝါ တွန်းစင်ပေါ်မှာ သတိလစ်နေဆဲပင်ရှိ သော ကွမ်းဆူးမင်းသားလေးကို တစ်နေရာသို့ တွန်းယူသွားလေသည်။

“ကွပ်ဆူးမင်းသားလေးဟာ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် တိုင်းတော် ပြည်တော်ကို ပြန်လိမ့်ဦးမယ် မထင်ဘူး ဗျ။ ညနေတုန်းက မင်းသားလေး စာပို့ ခိုလွှတ်တော့မှ သူ... ယူနန်ဖုကို ပြန်တော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့လည်း ရိပ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို ဖုတ်ပူမီး တိုက် စီစဉ်ရတာပါပဲဗျာ”

လမ်းတွင် သံခမောက်ဆောင်း တစ်ဦးက ယုန်လေးကို ရှင်းပြလာ၏။

မောင်နှင်းဆွေ

မျောက်လဆက်သံပါ

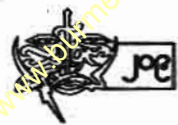

သီချင်းလိုပါ

ငှက်ပျောစိုက် မှားမိခဲ့သူ

တင့်ထူး(ကျော့ဝတီ)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၃) ၊ ဇီဝင်ဘာလ ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်

စာမရေးတဲ့ သာအေးမှာ တောင်သူ လယ်လုပ်နှင့် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ ကာ အသက်မွေးနေထိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့အရွယ်ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် သူ၏ မိဘများမှာ အသက်များရလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်းလှသော လယ်ထဲ အလုပ်များကို ဆင်းမလုပ်နိုင်တော့ပေ။

“အဖေ... အဖေကိုယ်တိုင် လယ်မဆင်းနိုင်တော့ပေမယ့် လူငှားငှား ပြီး မလုပ်စေပါနဲ့ အဖေ။ သားလည်း အဖေ့နဲ့ ဒီးတူပေါင်းဖက် လုပ်လာခဲ့တာ ဆိုတော့ လယ်လုပ်ငန်း အဆင့်ဆင့်ကို သားနားလည်နေပါပြီဗျာ။ သားကပဲ ဆက် လုပ်ပေးပါမယ် အဖေရာ”

“အင်း... သားကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး လုပ်လေတော့ လယ်ကထွက် သမျှ သီးနှံတွေဟာ ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ချည်းပဲပေါ့” သားရယ်။ လူသာငှားပြီး လုပ်ရတော့ စိတ်တိုင်းပျက်တာရယ်။ ပြီးတော့ လူငှားမခွဲပေးနေရမှာဆိုတော့ အိမ်အတွက် ဝင်ငွေလျော့နည်းတော့မှာ ‘ပျောက်’

သာအေးတို့မှာက လယ်ရှစ် ဧကရှိပြီး ကျွဲတစ်အုပ်လည်း ရှိနေ၏။ သာအေးတို့ခြံကြီးက ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ခြံထဲတွင် ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး ဆောက်ထား၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်၌ ဘုရားစင်ရှိ၏။ ထိုအိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မိဘနှစ်ပါးအား ဘုရားဝတ်ပြု လွယ်ကူ စေရန် နေစေခဲ့သည်။ သာအေးတို့ မိသားစုနှင့် ကလေးတွေက အိမ်အောက် ထပ်မှာပင် နေကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့ဘက်တွင် အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာ ခြေကွက်လပ်ကလေး ချန် ထား၏။ အိမ်အနောက်ဘက်၌ ကျွဲတင်း ကုပ်ဆောက်ပြီး ကျွဲများကိုထား၏။ အိမ်မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တို့၌ မြောက်ဘက်တွင် ဧကရေတွင်းတူးထား ပြီး တောင်ဘက်၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားလေသည်။ ထိုစိုက်ခင်းအား မိုးအခါချဉ်ပေါင်း၊ ရှုံးပတီ၊ ဗုံလုံ၊ သခွား များစိုက်၏။ ဆောင်းအခါတွင် ထို အကွက်အား ထယ်ထိုးကာ ခရမ်းပင်၊ ငရုတ်ပင်၊ မုံလာပင်၊ ဆလပ်ပင်များ

စိုက်ခဲ့၏။ ထိုခြေကွက်ကလေးမှ စိုက် ထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ခူးဆွတ်ချက်ပြုတ် စားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဈေးကဝယ်ယူ စားကြရသည်က နည်း လေသည်။

“ဒီမှာ . . . ကိုသာအေး ကျုပ်တို့ နေထိုင်တဲ့ အိမ်ခြံကို အပြီး ရောင်းပြီး မြို့က အစ်မခြံထဲ ပြောင်းနေ ကြတော့မယ်ဗျာ။ အဲဒါ ကျုပ်ခြံက ကိုသာအေးခြံနဲ့ ဘေးချင်းကပ်ဖြစ်နေ တော့ ဝယ်လိုက်ပါလားဗျာ။ ခင်ဗျား ခြံပိုပြီး ကျယ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ”

“အေးဗျာ... ကျုပ်မိဘတွေ နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး အကြောင်းပြန်ပေးပါ မယ်”

ကိုသာအေးလည်း ဘေးချင်း ကပ် အိမ်ထောင်ဘက် ခြံရောင်းမည့် အကြောင်း သူမိဘများကို ပြောပြခဲ့လေ သည်။

“အေး . . . ကောင်းသားပဲ သားရဲ့ ခြံချင်းဘေးကပ်ဆိုတော့ ငယ် ထားလိုက်ရင် တစ်ခြံထဲလို ဖြစ်သွားပြီး

ခြံကြီးပိုကျယ်သွားတာပေါ့။ ပြီးတော့
ခြံကျယ်ရင် လယ်ထဲမှာ တလင်းလုပ်
စရာ မလိုတော့ဘူး။ ကိုယ့်ခြံထဲမှာပဲ
တလင်းလုပ်ပြီး စပါးနယ်နိုင်မှာပေါ့
ကွာ”

“ဟုတ်တယ်နော် အဖေ။
နွေဘက်မှာ လယ်ထဲသွားပြီး တလင်း
လုပ်ခဲ့ရတော့ စပါးတွေနယ်လို့ မပြီး
မချင်း တလင်းထဲမှာပဲ သွားစောင့်အိပ်ခဲ့
ရတာဗျ။ ခြံထဲမှာ တလင်းလုပ်နိုင်ရင်
သွားစောင့်အိပ်စရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဒါအပြင် ကောက်ပြန်စပါး
နယ်လို့ ထွက်လာတဲ့ ကောက်ခိုးတွေကို
လည်း လုဉ်းတိုက်ယူစရာ မလိုဘူးလေ။
တလင်းထဲကနေ ကောက်ခိုးပုံမည်
နေရာကို တန်းပြီးပုံချလိုက်ရုံပဲကွာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဖေရာ
အဲဒီခြံကို ဝယ်လိုက်လို့ ခြံကျယ်သွားရင်
မြေလွတ်တွေမှာ ငှက်ပျောပင်တွေ
ချီကောင်းတဲ့စိန်တစ်လုံး သရက်ပင်တွေ
ချီထဲထားမယ်ဗျ”

ထိုခြံအားဝယ်လျှင် သူတို့

အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ
အသုံးဝင်မည်ဖြစ်၍ ဝယ်ယူဖြစ်ခဲ့တော့၏။
ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ထိုခြံထဲတွင်
တလင်းကိုလုပ်ခဲ့၏။ ကျန်ခြံပိုင်း၌ ရခိုင်
ဖီးကြမ်းငှက်ပျောများ စိုက်ခဲ့လေသည်။
ရခိုင်ငှက်ပျောက နတ်ပွဲပြုလုပ် ပြင်ဆင်
ရာတွင် အသုံးဝင်သလို ဖီးကြမ်းငှက်ပျော
ကလည်း လူတို့ ကျန်းမာရေးအတွက်
အသုံးဝင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဗျို... ဒေါ်လှ... ကျုပ်ကို
ရခိုင်ငှက်ပျောစို့ ရောင်းချင်လည်းရောင်း၊
ပေးချင်လည်းပေးဦးဗျာ။ ကျုပ်ခြံထဲမှာ
စိုက်ချင်လို့”

“အမယ်လေး သာအေးရယ်။
ဝယ်စရာမလိုပါဘူးတော်။ ငါ့ခြံထဲက
ရခိုင်ငှက်ပျောရုံတွေမှာ ထွက်နေတဲ့
ငှက်ပျောစို့တွေ လိုသလောက် တူးယူ
သွားပါကွယ်”

သာအေးလည်း ခွင့်ပြုချက်ရ
သည်နှင့် တူရွင်းတစ်လက်နှင့် ရခိုင်
ငှက်ပျောစို့များအား တူးယူခဲ့သည်။

သူက သူ့ခြံမြေကွက်တွင်

ငှက်ပျောစိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားခြင်း
ကြောင့် နွေကတည်းက ငှက်ပျောစိုက်ချ
မည့် နေရာတွင် တွင်းတစ်တောင်ကျော်
လောက် နက်အောင်တူး၏။ ထိုတွင်းများ
ထဲသို့ အမှိုက်သရိုက်၊ ကောက်မှော်များ
ထည့်ကာ မီးရှို့ပေးထားခဲ့၏။ ထိုအမှိုက်
သရိုက်တို့ မီးလောင်ကျွမ်းသွားလျှင်
ပြာများက တွင်းထဲတွင် ကျန်နေခဲ့လေ
သည်။ မိုးဦးကျချိန်တွင် ထိုတွင်းထဲသို့
ငှက်ပျောစို့များ ထည့်စိုက်ကာ မြေဖို့ပေး
ခဲ့လေသည်။ စိုက်ရာတွင် “ငှက်ပျောတစ်
ထွာ၊ အုန်းဗလာ” ဆိုရိုးအတိုင်း
ငှက်ပျောစို့ကို တစ်ထွာခန့်သာ အနက်
ထည့်စိုက်ခဲ့သည်။ မိုးလယ်လောက်
ရောက်လာချိန်တွင် ငှက်ပျောပင်များ
သန်သန်စွမ်းစွမ်းနှင့် ရှင်သန်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။

“ဟာ... သာအေး မင်းခြံထဲ
စိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်တွေက
တအားသန်လာကြပါလားဟေ့။ သီးလာ
ရင်တော့ အိမ်က စားမနိုင်လို့ ရှေးကို
တောင် သွားရောင်းနိုင်မယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ မြေကွက် ရှိနေတော့ အလကားမထားဘဲ စိုက်ထားခဲ့ရတာပဲလေဗျာ”

“ဟုတ်တယ်လေ စိုက်ထားလို့ ငှက်ပျောတွေ ထွက်လာတော့လည်း ဈေးသုံးငွေ ပိုလာတာပဲပေါ့ကွာ”

“ငါက စိုက်ချင်တယ်ကွ။ ဒါပေမဲ့ မြေကွက်မကျယ်တော့ မစိုက်နိုင်ဘူးလေ”

“ကျုပ်လည်းဗျာ မြေကွက် မကျယ်စဉ်က အိမ်ဘေးနားက ရှိတဲ့မြေလေးမှာကပ်ပြီး ငှက်ပျောစိုက်ခဲ့တာပဲလေ ရွက်ထားရတာမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ။ စိုက်ထားရင် သီးလာတော့ စားရတာပဲပေါ့”

ငှက်ပျောက ကျင်းတစ်ကျင်းတွင် တစ်ထွာမှ အနက်တွင် ငှက်ပျောစို့ကလေးထည့်စိုက်ပြီး မြေကြီးဖုံးပေးထားခဲ့လျှင် မြေတွင်းတွင် အစို့မှ အမြစ်ကလေးများထွက်လာကာ မြေထဲဝင်ပြီး ကုတ်တွယ်ကြ၍ ငှက်ပျောပင်ကြီးအဖြစ် ကြီးထွားလာကြခြင်းဖြစ်၏။ မကြာမီ ငှက်ပျောပင်ရင်းမှ ငှက်ပျောစိုက်လေးများ

ပေါက်ထွက်လာကြပြီး မကြာမီ ကြီးထွားလာကာ ငှက်ပျောရုံကြီး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။

ငှက်ပျောတစ်ပင်မှ အဖူးထွက်လာကာ ထိုအဖူးအာလာပြီး အပေါ်ယံမှ ဖုံးထားသော အဖူးပလပ်ကြီး ကွာကျသွားပြီး အထဲမှ ငှက်ပျောသီးငယ်လေးများ ထွက်လာခဲ့၏။ အဖူးဆုံးသွားလျှင် ငှက်ပျောသီးငယ်လေးများမှာ အခိုင်၏

ပတ်လည်တွင်ရှိနေပြီး တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာကြကာ ငှက်ပျောသီးအစိမ်းများ ဖြစ်လာခဲ့၏။ အသီးများ ဇောင်းလုံး ပြီးပြည့် လာလျှင် ရင် ပြိုဖြစ်၍ ထိုငှက်ပျော ပင်ကို ခုတ်လိုပြီး ငှက်ပျောခိုင်ကို ခုတ်ယူကြရသည်။

ငှက်ပျောတစ်ပင်လျှင် ငှက်ပျောတစ်ခိုင်သာ သီးသည်။ ငှက်ပျောခိုင် ခုတ်ယူပြီးပါက အပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲပစ်ရသည်။ နံဘေးမှ အစို့ပေါက်ထွက်၍ ကြီးထွားလာသော ငှက်ပျောပင်များမှ အဖူးထွက်ကာ သီးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ငှက်ပျောက အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ရခိုင်

ဖီးကြမ်း၊ နံသာပု၊ ရွှေနီ၊ သီးမွှေးခေါ်ဆင်စွယ်၊ ငှက်ပျောသုဇယ်စာ၊ ငှက်ပျောချဉ်စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိ၏။ ရခိုင်ငှက်ပျောမှာ အချို့ဆုံးဖြစ်သလို နတ်ပွဲများတင်ရာတွင် အသုံးများကြသည်။ ငှက်ပျောသီးကောက်ညှင်းဖက်ထုပ်လုပ်လိုလျှင် ရခိုင်ငှက်ပျောသီးအမှည့်နှင့် ကောက်ညှင်းဆန်ရေစိပ် ရောနယ်ပြီး ဖက်နှင့်ထုပ်၍ နီးချည်ပြီး အိုးထဲထည့်ကာ ကျက်အောင်ပြုတ်ရသည်။ ငှက်ပျောထဲတွင် ဖီးကြမ်းငှက်ပျောက လူနှင့်တည့်၏။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်း၏။ အားဖြစ်၏။ ဝမ်းပျောစေသည်။

တစ်နေ့တွင် သံအေးမှာ သူ့လယ်ထဲတွင် ထယ်ထိုးနေရင်း ဝိုးထိ၍ ဆေးရုံသို့ အချိန်မီ တက်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အသက်မသေခဲ့သော်လည်း ဆေးရုံတွင် မြွေဆိပ်ပြေအောင် ရက်အတန်ကြာ တက်ရောက်ကုသခဲ့ရသည်။

သံအေး ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီး မကြာမီမှာပင် သူ့ဖနီးမှာ မူးမိတိတ်

စွဲရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက်ကာ မျက်စိခွဲရ
ပြန်သည်။

တစ်ဖန် . . . ဖခင်ကြီးမှာ
ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ရောဂါ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်
သည်။

တစ်ဖန် အိမ်မှခိုင်းနေသော
ကျွဲများ လယ်လုပ်နေရင်း ခွာနာလျှာနာ
ရောဂါဖြစ်ကြ၍ လယ်မဆင်းနိုင်ဘဲ
နားထားရသဖြင့် မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်
သည်။

“အင်း... လူတွေ ပြောပြော
နေကြတဲ့ အကုသိုလ်ဆိုတာ တစ်ခုထဲ
မလာတတ်ဘူး။ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက်
ဝင်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်များ
ဟုတ်နေသလားပဲ”

သာအေးလည်း သူ့အိမ်မိသား
စုတွင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဒုက္ခများ
ကြုံလာခဲ့ရ၍ အလုပ်ပျက်၊ ငွေကုန်၊
ဆေးကုရနှင့် အတော်ပင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရ
လေသည်။

“ဟေ့... သာအေး မင်းအိမ်
သားများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဒုက္ခတွေ

ဒီလိုငှက်ပျောဖူးက အိမ်
ဘက်ကိုလက်ညှိုးထိုးသလို
ထွက်နေရင် အိမ် မိသားစု
တွေကို ခိုက်တော့တာပဲဗျ။
ခု ခင်ဗျားမိသားစုမှာ
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဒုက္ခ
တွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်နေရ
တာဟာ ဒီငှက်ပျောဖူးအိမ်
ဘက်ကို လက်ညှိုး ထိုး
နေလို့ပဲ’

ဝင်နေတာဟာ ရိုးမုရိုးရဲလားကွာ။
ခိုက်စရာတွေများ ကြုံတွေ့နေရသလားပဲ
နားလည်တတ်နေရသလားပဲ နားလည်
တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာသမားတွေနဲ့

မေးစမ်းပြီး ကြည့်ခိုင်းပါလားကွာ”
ရွာထဲမှ သာအေးအိမ်သို့
လာရောက်ကြ၍ အားပေးစကား ပြော
လာကြသည့်မှ အသက်ကြီးကြီး ဦးလေး
ကြီးတစ်ယောက်က အကြံပေးသဖြင့်
သာအေးလည်း နားလည်တတ်သိသော
ဆရာတစ်ဦးဦးကို မေးစမ်းကြည့်မည်ဟု
တွေးခဲ့မိသည်။

“ရွာထဲက တိုင်းရင်းဆေးဆရာ
ကြီးဟာ အကြမ်းသတ်လည်း နိုင်နင်း
တယ်၊ နှေးကုလည်း စွမ်းတယ်၊ ဗေဒင်
ယတြာတွေလည်း လုပ်ပေးတတ်လေ
တော့ ငါ... ဒီဆရာကြီးကို ငါ့မိသားစု
အခြေအနေကို ပြောပြပြီး မေးစမ်းကြည့်
ခိုင်းရတော့မှာပဲလေ”

“ဟော . . . ဆရာကြီး
ဘယ်ကကြွလာပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ကိုသာအေးပါ

လား။ ကျွန်ုပ်တို့ အနောက်ပိုင်းက လူနာ
တစ်ယောက် သွားကြည့်ပေးပြီး ပြန်လာ
ခဲ့တာလေ။”

“ဆရာကြီးနဲ့ ဆုံတုန်းမှာ
ကျွန်တော့်အိမ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့်မိသားစု
အခြေအနေကို ကြည့်ပေးပါဦး ဆရာကြီး
ရယ်”

“ဟင်... ကိုသာအေးမိသားစု
က ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲဗျ”

ကိုသာအေးလည်း သူ့မိသားစု
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ခုက္ခများကို ပြောပြခဲ့
လေသည်။

“အင်း... အင်း...လိုက်
ကြည့်ပေးရတာပဲလေ”

ဆရာကြီးလည်း ကိုသာအေး
၏ အိမ်တွင် မိသားစုများ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် ဆိုသလို ခုက္ခဖြစ်နေခြင်း
ကို တွက်ချက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလို ဖြစ်တတ်တာဟာ
တစ်ခုခုစိုက်နေလို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဘာ
အမှားတွေများ လုပ်ခဲ့မိကြသလဲ
ကိုသာအေး”

“တခြား ဘာအမှားမှတော့ ဗျာ”
မလုပ်မိခဲ့ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“ဟာ . . . ကျုပ် အခုမှ
ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခင်ဗျားအိမ်သားက
စိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်က ငှက်ပျော
ပင်ကြီးက ခင်ဗျားအိမ်ဘက်ကို လက်ညှိုး
ထိုးသလို ဖြစ်နေတာပါလားဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာကြီးရဲ့
ငှက်ပျောခိုင် စပြီးထွက်လာတော့မှာပါ”

“အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ဒီလိုငှက်ပျောဖူးက အိမ်ဘက်ကို
လက်ညှိုးထိုးသလို ထွက်နေရင် အိမ်
မိသားစုတွေကို ခိုက်တော့တာပဲဗျ။ ခု
ခင်ဗျားမိသားစုမှာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ခုက္ခတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေရတာဟာ
ဒီငှက်ပျောဖူး အိမ်ဘက်ကို လက်ညှိုး
ထိုးနေလို့ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးမခိုက်
အောင် ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ
ခင်ဗျာ”

“အဲဒီ ငှက်ပျောပင်ကို အမြန်
ဆုံး ခုတ်ပစ်လိုက်ရင် မခိုက်တော့ဘူးပေါ့

သာအေးလည်း အနာရှိလျှင်
ဆေးရှိသည် ဆိုစကားအတိုင်း ယခု

တော့ သူ့အိမ် မိသားစုများ ခုက္ခတစ်မျိုး
ပြီး တစ်မျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းမှာ
ထိုငှက်ပျောဖူး အိမ်ဘက်သို့ လှည့်
ထွက်ပြီး လက်ညှိုးထိုးသလို ဖြစ်နေ၍
ခုက္ခတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ကိုလည်းသိရာ
ဓားတစ်ချောင်းယူကာ အပင်ရင်းနား
မှနေ၍ ခုတ်လှဲချလိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ထိုဆရာကြီးမှပင်
ဆက်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“ဒီမှာ . . . ကိုသာအေး
ငှက်ပျောပင် စိုက်တဲ့အခါမှာ ငှက်ပျော
စိုက်လေးမှာ အရင်းက ငှက်ပျောကောက်
ကောက် အတက်ခေါင်းကလေး ရှိနေ
တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကောက်ကောက်
အတက်ကလေးကို အိမ်ဘက်မှာထားပြီး
စိုက်ပေးရတယ်ဗျ။ ဒီလိုစိုက်ခဲ့ရင်
ငှက်ပျောပင် ကြီးထွားလာပြီး အဖူးထွက်
လာတဲ့အခါ အိမ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုပဲ
ထွက်တော့ မခိုက်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“အခု . . . ကိုသာအေး

အိမ်ဘေးမှာ ငှက်ပျောစိုက်ခဲ့တာ အဲဒီ
လိုမစိုက်ဘဲ ကြံ့သလိုစိုက်ခဲ့တယ်ထင်
တယ်။ ဒါကြောင့် အဖူးက အိမ်ဘက်ကို
လှည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုးခဲ့ရသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး
ခုကွတွေ ကြုံခဲ့ရတာပဲဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။

အိမ်ဘေးက မြေကလေးမှာ ငှက်ပျော
စိုက်ထားရင် သီးလာတဲ့အခါ ကလေး
တွေ သရေစာရတယ်ဆိုပြီး စိုက်ခဲ့မိတာ
ပါ။ ဆရာကြီး ရှင်းပြသလိုတော့
အညောင်ကောက်ကလေးကို အိမ်ဘက်
ထားပြီး မစိုက်မိခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ
ဆရာကြီးရယ်”

“အဲဒါကြောင့် စိုက်ခဲ့ပြီးတစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခုကွတွေနဲ့
ကြုံခဲ့ရတာပဲပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ စိုက်တဲ့
ငှက်ပျောစို့ထွက်တဲ့ အပင်ကို
နှုတ်တဲ့ပေး လိုက်ပြီဆိုတော့ အခိုက်တွေ
ပြေပျောက် သွားခဲ့ပါပြီလေ။ ကြံ့နေရတဲ့
ခုကွတွေလည်း မကြာမီ ပြေပျောက်သွား
တော့မှာ ပါပဲ”

“နောက်တစ်ခုက စိုက်ထားတဲ့

ငှက်ပျောက တန်ဖိုးကြီး ငှက်ပျောဖြစ်ပြီး
ငှက်ပျောဖူးက အိမ်ဘက်ကို လက်ညှိုး
ထိုး ထွက်လာခဲ့ရင် ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး
တခြားဘက်စောင်းသွားအောင် ဆွဲလှည့်
ပေးပြီး ချည်ပေးထားလို့ ရပါတယ်။
အပင်ကို ခုတ်ပစ်စရာ မလိုပါဘူး။
အိမ်ဘက်ကို အဖူးလက်ညှိုးထိုးသလို
မဖြစ်တော့ရင် ပြီးတာပါပဲလေ”

“ဟုတ်မယ် . . . ဆရာကြီး။

ကျွန်တော် ရွာတစ်ရွာက အိမ်တစ်အိမ်
ဘေးမှာ ငှက်ပျောဖူးကို အဲဒီလို ကြိုးနဲ့
ဆွဲချည်ထားတာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဗျ”

“အဲဒါ . . . ငှက်ပျောပင်ကို

မခုတ်ပစ်ချင်လို့ အဖူးကို အိမ်ဘက်
မလှည့်အောင် တခြားဘက်ကို ဆွဲ
ပြောင်းပေးထားခဲ့တာပါပဲလေ”

ထိုဆရာကြီး ရှင်းပြလမ်းညွှန်

ပေးသည့် အတိုင်း အိမ်ဘက်သို့
လက်ညှိုးထိုးသလို ထွက်နေသော
ငှက်ပျောဖူးအား ခုတ်လိုက်ပြီးနောက်တွင်
တော့ ကိုသာအေး၏ မိသားစုအားလုံး

လည်း ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့ကြတော့
သည်။

နောက်တစ်လခန့်အကြာ

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကိုသာ
အေး၏ မိသားစုအားလုံး တိုင်းရင်းဆရာ
ကြီးအိမ်သို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

“အလို . . . ကိုသာအေးတို့

မိသားစုပါလာ။ ဘာများ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ
ဗျာ”

“ဘာမှဖြစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

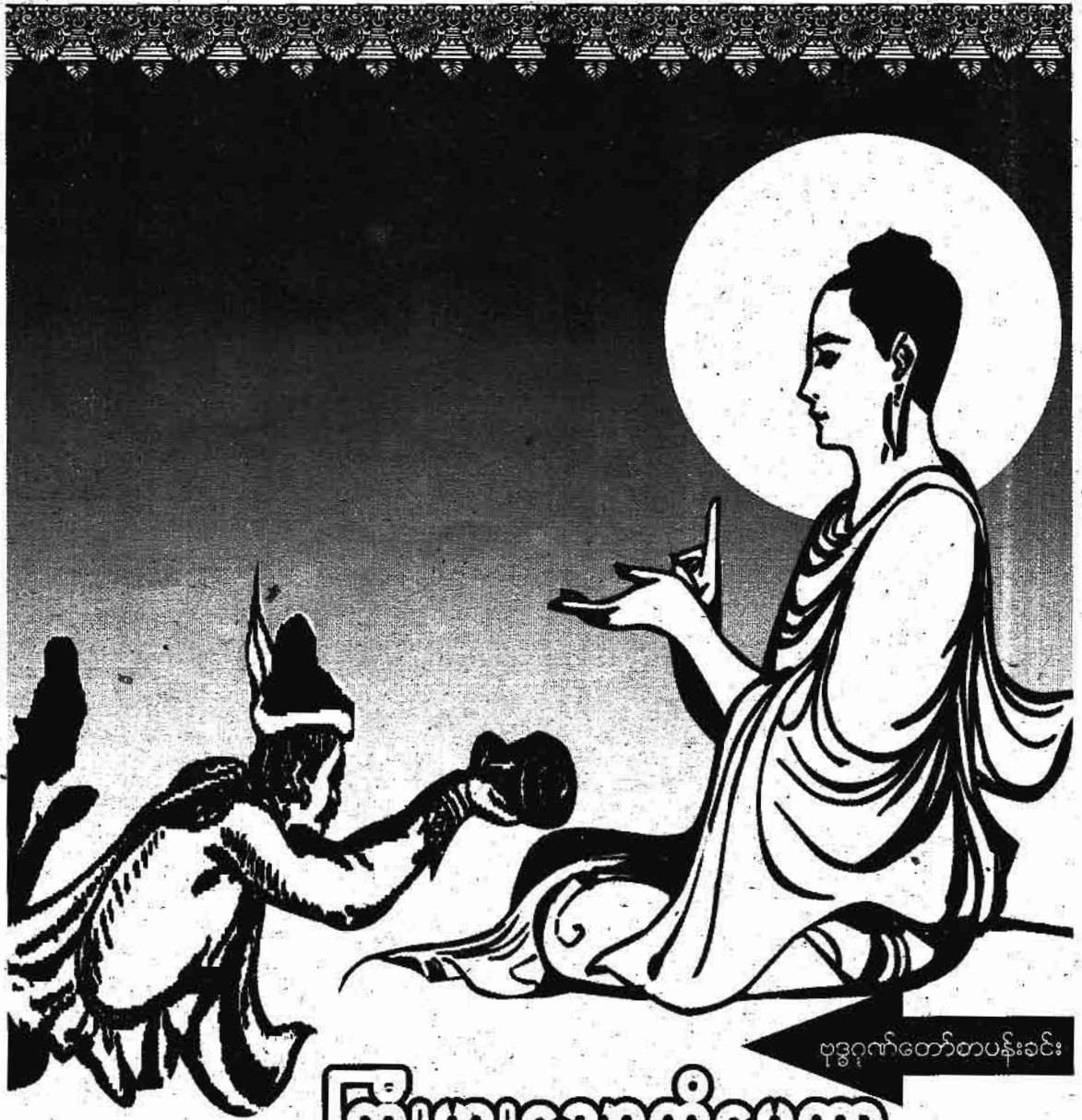
ဆရာကြီး . . . ဆရာကြီး ဟောပြောတွက်
ချက် အောင်ရွက်ပေးခဲ့လို့ မိသားစုအား
လုံး ပြန်ပြီးကျန်းမာလာခဲ့ကြလို့ ဆရာ
ကြီးထံ လာကန်တော့ကြတာပါ ဆရာ
ကြီးရယ်”

“ဪ . . . ဝမ်းသာပါတယ်

ဗျာ သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

တင့်ထူး(လေယူဝတီ)

ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်စာပန်းခင်း

ကြီးမားသောထုံပေတ္တာ စင်္ကြာရှင်

ယခင်လမှအဆက်

သိသာပါ၏။ ထို့ကြောင့် ငါ့အဆိပ်ကို ရှောင်၍ ထမင်းကိုသာ စားကုန်ရာ၏။

တပည့်တို့လည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ် ကုန်ကြ၏။ အသင်မင်းသား ဤအတိုင်း

ခမည်းတော် လက်ဆေးပြီး ထမင်းပွဲကိုနိုက်တော့မည်။ လက်ထဲတွင် ဖွက်ကိုင်ထားသော အဆိပ်ကို ခမည်းတော်၏ ထမင်းဖျားအတွင်း ထည့်ရန် ဟန်ပြင်စဉ်၌ ခမည်းတော်သည် ဘာစိတ်ကူးရသွားသည်မသိ မသင်္ကာ၍ လားမသိ လက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ...

ဟူ၍ဖြစ်ပြီး မင်းသားသည် အဓိပ္ပါယ်ကို သိရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုဂါထာရွတ်လိုက်သည်နှင့် လန့်ငြိန်သွားပြီးလျှင် ခမည်းတော်သည် ငါ့အဆိပ်ခတ်မည်ကို ကြိုတင်သိနေ၍ အခြားသူများမရှိပဲမိရန် ဂါထာဖြင့် ငါ့အားအသိပေးခြင်း ဖြစ်ပေမည်ဟု တွေးမိပြီး အဆိပ်မခတ်ဝံ့တော့ပဲ မင်းအား ရှိခိုးကန်တော့ပြီးလျှင် သားတော် ရုတ်တရက် လေအောင့်လာသဖြင့် ပွဲတော်စာ မသုံးဆောင်နိုင်တော့ပါ။” ဟု လျှောက်တင်ထားပြီးလျှင် တုန်ယင် ချောက်ချားစွာဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။

ဆိုလျှင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ နောင်ရေး စိတ်အေးရမည် မဟုတ်ပါ။ မင်းတို့၏ အမျက်သည်ကား မိုးကြိုးသွားနယ် ထက်လှပေ၏။ လက်ဦးမှရယူပြီး အပြန်ဆုံး လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပေတော့မည်။ လုပ်ကြံမှုမအောင်မြင်ဘဲ ဘုရင်သိသွားလျှင် အသင်မင်းသားသာမက ကျွန်တော်မျိုးတို့ အားလုံးပါ အသတ်ခံရတော့မည်” ဟု ပြောကြရာ “မောင်မင်းတို့ ပြောတာက လွယ်တယ်။ လက်တွေ့မှာ မလွယ်ဘူးကွ။ ငါတော့လုပ်ကြံဖို့ရာတောင် လက်လျှော့ချင်လာပြီ” “အသင်မင်းသား ယခုအခြေအနေရောက်မှတော့ နောက်ဆုတ်ရန် မစဉ်းစားပါနှင့်။ ဘုရင်ရိပ်မိနေမှတော့ ဘုရင်က မင်းသားကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း မပြုမီ၊ လုပ်ကြံထားနှင့်ရမည်။ ယခု အချိန်သည် မင်းသားအတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်ပါသည်။ မရဲလျှင် မင်းဖြစ်မည်မဟုတ်၊ ရဲမှသာမင်းဖြစ်မည်။ မင်းသားသည် မင်း၏စည်းစိမ်ကို ရယူလိုသည်မဟုတ်လော” ဟု အိမ်ရှေ့

“ဝိမိတ်၊ ထုသံ ဥန္နုရာနံ၊ ဝိမိတ် ပန တဏှာလံ
ထုသံ ၊ ထုသံ ဝိဝဇ္ဇေတွာ တဏှာလံ ပန ခါဒရေ... ” ဟူသော ဂါထာကိုရွတ်လိုက်၏။ အမှန်တကယ်တွင်မူ မင်းသည်ထိုဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိပါ။ ဆရာမှာကြားသည့်အတိုင်း ထမင်းမစားမီ ပထမဂါထာရွတ်ရမည်ဆို၍ ရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ ကြွက်တို့ကို သေစေသော အဆိပ်သည် ညအမှောင်၌လည်း ထင်ရှားသိသာပါ၏။ ဆန်သည်လည်း ထင်ရှား

ထိုနောက် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ မင်းသားနှင့် ၎င်း၏ကျွန်ယုတို့သည် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ တိတ်တဆိတ်တိုင်ပင်ကြပြန်၏။ “မောင်မင်းတို့ ငါ၏ဖခင်သည် ပါးနပ်လှ၏။ ထမင်းထဲတွင် ငါ့အဆိပ်ခတ်မည်ကို ကြိုတင်သိရှိနေပုံရသည်။ ငါ့အား ဥပါယ်တစ်မျှင်ဖြင့် ဂါထာရွတ်ပြီး ဟန်ထားလိုက်၏” ဟုဆိုရာ မင်းသား၏

မင်းသားအား ခြောက်၍တစ်မျိုး၊ မင်း
စည်းစိမ်နှင့် ဆွယ်၍တစ်မျိုးလှည့်ပတ်
ပြောဆိုကြရာ တွေဝေသလိုဖြစ်နေသော
မင်းသားလည်း “မောင်မင်းတို့ပြောတာ
ဟုတ်ပါတယ်။ ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံမှု
သာ ငါ့အတွက် အားလုံးကောင်းမှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မကြံတတ်အောင်
ဖြစ်နေ၍ မောင်မင်းတို့မှာ အကြံကောင်း
ရှိလျှင်ပေးကြပါ” ဟုဆိုလိုက်ရာ ၎င်းတို့
လည်း အချင်းချင်း နီးနှောတိုင်ပင်ကြ
ပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏အကြံဉာဏ်ကို ဤသို့
လျှောက်ထားကြ၏။

“မှန်လှပါ . . . မင်းသား။
အကောင်းဆုံးသော အကြံပေးပါအံ့။
မင်းပရိသတ်စုံလင်စွာ ညီလာခံသဘင်
ကျင်းပသောအချိန်၌ မင်းသည် မင်းသား
ကို အလေးဂရုပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
အသင်မင်းသားသည် သန်လျက်ကို
ဝှက်၍ ယူဆောင်သွားပြီး အမတ်တို့နှင့်
ရောနှော နေပြီးနောက် အခွင့်ရသည်
နှင့် သန်လျက်နှင့် ခုတ်ပိုင်းပါလော့”
ထိုအခါ မင်းသားမှ အသင်တို့၏
အကြံ ကောင်းလှပေ၏။ ငါသည်

ထိုအတိုင်းပြုလုပ်ပါအံ့” ဟု ဆိုကာ
လူစုခွဲလိုက်ကြတော့၏။

မင်းသားသည် ဣန္ဒြေမပျက်
ပင် ပြန်နေလိုက်ပြီး လူစုံတက်စုံ
ညီလာခံ သဘင်ကျင်းပမည်နေ့ကို
တိတ်တဆိတ် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။
မကြာမီ မင်းသား စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သော
နေ့ရက်သို့ရောက်ရှိ လာ၏။ မင်းသား
သည် အတန်ငယ်ကြီးသောအင်္ကျီကို
ရွှေခြယ်ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် သန်လျက်ကို
ဝှက်၍ ယူဆောင်သွား၏။ လူများလှ
သည်ဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးကပ်စွာ
ထိုင်ကြရပြီးလျှင် ပလ္လင်ခြေအထိပါ
တိုး၍ ထိုင်ကြရ၏။ မင်းသားလည်း
အမတ်ကြီးများကြားတွင် တိုးဝှေ့ပြီး
ရှေ့မှနေရာယူထား၏။ ထိုစဉ်မင်းသည်
ပရိသတ်ကို တစ်ချက်စော့ကြည့်လိုက်ပြီး
လျှင် ဆရာမှာကြားထားရှိသည့်အတိုင်း

“ယာ မန္တနာ အရည်သို့၊ ယာ
ဂါမေ နိကဏ္ဍိကာ
ယဉ္ဇေတံ ဣတိ စိတိစ
တေသ္မိ ဝိနိတံ မယာ . . .” ဟူသော
ဒုတိယဂါထာကို အသံနေအသံထားဖြင့်

ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ မင်းသည်ဂါထာ၏
အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိပါ။ ဆရာသည်
ဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း သင်မပေး
လိုက်သကဲ့သို့ မည်သို့သော အကြောင်း
ကြောင့် ဤဂါထာကိုရွတ်ဖတ်ခိုင်းခြင်း
ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောမပြလိုက်ပါ။
အရေးကြီးသည်ဟုသာ မှာကြားလိုက်
ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ သို့သော် မင်းသားသည်
ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သော “ဥယျာဉ်
၌လည်းကောင်း၊ ရွာ၌လည်းကောင်း၊
တီးတိုးတိုင်ပင်ခြင်းသာ ရှိပေ၏။ ထိုသို့
တိုင်ပင်ကြသည်မှာ ငါ့အားသတ်ရန်ဖြစ်
ပေ၏။ ထိုမှ ဤမှ ငါ့ကိုသတ်ရန်အခွင့်ရှာ
လျက်နေကြောင်းကိုလည်း ငါသည်
သိရှိ၏” ဟု နားလည်သည်ဖြစ်ရာ
မင်းသားသည် ငါ၏ခမည်းတော်သည်
ငါ၏ အကြံအစည်ကို သိရှိနေပါကလား
ဟု အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့ပြီးလျှင် သန်လျက်ကိုမထုတ်ရဲ
တော့ဘဲ မသိမသာ နောက်သို့ဆုတ်သွား
ကာ ခမည်းတော် တစ်ဖက်သို့လှည့်နေ
ခိုက် ညီလာခံ ခန်းမဆောင်အပြင်သို့
ထွက်ပြီး ၎င်း၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ

များရှိရာ ဥယျာဉ်သို့ပြေးသွားလေတော့
၏။

ဥယျာဉ်အတွင်းမှ စောင့်ဆိုင်း
နေကြသော အခြွေအရံ နောက်လိုက်
နောက်ပါတို့သည်လည်း သွေးပျက်
မတတ် ထိတ်လန့်စွာ ရောက်ရှိလာသော
မင်းသားကိုတွေ့ကြသောအခါ ၎င်းတို့ပါ
ထိတ်လန့်လျက်ရှိကြပြီး “အသင်
မင်းသား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဘုရား။
ဘုရင်ကြီးသိသွားပြီလား” ဟု ခရီးရောက်
မဆိုက်ပင် စိုးရိမ်စွာဖြင့်မေးကြ၏။

မင်းသားသည် အမောဆိုလောသဖြင့်
ရုတ်တရက် ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ပေ။
၎င်းတို့လည်း ထိတ်လန့်ကြလေဖြစ်နေ
ကြပြီး ရေကြည်တော် ဆက်သကြ၏။

မင်းသားလည်း နှလုံးသောက်ပြီး ဆေး
အမာဖြေပြီးမှ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
စာပည့်တို့အား ပြောပြလိုက်၏။ “ခမည်း
တော်သည် ငါ့ကို ရန်သူအဖြစ် သိနေ
ကြပြီ မောင်မင်းတို့ ငါ့အားခမည်းတော်မှ
ခမ်းသီးမိ ဤတိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေး
ကြပါကုန်စို့” ဟု ဆက်လက်ပြောကြားရာ
အခြွေအရံများထဲမှ ဉာဏ်အမြော်အမြင်

ရှိသူတစ်ဦးက “အသင်မင်းသား၊ ယခု
သိရှိရသော ဖြစ်စဉ်များအရဆိုလျှင်
မင်းကြီးသည် ရန်သူရှိ၏ဟုတော့
သိကောင်းသိပေမည်။ သို့မဟုတ်ကြိုတင်
ကာကွယ်သည့် သဘောမျိုးလည်းဖြစ်နိုင်
ပါသည်။ သေချာသည်ကတော့
မင်းသည် သူ၏ရန်သူမှာ မင်းသား ဖြစ်
မည်ဟု သိလည်းမသိပါ။ မင်းသားသည်
သားအရင်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထင်
မှတ်ခြင်းလည်း ရှိမည်မဟုတ်ပါ။
သို့သော် လတ်တလောသော မင်းသားကို
မထင်မှတ် သေးသော်လည်း အခြားသူ
များကို တိတ်တဆိတ် လေ့လာစုံစမ်းပြီး
၎င်းတို့ မဟုတ်ကြောင်း သိသွားလျှင်
တော့ နောက်ဆုံး အသင်မင်းသားအား
စုံစမ်း မည်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
အသင် မင်းသားအတွက် စိတ်မအေးရပါ။
အချိန်နှင့် အခွင့်အရေးကျန်ရှိနေဆဲ
အခါတွင် လက်မလျှော့ပါနှင့် ထပ်မံ
ကြိုးစားကြည့်ပါ” ဟု လျှောက်တင်၏။

မင်းသားလည်း ထိုသူ၏စကား
ကို စဉ်းစားကြည့်ရာ “မောင်မင်း ပြော
သည်မှာမှန်လှပါ၏။ ငါသည် ခမည်းတော်

အား လက်ဦးမှယူပြီး လုပ်ကြံမှုသာဖြစ်ပေ
တော့မည်။ အဘယ်ကဲ့သို့ လုပ်ကြံရမည်
ကိုသာ ငါ့အားပြောကြပါလော့” ဟုဆိုရာ
“အသင်မင်းသား အကောင်းဆုံးနှင့်
အသေချာဆုံးသော နည်းလမ်းသည်ကား
မင်းသည်ဥအချိန်၌ မိဖုရားတို့၏
အဆောင်များကို လှည့်လည်ပြီး စက်
တော်ခေါ်ရာ နန်းဆောင်သို့ ပြန်လာသော
အချိန်၌ အဝင်ဆောင်းတန်းမုခ်ဦးမှ
စောင့်နေ ပါလော့။ အစောင့်အရှောက်
တို့သည် အပြင်မှာသာရှိ၏။ အဆောင်
အတွင်း၌မရှိ။ ထိုအချိန်တွင် မင်းအား
လုပ်ကြံပါလော့” ဟု လျှောက်တင်၏။

“ကောင်းပြီ . . . သင်တို့ပေးသော
အကြံသည် သင့်မြတ်လှပေ၏။ ထိုနည်း
အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါအံ့” ဟု ကတိ
ပြုပြီးလျှင် ရင်တထိပ်ထိပ်ဖြင့် နန်းတော်
သို့ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့် အတူ
ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

မင်းသားသည် ရက်ပေါင်း
အတန်ကြာသည်အထိ ဣန္ဒြေမပျက်
နေလာခဲ့၏။ မင်းသားသည် ခမည်းတော်
အား ရဲရဲရင်ရိုင် မကြည့်ရှု၍ ရှောင်ဖမ်း

နေရပေ၏။ မင်းသည် သိရှိဟန်မတူပါ။
မင်းစားအပေါ် ပုံမှန်အနေအထား
အတိုင်းသာရှိနေပါ၏။ ထိုသို့နေလေ
မင်းသားသည် ပို၍စိုးရွံ့လေဖြစ်ရ၏။
ခမည်းတော်သည် သိလျက်နှင့် မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။
ထို့ကြောင့် ခမည်းတော်အနီးသို့ မကပ်
ရဲပါ။ သန်လျက်နှင့်ပိုင်းချ လိုက်လေမည်
လောဟု ကြောက်ရွံ့နေမိ၏။

ဤသို့ဖြင့် အခွင့်သာသော
တစ်ညချမ်းတွင်တော့ အိမ်ရှေ့မင်းသည်
စောင်းတန်းမုခ်ဦးတွင် တိုင်အကွယ်မှ
ခမည်းတော်ကို စောင့်နေ၏။ ဓားကို
ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကိုင်လျက် မိမိ၏
အသက်ရှူသံကိုပင် ကျယ်လောင်လှ
သည်ဟု ထင်မှတ်နေပါ၏။ ရင်ခုန်သံတို့
လည်း မြန်လျက်ရှိနေပြီး ဇောချွေတို့
လည်း မြန်လျက်ရှိပါ၏။ အတန်ကြာ
အောင် စောင့်ဆိုင်းနေရပြီးနောက်
စောင်းတန်းမုခ်ဆီသို့ လာနေသော
ခမည်းတော်၏ ခြေသံတို့ကို ကြားနေရ
ပါသည်။ နီးကပ်လာလေ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားလေဖြစ်ရပြီး ဤနေရာမှ

ထွက်ပြေးလိုစိတ်တို့မင် ဖြစ်ပေါ်လာမိပါ
၏။ သို့သော် ထွက်ပြေး၍မဖြစ်ပြီ။
နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်ပြီ။ ခမည်းတော်အား
ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းပြီးသော ခဏမှာပင်
မိမိသည် မင်းအဖြစ်ကိုရရှိဖြစ်ရာ ဤ
အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံ၍
မဖြစ်ပါ။

ထိုစဉ်မင်းသည် စောင်းတန်း
မုခ်ဦးလှေကားတက်ခံသို့ ရောက်ရှိလာ
၏။ ထိုအခါ ဆရာမှာကြားထားသည်ကို
အမှတ်ရလာသဖြင့်...

“ခမ္မေန ကိရ ဇာတဿ၊
ဝိတာ ပုတ္တဿ မက္ကဇော

ဒဟ ရဿေဝ သန္တဿ
ဇန္တေဟိ ဖလ မစ္ဆိဒါ...”ဟူသော
တတိယဂါထာကို အသံနေအသံထား
ဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ရှေးဂါထာများ
နည်းတူပင် မင်းသည်ဤဂါထာကို အသံ
နေအသံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ရှေး
ဂါထာများနည်းတူပင် မင်းသည်
ဤဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုမသိဘဲ
နှင့် ရွတ်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း
အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာမူ “အဖဖြစ်သော

မျောက်သည် မိမိမျောက်မယားမှ
မျောက်ထီးသားငယ် ကလေးများမွေး
လာလျှင်၊ ထိုမျောက်တို့ကြီးလာလျှင်
မိမိအားပြန်၍ ရန်ပြုမည်ကိုသိရှိ၍ ထို
မျောက်ထီးသားငယ်တို့ မွေးလာပြီး
ခဏမှာပင် ၎င်း၏သွားဖြင့် မျောက်ထီး
ကလေးများ၏ ဂေါင်းကိုကိုင်ဖြတ်ပစ်
လေ့ရှိ၏”ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကိုသိရှိ
နားလည်သည်ဖြစ်ရာ ဖခင်သည် ငါ
စောင့်နေသည်ကို ကြိုတင်သိနေပါ
တကား။ ငါ့အား သက်ညှာ၍သာ ရဲမတ်
တို့ကိုခေါ်ယူပြီး မဖမ်းဆီးစေခြင်း ဖြစ်ပေ
သည်။ ငါသည် ခမည်းတော်အားလုပ်ကြံ
၍ မရနိုင်ဟုတွေးစကား ထိုနေရာမှ
ခြေသံမကြားအောင် ထွက်ပြေးသွားတော့
၏။

ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ
တပည့်လက်သားတို့အား “အမောင်တို့
ခမည်းတော်ကို လုပ်ကြံဖို့ရန် မလွယ်
ကူပါ။ ခမည်းတော်သည် ငါစောင့်နေ
သည်ကို သိရှိထား၍ ရဲမတ်တို့ကို
အသင့်စောင့်ဆိုင်းထားပုံရ၏။ အကယ်၍
ငါသာလုပ်ရှားလိုက်လျှင် ခမည်းတော်က

အချက်ပေးလိုက်ပါက၊ ငါ့ကိုလာရောက်
ဖမ်းဆီးကြမည်ဖြစ်၏။ သည်တစ်ကြိမ်
တွင် ခမည်းတော်သည် ငါ့ကိုဤသို့ပင်
ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပါသေး၏။ ဟု ဆိုကာ
ခမည်းတော်ရှုတ်ဆိုသော ဂါထာ၏
အဓိပ္ပါယ်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ
၎င်းတို့လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကုန်
ကြပြီးလျှင် “အသင်မင်းသား ဤအတိုင်း
ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သတိနှင့်သာ နေကြရ
တော့မည်။ အချေမတူလျှင်ထွက်ပြေးဖို့
ရာ မြင်နိက္ခံ၊ လက်နက်အသင့်ပြင်ထားရ
လိမ့်မည်။ လောလောဆယ်တော့
အခြေအနေ ဣန္ဒြေမပျက် သတိနှင့်သာ
နေကြရန်” လျှောက်တင်ပြီးလျှင်
လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။

ထိုညက အိမ်ရှေ့မင်းသည်
ကောင်းကောင်းမအိပ်နိုင်ပါ။ ဘယ်အချိန်
မီမီထံ ရဲမက်များရောက်လာမည်လည်း။
နံနက် အိပ်ရာထချိန်တွင် မိမိနန်းဆောင်
အား ရဲမက်များဝိုင်းရံထားလေမည်
ထား။ အာဏာပါးကွက်သားများ
ချောက်နေလေမည်လားဟု စိုးရိမ်

သောကတို့ဖြင့် နံနက်လင်းခဲ့ရ၏။ နံနက်
အိပ်ရာထချိန်တွင် ပြတင်းပေါက်ကို
အနည်းငယ် ဟလိုက်ပြီး အပြင်သို့
ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ အပြင်တွင်
ဘာမှထူးခြားမှု မရှိပါ။ မိမိ၏ အိပ်ဖန်
စောင့်မျှားကိုသာ တွေ့ရှိရပြီး ခမည်းတော်
၏ ရဲမက်များကို မတွေ့ပါ။ ထိုကြောင့်
မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး
သည်နှင့် နံနက်စာ ပွဲတော်သုံးဆောင်၏။
နေခင်းတွင် ညီလာခံတက်ရောက်၏။
ခမည်းတော် သည်မိမိအပေါ်၌ ဆက်ဆံ
ရေး ပြောင်းလဲ မသွားပါ။ ရှေးက
အတိုင်းပင် နွေးထွေးစွာပင် စကားထစ်
ခြင်းများနှင့် ဣန္ဒြေပျက်လျက်ရှိပါသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ
ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ အချိန်
ကာလ တစ်လခွဲမျှ ကြာမြင့်သောအခါ၌
အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် အပေါင်းအပါတို့သည်
ဥယျာဉ်အတွင်း၌ တိုင်ပင်ကြပြန်၏။
“အသင်မင်းသား ယနေ့ထက်တိုင်
အသင်မင်းသားကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခြင်း
မပြုသေးသည်ကိုထောက်လျှင် အသင်

မင်းသား၏ ခမည်းတော်သည် ယခုပြီးခဲ့
သော ကိစ္စတို့ကို မသိရှိသေးသည်မှာ
ထင်ရှားလှပေ၏။ သည်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ
ကျိုးစားပါလော့။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်
တော့ အောင်မြင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်”
ဟု လျှောက်ထားကြရာ “မောင်မင်းတို့
နည်းလမ်းများလည်း စုံ နေပေပြီ။
ခမည်းတော်သည် နည်းလမ်းတိုင်းကို
သိရှိနေသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သည်တစ်ချိ
တွင် မည်သို့လုပ်ကြံရမည်နည်း။
အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကိုသာ ရှာကြံ
ကြကုန်လော့”ဟုဆိုရာ အိမ်ရှေ့မင်း၏
လက်အောက် ငယ်သားတို့လည်း
အချင်းချင်းအပြန်အလှန် တိုင်ပင်ကြပြန်
၏။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး နည်းလမ်းများ
ရှာဖွေကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌အကောင်း
ဆုံးသော နည်းလမ်းကို တွေ့ရှိလွှားကြ၏။
ထိုအခါမှ မင်းသားကို အသေးစိတ်
အစီအစဉ်ကို တင်ပြလျှောက်ထားကြ၏။
မင်းသားလည်း ထိုအစီစဉ်ကို နှစ်သက်
သဘောကု၍ သေချာစွာမှတ်သားပြီးလျှင်
တပည့်တို့အား “ဤအကြံသည်

ကောင်းလှပေ၏။ ငါသည် ဤအကြံ
အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါအံ့”ဟု ကတိပြု
ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် တပည့်
တို့သည် နန်းတော်သို့ ဣန္ဒြေမပျက်
ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့်တစ်ပတ်ခန့် ကြာ
မြင့်သော အချိန်တိုင် ခမည်းတော်သည်
အိမ်ရှေ့မင်းသားအပေါ် မည်သည့်
မသင်္ကာမှုမှ မတွေ့ရှိသော် လက္ခဏာ
မရှိသောအခါ တစ်ညတွင်အိမ်ရှေ့
မင်းသားသည် ခမည်းတော်၏အိပ်ဆောင်
အခန်းအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး
လျှင် အိပ်ရာညောင်စောင်းအောက်ဝင်
အိပ်ပြီး စောင့်နေ၏။ မင်းသည်အိပ်ရာ
ဝင်ချိန်တန်သောအခါ ညချမ်းအခါလာ
ရောက်စောကြသော မူးမတ်ပရိသတ်
တို့ကိုပြန်စေ၍ အိပ်ဆောင်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက်လာ၏။ သလွန်ညောင်စောင်း
အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ
သလွန်ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ဆရာ
မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း . . .

“ယမေတံ ပရိသပ္ပသိ အဝ

ကာထောဝ သာသပေ။
ယောပါးယံ ဟဋ္ဌတော
သေတိ၊ တေသ္မိ ဝိဒိတံ မယာ . . .”
ဟူသော စတုတ္ထဂါထာကို ရွတ်ဆိုလိုက်
၏။ ပထမ ဂါထာများကဲ့သို့ပင် မင်းသည်
ဂါထာ၏ အဓိပ္ပါယ်ကိုမသိပါ။ သို့သော်
ဆရာ၏ မှာကြားချက်ကြောင့် လေးလေး
နက်နက် ရွတ်ဆိုလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။
သို့သော် ထိုဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်
ဖြစ်သော “သင်သည် မှန်ညှင်းခင်းသို့
ဝင်သော ဆိတ်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့လျက်
ကနာမငြိမ်ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ ယခု
အခါ၌ သင်သည် ငါ့ကိုသတ်ရန် သလွန်
ညောင်စောင်းအောက်၌ ပုန်းခိုအိပ်နေ
သည်ကိုလည်း ငါသည်သိပေ၏။”ဟု
မင်းသားမှ သိရှိလိုက်သည်ဖြစ်ရာ
မင်းသားသည် ခေါင်းနှုမ်းကြီးသွား၏။
ခမည်းတော်သည် ငါ၏အကြံအစည်
အားလုံးသိနေပါတကား။ ငါသည်
ခမည်းတော်၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့
သက်ဆင်းမိချေပြီ။ ခမည်းတော်သည်

ငါ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို အစအဆုံးသိ

ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ငါအိပ်ဆောင်အတွင်း
ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်း ရဲမက်များ
သိမြင်ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ငါ့အား
နေရာ၊ လက်နက်နှင့်တကွ လက်ပူး
လက်ကြပ်၊ မျက်မြင်သက်သေနှင့်
ထင်ထင်ရှားရှား ဖမ်းဆည်းနိုင်ရန်
အတွက် ဤသို့အကွက်ဆင်ထားခြင်း
ဖြစ်ပေမည်။ အိပ်ခန်းအပြင်တွင်
ရဲမက်များ ရောက်ရှိနေလောက်ပြီ။
ငါလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လေးသည်
တော်တို့၏ ပြားပေါင်းများစွာ ငါ၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာတော့
မည်။ အချိန်ရှိတုန်း ငါသည် ခမည်းတော်
အား ဝန်ချတောင်းပန်လျှင် ချမ်းသာရာ
ရနိုင်ပါသေး၏ ဟု တွေးပြီးလျှင်
သလွန်အောက်မှနေ၍ “ခမည်းတော်
သားတော်ကို ခွင့်လွှတ်သည်ခံတော်မူ
ပါ ဘုရား”ဟု တောင်းပန်ပြီးလျှင်
သလွန်ညောင်စောင်း အောက်မှ ထွက်
လာ၏။

မင်းသည်လည်း ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်လျက်ရှိပေ၏။ မင်းသားသည်

သန်လျက်ကို ပစ်ချပြီးလျှင် မင်း၏ ခြေဖုတ်ကို နဖူးဖြင့် တိုက်ကာ အကြိမ်ကြိမ်ရိုင်းလျက်ရှိပေ၏။ ထိုအခါမှ မင်းသည်လည်း သားတော်၏ လုပ်ရပ်ကို သိရှိသွားတော့ရာ မောင်းကိုထုလိုက်ရာ ရဲမက်များ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာကြ၏။ ၎င်းတို့လည်း မင်းမှသားတော်၏ လယ်ဝတ်ထက်၌ သန်လျက်ကို တင်ထားသော အနေအထားကို မြင်တွေ့ကြရာ အံ့ဩလျက်ရှိပေ၏။

ထိုအခါမှ မင်းကအကြောင်းစုံကို ရဲမက်တို့အားရှင်းပြ၏။ ယခင်ကတော့ မင်းသားအပေါ် မည်သူကမျှ သံသယမရှိ ကြ၍ သတိမထားမိခဲ့ကြသော်လည်း ယခုမှ မင်းသားသည် လွန်ခဲ့သော ၃ ရက်ခန့်ကမှ စ၍ ဣန္ဒြေဖျက်နေသည်ကို ပြန်လည် သတိပြုမိကြတော့၏။

“ကဲ...မောင်မင်းတို့ ငါသည် သားကို ချစ်လွန်းလှသည်ဖြစ်၍ အိပ်ရာထုကိုပင် ပေးအပ်ပြောကစားထားပေ၏။ ယခု သင်းသည် ငါ၏မေတ္တာ

စေတနာတို့ကို စော်ကားပေ၏။ ကိုယ့်အဖကိုပင် ပြန်သတ်ရန်ကျိုးပမ်းအားထုတ်သည်မှာ အရပ်ရပ်နေပြည်တော်ကြားလို့မှမသင့်တော်သော ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်ပေ၏။ သားတော်ကို သေဒဏ်ချမှတ်သင့်ပေ၏။ သို့သော် ငါသည် သားတော်ကို ချစ်လှသည်သာဖြစ်၍ သေဒဏ်မှ ကင်းလွတ်စေမည်ဖြစ်သော်လည်း မင်းသားနှင့်တကွ အပေါင်းအပါတစ်စုတို့အား ငါသက်ရှိထင်ရှားရှိသရွေ့ ဝေးသောအရပ်ဌာနတစ်ခု၌ လွှတ်ရန်မရှိ အကျဉ်းချထားစေ”ဟု အမိန့်တော်ချမှတ်ရာ ရဲမက်များတို့သည် မင်း၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ မင်းသည် ဘုရားလောင်း ပါမောက္ခကြီးထံသွားရောက် ကန်တော့ပြီးလျှင် “ဆရာ ကျွန်တော်မျိုးအား မှတ်မိပါ၏လော။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဆရာထံ၌ လွန်ခဲ့သော ၁၆ နှစ်ကျော်က ပညာလာရောက်သင်ယူခဲ့သော ဗာရာဏသီပြည်မှ မင်းသား

ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာသင်ကြားပေးလိုက်သော ဂါထာ ၄ ပုဒ်၏ ကျေးဇူးကြောင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ရ၍ ဆရာအားလာရောက် ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဆိုရာ “မှတ်ပါ၏။ ငါသည်ဤသို့ဖြစ်မည်ဆိုသည် တို့ကို ကြိုတင်၍ သိရှိခဲ့ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် သင့်ကို ဂါထာကိုသင်ကြားလိုက်၏။ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသင်ကြားပေးလိုက်ပါ။ သင်၏သား ပညာလာသင်သော အခါ၌လည်း အဖကိုပြန်သတ်မည်သူဟုသိရှိပြီး အသင်၏သားဟုလည်း သိရှိပေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ထိုမင်းသားကို ဂါထာနှင့်တကွ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကိုပါတွဲ၍ သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ပြောကြားရာ မင်းသည် ဆရာ၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးမားပုံကို လေးစား၍မဆုံးအောင် ဖြစ်ရပြီးလျှင် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ဆက်သပြီး နန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့တော့၏။

မင်းသည် ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ ဖြင့် အသက်ထက်ဆုံးနေထိုင်ခဲ့ရ၏။

လူသက်တမ်းအတိုင်း အသက်ထက်ဆုံး
နေထိုင်ပြီးသောအခါ နတ်ရွာစံတော်မူ၏။
ထိုအခါမှ မင်းသားကို အချုပ်အနှောင်
မှ ထုတ်ယူကြပြီးလျှင် ဖခင်၏
အရိုက်အရာထီးနန်းကို စိုးစံအုပ်ချုပ်ခွင့်
ပေးအပ် လိုက်ကြ၏။ ဟူ၍ ဒေသနာ
တော်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးလျှင်
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၊ ထိုစဉ်က ဒီသာ
ပါမောက္ခဆရာကြီးသည်ကား ယခု
အခါတွင် ငါဘုရားပင်ဖြစ်ပေ၏ ဟု
မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မင်းနှင့်တကွသော
ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် “သာဓု၊
သာဓု၊ သာဓုပါဘုရား” ဟု ညီညာဖြဖြ
ရွတ်ဆိုကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား
ရီသေလေးမြတ်စွာ ရှိခိုးကန်တော့
ကြကုန်၏။ ထိုနောက်မြတ်စွာဘုရားရှင်
သည် ကျောင်းတော်သို့ပြန်လည်
ကြွမြန်း တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည်
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား သားတော်၏
အသတ်မခံရစေရန် ဤသို့ဤနယ်
မေတ္တာ ကရုဏာတော် ထားရှိ၍

ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ရှေ့ပိုင်း
တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်အတိုင်း ဗိမ္ဗိသာရ
မင်းကြီးသည် အဇာတသတ် မင်းသား
အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရားတို့
ကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ သားတော်
ပင်ပန်းဆင်းရဲမည်ကို မကြည့်ရက်ပါ။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ်ကာလမှာပင်
မိမိအား သတ်မည့်သားဟု သိလျက်
နှင့်ပင် သားတော်ကိုရယူခဲ့ပေရာ
သားတော်အား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား
ခြင်း မပြုပါ။ ထီးနန်းကိုတောင်းသော
အခါ၌လည်း အဇာတသတ်ကို အလွယ်
တကူပင် ထီးနန်းကိုပေးအပ်ခဲ့ပေ၏။

အဇာတသတ်မင်းသားသည်
ဒေဝဒတ်၏ လှည့်ဖြားသိမ်းသွင်းခြင်းကို
ခံခဲ့ရော ဒေဝဒတ်ကို အထင်ကြီးကာ
ဆရာတင်၍ ကိုးကွယ်ပါတော့သည်။
ဆရာတင်မှားခဲ့သော အဇာတသတ်သည်
နောက်ဆုံးတွင်တော့ အဖကိုပြန်
သတ်သည်အထိ အမှားကြီးမှားမိပါတော့
သည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည်လည်း
အတိတ်ဘဝ ဝဋ်ကြွေးတို့ပါရှိလာခဲ့သည်
ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်မှ ဥပါယ်တစ်မျှင်

ဖြင့် သား၏အန္တရာယ်ကို ရှောင်ကြဉ်
နိုင်ရန် နည်းလမ်းညွှန်ပြခဲ့သော်လည်း
မရှောင်နိုင်ဘဲ အန္တရာယ်အတွင်း
ကျရောက်ခဲ့ရ၏။ ခြေဖဝါးကို ဓားနှင့်ခွဲ၍
ဆားဖြင့်ပက်ကာ မီးရဲရက်ခံရသော
ဒဏ်ရာဖြင့်ပင် နတ်ရွာစံ၍ ကံတော်
ကုန်ခဲ့ရပေ၏။ ဝဋ်ကြွေး ကံကြွေးတို့
သည်ကား ကြောက်စရာကောင်းလှပေ
၏။ ဘုရားရှင်သော်မှ ကယ်တင်၍
မရနိုင်ဘဲ၊ မိမိပြုသောကံကို မိမိ၏
ခန္ဓာဖြင့်ပင် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရသော
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အဖြစ်ဆိုသည်ကား
သံဝေဂရဖွယ် သင်ခန်းစာယူဖွယ်
ကောင်းလှပေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသို့
ခံစားခြင်းမှာ အတိတ်ဘဝတစ်ခုတွင်
ဘုရားဝင်းအတွင်း ဖိနပ်စီးခဲ့သော
အဖြစ်ကြောင့်ဖြစ်ပေ၏။ ထိုကြောင့်
ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကံဆိုးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

ကြောရှင်
နောက်လဆက်လက်ပါ

တဝကန္တာရထဲမှ မာသပျားရည်ခက်များ ခွန်သက်တင်ဆန်း

မြူးသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

မြူးသက်ဝေစာပေ

တိုက် ၃၉၊ B ၂၀၂၊

မံပယ်လမ်း၊

ယုဒနပလာဇာအနောက်

စုန်း၊ ၀၁၂၀၁၆၉၈၊

၀၉ ၅၀၀၁၃၁၇

မြူးသက်ဝေစာပေ၏ အမှတ်စဉ် (၂)

ဘဝကန္တာရထဲမှဟာသပျားရည်စက်များ (၂)

ခွန်သက်တင်ဆန်း

အပေါ့...စ...စ...စ

မြူးသက်ဝေစာပေမှထုတ်ဝေ၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဖြန့်ချိပါသည်။

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

နတ်မျက်စိ

ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော
ဗြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်တန်သော
ဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅) နှစ်တိုင်တိုင်
တူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆိုကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ ➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- လမ်းညွှန် ➔ အဝိပတိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေး (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍
ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဟောပြောချိန် ➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ။
- ဘိသွယ်ရန် ဖုန်း ➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆။ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၀၉၇။
- မှတ်ချက် ➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုတင်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သင်္ဂုဏ်းနံပါတ်များ
အင်္ဂလိပ်စာ
နတ်ဈာတ်စိ
ဆရာအောင်စိုး
(B.Se)

Graphic Design
Zay Phyo
0973144952

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေမှ ဖြန့်ချိနေပါသည်။

ဆရာဝင်း (သာဓိဋ္ဌယ်)

ဂန္ထီရတိုင်ရာ

ဆောင်းပါးများ

အမှတ်စဉ် (၁)

အမှတ်စဉ် (၂)

ပန်းချီ မင်းထက်နိုင်

စာအုပ်မှာကြားရန် - ဒေါ်မြတ်မြတ်ဝင်း၊ တိုက် (၃၁၃)၊ အခန်း (၉)၊
ရန်ကုန်အင်္ဂလိပ်လမ်း (၃)၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ဖုန်း - ၀၁ - ၅၅၉၆၃၇

လေးစားစွာဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ စာပေရေးသားခြင်း ဝါသနာပါသူများခင်ဗျာ . . .

မိမိတို့ ဒေသအသီးသီးရှိ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ သာသနာ့အမွေ သာသနိကအဆောက်အအုံများ၊

တန်ခိုးကြီးတုရားများ၊ တန်ခိုးကြီးဆရာတော်တုရားကြီးများ၏ အကြောင်းအရာအစုံအလင်တို့အား

စာတ်ပုံနှင့်တကွ ရေးသား၍ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူများ ပေးပို့နိုင်ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ဒေသအသီးသီးမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော၊ ဝတ္ထုဆန်သော အကြောင်းအရာများ၊

အဖြစ်အပျက်များ၊ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ အကြောင်းကို စာပေရေးဖွဲ့ပြီး ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ စာမျက်နှာပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး ဖော်ပြပေးပါမည်။ စာချစ်သူ

စာရေးဆရာများ စာမူများပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Kyaw Kyaw Swe 1965 @ gmail.com

မြို့ဝှက်ဆန်းကြယ်
မဂ္ဂဇင်းတိုက်

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရုပလာစာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဇုန်-၀၉၄၃၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၀၅၀၊ ၀၉၅၁၇၆၂၀၀၊ ၀၉၅၁၇၆၆၀၂

နက္ခတ်သွယ် ဒီဇင်ဘာလ အတွက် ဟောစာတမ်း

နတ်ပျက်စိ ဆရာအောင်စိုး(B.Sc)

တနင်္ဂနွေသားသမီး နတ်နက္ခတ်ဖွား

အတိုက် အခိုက် များတဲ့
ကာလ၊ အခွင့်အရေးလက်လွှတ်ရချိန်၊
လူကြီးမိဘနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်တတ်
၏။ အထင်မှတ်ပဲ သံယောဇဉ်ဂိုဏ်းမယ်။
ခြေနား လက်နာဖြစ်မယ်။ ပညာရေးမှာ
စူးစိုက်မှုအားလိုနေမယ်။ မိတ်သစ်တွေ
ရမယ်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းတက်မယ်။
ယတြာ။ ။ “ဗုဒ္ဓေါ” ဂုဏ်တော်ကို ၉
ပတ်စိပ်ပါ။

တနင်္ဂနွေ လူနက္ခတ်ဖွား

ပျော်ရွှင်သောခရီးရှိ၏။ စက်
ပစ္စည်းဝင်မယ်။ ဝင်ငွေထွက်ငွေ မျှတ
နေမယ်။ မင်္ဂလာကိစ္စဆောင်ရွက်ရမယ်။
အအေးမိခြင်း၊ ဖျားနာခြင်း၊ အကြော
နာခြင်းတို့ ကြုံရမယ်။ သက်ကြီးပိုင်းတို့
ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းပြုစုတတ်၏။ ကတိပျက်
သော မိတ်ဆွေပေါ်မယ်။ အိမ်တွင်းရေးမှာ
ဝယ်မိသောပစ္စည်းကို အကြောင်းပြု၍
ပျည်ပျည်ဖြစ်မယ်။ ဘုရားဖူးခြင်း၊
အလှူလုပ်ရခြင်းကြုံမယ်။ အချစ်ရေးမှာ

ရင်ခုန်သံမြန်နေမယ်။ ပညာရေးမှာ အပို
အတွေးမှာ မျောနေမယ်။
ယတြာ။ ။ “ဘဂဝီ” ဂုဏ်တော်ကို ၉
ပတ်စိပ်ပါ။

တနင်္ဂနွေ ဘီလူးနက္ခတ်ဖွား

နာမည်ကောင်း ရမည်။
ဝန်ထမ်းတို့ နေရာကောင်းရမယ်။
အိမ်ထောင်ရေးညံ့မယ်။ ငွေဝင်ကောင်း
မယ်။ အချစ်ရေးမှာ ယုံကြည်မှုကို
အခွင့်အရေးယူခြင်းခံရမယ်။ ဝမ်း ခါး
သွား၊ ဒုက္ခပေးမယ်။ ပညာရေးမှာ
သင့်၏။
ယတြာ။ ။ “အရဟံ” ဂုဏ်တော် ၂၇ပတ်
စိပ်ပါလော။

တနင်္ဂနွေ နတ်နက္ခတ်ဖွား

စန်းပွင့်နေမယ်။ ထိကံပွင့်
မယ်။ စကားထွားမိနေမယ်။ သောကြာ
သားသမီးနှင့် စကားများစရာ ပေါ်မယ်။
စက်ပျက်များမယ်။ အလုပ်မှာလူကြီး
နေရာပေးလာမယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်

ကျင့်တရား အစမ်းသပ်ခံရကိန်းရှိနေမယ်။
ရတနာဝင်မယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
နားလည်မှုရှိလာချိန်၊ ချစ်သူအပေါ်အပြစ်
စကားပြောမိချိန်။ ပညာရေးမှာ
အပျော်မဖတ်ဖို့လိုချိန်။ အဖျားဝင်ခြင်း၊
ခေါင်းကိုက်၊ ခေါင်းမူးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်
၏။

ယတြာ။ ။ ဗောဓိညောင်ပင်မှာ ရေ
သက်စေ့ပူဇော်ပါ။

တနင်္ဂနွေ လူနက္ခတ်ဖွား

ဘဝမြင့်နေမယ်။ လူနှင့်
ဝေးဝေးနေလိုမယ်။ အတွေးအခေါ်
ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်ချိန်။ အလုပ်မှာ
ကြပ်တည်းမှုကြုံရချိန် ငွေလိမ်ခံထိခြင်း၊
ငွေဝင်အားနည်းခြင်းမျိုး ကြုံမယ်။
အိမ်မှာတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့်
စကားနိုင်လှချိန် အချစ်ရေးမှာ မေတ္တာ
ကဗျာသံများ ချိုမြိန်ချိန်၊ အစာမကြေ
ခြင်း၊ ချော်လဲခြင်း၊ အလိုလိုနေရင်း
အလိုမကျခြင်းမျိုးများ ခံစားရချိန်။
ပညာသင်သူများ အမှတ်တမ်းတက်ချိန်။

ယတြာ။ ။မွေးနေ့မှာ ရင်ပြင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပါ။

တနင်္လာ ဘီလူးနက္ခတ္တ

ကူညီမိလို့ အကောင်းမပြောခံ ထိချိန်၊ လူလိမ်၊ လူပါ၊ လူနပ်များနှင့် ကြုံရမယ်။ လုပ်ငန်းမှာဦးစားပေးခံရ မယ်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများရရှိချိန်၊ အာရုံကြောအားနည်းခြင်း၊ မူးဝေခြင်း၊ ရက်လွန်ဆေး သုံးစွဲမိခြင်းမျိုးကြုံတတ် ခ်။ အိပ်တွင်းရေးမှာ သက်ကြီးမိဘများ တွက် စိတ်ပူပန်ရမယ်။ လူကြီးရွယ်အို များကို လေးစားစွာဆက်ဆံသင့်ချိန်၊ အိမ်ပြုပြင်ခြင်း၊ အိပ်ပွားမိခြင်းကြုံမယ်။ အချစ်ရေးမှာ ချစ်လျက်ဝေးရကိန်းရှိနေ မယ်။ ပညာရေးမှာ ဆရာကောင်း ရမယ်။

ယတြာ။ ။မွေးနေ့ထောင့်ဘုရားမှာ ရွှေထီး သုံးလက် လှူရင်းဆုတောင်းပါလေ။

အင်္ဂါသားနတ်နက္ခတ္တ

ဘုန်းကံတတ်ချိန် ဩဝါဒ ညောင်းမယ်။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်ချိန်၊ ငွေဝင်သော်လည်း စုဆောင်းမရချိန်၊ ဝန်ထမ်းများ ချောက်တွန်းခံရချိန်၊ အဆင့်တူအချင်းချင်း မလိုမုန်းထားထံရ ချိန်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများရမယ်။ မိသားစုတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများ ပြည့်နေချိန်၊ စာရွက်စာတမ်း၊ စာချုပ် ကိစ္စရှုပ်ထွေးနေမယ်။ အချစ်ငှက်များ တေးသံကျူးရင့်နေချိန်၊ ပညာရေးမှာ စိတ်အေးအေးထားရန်လိုချိန် ပြင်ပ ကိစ္စများ ဝင်ပူးသတ်ခြင်းခံရခြင်း။ ယတြာ။ ။မွေးနေ့ထောင့်မှာ ရေသက်စေ့ လှူဒါန်းပါ။

အင်္ဂါသား လူနက္ခတ္တ

နှုတ်ထက်နေချိန် အများ အမြင်မှာ လုပ်ငန်းတွင်ပြန်ကောင်းချိန်၊ ဝန်ထမ်းများ စာရင်းဇယားရှုပ်ထွေးနေ မယ်။ လူကြီးများအကဲခတ်စောင့်ကြည့် နေချိန်၊ လက်၊ ခြေဒဏ်ရာရခြင်း။

သွေးတိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်ပေးခြင်းကြုံမယ်။ ခရီးထွက်သူ အိမ်သားများသတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ ဘုရားကိစ္စ၊ အလှူကိစ္စ ပိုမိုဆောင်ရွက်နေမိမယ်။ ကလေးဆန် သော ချစ်သူကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရချိန်၊ ပညာရေးမှာ အတွေးလိပ်ပြာများ ဂိမ်းဂြိုလ်လေးများ စိုဦးနေမယ်။ ယတြာ။ ။မွေးနေ့ထောင့်မှာ ယပ် ၉ ခောင်းလှူပါ။

အင်္ဂါသား ဘီလူးနက္ခတ္တ

စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပေးဆပ်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှုကြီးမားချိန်၊ အလုပ် မှာတာဝန်ပိလို့ စိတ်ညစ်နေရမည့်အချိန်၊ ကူညီသူမဲ့ချိန်၊ အကောင်းပြောမခံရချိန်၊ ဘာသာရေးအားကောင်းမယ်။ ဆရာ ကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနှင့်တွေ့ရမယ်။ စိတ်တွင်းရေးမှာ မကြေလည်တာတွေ ပြေလည်သွားမယ်။ အချစ်ရေးမှာ အနိုင်ကျင့်လိုစိတ်ကြောင့် ချစ်တေးသံ ဆိတ်သုဉ်သွားရချိန်၊ ပညာရေးကောင်းမယ်။ ယတြာ။ ။ဆီမီးသက်စေ့လှူပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သား နတ်နက္ခတ္တ

ငွေလက်ရွှင်ချိန်၊ ခရီးများ
နေမယ်။ ဘာသာရေးလည်းမိမယ်။
အိမ်တွင်းရေးတော့ ပူပူဆူဆူရှိမယ်။
ကြာသပတေးသမီး၊ သောကြာသမီးရှိက
ကျန်းမာရေးတွက် စိတ်ရှုပ်ရမည်။
မိမိကိုယ်တိုင် အနာတရ ရရှိတတ်ပါ
တယ်။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေမယ်။

~~အမှောင်ရမှောင်~~ ~~အမှောင်ရမှောင်~~
ပညာရေးကောင်း၏။

ယတြာ။ ။ ငှက်များကိုနေစဉ် အစာကျွေး
ဒါနပြုပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သား လူနက္ခတ္တ

ဩဇာထက်နေမယ်။ ရန်ကို
နိုင်မယ်။ အမှက်စွဲတွေအတွက် ရင်အေး
ရမယ်။ လူရင်းကငွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဖောက်ပြန်သွားမယ်။ အလုပ်မှာလူကြီး
နေရာပေးမယ်။ အပေါင်းအသင်း ပျော်
နေမိပြီး အိမ်မကပ်ချင် ဖြစ်နေမယ်။
ဒါကြောင့် အိမ်မှာအမြင်မတူတာ
ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ အစာမကြေတာ၊

ဖျားနာမကင်းတာကြုံရမယ်။ ချစ်သူထံမှ
လက်ဆောင်ထူးရမယ်။ ပညာရေးမှာ
စူးစိုက်အားနည်းနေမယ်။
ယတြာ။ ။ မိမိမွေးနေ့မှာ ငါးအစာကျွေး
ပါလေ။

ဗုဒ္ဓဟူးသား ဘီလူးနက္ခတ္တ

အစစအရာလွဲချော်နေတာ၊
တစ်ခုခုကပ်ကပ်မယ်။ တပည့်လှစွာ

လက်အောက်ခံညီ၊ ညီမတို့အတွက်
စိတ်ရှုပ်စရာပေါ်မယ်။ မိသားစုတွင်း
အမျိုးသမီးတစ်ဦး နေရာတကာပါ၍
မိသားစုစိတ်ဝမ်းကွဲလိမ့်မည်။ မျက်နှာ
ပျက်စရာပေါ်မယ်။ ခရီးတိုတွေရှိမယ်။
ဒီလိုအရှုပ်အထွေးကြား ငွေကံပွင့်လာ
မယ်။ ချစ်သူတို့အဖို့ အယုံအကြည်နည်း
လာချိန် ပညာရေးမှာ အမှတ်များ မြင့်
တက်လာမယ်။

ယတြာ ။ ခွေးလေခွေးလွင့်များကို နှစ်
သက်ရာ အစာကျွေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးနတ်နက္ခတ္တများ

ဒေါသရေထားမိမယ်။ အလုပ်
မှာ မတွင်ကျယ်ခြင်းတွေ ဖြစ်နေမယ်။
မျှော်မှန်သလောက် မဖြစ်သလိုရှိနေမယ်။
ဘာသာရေးလုပ်ပေးပါ။ ခရီးဆေးရှိပါသည်။
အသက်ရှူလမ်းကြောင်းရောဂါ၊ အအေး
ပတ်ရောဂါ၊ သွေးအားနည်းရောဂါ
ဖြစ်တတ်၏။ အိမ်မှာစနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသား
သမီးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှမယ်။ အိမ်ရဲ့

သူကကတွေ အလုပ်မှာ ပါလာလို့

အခွင့်အရေးတွေလွတ်သွားမယ်။ ချစ်သူ
မရှိသူတွေ ချစ်ပန်း ရင်မှာပွင့်ချိန်၊
စာကျက်ဖို့အတွက် ပြင်ပကိစ္စဝင်နေစက်
နေမယ်။

ယတြာ။ ။ ဘုရားရှင်မှာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
သက်စေပွားပါ။

ကြာသပတေးသား လူနက္ခတ္တ

အများနှင့် တစ်ယောက်
အကြိုက်မတူဖြစ်နေမယ်။ လူကို
လွယ်လွယ်ယုံလေ မရှိခြင်းကြောင့်၊
အခွင့်အရေးအချို့ လွတ်သွားမည်။

တပည့်ဆိုနှင့် ကြုံရတတ်သည်။
 အိမ်ထောင်ရေးမှာ လိုအပ်သောခေတ်ပေါ်
 မိုဘိုင်းပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပေးနိုင်ခြင်း
 ကြောင့် မျက်နှာပွင့်နေမယ်။ ညီငယ်
 အချို့ရဲ့ အမှုပြဿနာတော့ ကြားသိရ
 မယ်။ ငွေကူညီစရာပေါ်မယ်။ အကြော
 တတ်ရောဂါ၊ အဆစ်အမြစ်ကိုက်သော
 ရောဂါ ဖြစ်ပေါ်မယ်။ အချစ်ရေးမှာ
 ခေတ္တခဏ ဝေးကွာရချိန်၊ ပညာရေးမှာ
 ဆရာကောင်း တွေ့မယ်။
 ယတြာ။ ။ ၈ . ၈ . ၈ . ၀ ဂါထာတော်ကို
 နေ့စဉ်သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။

ကြာလပတေးသား ဘီလူးနက္ခတ္တ
 မှန်တိုင်းထန်ပြီး လေပြည်ညင်း
 များ တိုက်ခတ်ချိန်။ ပင်ပန်းသမျှ
 အကျိုးရှိချိန်၊ မာနကိုချ၍ အလုပ်လုပ်
 သောကြောင့် ကောင်းသတင်းဝေဆာချိန်၊
 သို့သော် ငွေကခေါင်းစဉ်တပ်မရလောက်
 အောင်အတွက်များချိန်၊ အိမ်ထောင်ရေး
 မှာ သဘောရှိဖို့ လိုအပ်ချိန်၊ တစ်ဖက်လူ
 ချော့ချီတရား။ ဂရုစိုက်ပေးဆပ်နေမှု

ကြောင့် သာယာမှုတွေရှိသွားမယ်။
 ပညာရေးကောင်း၏။
 ယတြာ။ ။ ဝေဒီသားကို ဂါထာတော်ကို
 နေ့စဉ်သက်စေ့ပူဇော်ပါလေ။
အသားကြာသားသမီး နတ်နက္ခတ္တ
 အိမ်သစ်၊ နေရာသစ်ရချိန်
 အိမ်မွမ်းမံရချိန်၊ ဆွည့်ကောင်းရောက်ချိန်၊
 နာမည်ဂုဏ်သတင်းကြီးလာချိန်၊ မှန်သူ
 တွေ၊ ဘာသိဘာသာနေသူတွေ အရေး
 တယူ ခေါ်ဆိုနှုတ်ဆက်ချိန်၊ ဗိုက်ရောဂါ၊
 လေရောဂါ၊ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာမျိုးရတတ်
 တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး ဒဿနိက
 ဆန်ဆန်စကားများပြောမိချိန်၊ မိဘများရဲ့
 ကျန်းမာရေးအတွက် ပေါ့ဆမသင့်ချိန်၊
 ဘာသာရေးတွေ ထူးထူးခြားခြားလုပ်
 ဖြစ်မယ်။ အချစ်ရေးမှာ ညှိမရတဲ့ကိစ္စ
 ပေါ်ပေါက်မယ်။ ပညာရေးမှာ “ငါလိုလူ
 ဇဗ္ဗုမှာမရှိ” လို့ ဟစ်ကြွေးမိချိန်၊
 ယတြာ။ ။ လမ်းပြင်တာမှာ ငွေအား။
 လူအားပါဝင်ပေးပါ။

သောကြာသား လူနက္ခတ္တ
 ပျော်ရွှင်သော ဝန်းထမ်းမျိုး
 ရောက်ချိန်၊ လူကြီးတွေရဲ့ ခြောက်စား
 ခြင်းခံရချိန်၊ အရောင်းအဝယ်တော့
 ပုံမှန်ပါပဲ။ ငွေအပေးအယူအတွက်
 လက်တွန့်နေမိမယ်။ ငွေလက်လွန်မယ်။
 အဝတ်အစားသစ်ကို အိမ်ထောင်ရှင်မှ
 လက်ဆောင်ပေးမယ်။ အိမ်ထောင်ရေး
 အချစ်ရေးတွေ ပန်းကမ္ဘာမှတေးသံဝေ
 ချိန်ပေါ့။ ပညာရေးမှာ စိတ်အလော
 မကြီးရန်၊ မိမိကိုယ်ကို အထင်မကြီး
 လွန်းဖို့ လိုအပ်ချိန်၊
 ယတြာ။ ။ ဓမ္မနံထောင့်မှာ အောင်သပြေ
 ညွှန် သက်စေ့လှူပါလေ။

သောကြာနေ့သား ဘီလူးနက္ခတ္တ
 အကျင့်ဟောင်းတွေ စရိုက်
 ဟောင်းတွေ၊ အပေါင်းသင်းဟောင်း
 ကြောင့် ပြန်ပေါ်နေမိမယ်။ မွေးရပ်ဒေသ
 ရောက်မယ်။ ဆရာ၊ မိဘတွေရဲ့ သွန်သင်
 ဆုံးမမှုကို လေးနက်စွာခံယူနေမိမယ်။
 အိမ်ထောင်ရှင်ဆွေမျိုးဘက်မှ မိမိအားပါ

ဆက်ဆံပုံများကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး
ရှင်သန်မှုကို ထိခိုက်စရာပေါ်မယ်။
ချစ်သူရဲ့ပြောင်းလဲလာသော ပုံရိပ်တွေကို
သတိထားမိလာမိတယ်။ ငွေမှရှိလျှင်
အချစ်မရှိနိုင် ဆိုတဲ့ဒဿနတွေ ခြိမ်း
ခြောက်နေမယ်။ ပညာရေးကောင်း၏။
ယတြာ။ မွေးနေ့ထောင့်မှာ အလင်းတိုင်
သက်စေ့လှပါလေ။

စနေသား နက္ခတ္တများအတွက်

လူမှုရေးရာကိစ္စများနေမယ်။
ရာထူးတိုးတာ၊ နေရာရွှေ့တာကြုံမယ်။
မိမိမထိုက်တန် မလိုချင်သော အရပ်
ဒေသဖြစ်မည်။ လူကြီးတွေအားပေးမှု
နယ်ခံများရဲ့ ရိုင်းပင်းမှုကြောင့် စိတ်
သက်သာရာ ရလိမ့်မည်။ အစားမှားခြင်း
ခြေလက်ဒဏ်ရာ ရတတ်သည်။
ရောင်းမှားဝယ်မှားဖြစ်မည်။ ရွှေပစ္စည်း
ဝင်မည်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ စကားကျွံ
နှုတ်ကျွံတွေ ပေါ်ပေါက်မည်။ သူခိုးကိန်း
လည်းရှိမယ်။ မိဘအပေါ်ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်
ကြုံမယ်။ ချစ်သူတို့ အကြင်နာတိုးလာချိန်

ပညာရေးမှာ အာရုံများသလိုရှိနေမည်။
ယတြာ။ ဘုရားရင်ပြင်မှာ ကိုယ်တိုင်
သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

စနေသားလူနက္ခတ္တများ

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု
ပြင်းထန်နေမည်။ စည်းကမ်းအချို့ကို
ချိုးဖောက်နေမိမည်။ သူများပြဿနာ
ကြားညှပ်နေမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ
အဆုတ်ရောဂါ၊ အရေပြားရောဂါ၊
ဆူးစူးသောဒဏ်ရာမျိုး ကြုံမည်။
အိမ်ထောင်ရေးမှာ သူ့စည်း ကိုယ့်စည်း
ကိစ္စတားထား၍ ပွင့်လင်းသော
အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရုံးဆုံးရမည်။
အချစ်ရေးမှာ ကောင်းနေမည်။
ပညာရေးမှာ ဘေးပယောဂ ပြဿနာတွေ
ခေါင်းထဲဝင်နေမိမယ်။ ဖယ်ထုတ်ရ
မည်။
ယတြာ။ ဘုရားမှာ လျှပ်စစ်မီးလှူပါ။

စနေသားဘီလူးနက္ခတ္တများ

အလုပ်မှာ အပြင်ပေါ်နေမယ်။
မိမိရရှိငွေကို ကြားပေါက်လှသူလွှားခြင်း
ကြုံမယ်။ လူကြီးရဲ့ အရိပ်အခြေကို
ပါးနပ်ဖို့လိုမယ်။ ငွေအသုံးကြမ်းမယ်။
ငွေကုန်စရာပေါ်မယ်။ ဘာသာရေး
အချိန်ကို မမေ့လျော့ပါးစေလိုပါ။
ချောင်းဆိုးခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းဝေဒနာ
ကြုံမယ်။ ညဘက်ယာဉ်စီးတာ
သတိထား ပါ။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
စိတ်တိုင်းမကြိုက် ဖြစ်နေမယ်။ အထင်
အမြင်လွဲတာတွေ ကြုံမယ်။
ယတြာ။ “သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာပါစေ”
ပုတီးတစ်လုံးချပြီး ၁၀ ပတ်စိပ်ပါ။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး (B.Sc)

တကယ်လေ့ကြည့်ပါ

သင်္ကန်းနံပါတ်ရဲ့ အဝကမျာ

နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး(B.Sc)

သင့်ကားနံပါတ် နောက်ဆုံးနှစ်လုံးသည်
 ၄၁ နှင့် အဆုံးသတ်သော် Express
 ကားကြီးများ မှန်လုံကားလတ်များနှင့်
 ဆယ်ဘီးအထက် ကုန်တင်တို့ကို
 အကျိုးရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ယာဉ်မောင်း
 မှာ မပြုတတ် တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ၊ စနေ
 သားများ ယာဉ်ပိုင်ရှင်ကို အကျိုးပြုတတ်
 ၏။ မိုးတွင်းခါ ဖြစ်ချောင်းပေါ်သောဒေသ
 သို့ ခရီးနှင့်ချိန် ဘာရိတ်ကို ဂရုစိုက်ရ
 မည်။ ယုံကြည်မည်ဆိုလျှင် မင်းနှစ်ပါး
 အား အပ်နှံထားခြင်း၊ ဖြိုစောင့်နတ်၊
 နယ်ပိုင်ဘိုးဘိုးတို့အား အပ်နှံသင့်၏။
 စက်ဝိုင်းဆိုင်ရာ ကောင်းမွန်စေရန်
 ကားရှေ့နှစ်ဖက်တွင် အောင်သပြေကို
 ကိုင်ပြီး သုရဏသုံးပါးကို ကိုးခေါက်
 ရွတ်ပြီး ချိတ်ဆွဲပါ။ ကုန်တင်ကားကြီး
 အနေနှင့် ကားရှေ့ခန်းတွင် မိမိအိမ်သူမှ
 လွဲ၍ အခြားဧည့်သည် မိန်းမကိုမျှ
 လမ်းကြုံ တင်ဆောင်ကို မပြုသင့်ပါ။
 Taxi ဆရာ များအနေနှင့် ကားမောင်းမီ
 မိမိအိမ် ဘုရားမှာ ငါးပါးသီလခံယူပြီး
 သဗ္ဗဒွေ ကိုးခေါက်ရွတ်ပြီး မိမိကျင့်လည်

ရာ ဖြန့်ယူအသီးသီးမှ ဖြိုစောင့်နတ်ကို
 မေတ္တာပို့ပါ။ အထူးသဖြင့် ဖြိုစောင့်နတ်
 အပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
 ငြိမ်းကြပါစေ၊ ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါ
 စေ၊ သောကခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
 နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းပါစေဟု
 ကိုးခေါက် ကိုးကြိမ် မေတ္တာပွားပါ။
 ကားမောင်းစဉ် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို
 သက်စေ့ရွတ်ပွားရင်း ဘဝခရီးပန်းတိုင်
 တွေ လှပစေမည်သာ။

၄၂ သည် နောက်ဆုံးနှစ်လုံးဖြစ်သော်
 အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်ဖြစ်ကာ
 အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်။ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး
 သောကြာသား ယာဉ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်က
 ပိုသင့်တော်၏။ တပည့်နောက်လိုက် မမြဲ
 တတ်၊ ယာဉ်ကြီးများအောက်ပိုင်း ဂရု
 စိုက်ပါ။ တောင်ပေါ်သွား ခရီးဆိုလျှင်
 ခြုံတော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်တို့အား ရွာဝင်၊
 ရွာထွက် ခြုံထွက်တိုင်း မေတ္တာပို့သင့်၏။
 မိမိကားကြီးရှေ့တွင် အဘအောင်မင်း
 ခေါင် ကြေးရုပ်တုကို ကိုးကွယ်ထားပါ။

ကားကြီးများမှာ ငွေပန်းကြိုက်၏။ ၎င်း
 နံပါတ်ရှိ ယာဉ်ပေါ်တွင် စီးပွားရေးအလို့
 ပုား၊ ကွဲ၊ နွား ဝက် တင်ဆောင်ခြင်းမပြု
 ရာ ယာဉ်မောင်းကိုယ်တိုင် အမဲသား
 စားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါက အန္တရာယ်
 ကင်းစေပါသည်။ မှန်လုံကားအချင်းချင်း
 ကျော်တက်ခြင်း၊ ကပ်မောင်းခြင်းမျိုး
 မပြုသင့်။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်များအနေနှင့် မိမိ
 ကားနံပါတ်ကို ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်
 စာအုပ်ထဲတွင်ညှပ်ပြီး မိမိကိုယ်တိုင်
 ထိုတရားစာအုပ်ကိုကိုင်ရင်း မေတ္တာ
 သုတ် အခေါက်နှစ်ဆယ် နေ့စဉ်ပူဇော်ပါ။
 ကားမောင်းစဉ် သဗ္ဗဒွေဂါထာတော်ကို
 အမြဲရွတ်ပွားနေသင့်၏။ Taxi ဆရာများ
 တွက် ဤနံပါတ်မျိုးသည် လာဘ်ကို
 လည်း ကောင်း၊ စန့်ကိုလည်းကောင်း
 ဖြစ်ပေါ်၏။ လူလွတ်ဖြစ်ပါက က-စ-စ
 ဗ-ဝ ဂါထာ တော်ကို အမြဲရွတ်ပွားသင့်၏။
 အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ကာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး
 ကို အမြဲပွားများသင့်၏။ မည်သူမောင်း
 မောင်း ကားစပြီးမထွက်မီ မိမိလက်ညှိုး
 ဖြင့် အရှေ့လေကာမှန်ကို စ-စ-ဗ-ဝ

ရေးထားပါ။ မီးလုံးနှစ်လုံးကိုလည်း ယခု တိုင်ဆောင်ရွက်ပါက လာဘ်ရှင်ခြင်း၊ အန္တရာယ်ကင်းခြင်းဖြင့် သူတော်ကောင်း ဖောက်သည် (Customer) ကောင်းနှင့် ဆုံတွေ့ရန်မလွဲပါ။

၄၃ ဖြင့် အဆုံးသတ်သော်

ငွေပွားစေ၏။ တစ်စီးမှနှစ်စီးသို့ တိုးပွား၏။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်အနေဖြင့် မိမိ သားရင်း၊ သမက်ရင်း၊ ဆွေရင်း၊ တူသား ရင်းတို့ကို ယာဉ်မောင်းအဖြစ် နေရာ မပေးသင့်ပေ။ Highway သွား ကားကြီး တို့မှာ ယာဉ်မောင်းအချင်းချင်း အကူ အညီပေးခြင်း အချိန်ရလျှင် ထိုသူ၏ ကားတို့ကို တတ်ကျွမ်းသော ပညာရှိ သော ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ကူညီပေးသင့်၏။ အနီရောင်ဆိုလျှင် စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့ယွင်းမှုများတတ်၏။ ထိုအနီရောင် ထားမျိုးသည် ၄၃ ဖြင့် အဆုံးသတ်ပါ။ သုမေဓာရှင် ရသေ့ရုပ်တုတော်ကို မိမိမွေးနံ့ဖြင့် ကိုးကွယ်ထားပါ။ မိမိကား မော်တော် ခရီး . . . သွား ထီး၊ ဖိနပ်၊

ဆေးထုပ်၊ အဝတ်အစားတို့ကို ယာဉ် ဝန်ထမ်း မည်သူမျှမသုံးစွဲရ။ စွန့်ပစ်ပါ။ ပေးလှူပါ။ မိမိမိသားစု အိမ်သားများကို ပေးစေခြင်း မပြုရပါ။ သောကြာနေ့ ညပိုင်းတွင် လမ်းဖြတ်ကူးသူအများ ရှေ့ကားရဲ့ အချိုးအကွေ့တွေရဲ့ အမှားတွေ သည် မိမိသတိ ကျွန်းကျပ်အတွေးအကြံ မှတည်ပါသဖြင့် သတိထား မောင်းစေလို ပါသည်။ ယာဉ်ကြီးပေါ်တွင် ပဋ္ဌာန်းစက် ပိုင်းပုံတော်ကို အဓိကကိုးကွယ်ပြီး မိမိ ကိုယ်တိုင် လမ်းခရီးတွင် ၄၂ ခေါက် လောက် အနည်းဆုံး ရွတ်ဖတ်သင့်ပါ၏။ Taxi ဆရာအနေဖြင့် ညှိန်ပါတ်မျိုးဖြစ် လျှင် ငွေရှင်စေ၏။ အပေါင်းအသင်းဆန့် ချင်း ဆန့်ကျင်သောလိင်တို့၏ မြူဆွယ် ခြင်း ခံရတတ်၏။ မိမိမိသားစုပေါ် သစ္စာ ရှိပါလေ။ Taxi ပိုင်ရှင်အနေဖြင့် အိမ်ကို ပြန်သိမ်းကား ဖြစ်ပါက နံ့သာရည်ဖြင့် ပက်ဖျန်းခြင်းနှင့် ဗုဒ္ဓစက္ခုတစ်ကား လုံခြုံပါစေ။ ဓမ္မစက္ခုတစ်ကား လုံခြုံပါစေ ကို ကိုးခါရွတ်ရင် ည-မနက် နိစ္စဓူဝပြုပါ က လာဘ်ရှင်၍ အန္တရာယ်ကင်းစေ

ကြောင်းပါ။

၄၄ ဖြစ်ပါက

စက်အားကောင်းခြင်း ငွေရှာ ကောင်းခြင်းကြုံမည်။ သို့သော် သူများ အမှားကြောင့် တရားရုံးရောက်တတ်၍ မှန်လုံကားကြီးတွက် ကားလက်ကိုင်တွင် ဖဲကြိုးပါချည်နှောင်ပြီး ထိုဖဲကြိုးဝါတွင် “နမောဗုဒ္ဓဿ” ဂါထာတော် ကို ရေးသွင်း ပါ။ ယာဉ်မောင်းမြဲစေရန် ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်ဝန်ထမ်းများကို အဆင်ပြေသော အချိန်မှာ “မွန်ပုဆိုး” များကို လက်ဆောင်ပေးပါ။ မိသားစု ပိုင်းထဲတွင် ထမင်း လက်ဆုံစားဖို့ ရံဖန်ရံခါ ဖန်တီးပေးပါ။ အပြာ၊ နက်ပြာရောင်နှင့် အကျိုးမပေး ချေ။ အကယ်၍ ထိုအရောင်နှင့် အထက် ပါ နံပါတ်တွဲဖြစ်နေပါက မိမိအိမ်သားထဲ မှ “တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးသား တစ်ဦးဦးဖြင့် နာမည်ပြောင်းပါ။ ယာဉ် ပိုင်ရှင်များအနေဖြင့် ဓာတ်မှန်ပြာ အလွတ်တွင် မိမိကားနံပါတ်ကိုရေး၍

မိမိဘုရားဝတ်တက်ချိန်တွင် ထိုဓာတ်မှန်
ပြားကို ကိုယ့်ရဲ့အရေထား “နမောဗုဒ္ဓ
ဿ” ဂါထာကို ကိုးပတ်စိပ်၍ စီးနင်း
လိုက်ပါကြကုန်သော ခရီးသည်များနှင့်
ဂိတ်ဝန်ထမ်း လက်မှတ်ရောင်း ကိုယ်စား
လှယ်များကို မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေပါ။
Taxi ဆရာအနေနှင့် ဖောက်သည်ကောင်း
ရရှိခြင်း၊ ရန်ပြုမည့် ပြဿနာရှာမည့်
ခရီးသည်နှင့် မတွေ့ရခြင်း မိမိယာဉ်
မသိမကျွမ်းသဲ လမ်းပေးခြင်း၊ ဦးစားပေး
ခြင်း အကယ်၍ မတော်တဆကလေးများ
ဖြစ်ပါကလည်း ကျေးအေးခွင့်လွှတ်ပေးကြ
မည်ကို အံ့သြစွာကြုံရမည်။ ထိုနံပါတ်
တွဲ Taxi ကားမျိုးတွင် အမဲစိမ်း၊ အသား
စိမ်း၊ ငါးစိမ်းတွေကို မတင်ဆောင်သင့်ပေ။
နံနက်ချိန်တွင် မိမိမောင်းမည့်ကား
ထမင်းကျွေးမည့်ကားကို ရှေးကားအဖိုကို
ကိုင်ရင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးရွတ်၍ မိဘ၊
သားသမီး၊ ဇနီး၊ သားမယားကို
လုပ်ကျွေး သမှုကို စတင်ဆောင်ရွက်ပါ
လေ။

၄၅ ဖြင့် အဆုံးသတ်ပါက
မှန်လုံကား Highway ကား
အမျိုးအစားဖြစ်က ဒေါသ၊ မာန်မာနကို
လျှော့ရမည်။ ခရီးသည် ကုန်သည်များကို
မောက်မာစွာဆက်ဆံခြင်း၊ အပြစ်တင်
စကား၊ ညစ်ညမ်းသောစကား၊ အပြုအမူ
ကို ရှောင်ရှားပါလေ။ ယာဉ်ပိုင်ရှင်
ခြေလေးချောင်းရောင်က ပိုမို၍
ကောင်းမွန်မည်။ နက်ပြာ၊ ရွှေဝါရောင်၊
ပန်းရောင်တို့ကို အကျိုးပြုပါ။ ကား
အန္တရာယ်ကင်းစေရန်၊ ကားလေးဖက်
လေးဘက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ထိုဓာတ်ပုံ
များကို ဂန္ဓာမာ ပန်းအိုးအောက်တွင်
ပီထား၍ တင်ထား၍ မိမိကိုယ်တိုင်
နေ့စဉ် ထိုဘုရားအိုးကို ကိုင်၍ “
နမောဇိနဿ ဝိနောမယုဇယျံဒေ တု”
ဂါထာတော်ကို ယာဉ်ပိုင်ရှင် မိမိ
အသက်အတိုင်း၊ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလေ။
တပည့်ကောင်း ဂိတ်နေရာကောင်း
ရတတ်ပါတယ်။ ကားတွင် ရွှေပန်းများ
တင်လှူခြင်း၊ ကားလေးကာမှန်တွင်
လက်ညှိုးဖြင့်သာ စ . ဝ . ဗ . ဝ

အကွရာလေးလုံးကို ကားမထွက်ခင်
ရေးသားပြီး သမ္မုဇ္ဈေဂါထာတော်ကို
အဆက်မပြတ် ရွတ်ပွားပေးပါ။ Taxi
ဆရာတွက် အမှတ်မထင် ငွေပိုပေးသူ
တွေ့ရခြင်း၊ တိုးရစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ရင်းနှီး
ခွင့်ကြုံရခြင်း၊ လမ်းပေါ်တွင် ကူညီတတ်
သော ပရဟိတစိတ်ဓာတ်မျိုးကြောင့်
Taxi ဂိတ်တွင် မိမိကားက နားချိန်မရဘဲ
ပြေးဆွဲရမည်။ ထိုသို့ အခြေအနေမျိုး
ဖြစ်စေနေရန် မိမိကိုယ်တိုင် နံနက်
အိပ်ယာဝင်၊ အိပ်ရာထ ဗုဒ္ဓဂုဏောအနု
ဇ္ဈော၊ ဓမ္မဂုဏောအနုဇ္ဈော၊ သံယဂုဏော
အနုဇ္ဈော၊ မာတာပီတဂုဏောအနုဇ္ဈော၊
အာစရိယဂုဏောအနုဇ္ဈော” ကို သက်စေ
ရွတ်ပွားရင်း ချမ်းသာသော မိသားစုဘဝ
ကို တည်ဆောက်နိုင်ပါမည်။

နတ်မျက်စိဆရာအောင်စိုး
(B.Sc)

ဗဟုသုတရစေပါ

တာဝတိံ သာဓုာ
သိကြားပင်းကြီးဘယ်နှပါးရှိလဲ
ဆရာဝင်း(ဆာကိန္ဒလ)

အာကာသကြီးထဲမှာ စကြာ
ဝဠာ သန်းပေါင်းများစွာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
စကြာဝဠာတွေထဲမှာလည်း လူသားတွေ
ရှိတဲ့ကမ္ဘာတွေ သိန်းနဲ့ချီပြီး ရှိပါမည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားတဲ့ ကမ္ဘာတွေလည်း
မြောက်မြားစွာရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် အခြားကမ္ဘာတွေမှာ
ရှိနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအကြောင်း
ဆောင်းပါးတချို့လည်း ရေးသားတင်ပြခဲ့
ပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ၃၁ ဘုံ
ဘယ်နှဘုံရှိသလဲဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။
ကျွန်တော် နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်နဲ့
ပတ်သက်လို့ ဒီကမ္ဘာကရောက်နေတဲ့
နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေပဲ တွေ့ရပါတယ်။
နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
နတ်တွေသာ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိန္ဒူ
ခရစ်ယာန်၊ ဗုဒ္ဓစလင်နှင့် နတ်ကိုးကွယ်
သူများလည်း ရှိပါတယ်။ စိတ်ကောင်း၊
စေတနာကောင်းရှိပြီး အများအကျိုး
ဆောင်မည်။ အများကို အလှူအတန်း
တွေ ပြုလုပ်တဲ့သူ၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်
ကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်

စဉ်က ဝဿဝတီနတ်ပြည်ရောက်နေတဲ့
အာဖရိကမှ ကပ္ပလီအမျိုးသမီးနှစ်ဦး
အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ
ရောက်လာဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်က
လူ့ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုအယူဝါဒ
ကိုးကွယ်တယ်၊ ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ ယခု
လို ဝဿဝတီနတ်ပြည် နရက်ရတာပါ
လဲလို့ မေးလိုက်တော့ တစ်ယောက်သော
အမျိုးသမီးက သူ့ရွာမှာ၊ ရွာလမ်းတွေ
သန့်ရှင်းအောင် တံမြက်စည်းလှည်းတဲ့
အလုပ်ကို နေ့စဉ်လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း
နတ်ကိုကိုးကွယ်ကြောင်း ပြောပါတယ်။
နောက်တစ်ဦးကတော့ ရွာထဲမှာ အိုမင်း
မစွမ်း အသက်အရွယ်ကြီးသူများရဲ့အိမ်ကို
မောင်းဆွဲမှာ ပြောင်းဆန်ထောင်းတဲ့
အလုပ်ကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိ
တယ်တဲ့။ သူလည်း နတ်ကိုကိုးကွယ်တဲ့
အကြောင်း ပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သော်လည်း
အများအကျိုးကို နှစ်ရှည်လများ သယ်ပြီး
ဆောင်ရွက်တဲ့ သူများအနေနဲ့ နတ်ပြည်
အဆင့်မြင့် ဘုံဌာနကို ရောက်နိုင်ပါ

တယ်။ ကျွန်တော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတဘွဲ့
ရ ပိဋ္ဌိပါရဂူ၊ ဝိနိယပါရဂူ ဆရာတော်ကြီး
တစ်ပါးကို ၃၁ ဘုံ ဘယ်နှဘုံရှိပါသလဲ
မေးလျှောက်ကြည့်တော့ ၃၁ ဘုံက
တစ်ဘုံသာရှိကြောင်း မိန့်ကြားပါတယ်။

ဒီလိုဆိုရင် အခြားစကြာဝဠာ
အသီးသီးက ရောက်လာတဲ့ နတ်သား၊
နတ်သမီးတွေနဲ့ပါဆိုလျှင် တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်မှာပဲ သိကြားမင်းကြီး အုပ်ချုပ်
ရတဲ့ နတ်တွေဟာ အလွန်ကျယ်၊
အလွန်များတဲ့နတ်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့
သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ အလားတူ
ယာမာ ဘုံ၊ တုသိတာဘုံ၊ နိမ္မာနရတီ၊
ဝဿဝတီ နတ်ဘုံများမှာလည်း စကြာ
ဝဠာအစုံက နတ်မျိုးစုံ ရောက်ရှိနေကြမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆီ
ကြွလာတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေဟာ
ဤကမ္ဘာ လူ့ဘဝက နတ်ဘုံဌာနအသီးသီး
ကို ရောက်သွားကြတဲ့သူတွေသာ ဖြစ်
နေပါတယ်။

၃၁-၈-၂၀၁၆ ရက် မနက် ၁၁

ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကူညီဖော်ပေးတဲ့

မဟာအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီး “ဇော်မာန်
ဟိန်း”ကို စကြာဝဠာတွေ ဖျက်ဆီးတာ၊
ဖန်ဆင်းတာနဲ့ပတ်သက်လို့ မေးလျှောက်
ကြည့်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ မဟာအနန္တတန်ခိုးရှင်ကြီး
ဇော်မာန်ဟိန်းဘုရား။ တပည့်တော်
စကြာဝဠာတွေ ဖန်ဆင်းတာ၊ ဖျက်ဆီး
တာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မေးလျှောက်ချင်
ပါတယ်။ အရှင်မြတ်က ခြေကြားပေးနိုင်
ပါသလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ မေးပါ။ မင်းသိချင်တာ
အကုန်ဖြေကြားပေးပါမယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ စကြာဝဠာတွေရော သတ္တဝါ
တွေရော နှစ်သန်းပေါင်း ရှစ်သန်းကြာတဲ့
အခါ ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ နှစ်သန်းပေါင်း
သုံးသန်းကြာတဲ့ ပြန်ဖန်ဆင်းတယ်။
ထစ်ခါ နှစ်သန်းပေါင်း ၂၆ သန်း
ကြာတဲ့အခါ ပြန်ဖန်ဆင်းတယ်။ နောက်
သန်းပေါင်းရစ်သန်း ကြာတဲ့အခါ
ပြန်ဖန်ဆင်းတယ်။ ဖန်ဆင်းတာ၊
ဖျက်ဆီးတာတွေက အချိန်ကာလ မတူ

တာတွေတော့ရှိတယ်။ ပြန်ပြီး “အသစ်
တဖန် ဖန်ဆင်းတဲ့အခါ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတွေရဲ့
ပုံစံရော သတ္တဝါတွေရဲ့ပုံစံရော တစ်ကြိမ်
နဲ့တစ်ကြိမ် မတူဘူးလို့ သိရပါတယ်။
အဲဒါ မှန်ပါသလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ အဲဒါတွေက အမှန်ပါ
ပဲ။ မဟာစကြာဝဠာအားလုံး အဖျက်ဆီး
ခံရပါတယ်။ ပြန်လည် ဖန်ဆင်းခံရပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ အဲဒါ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဖန်ဆင်း
တာလဲ။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်က ဖျက်ဆီးတာပါ
လဲ။

တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ အာကာသထဲမှာ
တန်ခိုးတော်အရာမှာ အကြီးဆုံး
ရောင်ခြည်တော်ကိုးသွယ် ဦးခေါင်းတော်
က ဖြာထွက်နေတဲ့ ဘုရားရှင်ကြီးက
အဓိကဖန်ဆင်းပါတယ်။ အဲဒီ ဘုရားရှင်
ကြီးက အနက်ရောင် ဘုရားသုံးဆူကို
မနောရိုက်ပြီး ဖန်ဆင်းခိုင်းပါတယ်။ အဲဒီ
အနက်ရောင် ဘုရားရှင်ကြီး သုံးဆူ
ကလည်း ဥဉ္စရသျှား တန်ခိုးရှင်ကြီးကို

မနောရိုက်ပြီး ဖန်ဆင်းခိုင်းတယ်။
ဖျက်ဆီးတော့လည်း မူလတန်ခိုးတော်
အရာမှာ အကြီးဆုံးဘုရားရှင်ကြီးက
အနက်ရောင် ဘုရားသုံးဆူကို မနော
ရိုက်ပြီး ဖန်ဆင်းခိုင်းတယ်။ အနက်ရောင်
ဘုရားရှင်ကြီး သုံးဆူကလည်း “အမ်း
ရောသျှ” တန်ခိုးရှင်ကြီးကို ဖျက်ဆီးခိုင်း
ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ၃၁ ဘုံရှိရာမှာ အားလုံးကို
ဖျက်ဆီးတာလား။ ခါးမဟုတ် မဖျက်ဆီး
ဘဲ ချန်ထားတဲ့ ဘုံဌာနတွေရှိပါ သလား။

တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ ဗြဟ္မာဘုံနှစ်ဆယ်ရယ်
နိဗ္ဗာန်ဘုံဌာနတွေကတော့ ဖျက်ဆီးခံ
ရတဲ့ အလဲမှာ မပါပါဘူး။ မဖျက်ဆီးဘဲ
ကျန်နေသေးတဲ့ အာကာသထဲမှာ
သီတင်းသုံးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ရှိပါ
သေးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့
အာကာသထဲမှာ ထာဝရတည်မြဲနေတဲ့
ဘုရားရှင်ကြီး ၃၇ ဆူ၊ မဟာအနန္တ
တန်ခိုးရှင်ကြီး ၁၃ ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ မဟာစကြာဝဠာကြီးပေါင်း

၉၀၀၀ အတွင်းမှာ ၃၁ ဘုံဌာန တစ်ခု
တည်းလား၊ ဒီထက်ပိုရှိသေးသလား။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ ၃၁ ဘုံက တစ်ခုတည်း
ပဲ ရှိပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ဒီလိုဆို တာဝတိံသာနတ်ပြည်
ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ သိကြားမင်းကြီးနဲ့
နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေဟာ ဒီကမ္ဘာက
တွင်မဟုတ်ဘဲ အခြားကမ္ဘာ၊ အခြား
စကြာဝဠာတွေကလာတဲ့ နတ်သား၊
နတ်သမီးတွေ ရှိပါသလား။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်
မှာ သိကြားမင်းကဲ့သို့သော နတ်မင်းကြီး
၂၃၂ ပါးရှိပါတယ်။ လူသားရှိတဲ့ ကမ္ဘာ
တွေက သူတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
အလိုက် ရောက်လာကြရာမှာ ကမ္ဘာ
၉၀ လျှင် သိကြားမင်းတစ်ပါး အုပ်ချုပ်
ပါတယ်။ မင်းတို့နဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ သိကြား
မင်းကတော့ ထူးထူးခြားခြား မင်းတို့
ကမ္ဘာက တာဝတိံသာနတ်ပြည် ရောက်
လာတဲ့ သူများကိုသာ အုပ်ချုပ်ပါတယ်။
အလားတူ ယာမာဘုံ၊ တုသိတာဘုံ၊

နိဗ္ဗာနရတိဘုံ၊ ဝဿဝတီနတ်ဘုံများမှာ
လည်း ဒီကမ္ဘာရောက်လာတဲ့ နတ်သား၊
နတ်သမီးများကို သက်ဆိုင်ရာဘုံကို
အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းကြီးတစ်ပါးစီသာ
ရှိပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ တံချိုသော ဘာသာဝင်တွေ
ဟာ စကြာဝဠာနဲ့ သတ္တဝါတွေကို
ဖန်ဆင်းတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူ
အလိုအလျောက်ဖြစ်စဉ်ကို ပြောဟော
ရေးသားကြတယ်။ တချို့ကလည်း
ထာဝရဘုရားက ဖန်ဆင်းတယ်လို့
ပြောကြဟောကြ ရေးသားကြပါတယ်။
အရှင်ဘုရားက ဘယ်အရာကို လက်ခံ
ပါသလဲ။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ ဖန်ဆင်းတာက အမှန်
ပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့သက်တမ်းက နှစ်သန်း
ပေါင်း ၁၇၀ ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့
မျက်စိအောက်မှာပဲ စကြာဝဠာတွေ
သတ္တဝါတွေဖန်ဆင်းတာ ဖျက်ဆီးတာ
အကြိမ်ပေါင်း ၄၂ ကြိမ် တွေ့ခဲ့ရပါ
တယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ
ပင် မဟာယာနဂိုဏ်းဝင် ဖန်ဆင်းတဲ့
ဝါဒကို လက်ခံလိုက်တယ်။ ဟိနယာန
ဂိုဏ်းက ဖန်ဆင်းတာကို လက်မခံဘူး။
အဲဒီတော့ တန်ခိုးရှင်ကြီးက ဘယ်အရာ
ကို လက်ခံပါသလဲ။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ မဟာယာနက ပြောတဲ့
ဖန်ဆင်းတဲ့ဝါဒက ဖန်ဆင်းတာတော့မှန်
တယ်။ သူပြောတဲ့ ဖန်ဆင်းပုံ၊ ဖန်ဆင်း
နည်းက မတူပြန်ဘူး။ ဟိနယာနကတော့
ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာပဲ သူ့အလို
အလျောက် ဖြစ်စဉ်တွေရှိတယ်။
ဖန်ဆင်းလိုက်တာကတော့ တန်ခိုးရှင်
ကြီး ဥပ္ပနုဇ္ဈာနက ဖန်ဆင်းလိုက်တာပဲ။
ဖန်ဆင်းပြီးတဲ့နောက် သန္ဓေတည်တာ၊
မွေးဖွားကြီးပြင်းတာ၊ အိုမင်းရင့်ရော်ပြီး
ပျက်စီးတာ၊ တစ်ခါဘဝသစ်တစ်ခုပြန်
သန္ဓေတည်တာတွေကတော့ သူ့ရဲ့
သင်္ခါရဖြစ်စဉ်ပဲ။ တန်ခိုးရှင်ကြီးက
လိုက်ပြီးထိန်းချုပ်တော့ဘူး။ သူ့သဘာဝ
သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်နေတာပဲ။

သို့အလုပ် အဆိုးအကောင်းပေါ်တည်
ပြီး ကောင်းတဲ့ဘဝ၊ ဆိုးတဲ့ဘဝတွေ
ရောက်ရှိနေတာပဲ။ အဲဒါကတော့
သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်စဉ်ပဲ။
သူကောင်းတာ ကျင့်ကြံအားထုတ်လျှင်
နိဗ္ဗာန်ဘုံအထိ အရောက်သွားနိုင်တယ်။
ဟိနယာနက အဲဒီအပိုင်းကို အဓိကထား
ပြီး ယူဆပုံရတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ကျွန်တို့ နတ်ပြည်လေးထပ်
မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းကြီးတွေ
ဘယ်လောက်စီ ရှိပါသလဲ။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ ယာမာဘုံမှာ သူယာမ
နတ်မင်းကြီးကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်တဲ့နတ်မင်း
ကြီး ၁၅၂ ပါး ရှိပါတယ်။ တိုသိတာဘုံ
မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်းကြီး ၉၁ ပါး
ရှိပါတယ်။ နိဗ္ဗာနရတီဘုံမှာ အုပ်ချုပ်တဲ့
နတ်မင်းကြီး ၆၁ ပါး ရှိပါတယ်။ ဝဿ
ဝတီနတ်ပြည်မှာ အုပ်ချုပ်တဲ့ နတ်မင်း
ကြီး ၃၄ ပါး ရှိပါတယ်။ ဗြဟ္မာဘုံမှာ
တော့ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဗြဟ္မာမင်းကြီးတွေ
တစ်ပါးစီသာ ရှိပါတယ်။ ဗြဟ္မာမင်းကြီး

တွေ တစ်ပါးစီသာ ရှိပါတယ်။ ဗြဟ္မာဘုံ
ကိုရောက်တဲ့ ဗြဟ္မာအရေအတွက်
နည်းသွားတဲ့အတွက် တစ်ပါးစီသာ
အုပ်ချုပ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်ဘုံဌာနတွေက အလွန်
ကျယ်ဝန်းသလား။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ နတ်ဘုံဌာနတွေက
အလွန်ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်ဟာ အလျားအနံ ယူဇနာသန်း
ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက် ကျယ်ဝန်းပါ
တယ်။ အပေါ်မှာရှိတဲ့ နတ်ပြည်ငါးထပ်မှာ
တာဝတိံသာနတ်ပြည်က အကျယ်ဝန်း
ဆုံးပါပဲ။ (တစ်ယူဇနာ= ခြောက်တိုင်နှင့်
တာလေးရာ= ၁၂ မိုင် သုံးဖာလုံ)
ကျွန်ုပ်။ ။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်အကြောင်း
သိပါရစေ။
တန်ခိုးရှင်ကြီး။ ။ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ ငရဲ
မင်းကြီးတွေ တစ်ပါးစီသာ အုပ်ချုပ်ပါ
တယ်။ အကျယ်အဝန်းကတော့ အတူတူ
ပါပဲ။ ယူဇနာ အလျားအနံသန်းပေါင်း
၂၀၀ စီ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်၊ ငရဲ
ကြီးရှစ်ထပ်က အာကာသထဲမှာ ရှိပါ
တယ်။ သင်တို့နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာရဲ့
အောက်မှာ အထက်မှာရယ်လို့ ပြောလို့
မရပါဘူး။
ကျွန်တော် တာဝတိံသာ
နတ်ပြည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိရှိလိုတဲ့
အတွက် ၁၅.၉.၂၀၁၆ ရက် မနက်
လေးနာရီမှာ သိကြားမင်းကြီးကို
ပင့်လျှောက်ပါတယ်။ ငွေရောင်အဆင်းနဲ့
သိကြားမင်းကြီး ကြွလာပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ သိကြားမင်းကြီးခင်ဗျာ။
တာဝတိံသာနတ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့
သိကြားမင်းက အရှင်ဘုရားတစ်ပါးတည်း
ပါလား။ အခြားသိကြားမင်းကြီးတွေ၊
သိကြားမင်းကြီးကဲ့သို့သော နတ်ကြီးတွေ
ရှိပါသေးသလားဘုရား။
သိကြားမင်းကြီး။ ။ အခြားသိကြားမင်း
ကြီးတွေ ရှိမရှိမသိပါဘူး။
ကျွန်ုပ်။ ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှာ ဤ
ကမ္ဘာကလာတဲ့ ဘာသာကြီးလေးနဲ့

သက်ဆိုင်တဲ့လူနဲ့ အခြား နတ်ကိုးကွယ်သူတို့ကလာတဲ့ နတ်သားနတ်သမီးတွေပဲရှိတယ်။ အခြားစင်္ကြာဝဠာတွေကလာတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ မရှိဘူးဆိုတာ မှန်ပါသလား။

သိကြားမင်းကြီး ။ မှန်ပါတယ်။ အခြားစင်္ကြာဝဠာတွေက လာတဲ့နတ်သား၊ နတ်သမီး မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်က အလျားအနံ ယူရနာ သန်းချောက်ဆယ်ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒါ မှန်ပါသလား။

သိကြားမင်းကြီး ။ ကျယ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိ ကျယ်မှန်း မသိပါဘူး။

ကျွန်တော် ၁၅ . ၉ . ၂၀၁၆ ရက် မနက်မှာပဲ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးကို ပင့်လျှောက်ပါတယ်။ ရွှေရောင်တွေနဲ့ ဖြာထွက်နေတဲ့ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး ကြွလာပါတယ်။

ကျွန်ုပ် ။ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး

ဘုံဌာနမှာ ဤကမ္ဘာကလာတဲ့ နတ်သားနတ်သမီးတွေပဲ ရှိပါသလား။ အခြားစင်္ကြာဝဠာတွေကလာတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ မရှိဘူးလား။ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး ။ ဒီကမ္ဘာက

ဘာသာကြီးလေးခုနဲ့ အခြားနတ်ကိုးကွယ်သူတို့ကလာတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေပဲရှိတယ်။ အခြား စင်္ကြာဝဠာတွေကလာတဲ့ နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေ မရှိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ဝဿဝတီနတ်ပြည်က ဘယ်လောက်ကျယ်ဝန်းပါသလဲ။ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ဘယ်လောက်ထိကျယ်မှန်း မသိပါဘူး။

ကျွန်ုပ် ။ ဝဿဝတီနတ်ဘုံကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီးကဲ့သို့သော နတ်မင်းကြီး ၃၄ ပါး ရှိပါတယ်။ အဲဒါ သိပါသလား။ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး ။ အလွန်အံ့ဩ

မိပါတယ်။ ဒါ . . . ပထမဆုံးအကြိမ်

ကြားဖူးတာပါ။ ကျွန်ုပ် ။ နတ်မင်းကြီး ဒီအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှတ်ချက် ပေးချင်ပါသလဲ။ ဝဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး ။ ငါက ဒီကမ္ဘာက ကိစ္စကိုယ်တောင် အကုန်မသိပါဘူး။ စင်္ကြာဝဠာ အနန္တဆိုတော့ သိဖို့ဆိုတာ ပိုပြီးခက်ခဲပါတယ်။ လောကကြီးမှာ တို့မသိတာတွေ မြောက်မြားစွာရှိပါတယ်။

လူသားတွေ အာကာသကြီးထဲ ထိုးဖောက်သွားလာပြီး စင်္ကြာဝဠာတွေရဲ့ အကြောင်းတွေ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အကြောင်းတွေ လေ့လာစူးစမ်းလျက်ရှိပါသည်။ တစ်ချို့က အလွန်ကျယ်ဝန်းတယ်ဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အာကာသထဲမှာ ရွာကြီးတစ်ရွာမျှသာဟု နားလည်လာကြပါပြီ။ အာကာသပုံစံခေတ်ကြီးမှာ အာကာသထဲမှာ ရှိနေတဲ့ နာမ်လောက အကြောင်း မျှဝေလိုက်ပါတယ်။ သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာဝင်း(သာကီနွဲ့သိ)

ပြည်တွင်းပရ

ဇာတိပြေပရလောကဏားကလေးငယ်

ယူလေး (ဥပဒေ)

ကျွန်မတို့ ဇာတိချက်ကြွေ
မွေးရပ်မြေ ပခုက္ကူမြို့တွင် ကမ္ဘာကျော်
အံ့ချီဖွယ်ရာဖြစ်သည့် ရှေးမူလက်ရာ
တံကဲကြီးသည် မြို့လယ်တွင် တည်ထား
သော ရွှေကုဘတရားတွင်ရှိသည်။ နှစ်စဉ်
နှစ်တိုင်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညတွင်
ဒေဝီဝင်း ရာဇဝင်းများ၊ တီးဝိုင်းအဖွဲ့များ
ယိမ်းအကအဖွဲ့များနှင့် နာမည်ကြီး
အနုပညာရှင်များ လာရောက်ပါဝင်၍
ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲဆင်နွှဲကာ မြို့တွင်းသို့
ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသည်။ အငြိမ်ပွဲ
ဇာတ်ပွဲများဖြင့်လည်း အလွန်ပင်
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပမြဲဖြစ်
သည်။

ထိုရွှေကု မြတ်စွာဘုရားကြီးနှင့်
ကပ်လျက် အနောက်ဘက်တွင် ရှင်ပင်
ချမ်းသာ မြတ်စွာဘုရားရှိသည်။
နောက်ကျောဘက်တွင် ရွှေကြာပေါက်
ဘုရားဝင်းနှင့် ဦးမေယကျောင်းဝင်းတို့ရှိ
သည်။ ရွှေကြာပေါက် ဘုရားဝင်းသည်
ကျယ်ဝန်းလှသည်။ ရှေးဘုရင်များ

အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းဖြင့်
မိမ္မေးတိုင်း၊ ဖမ္မေးတိုင်း၊
ခုနစ်နှစ်ခန့်အရွယ်ယောက်ျား
လေးကို မြင်ရသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်
လောင်ကျွမ်းလျက် မီးသွေး
တုံးကို ကလေးရုပ်တု
ထုထားသလား ထင်ရ
သည်။

လက်ထက်က တည်ထားခဲ့သော ဘုရား
အိုး၊ ဘုရားပျက်များလည်း ပေါ်လှသည်။
ထိုဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ ညအချိန်မတော်
ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်သူ မရှိသလောက်
ပင် အကြောင်းမှာ ထိုဘုရားဝင်းအတွင်း
ဘုရားအိုးများတွင် ဥစ္စာစောင့်များ၊ တစ္ဆေ
သရဲ၊ နာနာဘာဝများ ရှိသည်ဟု
ကိုယ်တွေ့ကြံသူများက ပြောကြသည်။
ရွှေကြာပေါက် ဘုရားဝင်းကြီး
ကိုဖြတ်၍ အရှေ့ဘက်ရှိ မြို့မဈေးကြီးသို့
သွားကြသည်။ ဖြတ်လမ်းသဘောမျိုးဖြစ်
သည်။ သို့သော် နံနက်စောစော ဝေလီ
ဝေလင်းသွားသူများ၊ ညနေနားရိုးသွင်းချိန်
နှင့် ညအချိန်မတော် ဖြတ်သန်းသွားလာ
သူများ၊ ဘုရားနီပျက်တွင် ရှိနေသော
ပရလောကသား ကလေးငယ်နှင့်
တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်
တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် ပက်ပင်းတိုး
ကာ သုတ်ခြေတင် ပြေးခဲ့ကြရာရုညပင်
ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးငယ်အကြောင်း
သိသူတိုင်းက သူ့ကို မောင်မီးသွေးဟုပင်

ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ
က အစ်မဝမ်းကွဲများနှင့်အတူ ထိုကလေး
ငယ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူး
သည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးသည်
ဖြစ်၍ ထိုစဉ်က အသံတွေ၊ အူတွေ
ပြောင်းပြန်လန်သွားမတတ် ကြောက်ရွံ့
တုန်ခါခဲ့ရသည်။ ယနေ့ထက်တိုင် တွေး
လိုက်တိုင်း ထိုကလေးငယ်၏ ပုံပန်း
သဏ္ဌာန် ဟန်အမူအရာတို့ကို မျက်လုံး
ထဲမှာ မြင်နေဆဲ ကြက်သီးထဆဲပါ။

တစ်နေ့သော ညနေနေ့ဝင်ရှိခို
အချိန်လေးမှာ အစ်မဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်
ဖြစ်တဲ့ မမတို့။ မမရင်ပုတို့နှင့်အတူ
ကျွန်မတို့ ညီမနှစ်ယောက် မြို့အရှေ့ပိုင်း
မှာနေသည့် အစ်မကြီးအိမ်မှအပြန်
အိမ်ပြန်နောက်ကျနေ၍ ထိုဘုရားဝင်းကို
မဖြတ်ဘူး၊ ဖြတ်မယ် ငြင်းခုံရင်းဖြင့်
ချောက်ဆုံးတော့ ညီမလေးယောက် အရံ

ထိုလမ်းလေးသည် မြောက်
မှ တောင်သို့ သွားလမ်း
ဖြစ်သဖြင့် အရှေ့အရပ်မှာ
ရှိသော မောင်မီးသွေးနေ
သည့် ဘုရားနီပျက်ကို လှမ်း
၍ မြင်နေရသည်။ မောင်
မီးသွေးလေးသည် ဘုရားနီ
နားတွင် ရုတ်တရက်
ပြန်ပေါ်လာကာ ဖင်တိုးလုံး
လေးနှင့် ဘုရားနီပျက်ကြီး
ထဲသို့ စင်သွားသည်ကို
ကျွန်မတို့အားလုံး မြင်လိုက်
ကြရသည်။

စွန့်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်က ဦးမေယကျောင်းနှင့်
မျက်စောင်းထိုးတွင် စာကလေးရေးခွေ
ခေါ် ကုလားပဲခွေများကို မိုးခြံအယ်ကြီးများ
ဖြင့် ကြော်ရောင်းသည့် ပဲကြော်ဖို
တံတန်းများရှိသည်။ ထိုအကြော်ဖိုများနှင့်
မလှမ်းကမ်း မျက်စောင်းထိုးတွင်
ရေးဘုရားတစ်ဆူဖြစ်သည့် ဘုရားနီပျက်
တစ်ဆူရှိသည်။ နာမည်ကြီးလှသည့် ပရ
လောကသားလေး မောင်မီးသွေး ဝိုနီ
နေရာဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ညီမတွေ ဖြတ်သွား
ချိန်မှာ လူသွား၊ လူလာ ပြတ်လုပ်ရှိသည်။
ပဲကြော်ဖိုမှ ဈေးသည်များလည်း
သိမ်းသွားပေပြီ။ ဘုရားစာများကို
ဟိုရောက်ဒီရောက် တစ်ပိုင်းတစ်စလွှတ်
ကာ ဘုရားနီပျက်ကို ကြောက်လန့်စွာဖြင့်
ကျော်လာခဲ့ကြသည်။

သက်ပြင်းချမယ်မှ ကြံခါရှိ
သေး မကြာပါချေ၊ နောက်ဘက်ဆီမှ
တရုပ်ရုပ် အသံ ကြားရသော်လည်း

တစ်ယောက်မျှ လှည့်မကြည့်ရဲ။
မပြေးရုံတမယ် လျှောက် နေကြသည်။
ထိုစဉ် ကျွန်မတို့လေး ယောက်လုံးအား
နောက်မှ ပြိုင်တူလက်ဖြင့် တို့တာ
ခံလိုက်ရသည်။ အစ်မရင်ပုက လန့်သွား
ကာ “ဟဲ့ . . . ပလုပ်တုတ် ဘုရား
ကယ်တော်မူပါ” ကို ပြီးနောက်ကို
ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်မိကြသည်။

အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းဖြင့်
မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ခုနစ်နှစ်ခန့်
အရွယ် ယောက်ျားလေးကို မြင်ရသည်။
တစ်ကိုယ်လုံး မဲနက်လောင်ကျွမ်းလျက်
မီးသွေးတုံးကို ကလေးရုပ်တုထုထား
သလား ထင်ရသည်။

မမရင်ပုက တုန်တုန်ရီရီဖြင့်
လူမဟုတ်မှန်း သိသော်လည်း “ဟဲ့ . .
ကလေး နင့်နေရာနင်ပြန် မလိုက်ခဲ့နဲ့
သွား . . . သွား” ဟု ပြောသော်လည်း
မောင်မီးသွေးလေးက မသွားသည့်အပြင်
ဖြူမွေးသောသွားတွေကို ဖြိုးဖြိုး ကျွန်မ
တို့နောက်က အတင်းလိုက်ကာ ခါးတွေ

ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်တို့သည်
လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း ရှည်လျား၍ နီရဲ
နေသော လျှာကြီးကို ထုတ်ပြကာ
မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် စ၍နေတော့
သည်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ကျွန်မတို့
လေးယောက်က ဖိနပ်လေးတွေကို
ရှေ့ကပြေးလေ။ မောင်မီးသွေးက
လိုက်၍ ခြောက်လေနှင့် နောက်ဆုံး
ဗိုလ်ချုပ်လမ်း ဘက်သို့ထွက်သည့်
လမ်းကွေ့လေး ရောက်မှ ထိုကလေးငယ်
ပျောက်သွား တော့သည်။

ထိုလမ်းလေးသည် မြောက်မှ
တောင်သို့ သွားလမ်းဖြစ်သဖြင့် အရှေ့
အရပ်မှာရှိသော မောင်မီးသွေးနေသည့်
ဘုရာနီပျက်ကို လှမ်း၍မြင်နေရသည်။
မောင်မီးသွေးလေးသည် ဘုရာနီနားတွင်
ရုတ်တရက် ပြန်ပေါ်လာကာ ဖင်တုံးလုံး
လေးနှင့် ဘုရာနီပျက်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွား
သည်ကို ကျွန်မတို့အားလုံး မြင်လိုက်
ကြရသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထိပ် ကွမ်းယာ

ဆိုင်သို့ရောက်မှ ရေတောင်းသောက်ကြ
ရသည်။ ကျွန်မညီမလေးကတော့ ဖိနပ်
တစ်ဖက် ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။
ကျန်တစ်ဖက်ကို ဘုရားဝင်းအစပ်မှာပင်
ပစ်ခဲ့ရသည်။

အဲဒီအချိန်ကစလို့ ကျွန်မတို့
ညီမနှစ်ယောက် ရွှေကြာပေါက်ဘုရားဝင်း
ကို စားဝေးမှရောင်တော့သည်။ လူအုပ်
နှင့် မဖြစ်မနေ ဖြတ်ရလျှင်တောင်
နေ့ခင်းဘက်ဖြစ်ပါစေ ရှေ့ကလည်း
မလိုက် နောက်ကလည်းမလိုက်
အလယ်မှာသာ ငွတ်တိုး၍ လိုက်တော့
သည်။ ဒီလောက်ထိ ပရလောကသား
လေးကို ကြောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့သာမက ကျွန်မတို့
အစ်ကိုကြီးလည်း ကြုံခဲ့ရပါသည်။
တစ်ခါက အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ ပြီးအရှေ့ဝင်း
မှအပြန် ထိုဘုရားဝင်းထဲမှ နေဝင်မိုးချ
ပြန်လာခဲ့သည်။ စက်ဘီးလေးဖင်းကာ

လောကလေးတချို့ချို့ဖြင့် မောင်မီးသွေး
နေရာ ဘုရားနီးပျက်နားသို့ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

အစ်ကိုကြီးသည် သရဲ တစ္ဆေ
နာနာဘာဝတို့ကို ယုံလည်းမယုံ၊
ကြောက်လည်းမကြောက်တတ်သူဖြစ်
သည်။ သို့သော် ဘုရားနီးရောက်ချိန်
တွင် ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထသွားသည်။
အစ်ကိုကြီးက ဘုရားနီးကို လှမ်းကြည့်
ကာ စိတ်ထဲမှာ တွေးလာခဲ့သည်။

“သူတို့ပြောတဲ့ မီးသွေးလည်း
မတွေ့ ပြာပုံလည်းမတွေ့ဘူး။ ဘုရားနီး
တောင် ကျော်လာခဲ့ပြီ”

တွေးလို့မှ မဆုံးသေးခင်
ရုတ်တရက် စက်ဘီးနောက်မှ ကယ်ရီ
ရာခုံပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် လူတစ်ယောက်
ခုန်တက်လိုက်ရာ စက်ဘီးလက်ကိုင်
ထိုင်သွားသည်။ စက်ဘီးစီးကျွမ်း၍သာ
စက်ဘီးမလဲခြင်းဖြစ်သည်။

အစ်ကိုကြီး စိတ်တိုသွားသည်။
“ဘယ်ကောင်လဲကွ မပြောမဆို ငါ

စက်ဘီးနောက် ခုန်တက်တာ”
ပြောပြောဆိုဆို နောက်လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ လား... လား သူတို့
ပြောနေကြတဲ့ မောင်မီးသွေး ကယ်ရီရာ
ခုံပေါ်မှာ အခန့်သား တင်ကလင်ချိတ်
လက်ဝိုက်ပြီး ပါလာတော့သည်။ ဖြူဖွေး
တဲ့သွားကြီးတွေ ဖြိုးပြလိုက်၊ နီရဲတဲ့
မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနှင့် ရဲရဲနီနီတဲ့
လျှာကြီးထုတ်ပြလိုက်နှင့် ပုံစံမျိုးစုံ
လုပ်ပြကာ လိုက်လာသည်။

အစ်ကိုကြီးလည်း မထင်မှတ်
ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ လန့်ဖြတ်သွားကာ
စက်ဘီးပေါ်မှအဆင်း မောင်မီးသွေး
ပျောက်သွားသည်။ စက်ဘီးဆက်နင်းလှောင်
ထိုင်ခုံပေါ် ရောက်လာပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ဆင်းလိုက်၊
ပျောက်လိုက်၊ နင်းလိုက်၊ ပေါ်လိုက်နှင့်
သူ့နယ်လည်းဆုံးရော စက်ဘီးပေါ်မှ
ဖြုတ်ခနဲပျောက်သွားပြီး ဘုရားနီးပျက်ထဲ
သို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်
သည်။

ထို့နေ့က ဘုရားဝင်းအပြင်
ဘက်မှ ကွမ်းယာဆိုင်လေး ပိတ်ထား
သည့် ကျွန်မတို့ အစ်ကိုကြီးလည်း ပရ
လောကမှ မောင်မီးသွေးနှင့် ထိပ်တိုက်
တွေ့ပြီးနောက် သရဲ တစ္ဆေ နာနာဘာဝ
ပရလောကသားများ အကြောင်းကို
လက်တွေ့ကျကျ ယုံကြည်သွားတော့
သည်။

xxx

ကျွန်မ ကြာသပိတ်ခရသလောက်
တော့ ဤမောင်မီးသွေးလေးသည် ရံဖန်
ရံခါဆိုသလို ဘုရားနီး၏ မုခ်ပေါက်အုတ်
လှေခါးမှာ ထိုင်နေတတ်သည်ကို တချို့
တချို့သောသူများ တွေ့မြင်ကြရသည်ဆို
၏။

ပဲကြော်ဖိုသို့ နံနက်စောစော
ဝေလီဝေလင်းအချိန် လာရောက်ကာ
ကြော်တတ်သောသူများလည်း မကြာ
ခဏ ပဲကြော်ဖိုတဲတန်းတွင် အစာရှာဖွေ
စားသောက်နေသော အနီကလေးငယ်

လေးအား တွေ့မြင်ကြရသည်။ သမ္ဗုဒ္ဓ
ဂါထာကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်
နှင့် ထိုကလေးငယ်ရတ်ချည်း ပျောက်
သွားတတ်သည် မြင်ပါများသော် ထိုသူ
များ ကလေးငယ်ကို မကြောက်တော့ဘဲ
သနား၍ပင် နေကြသေးသည်။

ပရလောကသားကို ကလေး
ငယ်သည် သူရောက်ရှိဖြစ်တည်ရာ
ဘုံဘဝမှာ အမိ၊ အဖ၊ အဆွေ၊ အမျိုး
တို့နှင့် ကင်းကွာ၍ တစ်ယောက်တည်း
တည်း နေရရှာသည့် ဘဝဝဋ်ကြွေမျိုးပင်။
ဘယ်၍ ဘယ်မျှ ဘယ်ကာလထိ နေရ
ရှာမည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်။
ဘုရားဝင်းအတွင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းများ
နှင့် နီးကပ်စွာ နေရသော်လည်း ဘုရား
သံ၊ တရားသံ၊ သံဃာတော်ရှင်မြတ်တို့၏
အသံများကို နားမှသော်မျှ မကြားရသည့်
ထင် ဤဘဝမှ မကျွတ်လွတ်နိုင်ရှာ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းများမှ မကြာ
ခဏ အကျွတ်အလွတ်ပွဲများ ပြုလုပ်၍
ပရလောကသားများအား ကြွေးစည်

ရိုက်ခတ် အပျူပေးဝေ ဘုံစံမြင့်ပေးသော်
ပြားလည်း မောင်မီးသွေးလေး ပါမသွား
ရှာ။ ဘုံစံမြင့်သူများတွင် မောင်မီးသွေး
လေးမပါခဲ့။ ကျွန်မထင်သည်။ သူ့ခမျာ
မကျွတ်မလွတ်နိုင်သေး၍ ကြွေးစည်သံ
ကိုမျှ ကြားနိုင်အံ့မထင် လွန်စွာသနား
ဖွယ် ကောင်းလှသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ ဇာတိ
မွေးရပ်မြေမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ပရ
လောကသား ကလေးငယ်လေး၏
အကြောင်းဖြစ်ရပ်မှန်ပင်ဖြစ်သည်။
ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ပင် အခြားသူများလည်း
ကြုံတွေ့ဖူးကောင်း ကြုံတွေ့ကြပါလိမ့်
မည်။

ရယ်စရာလည်းကောင်း၊
ကြောက်စရာလည်းကောင်း သနားစရာ
လည်း ကောင်းလှသည်။ ပရလောကမှာ
ကျင်လည်ကျက်စား နေရရှာသော
ကလေးငယ်လေးပါ။

ရှေးလူကြီး သူမတို့၏
ဆိုစကားအရ တချို့သောသူများသည်
ကလေးဖြစ်စေ၊ လူကြီးဖြစ်စေ၊ ဘဝ
ကူးပြောင်းခါနီး ခံစားရသည့် ဝေဒနာ၊
ခံစားရသည့် ပုံပန်းသဏ္ဌာန်အတိုင်း
သေလွန်ပြီးနောက်မှာ မကျွတ်မလွတ်
ဘဝနှင့် ကာလရှည်ကြာစွာ ကျင်လည်
နေကြရသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။

ထိုကလေးငယ်သည်လည်း
စစ်အတွင်းက ဗုံးဒဏ်ထိ၍ တစ်ကိုယ်
လုံး မီးလောင်ကျွမ်းကာ သေရရှာ
လေသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားသော
ဝိဘတ် ဗြဟ္မာဖြင့် မီးလောင်၍ သေရ
သည်လား မပြောတတ်ပါ။

ထိုကလေးငယ်လေးသည်
ဘယ်သို့သော ဘဝကလာ၍ ဘယ်သို့
သော ဘဝသို့ တဖန်သွားဦးဆိုသည်ကို
ကျွန်မ အပါအဝင် အဝင်မည်သူမျှ
မခန့်မှန်းနိုင်တော့ပါ။

ယုလေး(၁၁-၁၉)

အမျိုးသမီးများအလှအပရေးရာ

ဒေါ်စာအေးအေးသန့်

အမျိုးသမီးများရဲ့ အလှအပမှာ ဆံပင်ရဲ့ ကောင်းခြင်းပါဝင်တယ်။ အချို့ မိန်းကလေးတို့မှာ ဆံပင်ကို မပြုမပြင်၊ ပစ်ထားလို့ ကျိုးခြင်း၊ ကြေခြင်း၊ အရောင် မွဲခြောက်ခြင်း၊ ကျွတ်ခြင်း စတာတွေ ဖြစ်လာတယ်။

မိန်းကလေးရဲ့အလှမှာ ဆံကေသာမှာ သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး မျက်နှာအလှ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ ရင်သား အလှ ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ တင်သားအလှ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်း၊ မှုတည်ကြောင်း မိန်းမ သုတေသနကျမ်းမှာ ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။

ဆံပင်၊ မျက်နှာ၊ ရင်၊ တင် လေးချက်ကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် လှခြင်း၊ မလှခြင်း၊ ယဉ်ခြင်း၊ မယဉ်ခြင်းကို အကဲဖြတ်တတ်တယ်။

မိန်းကလေးတိုင်း ဤလေးချက်ကိုသိလို့ ဆံပင်အလှကို ဂရုတစိုက် စောင့်ထိန်း ကြပါတယ်။ ဆံကေသာအလှက ကိုယ့်ရဲ့ အလှကို ချုပ်ကိုင်ထားကြောင်းသိ တယ်။

အရေပြားလို့ဆိုလိုက်ရင်

ဆံပင်၊ လက်သည်း၊ ခြေသည်း၊ အမွှေး အမှင်နဲ့ ချွေးဒဏ်များ ပါဝင်တယ်။ ဆံပင်ထွက်ရာမှာ ဆံပင်ကို သန်စွမ်းစေ တယ်။ ဆံပင်ရဲ့ အဓိကဩဇာဟာ အဆီ အလင်းပဲဖြစ်တယ်။

ဆံခြည်မျှင်ဟာ အရေပြားထဲ က (Hair Follicle) ဆိုတဲ့ ဆံခြည်အိတ် တွေကနေ ထွက်လာတယ်။ ဆံခြည်မျှင် ရဲ့ အတွင်းဘက်ဆုံးမှာ မယ်ဒူလာ (medulla) အလှူရှိတယ်။ မြီးရင်

ကော့ကက် (Cortex) နောက်ကျွတ် ကလ် (cuticle) ခေါ်ကာရာတင် (hera tin) က ငါးကြေးခွံလို အထပ်လိုက်ရှိ တယ်။

မိန်းကလေးရဲ့အလှမှာ ဆံပင် ပါဝင်သလို၊ ဆံပင်က စွဲဆောင်မှုအပြင် နေရောင်ခြည်ကာကွယ်ပေးတယ်။ ဦးရေ ပြားရဲ့ အပူအအေးကို မျှတစေတယ်။ ဆံခြည်မျှင်အိတ်မှာ အာရုံကြောမျှင်တွေ အမြောက်အမြား ရှိတဲ့အတွက် ဆံပင်က

တစ်ဆင့် သိမ်မွေ့ညွတ် အထိတွေ့
ခံစားရရှိစေတယ်။

ဆံပင်တစ်ချောင်းဟာ လူ
အသက်သေဆုံးပြီး ရက်အတန်ကြာတဲ့
အထိ အသက်ရှင်နိုင်တယ်။ ကြီးထွား
ရှင်သန်တဲ့အဆင့်၊ နေတ္တနားတဲ့အဆင့်၊
လုံးဝရည်ထွက်ခြင်း မရှိတဲ့အဆင့်ဆိုပြီး
သုံးဆင့်ရှိတယ်။ ကျွတ်တဲ့ ဆံပင်အစား
အသစ်ထွက်လာတဲ့ ဆံပင်နုလေးတွေ
သံသရာလည်နေတယ်။ လူတစ်ယောက်
ဟာ တစ်ရက်ကို ဆံပင်ချောင်းရေ
ငါးဆယ်ကနေ၊ တစ်ရာထိ ပုံမှန်ကျွတ်
ထွက်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ ဆံပင်
တစ်သန်းမှ နှစ်သန်းထိရှိပါတယ်။ ဆံပင်
ဟာ တစ်နေ့ကို ဒသမသုံးမီလီမီတာ
ရှည်ထွက်ပါတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ ဆံကေ
သာရှိဆဲလ်များ အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ကြောင့် ပျက်စီးသွားရင်း ထပ်မံပေါက်နှုန်း
နွေးကွေးသွားပါတယ်။

ဆံပင်ကျွတ်ရတဲ့ အကြောင်း
ရင်းတွေမှာ နှက်ဖျားရောဂါ၊ အူရောင်
ငန်းဖျားရောဂါ၊ သွေးအားနည်းရောဂါ၊

အာဟာရချို့တဲ့ရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ
တွေမှာ ဆံပင်ကျွတ်တတ်ပါတယ်။
ဟော်မုန်း ပြောင်းလဲမှု၊ အသက်အရွယ်
ကြီးရင့်မှု၊ မျိုးရိုးဗီဇနှင့် ကိုယ်လက်
ကျန်းမာရေး အားကစားလိုက်စားမှု
ကလည်း အရေးပါပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ချိန်၊ သွေးဆုံးပြီးချိန်မှာ ဆံပင်
ကျွတ်တတ်သလို စိတ်ဖိစီးမှုများရင်လည်း
ဆံပင်ကျွတ်တတ်ပါတယ်။ (SLG)
အရေပြားနုနာရောဂါနဲ့ လည်ပင်း
အကျိတ်ရောဂါရှိရင်လည်း ဆံပင်ပါး
တတ်ပါတယ်။

ဆံပင်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင်
ကျွတ်တယ်။ ဆံပင်မကျွတ်စေဖို့
တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်။
အကြောင်းမရှိတဲ့ ဆံပင်ကျွတ်ရင်းပါးလာ
ရင် ဆရာဝန်နဲ့ ပြသဖို့လိုတယ်။ ဆံပင်
ကျွတ်တိုင်း စိတ်ပူစရာ မလိုပါဘူး။
အားဆေးတွေကြောင့်လည်း ဆံပင်ကျွတ်
နိုင်တယ်။ ငါကြီးအဖီ ဗီတာမင်အများများ
သောက်ရင် ဆံပင်ကျွတ်တတ်တယ်။
စိတ်ဖိစီးရင် ပိုပြီးကျွတ်တယ်။ ဆံပင်

ကျွတ်တာ ကင်ဆာ၊ လည်ပင်း၊ အကျိတ်
ရောင်ရောဂါ၊ အရေပြားရောဂါ (SLE)
တွေမှာ ဆံပင်ပါတတ်တယ်။

ဆံပင်ကိုကြည့်ပြီး လူတစ်
ယောက်ရဲ့ကျန်းမာရေး ခန့်မှန်းနိုင်ပါ
တယ်။ အာဟာရချို့တဲ့သူရဲ့ ဆံပင်တွေ
ပါးနေတတ်တယ်။ မွဲခြောက်ခြောက်၊
ဖြူရောင်ရောင်နဲ့ အဆီမရှိသလို တွေ့ရ
တယ်။ ဗီတာမင်အီအယ်အောင် အားဆေး
များ လိုအပ်သလို မှီဝဲသင့်တယ်။ ရေမှန်
မှန်သောက်ရမယ်။

ခေါင်းမှန်မှန်ဖြိုးသင့်တယ်။
တစ်ခါတစ်ရံမှာဖြိုးတဲ့ ဆံပင်ဖွာတယ်။
ဆံကသောကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ သန့်သန့်
ရှင်းရှင်းရှိရန် စိတ်ကြည်လင်ပြီး အဆီပို
ထွက်လာကာ သဘာဝအတိုင်း ပြောင်
လက်စေနိုင်တယ်။

အမျိုးသားတွေအတွက် “ဘီး”
ရွေးချယ်ဖို့ မလိုအပ်ပေမယ့် အမျိုးသမီး
တွေမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံးပြုသင့်တဲ့
ဘီး၊ ဒီပိုင်းပုံစံ အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဆံပင်
ကို သင့်တော်တဲ့ဆီနဲ့ ဖြသင်သင့်ပါတယ်။

ဆံပင်ရဲ့ ရောဂါထဲမှာ ဟောက်ထခြင်း၊
 ပါဝင်တယ်။ အသက် ၂၅ နှစ်မှ ၃၉
 နှစ်အတွင်း လူသုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ
 ဟောက်ထခြင်းကြုံရတယ်။ ဟောက်ရုံခဲရင်
 အစိုဓာတ်ပါတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်
 (moisturizing Shampoo) မျိုးဖြစ်စေ၊
 ဆံပင်ပျော့ဆေးနဲ့ဖြစ်စေ သုံးသင့်တယ်။
 ဟောက်ပျောက်ခေါင်းလျှော်ရည် (anti-
 dandruff Shampoo) သို့ ကီကိုကိုန
 ကောပါ ခေါင်းလျှော်ရည် (latohonagle)
 သုံးသင့်ပါတယ်။

ဦးအရေပြားမှာ ဆီကြည်
 ဂလင်း ယိုစီးမှုလွန်ကဲခြင်းကြောင့်ဖြစ်
 တဲ့ အရေပြားရောဂါ (borrhcein
 cmuth) ဖြစ်ရင် ဦးရေပြားဟာ အဝါ
 ရောင်သန်းလာပြီး ဆီတွေအများအပြား
 ထွက်ကာ ထိပ်ပြောင်စေတယ်။ စိတ်ဖိ
 စီးမှုမျိုးရိုးကြောင့် ရောဂါဖြစ်နိုင်တယ်။
 ဆံပင်ကျွတ်ပြီး ကျွတ်ထွက်သွားတဲ့နေရာ
 မှာ မှိုရောဂါခွဲပြီး ပိုဆိုးတယ်။

အနာစက် (Impetigo) ဦးရေ
 ပြားကိုကုတ်မိလို့ ပွန်းပဲ့အထိရများက

တစ်ဆင့် ဘက်တီးရီးယားပိုးများ
 ဝင်ရောက်ကာ အနာဖတ်များ ပေါက်
 လာတတ်တယ်။ ပြည်ဖုတွေ တည်လာ
 နိုင်တဲ့ အနာစက်ဟာ ဒဏ်ရာရှိတဲ့
 ဦးရေပြားပေါ်မှာ မြန်မြန်ပြန့်ပွားလွယ်
 တယ်။ ပဋိဇီဝဆေး (Antibiotin) သုံးစွဲ
 ပြီး အနာစက်များ နှိမ်နင်းခြင်းက
 အကောင်းဆုံးဖြစ်တယ်။ သောက်ဆေး
 (သို့) လိမ်းဆေးကြိုက်ရာကို သုံးနိုင်ပါ
 တယ်။

အနာစိမ်း စတက်ဖီလိုကော့
 ကိုင်း ဘက်တီးရီးယား (Stuphylocoui)
 ဟာ- ဆံပင်ရဲ့ စိမ့်ထွက်ရည်ပါတဲ့
 ဂလင်းဝယ် မွေးညင်းကွင်း (Follicle)
 ထဲကို ဝင်ရောက်သွားခဲ့ရင် ဖူးရောင်
 နာကျင်စေတတ်လို့ ခံရခက်ပါတယ်။
 ဆရာဝန်နဲ့ ပြသသင့်တယ်။

နှင်းခူ လူကြီးလူငယ်မရွေး
 ဖြစ်တတ်ပြီး ကလေးတွေရဲ့ခေါင်းမှာ
 အဖြစ်များတယ်။ ဦးရေပြားကို ယားယံ

နာကျင်စေတယ်။ ငတ်တိုကို နတော (netokonusole) ပါ ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ လျှော်ရင် ပျောက်တယ်ဆိုပါတယ်။

ဇောက်စတဲ့ဦးရေပြား ရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အိပ်ချ်ဒိုင်ဗီ (AIDS) လူနာနဲ့ အာဟာရချို့တဲ့ရင် ပိုပြီးတွေ့ရတယ်။ ငတ်တိုကိုနတောအပြင် ဆီလီနီယမ် ဆာဖိတ် (Selenium Sulphaty) ပါတဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည်ကို သုံးသင့်သလို ချက်ချင်းရေလောင်းမချဘဲ ၅ မိနစ်မှ ၁၅ မိနစ်ကြာထားပြီးမှ ရေလောင်း ခေါင်းလျှော်ရင်း ဆေးအာနိသင်ရမယ်။

အခန်းဖော်အချင်းချင်း သန့်ရှို ရင် ကိုယ့်ကိုကူးဖို့ ပြဿနာရှိတယ်။ ကလေးတွေမှာ အပြစ်များပြီး အမျိုးသမီး တွေ အပြစ်များတယ်။ ဦးထုပ်၊ ဘီး၊ ခေါင်းအုံးကတစ်ဆင့် ကူးနိုင်တယ်။ ပိုးသတ်ဆေး ၀ ဒဿမ ၅ ရာခိုင်နှုန်း ပြင်းအား၌ မာလာသီယွန် (Malathion) ဖာကို ခေါင်းမှာ အုန်းဆီလိမ်းသလို တစ်ပတ်ကိုတစ်ကြိမ်နဲ့ နှစ်ပတ်လောက် ထိမ်းရုံနဲ့ သန့်ဥပါကင်းစင်နိုင်တယ်။

လင်ဒီနီ (lindune) တစ်ရာခိုင်နှုန်း ပိုးသတ်ဆေးရည်နဲ့ ခေါင်းကို သုံးလေး မိနစ်ကြာ လိမ်းပေးပြီး ခဏကြာရင် လျှော်ပေးမယ်ဆိုလည်း ပျောက်နိုင်ပါ တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ နို့တိုက်မိခင် တွေမှာ မသုံးသင့်ပါဘူး။ သန့်ပြန်မရ အောင် တကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကောင်းဖို့ နဲ့ ဘီး ဦးထုပ်၊ ခေါင်းအုံ စတာတွေ ရောရောနှောနှော မသုံးမိဖို့ အရေးကြီးပါ တယ်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရင် ဆံပင်စပြီးဖြူကာ ရောကြောင့်ပါ။ အသက် ၃၅ နှစ်မတိုင်မီ ဆံပင်ဖြူတယ် ဆိုရင် (Pecmutuer greying) အချိန် မတိုင်မီ ဖြူတာခေါ်ပြီး မျိုးရိုးလိုက်ပါ တယ်။ အခြားရောဂါ ခရုန်းရောဂါစု (chron's syndrome)နဲ့ အခြားရောဂါ တွေကြောင့် ဆံပင်ဖြူနိုင်ပါတယ်။ အာဟာရမမျှ အရင်ဆံပင်ဖြူသလို သွေးထဲသံဓာတ် ချို့တဲ့ရင်လည်း ဆံပင် ဖြူတတ်ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊

အရက်၊ အပူအစပ်နဲ့ ဆီကြော်မုန့်တွေ အလွန်အကျွံစားသုံးရင် အရွယ်မတိုင်ခင် ဆံပင်ဖြူတတ်တယ်။ ဆံပင်ဆိုဆေးလိမ်း ပေးရင်လည်း အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။

ဆံပင်ကို သန့်စင်အောင်လျှော် တဲ့ ခေါင်းလျှော်ရည် (shampoo) နဲ့ ဆံပင်ပျော့ပျောင်း နူးညံ့စေတဲ့ဆေး (conditioner) ဆံပင်ကို အရောင်ပြောင်း လဲခြင်း (Hair dyes) ဆံပင်အရောင်ချွတ် ဆေး၊ ဆံပင်ကောက်ဆေး၊ ဆံပင်ဖြောင့် ဆေးတို့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခုသိထားသင့် တာက သုံးလအတွင်း အရောင်ပြန်ဆို တာ မလုပ်သင့်ဘူး။ အချိန်တစ်ခု ကြာမြင့်မှ ကြိုက်တဲ့အရောင် ဆိုးသင့် တယ်။ ဓာတုပစ္စည်းရည်တွေပါတဲ့ အလှ ပြင်နဲ့ ဆံပင်ဆိုဆေးများ အသုံးပြုရင် ကိုယ်နဲ့တည့်မတည့် စမ်းသပ်ပြီးမှ သုံးသင့်တယ်။ ဆံပင်ဂရုစိုက်သင့်ပါ တယ်။

ဒေါက်တာအေးအေးသန့်

အိုအောင်မင်းအောင်

နှစ်လွှာစွယ်တော် ရွှေရတနာများ ရတနာအဆက်ဆက်

ကြည်ကြည်ကျော် (ရင်တွင်းပုံရိပ်) ပျဉ်မနား

နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ
စွယ်တော်ရွက်ပမာ လက်တွဲခဲ့ကြပြီ။
မပြည်စုံသော ဘဝမျိုးကြမ်းတမ်း
ခက်ခဲသော ခယောင်းလမ်းကို နှစ်ပေါင်း
များစွာ တစ်ဦးဆိုတစ်ဦး ဖေးမကျညီ
အားပေးကာ တွဲလက်ခိုင်ခိုင် လျှောက်
လှမ်းခဲ့ရသည့် အမှတ်ရစရာ မမေ့နိုင်
စရာ လွမ်းပုံရိပ်များကို ပြန်လည်
တွေ့ကြည့်တိုင်း ရင်ဝယ်ဆွေနှင့် ခံစား
ရတာတွေကို လွမ်းမပြေစာစီရရင့်ဖြင့်
ခက်ခဲသောလှိုင်းထန်းသော ဘဝပုံရိပ်
များက မမေ့နိုင်စရာပါ။

မိသားစု (ဂ) ယောက်ရဲ့
အတိတ်ဘဝခရီးကြမ်းမှာ နေ့စဉ်
စားဝတ်နေရေး၊ အဓိကကြသည့် သား/
သမီးတို့ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ အသိ
လိမ္မာပြည့်ဝရေးတို့ကို အနစ်နာခံပြုရာ
ပြီးထောင် စောင့်ရှောက်ပေးလို့ လိမ္မာ
သိတတ်တဲ့ သားကောင်း၊ သမီးကောင်း
ပညာရေးထူးချွန်တဲ့၊ သား/သမီးတွေ
ရခဲ့ပါတယ်။ (၁၀) တန်းစာမေးပွဲမှာလည်း
အမှတ်ကောင်းကောင်း၊ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့

အောင်ခဲ့တာပါ။ ပညာရေးမှာ အလေး
သားတဲ့ သား/သမီးတို့ကို တက္ကသိုလ်ပို့၍
ပညာသင်ပေးဆဲ ကာလတွေမှာ အခက်
အခဲတွေ အများကြီးပါ။

အခက်အခဲတွေနဲ့ ရန်ကုန်
စက်မှုတက္ကသိုလ် (R.I.T) တက်နေသည့်
သားကြီးက ကျောင်းပြီးသည်နှင့် လစာ
ပိုရတဲ့ကုမ္ပဏီမှာ စရိတ်ငြိမ်းအလုပ်ဝင်ပြီး
လစာအားလုံးကို မိဘကိုလွှဲပေးခဲ့လို့
သားလတ်၊ သားငယ်တို့ကို ဆက်ထားနိုင်
ပါတယ်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်
နေတဲ့သား သမီးတွေရှိ တက္ကသိုလ်မှာ
အနည်းဆုံး (၂) ဦးက ဆုံတော့
နှစ်ယောက်စာပို့ရတာ ခက်ခဲပါတယ်။
မိဘတွေက ချွေတာစား သားသမီးတွေ
ကလည်း ချွေချွေတာတာ သုံးရတာပါ။

သမီးကြီးက (M.Sc.Maths)
ဆက်တက်နေဆဲမှာဆို (၃)ယောက်ရဲ့
တက္ကသိုလ်ပညာသင်စရိတ်ကို ကျောင်း
ပြီးတဲ့ သားလတ်ကဆက်၍ ကူညီပြီး
သားငယ်က တနိုင်တပိုင် ပံ့ပိုးသလို
ရေဆင်းတက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သား

ငယ်လေးက အဆောင်မနေပဲ မနက်
သွား ညနေပြန်လာ၍ Guide လုပ်ရင်း
ပံ့ပိုးကြလို့ အားလုံးပညာတက်၊
ပညာရှင်၊ လိမ္မာသိတတ်တဲ့ သားကောင်း၊
သမီးကောင်းတွေကို ရရှိလို့ကျေးဇူး
အမြဲတင်ပါတယ်။ ကလေးတွေအားလုံးကို
တက္ကသိုလ်ပို့နေဆဲ ကာလတွေမှာ
ကိုယ့်အားကိုယ့်အင်နဲ့ ပညာတတ်တွေ
ဖြစ်အောင် မနည်းကြိုးစားရုန်းကန်နေရ
ချိန်မှာ မရှိပဲနဲ့များ ငလိမ့်လို့ ကန်ငွန်း
ရွက်ကြော်စားပြီး တက္ကသိုလ်ပို့တယ်နဲ့
အမနာပပြောသူများ ကလေးတွေကို
ခက်ခက်ခဲခဲပညာသင်နေဆဲ ကာလတွေ
မှာ ကူညီပေးဖို့ နေနေသာသာ မသိ
ကျိုးကျွံပြုခဲ့သည့် အရင်းအခြာတွေက
ဘူးသီးသီးမှ အရိုးတော်ချင်ကြလို့ မေ့နိုင်
စရာမရှိတဲ့ အတတ်ခရီးကြမ်းပါ ဘယ်သူ
တွေ ဘာပြောပြောဝေဖန်ပါစေ မိဘ
ကောင်းတို့ရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာ အပြည့်
အဝနဲ့ ရေလောင်းပေါင်းသင် ပြုရာ ပျိုး
ထောင်ပေးခဲ့လို့ အသက်အရွယ် ရလာ
ချိန်မှာ စိမ်းစိုအေးမြသော လန်းသန်း

သည့် အရွက်၊ အဖူး၊ အပွင့်တို့ ဝေဝေ
ဆာဆာနှင့် ပြည့်စုံသော ပင်ဖျိုတို့ရဲ့
အေးမြသော အရိပ်မှာခိုလှုံခွင့်ရခဲ့တာကြာ
ပါပြီ။ သားကြီးက အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ
ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ ဘုရားဖူးပို့ပေးပြီး သား
လတ်ကလည်း နှစ်စဉ်ပြည်တွင်း ဘုရား
ဖူးများ ပို့ပေး၍ သားသမီးအားလုံးက
ကုသိုလ် ပါဝင်ကြပြီး လှူချင်တာလှူရ
ဒေသန္တရ ဘုရားဖူးထွက်ရ ဆေးဝါး
ကုသရေးကအစ ပြည့်စုံပါတယ်။

မိဘနှစ်ပါးကို နာလည်တန်ဖိုး
ထားပြီး နွေးထွေးစွာ စောင့်ရှောက်ပေး
သည့် သားသမီးကောင်းတို့ကို ကျေးဇူး
အထူးတင်ပြီး သာဓုအမြဲခေါ်ပါတယ်။
ဆုမွန်ကောင်းတွေပေးပါတယ်။ ခင်ရာ
ဆွေမျိုး မိန်ရာဟင်းကောင်းဖြစ်ခဲ့ရလို့
လက်ပန်းကျဆန်း ယက်ကန်ယက်ကန်
ကူးခတ်နေရတဲ့ ဘဝခရီးကြမ်းကာလ
တွေမှာ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့
မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတွေရဲ့ ကျေးဇူး
ကိုလည်း မမေ့ပါဘူး။

စာရေးသူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာ

သက်တမ်း နှစ်(၅၀)ပြည့် ရွှေရတုပွဲ
ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းသည်၏ (၇၅)နှစ်ပြည့်
စိန်ရတုပွဲနေ့ဖြစ်သည့် (၁၅-၇-၂၀၁၆)
နေ့မှာ စုပေါင်းကုသိုလ်ပွဲ ကျင်းပမှာမို့
မိသားစုတွေအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ
ကျန်းမာချစ်သာပါရစေ။ မိသားစုတွေ
စုံစုံလင်လင် တရားနာရေစက်ချပါရစေ။
နေ့စဉ် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပါတယ်။
ဤကုသိုလ်ပွဲမှာ စာရေးသူတို့ဆည်းကပ်
ကိုးကွယ်ထားပါသော မြတ်ဘုရား
ဆင်းတုတော်များ ထားဝယ်မှပင့်လာ
သော ထိုင်းမြို့မိုးဘုရား၊ စာရေးသူ၏
ခမည်းခမက်တို့ နေထိုင်သည့် ကယား
ပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့သို့ ဘုရားဖူး
ခရီးထွက်စဉ်က ခမည်းခမက်၏ နံပါတ်
(၂)သား မောင်သန့်ဇော်လတ်နဲ့ သမီး
မတင်မေဝင်းတို့၏ လက်ဆောင်မွန်ဖြစ်
သည့် ကျောင်းဆောင်နှင့်တကွ သပ္ပာယ်
လှသည့် ထိုင်း နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း
မြဲဘုရား သမီးငယ်လေး လက်ဆောင်ရ
သည့် ဘုရားဆင်းတုတော်တို့ကို ဘုရား
အနေကဇာတင်မည့်ပွဲကိုပါ ဦးထိပ်ထား

မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဤအလှူပွဲအတွက်
လိုအပ်ရာတွေ စဉ်းစားတွေးတောရင်း
ကြည်နူးပီတိတွေက အပြည့်ပါ။ ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းတဲ့ စာရေးသူမှာ ၂၀၁၅
ခုနှစ်၊ ဇွန်-ဇူလိုင်လတွေကစလို့ OG
ဆရာဝန် အကြောအဆစ်ဆရာဝန် ဆီးနဲ့
ကျောက်ကပ်ဆရာဝန်စသည့် အထူးကု
ဆရာဝန်တွေနဲ့ မပြတ်ကုသရတာပါ။
ရောဂါတွေက သုံးလေးမျိုးဆိုတော့
ဆေးခန်းတွေ အလှည့်ကျပြုရ ဆေးတွေ
သောက်ရနဲ့ ကိုယ်ခံအားက မကောင်း
တော့ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းသော်လည်း
စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းလှသောလူနာ
ကို နွေးထွေးမှုပေးသော ဆရာဝန်ကြီးများ
ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ စာရေးသူကို
အမြဲအားပေး လိုလေသေးမရှိ နွေးထွေး
စွာ စောင့်ရှောက်ပေးသော လက်တွဲဖော်
နှင့်သားသမီးများကိုလည်း ကျေးဇူး
အများကြီး တင်ပါတယ်။ သာဓုခေါ်ပါ
တယ်။

အမျိုးသမီးဝေဒနာသည် (၆၆)

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ပြသကုသနေပါ

သော်လည်း စိတ်ချရသည့် အနေအထား
မဖြစ်ပါ၍ ခွဲစိတ်ရမှာပါ။ စာရေးသူရဲ့
အသက်အရွယ်၊ ကိုယ်ခံအားရယ်၊
ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကြောင့် ပိုးသတ်ဆေး
တွေ သောက်ရတာရယ်နဲ့ စိတ်ရောလူပါ
ပင်ပန်းပါတယ်။ မဖြစ်သာလိုသာ ခွဲရမှာ
ဖြစ်ပေမယ့် ဖိခိုမိပါတယ်။ မိသားစုတွေ
လည်း ပူပန်ကြပါတယ်။ ဘုရား...
ဘုရား...ဘုရား... ခွဲစိတ်ရင်းသော်
လည်းကောင်း အကယ်၍များ ခွဲစိတ်ပြီး
သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုများ
ဖြစ်ခဲ့သော် အတွေးနဲ့ကိုယ်ချစ်တဲ့
မိသားစု ကိုယ်တန်ဖိုးထားရတဲ့ မိသားစု
(စာရေးသူရဲ့ မိသားစုသာ ကိုယ့်ကမ္ဘာ
ဤမိသားစုလေးသာ ကိုယ့်ရဲ့ အကောင်း
ဆုံးဆွေမျိုး၊ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေပါ။
ခွဲခွာသွားရသည်ရှိသော်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့
ရင်ထဲနှင့်ခနဲ မျက်ရည်တွေပိုးခနဲ၊ ပေါက်
ခနဲ ခံစားရပါသော်လည်း ရင်ကွဲတမျှ
ထိခိုက် ခံစားရဝေဒနာတို့ကို
မိသားစုတွေ ကို မကျူးစက်လိုပါ။ ကြံ့ကြံ့
ခိုင်စွာစိတ်ကို စုစည်းပြီး အနန္တတော၊

အနန္တငါးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်၊ ကိုယ့်ရဲ့
စိတ်ရင်း စေတနာအမှန်တို့နှင့် ခွဲစိတ်မှု
အောင်မြင်ပြီး ကျန်းမာသက်ရှည်မှာလို့
အကောင်းဘက်က တွေးပါတယ်။
ရင်ထဲမှာ အမြဲတည်ထားသော ကျေးဇူး
တော် ကြီးမားပါသော ရတနာသုံးပါး။
ကျေးဇူးရှင် မိဘဆရာသမား၊ ဘဝ
ဟောင်းက မိဘဆရာသမားတို့အား
အမြဲဦးထိပ်ထားပြီး ပြုလုပ်သမျှ
ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုတို့ကိုမပြတ်
အောက်မေ့ သတိရပြီး ဘုရားမှတစ်ပါး
ကိုးကွယ်ရာ မရှိပါ။ မိဘအပေါ်မှာ
သမီးကောင်း တစ်ယောက်၊ ခင်ပွန်း
အပေါ်မှာ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်၊
သားသမီးတွေ အပေါ်မှာ မိခင်
ကောင်းတစ်ယောက်ဖို့ ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာ
တရားနှင့် ကူညီပေးသင့်သူ မှန်သမျှ
တတ်အားသမျှ ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့
တာတွေကြောင့် မိတ်ကောင်း ဆွေ
ကောင်း ဆရာကောင်း၊ သမားကောင်း
တွေနဲ့ပဲ တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။ ယခုလည်း
လူနာတွေကို အမြဲနွေးနွေးထွေးထွေး

စောင့်ရှောက်ကုသပေးတဲ့ OG ဆရာဝန်
ကြီးနဲ့တကွ သိုက်ချောင်း ခုတင်(၃၀၀)
စစ်ဆေးရုံမှ စေတနာ မေတ္တာထား
ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မများရဲ့ ကုသစောင့်
ရှောက်မှု ကျေးဇူးရှင်ခင်ပွန်းသည်၊
သားသမီးတို့ရဲ့ ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်
ပေးမှုနှင့် အသက် (၇၀)၊ ကိုယ်ခံ
အားနည်း အခြားသောဝေဒနာတွေရှိ
စာရေးသူသည် ခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ခဲ့ပြီး
ရက်တိုတိုနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်လို့
စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်လိုက်တာ ထင်ထားတာ
ထက် ကျန်းမာရေးက စိတ်ချရပြီး
သက်လုံကောင်းလိုက်တာ ကုသိုလ်ကံ
ကောင်းလိုက်တာနဲ့ ချီးကျူးကြပါတယ်။
အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
စာရေးသူနဲ့ ကျန်းမာရေး
ကြောင့် အနားယူဖို့လိုအပ်တာဖို့
ရည်ရွယ်ထားသည့် (၁၅.၇.၂၀၁၆)နေ့
မှာ အလှူပွဲ မကျင်းပနိုင်ဘဲ (၃၁.၇.
၂၀၁၆) နေ့ကိုရွေးချယ်ပြီး လိုအပ်တာ
တွေစီစဉ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါး
ကို ဦးထိပ်ထားပြီး ဂုဏ်ပြုသောစာဖြင့်

သား၊ သမီးအားလုံးက ပြုလုပ်ပေးတဲ့ပွဲဦး
မိဘတွေဖြစ်စေချင်တာ အားလုံးကို
လိုက်လျောပေးလို့ ချစ်သား၊ သမီးတို့ကို
ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ မိုးရာသီ
လည်းဖြစ်၊ ချက်ပြုတ်စရာ နေရာထိုင်ခင်း
လည်း မရှိလို့ရယ်။ လူကြီးတွေများတဲ့
ပွဲမို့ကျန်းမာရေးနှင့် သင့်လျော်မည့်
ကြက်ဆီထမင်း၊ အချို့ပွဲတို့ကို ရယ်စိမိတ်
ကောင်းကောင်းမှာပါတယ်။ သားကြီးက
နေပြည်တော်ကို အစည်းအဝေးလာ
တက်ပြီး ပြန်သွားတာလည်း မကြာသေး။
ကျန်းမာရေးလည်းမကောင်း၊ တစ်ခေါက်
တစ်ခါလာရတိုင်း ထားဝယ်ကရန်ကုန်သို့
လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်က နေပြည်တော်ကို
ကားနဲ့လာရလို့ ပင်ပန်းတာသိလို့
သားကြီးရေ မလာခဲ့ပါနဲ့။ (လာစေချင်
သော်လည်း) သားကြီးတို့မောင်နှမတွေ
လှူပေးတဲ့အလှူမို့ အလှူနေ့မှာ သာဓု
ခေါ်ခေါ်လို့ ပြောထားသော်လည်း အလှူ
အဝင်နေ့မှာ သမီးချွေးမစုနဲ့ မြေးငယ်
လေးတို့ကို ခေါ်ပြီးရောက်လာတော့

ပျော်ရပါတယ်။ မြေးကြီး(၂)ယောက်က
ကျောင်း တက်နေရတော့ မည်းမက်နဲ့
အပ်ထားခဲ့လို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ မြေးင
ယ် “ပန်းပွင့်လေး”က အသားဖြူဖြူ
လုံးလုံးလေး သူ့အစ်မတွေလို ဆံပင်
မည်းမည်းခက်ခက်လေးနဲ့ အလွန်ကို
ချစ်စရာကောင်းလှပါတယ်။

မော်ကျွန်းမှာတာဝန်ကျတဲ့

သားငယ်လေးမှာတော့ နှစ်ဦးလုံး
ဝန်ထမ်း၊ ချွေးမလေးက မိုးရာသီဆိုတော့
ကွင်းဆင်းရချိန် (စပါးသီးနှံဌာနပါ။)
ဆွေရင်း မျိုးရင်းမရှိတဲ့ တစ်စိမ်းအရပ်၊
လာရမယ့် ခရီးကထေးလို့ မလာခဲ့နဲ့နော်လို့
ကြိုပြော ထားရပေမယ့် ကြံတောင့်ကြံခဲ
အလှူပွဲမှာ သားသမီးတွေ၊ မြေးလေး
တွေ ဆုံချင်တာပေါ့။ အလှူမတိုင်ခင်မှာ
(၇-၁၀-၂၀၁၁)နေ့မှာ သားသမီးတွေက
ကြိုထုတ်ပေးထားသည့် (၂၆၈၊ ၃ ပေ)
ဓာတ်ပုံ၊ ပုံကြီးထဲမှာဝတ်သည့် အကြိုက်
ဆုံး ရှမ်းရိုးရာဝတ်စုံကိုပဲ ရှမ်းစော်ဘွား
ကတော် မဟာအေစီတို့ ခြံသိုင်းသည့်

အတိုင်း ပုဂံကို စလွယ်သိုင်းခြံပါတယ်။
ပင်မိတ်ထားသည့် သံဃာတော်အရှင်
သူမြတ်များကြွလာပြီး ဘုရားအနေကတ
စာင်ပါတယ်။ မိသားစုတွေဆွမ်းကပ်၊
အချို့ကပ်ပြီး ခြံမချေးကုန်း၊ ကျောင်း
တိုက်ကြီးက ဆရာတော်ကြီး ဟောကြား
ပါသည့် မွန်မြတ်သော တရားတော်များကို
နာကြားရတာ ချမ်းမြေ့လှပါတယ်။
ကျေးဇူးတော်ကြီးလှပါတယ်။ တရား
တော် နာပြီး သမီးတို့နဲ့အတူ ရွှေမိုး၊
ငွေမိုးများ ရွာပေးပါတယ်။ (ဝိုက်ဆံကြ
တာပါ။) အလှူတိုင်းမှာ စာရေးသူတို့
သမီးတို့ပါ ဝိုက်ဆံကြရတာ အလွန်ကို
ပျော်တာပါ။ ကြည်နူးရတာပါ။ အလှူ
တစ်ခုလုပ်တော့မယ်လို့ ရည်စူးထားရင်း
ဝိုက်ဆံအသစ် လေးတွေ ပါကင်လိုက်
စုထားတာပါ။ သားငယ်လေး မလာနိုင်
တာကို နားလည်ထားပါရက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း သားငယ်
လေး မိသားစုကလွဲလို့ အားလုံးစုံကြလို့
စိတ်ချမ်းသာပြီး ဝီတိ ဖြစ်ရပါတယ်။

စာရေးသူတို့ အလှူပွဲကို ကြွရောက်အားပေး လက်ဆောင်များ ပေးသည့် (မိုးရွာနေသည့်ကြားက) မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေကို ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်။ စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံနဲ့ သားသမီးတွေလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါသည်။ သားသမီး အားလုံးက အမှတ်တရလက်ဆောင်တွေ ပေးဆို့လည်း ကြည်နှောင်သာလှပါတယ်။ သားဆရာတွေက စာရေးသူကို HUAWEI ဟန်းဆက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။ သမက်ကလေး နဲ့ သမီးငယ်က စာရေးသူနှစ်သက်သည့် တန်ဖိုးထားသည့် ကနုတ်ဘောက်ကွတ် ထားသည့် ကီနိုရီကီနိုရာမောင်နှံ ကျောက်စီပန်းချီကား အမှတ်တရ လက်ဆောင်နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဦးအောင်ဇော်မိသားစုကလည်း ချစ်စရာ ငွေငန်းမောင်နှံ အရပ်လေးပါသည့် ဘူးလေးမှာ အန်ကယ်ဦးကျော်မြင့်နှင့် အန်တီဒေါ်ကြည်ကြည်ကျော်တို့ မင်္ဂလာ

နှစ်တစ်ရာတိုင်ပါစေ"ဆိုတဲ့ ဆုတောင်း စကားလေးနဲ့ အမှတ်တရလက်ဆောင်တို့ အတွက် ကြည်နှုယ်တိ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဖွန်မြတ်သာတာရာဆော်များ ဟောကြား ပေးသည့် အရှင်သံဃာတော်များ၊ ချစ်သား၊ သမီးအားလုံး မိုးရွာနေသည့် ကြားက ထာရောဏ်အားပေးသော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများ အလှူမတိုင်ခင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် လိုအပ်ရာကူညီပေး ညီမလေးနွဲ့ ကြက်ဆီထမင်း ကောင်း ကောင်းလေးမှာပေး ကူညီပေးသည့် ကျောင်းသားမိဘ ညီမလေးမစန်။ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးပေး သည့် သားအောင်ဆန်းမင်း၊ အလှူပွဲနေ့ က လိုလေသေးမရှိ ကူညီပေးသူအားလုံး၊ စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းပုံရိပ်လေးများကို မဂ္ဂဇင်းမှာတင်ပေးပါသည့် ဆရာဦးကျော် ကျော်ဆွေ (လှိုဏ်ကဆန်ကြယ်မဂ္ဂဇင်း) ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ အားလုံးကို အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ စာရေးသူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာသက်တမ်းနှစ် (၅၀)ပြည့်

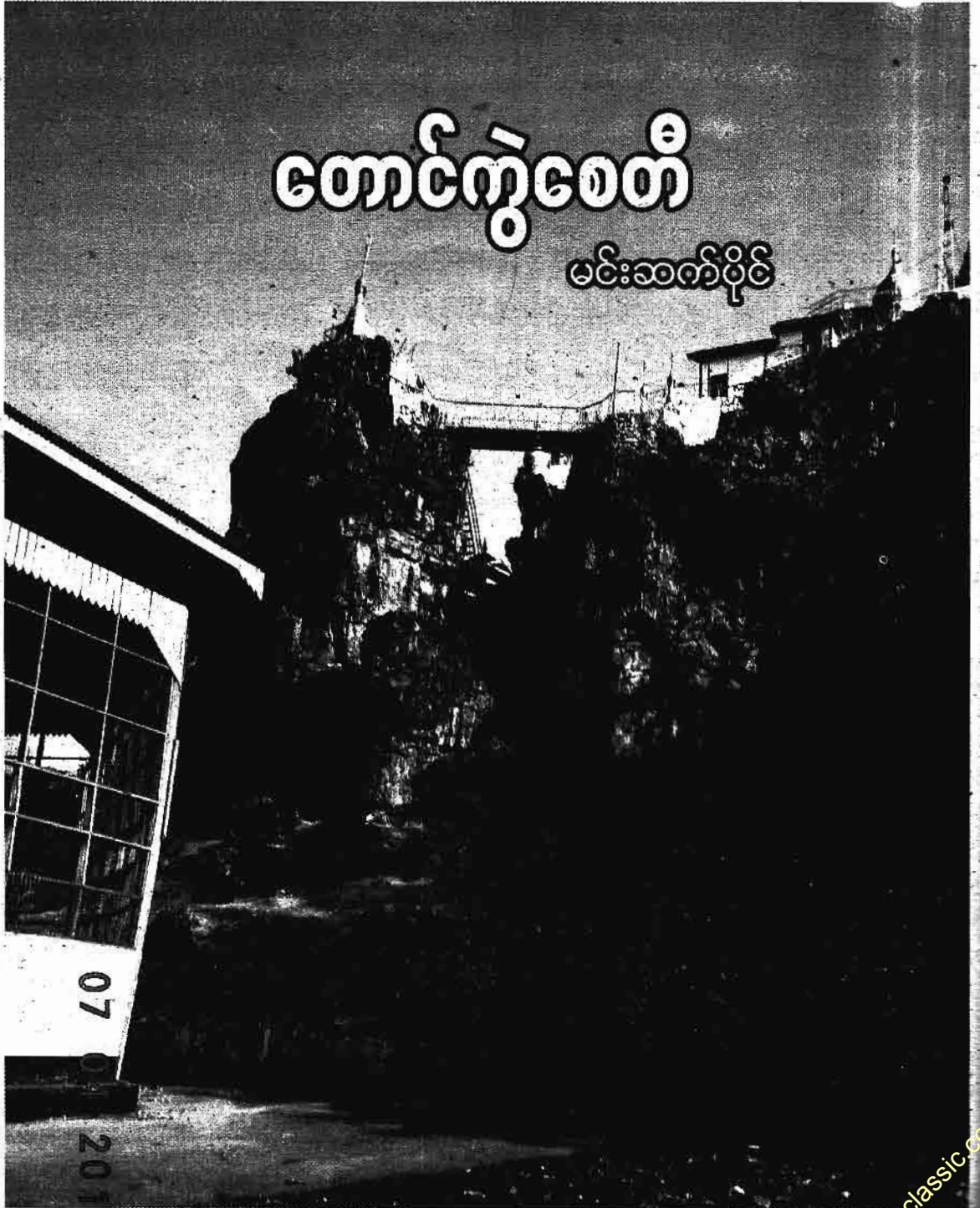
ရွှေရတုပွဲကြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ အောင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့ဆက်၍လည်း စာရေးသူတို့ နှစ်လွှာစွယ်တော်ဇနီး မောင်နှံ ကျန်းမာ သက်ရှည်စွာနှင့် မင်္ဂလာသက်တမ်း နှစ် (၅၀) နှစ်ပြည့် ရွှေရတုမင်္ဂလာပွဲမှသည် ရတုအဆက် ဆက်ပေါင်းများစွာကို ချစ်သားသမီး၊ မြေးများနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပ ဖြတ်သန်းနိုင်ပါစေလို ဆုမွန်ကောင်းများ အမြဲတောင်းပါသည်။

ကြည်ကြည်ကျော်
(ရင်တွင်းပုံရိပ်)
ပျဉ်းမနား

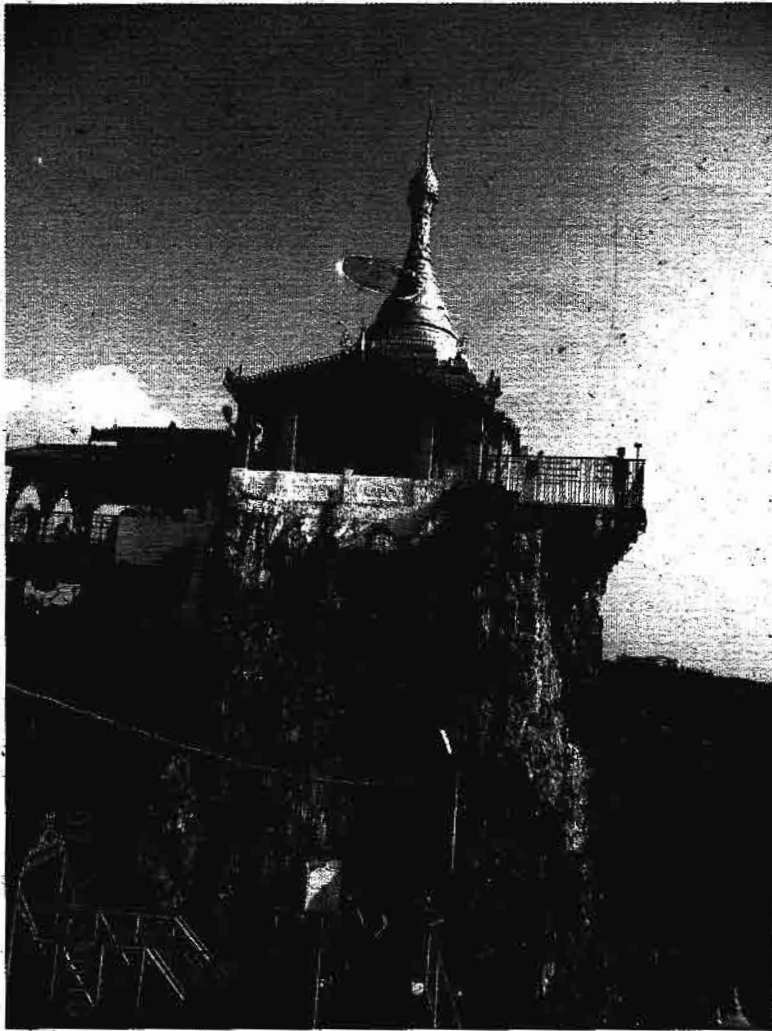
တောင်ကွေ့စေတီ

မင်းဆက်ပိုင်

စေလိုရာစေ	အောင်မြင်ချင်သူများအား Focus လုပ်ရ ပါတယ်။ အဲဒီလို Focus လုပ်တဲ့နေရာမှာ	တို့အဖွဲ့ တောင်ကွဲစေတီ(ခေါ်) သီရိ မင်္ဂလာတောင်တော်ကို ရောက်လာခဲ့
သီချင်းစာသားလေးလို	လည်း ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြင်	ပါပြီ။
စိတ်စေရာသို့	ကျယ်ကျယ်နဲ့ကြည့်ပြီး အဓိကကျတဲ့	ကျေနပ်လိုက်တာ တောင်
ငါတို့ရှေ့ဆက်ကြရမယ်...။	နေရာတွေမှာ စူးစိုက်လုပ်ကိုင်တတ်ဖို့	တော် ခြေရင်းကနေ တောင်ကွဲစေတီကို
(၁၃)ကြိမ်ပြောက် အောင်သိမ့်	လိုပါတယ်။ ယနေ့ အောင်မြင်နေတဲ့	လှမ်းကြည့်ရတာ ပီတိတွေတဖွားဖွားနဲ့
ဘုရားခရီးစဉ်အနေဖြင့် ကယားပြည်	သူတွေကိုကြည့်ရင်း နေရာတကာမှာ	လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာကတည်းက ရောက်
နယ် လွိုင်ကော်တောင်ကွဲစေတီသို့	ထူးချွန်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိ	ချင်နေတဲ့နေရာ။
ထွက်ခွာလာခဲ့ပါပြီ။	ကျွမ်းကျင်ရာနယ်ပယ် အဓိကကျတဲ့	တောင်ကွဲစေတီကို ရောက်ဖို့
မနှစ်ကတည်းက တောင်ကွဲ	နယ်ပယ်တွေမှာ ထူးချွန်နေတာတွေရမှာ	ရာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ ကားဆရာအဖွဲ့
စေတီဆီကို ရောက် ချင် နေတာ	ပါ။	စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခက်အခဲ အနည်းငယ်
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခရီးစဉ်	ဟော ဟိုမှာ	သာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အကြောင်းက
ထွက်ခဲ့ရတယ်။ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။	ကြားနေရတယ်...	ခရီးလမ်းအခြေအနေ၊ လုံခြုံရေးအခြေ
တောင်ကွဲ စည်မှန်းချက်တော့	ခေါ်သံကြားလား	အနေ မသိဘူးပါ။
ရောက်ကိုရောက်ရမယ် စိတ်ရှိနေခဲ့	လုပ်ငန်းမှာ ရှေးယခင်နဲ့	နေရာမှာ မြဲချစ်တာက
တယ်။	ပြင်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်ကခြေရာ	နေမင်းကြီးဆီက အလင်းတန်းတွေပြာပြီး
ဒီနေရာမှာ Focus ဆိုတဲ့	အဲဒါ လွှမ်းစရာမဟုတ်ဘူး	အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို ပြန်ထွက်နေပေ
အားခအားကို သဒ္ဒါအလိုက်ပါတယ်။	တိမ်တွေပေါ် ခြေရာထပ်လို့	မယ် မှန်ဘီလူးတစ်ခုပေါ်စူးစူးစိုက်စိုက်
ပြန်မာလိုတော့ တစ်ခုခုကို စူးစိုက်	ငါတို့ရှေ့ဆက်ကြရမယ်။	အလင်းတန်း ဖြတ်မယ်ဆိုရင် မီး
ထုပ်ကိုင်တယ်ပေါ့။	စည်တားထားတဲ့ နေရာကို	တောက်တစ်ခုကို ရယူနိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ
ဟုတ်ပါတယ်။ ဘဝမှာ	ကျော်ပြီး တောင်ပေါ်ကနေ တိမ်တွေကိုရှု	Focus ရဲ့ အာနိသင်ပါ။
ဖို့ အောင်သိမ့်ဆရာတော်နဲ့ ကျွန်တော်	အဲဒီလိုပါပဲ အောင်မြင်သူတွေ	

လာတဲ့အခါမှာ ဘယ်အခက်ခဲမဆို
ကျော်ဖြတ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ရောက်လာ
တာပါ။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောက်ကွဲ
စေတီသို့ တက်ပါပြီ။ တောင်တော်ရဲ့အမြင့်
(၃၇၇)ပေ ရှိပြီး ကျောက်တောင်ထွဋ်ကြီး
(၉)ခုဖြင့် ထူးခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေတာပါ။

မြန်မာလို “တောင်ကွဲတောင်”
ရှမ်းလို “လွိုင်မာတက်” ကယားလို “
ဖော်ဖြ” လို့ ခေါ်ပါတယ်။

သိုက်တစ်ဘောင်အဆိုအရ
ဤတောင်သည် ကိုစိတ်ကိုပွဲကွဲနေသော်
လည်း သာသနာပြုမင်း ပေါ်ထွန်းလာ
သောအခါ ဤတောင်တွင်စေတီတစ်ဆူ
တည်ထားကိုးကွယ်လတ္တံ့လို့ ဆိုထား
ပါတယ်။

အတွက်တော့ ဘက်ပေါင်းစုံက
အကြောင်းအရာများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ပြီး
မိမိတို့သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းအတွက်
အထောက်အကူပြုနိုင်တဲ့ အရာတွေကို
ရယူအသုံးပြုသွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

လောကမှာ Laser Like Focus ဆိုပြီး
လေဘာအလင်းတန်းလိုမျိုး မိမိလိုချင်တဲ့
အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှာ အာရုံစူးစူး
စိုက်စိုက်ထားမှဟာ မရှိမဖြစ်လိုတယ်လို့
ဆိုကြတာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ

အဲဒါကြောင့် စီးပွားရေး

ကျွန်တော်တို့တောင်ကွဲ စေတီကို

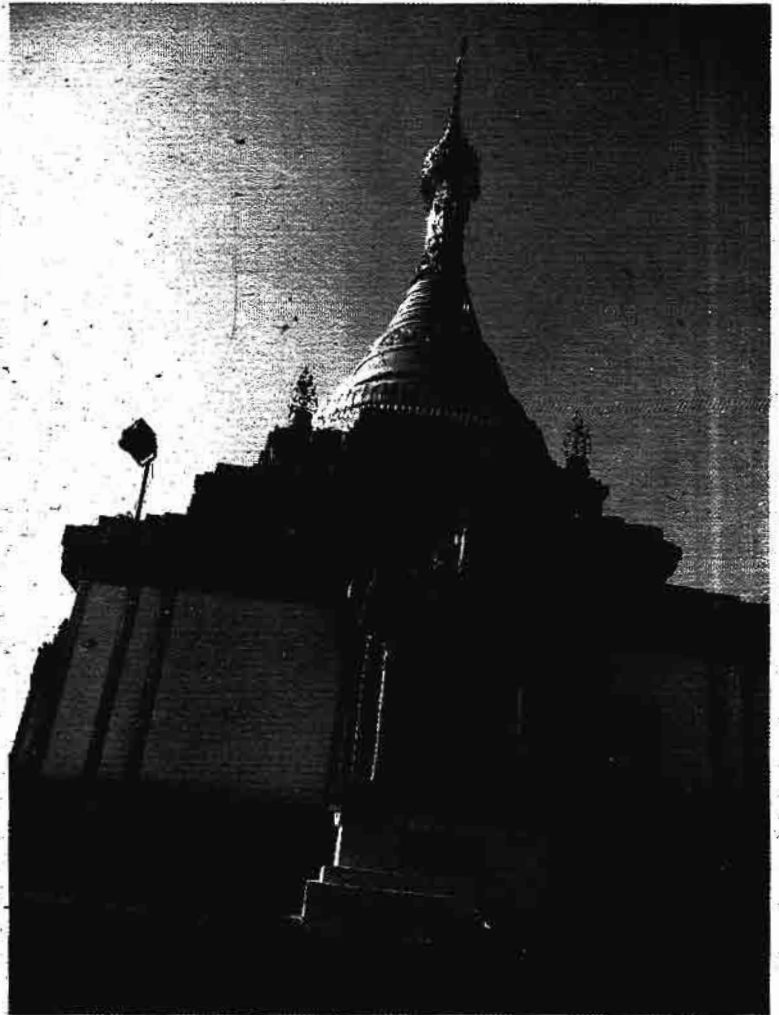
ပုထုဇ္ဇနော ဥပ္ပတ္တကော
အချို့ရှုပ်နဲ့နာမ် မသိတော့
လက်ခုတ်တီးတောင် ထ “က” နေတာ
ပညတ်ပရမတ် ကွဲပြားစေဖို့
ငါတို့ ရှေ့ဆက်ကြရမယ်။
တောင်ပေါ်ရောက်ရင် စေတီ

တော်ကို အားပါးတရ ပူးပြောဖို့ အားခံ
ထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကယား
ပြည်နယ် အကြောင်းလေး အနည်းငယ်
ရေးပြချင်ပါတယ်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၄၅ ခုနှစ်
မှာ ကယားပြည်နယ် ကယားမင်း ပထမ
ဖော်ကြီး ကွယ်လွန်လို့ ဒုတိယစောဖျာ
ဖော်ကလေး နန်းဆက်ခံပါတယ်။ ၁၈၆၆
ခုနှစ်မှာ ဖော်ကလေး ကွယ်လွန်သွားပြီး
တတိယမြောက် စောဖျာလင်နန်းဆက်ခံ
ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ စောဖျာလင်
ကွယ်လွန်လို့ စတုတ္ထမြောက် မဟာ
စောလဖော် နန်းဆက်ခံပါတယ်။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ အထက်
မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်ပြီး ကယားပြည်
နယ်မင်း မဟာစောလဖော်ကို အညံ့ခံဖို့
ခေါ်ယူပေမယ့် စောလဖော်အညံ့မခံလို့
ကယားပြည်နယ်ကို ဝင်တိုက်ပါတယ်။
ကယားမင်းမဟာစောလဖော် စစ်တပ်နဲ့
ကျဲရယ်ဦးရယ် ဦးဆောင်တဲ့ ကယား
ပြည်သူပြည်သားများ အင်္ဂလိပ်တို့ကို
ခုခံတိုက်ခိုက်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ အင်္ဂလိပ် ခဲ့ပါတယ်။ ဦးနီတော့ အမတ်ကြီး
စစ်တပ်ကို မဲနိုင်လို့ တူဖြစ်သူစပ်လဝီကို ရာထူးနဲ့ လွှဲပြောင်းပြီး အပိုင်စား
ဟော်နန်းလွှဲပေးပြီး တိမ်းရှောင်သွား ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး
ပါတယ်။ ဦးနီဖြစ်သူ ညှိနှိုင်းပေးလို့ အမတ်ကြီး ဦးနီဟာ လွှဲပြောင်းပြီး
အင်္ဂလိပ်ကစပ်လဝီကို ကယားပြည်နယ် ပြုပြင်တည်ဆောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
စောဖျာရာထူးနဲ့ ဆက်လက်အုပ်စိုးခွင့်ပြု တောင်ပေါ်တက်လို့ လှေကား

တစ်ကွေ့ မရောက်သေးဘူးသမီးငယ်
လေးက “ဖေကြီး သမီးအပေါ်မတက်ရဲ
ဘူး ကြောက်တယ်”လို့ ပြောလာပါ
တယ်။

ကျွန်တော့်သမီးငယ်လေး
ဆေးတက္ကသိုလ် (၂) ရန်ကုန်မှာ
ပထမနှစ်တက်နေတာပါ။ အရွယ်ရောက်
နေပေမယ့်လည်း သူ့မှာကြောက်တဲ့စိတ်
ရှိနေပါသေးတယ်။ ဆေးသင်ခန်းစာအရ
လူသေအလောင်းတွေကို သူကိုင်တွယ်ရ
ဦးမှာပါ။ ကြောက်နေရင် ဆေးပညာ
ဘယ်လိုဆက်သင်မလဲ...။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့အနေနဲ့
Push (တွန်းပါ)ဆိုတဲ့ စကားလေးကို
သတိရမိလိုက်ပါတယ်။ လူဆိုတာက
အချို့က ရုက်တက်တယ်။ အချို့က
ကြောက်တတ်တယ်။ အချို့က ယုံကြည်
မှု အားနည်းတယ်။ အဲဒီအရာတွေကို
ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွန်း
အားပေး Push မဖြစ်မနေလုပ်ရပါမယ်။
အဲဒါဟာ ဘဝအောင်မြင်လိုသူအတွက်
ရှိကိုရှိရမယ့် အရည်အသွေးတစ်ခုပါ။
ဘယ်သူမဆို ဘဝခရီးလမ်းမှာ
အခက်အခဲတွေ ပြဿနာတွေကြုံရ

ဆုံရမှာပါ။ အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကို
စိန်ခေါ်တာ Challenges လုပ်တာလို့
ယူဆလိုက်ပါ။ စိန်ခေါ်မှုကို မကြောက်
ပါနဲ့။ ကြောက်ပြီးဆိုတာနဲ့ အရုံးဆိုတာ
ဖြစ်လာတော့မှပါ။ အဲကြောင့် စိန်ခေါ်မှုကို
ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူရမှာပါ။ အဲဒီလို အနိုင်
ယူနိုင်ဖို့ Push က မဖြစ်မနေလိုလာ
ပါပြီ။
ငါ့လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါကျော်ဖြတ်
နိုင်တယ် စိတ် သမီးငယ်မှာ ဖြစ်တည်
စေဖို့အတွက် “သမီးကိုယ့်ဖာသာကိုယ်
တက် ကြောက်စရာအလိုဘူး”ဆိုပြီး

သမီးငယ်ကို ညာဘက်လှေကားက
တစ်ယောက်တည်း တက်ခိုင်းလိုက်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ဖက်
လှေကားတက်ပါတယ်။ အချို့ တောင်
တက်လှေကားတွေကနေ သမီးငယ်ကို
လှမ်းကြည့်တာ မတ်စောက်တဲ့ လှေကား
ကို ကြိုးစားတက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။
ကျွန်တော် ပြုံးမိပါတယ်။

တောင် ကွဲ စေတီ ပေါ်ကို
ကျွန်တော်နဲ့ ဇနီး၊ သမီးကြီး၊ သမီးငယ်

မိသားစုလေးဦးလုံး ရောက်ပါပြီ။
တောင်ပေါ်စေတီကို အားပါးတရဖူးအပြီး
တောင်ပေါ်ရုခင်းကိုကြည့်လိုက်ပါတယ်။
အေးချမ်းလိုက်တာ။ လှလိုက်တာ။
ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့
အေးချမ်းမှု ငြိမ်းချမ်းမှုများနဲ့အတူ
သမီးငယ်လေးအတွက် အသိတစ်ခုပေး
လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် များစွာကျေနပ်မိ
တယ်။

ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်က

သမီးငယ်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသား
အများစု ဖြစ်တည်နေတဲ့စိတ်ပါ။ အမြင့်
တက်ရမှာ ကြောက်တယ်။ လေယာဉ်
ပျံစီးရမှာ ကြောက်တယ်။ ချောက်ထဲ
ဆင်းရမှာ ကြောက်တယ်။ မြွေကို
ကြောက်တယ်။ ခွေးကိုကြောက်တယ်။
ကြွက်ကို ကြောက်တယ်။ အဲဒီလို
ကြောက်စိတ် ပေါင်း (၅၀၀)လောက်
ရှိတယ်လို့ ပညာရှင်တွေက ဆိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ အောင်မြင်လိုသူ

တွေ့ရှိရမယ့် အကြောက်တရားကတော့
အခက်အခဲစိန်ခေါ်မှုတွေလို လက်
မြှောက် အရုံးပေးရမှာ ကြောက်တယ်
ဆိုတာပါပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘဝမှာ
အောင်မြင်လိုတဲ့သူတွေဟာ လက်
မြှောက် အရုံးပေးရမှာကို ကြောက်ရပါ
မယ်။ ဘယ်တော့...ဘယ်တော့မှ
အရုံးမပေးဘူး ဆိုတဲ့စိတ် မဖြစ်မနေ

ထားရှိရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အချိန်တစ်ခုရီခန့် တောင်ပေါ်
မှာနေပြီး ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တောင်ပေါ်
ကနေ ဆင်းလာပါပြီ။ ကျွန်တော့်
ကဗျာလေးကို အခုလို အဆုံးသတ်ချင်ပါ
တယ်။

အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပါ

အိပ်မက်လှလှမက်ပါ

သူကငါနဲ့မ

ကိုယ်ကမြွေပွေး

သွေးဆိုတာ

ရဲနေတာကွ... မလုပ်နဲ့

ခဏတာလူ့ဘဝလေးမှာ

မာန်ကိုအသာချ

ထာဝရမေတ္တာကမ်းခြေ

လှပစေဖို့

ငါတို့ ရှေ့ဆက်ကြရမယ်။

မင်းဘက်ပိုင်

